

Giới thiệu Mùa Xuân Thoáng Qua Ấy

Thể loại: sủng, thanh xuân vườn trường, HE

Editor: Tịnh Hảo

Số chương: 73 chương + 3 ngoại truyện

Tớ chưa từng là công chúa của ai, kể cả cậu và cậu cũng không phải là chàng kỳ sĩ của tớ.

Chúng ta giống như những ngọn cây có bộ rễ dài quấn chặt lấy nhau, giống như những tảng đá cheo leo làm chỗ dựa cho nhau.

"Mạng của tớ không có giá trị như vậy"

"Nhưng đối với tớ là vô giá"

Một câu chuyện kể về tình yêu, cuộc sống của một học sinh tốt và cô nàng hư học.

Từ vườn trường đến đi làm, từ đồng phục đến áo cưới.

Nhân vật chính: *Phương Huỳnh, Tường Tây Tri* / *phối hợp diễn:* / *người khác:*

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Ngõ hẻm Kiều Hoa

Edit: Tịnh Hảo

Hôm nay, Tường Tây Tri chuyển đến ngõ hẻm Kiều Hoa vào cuối tháng tám.

Người bán hàng rong bị ánh nắng chói chang chiếu vào kêu a giống như tiếng ve sầu, trên cầu, bên cạnh sạp sửa chìa khóa là con chó vàng đang nằm, le đầu lưỡi thò, sủa hai tiếng về phía Nam.

Một chiếc xe Toyota màu đen từ phía Nam chạy đến đây.

Tường Gia Bình xuống xe, ra phía sau cốp xe khiêng hành lý của Tường Tây Tri xuống.

Tường Tây Tri kéo mũ lưỡi trai ở trên đầu xuống, dựa vào thân xe nóng hổi màu đen, tiếp tục chơi game.

Đẩy cốp xe lại nghe "ầm" một tiếng, Tường Gia Bình phất tay, "Đồ đạc đều ở chỗ này rồi chưa?"

Tường Tây Tri cũng không nâng mắt lên, "Dạ."

"Vậy con tự vào đi, đi theo ông bà ngoại phải nghe lời hiếu thảo, không đủ tiền thì gọi điện thoại cho cha."

Lúc này, Tường Tây Tri mới ngẩng đầu, mắt quét qua Tường Gia Bình, áo POLO màu lam đã bị mồ hôi làm ướt, trên bụng nhô lên dấu vết mồ hôi sẫm màu.

"Cha không lên chào hỏi ông bà ngoại sao?"

"... Hôm nay khỏi đi. " Ánh mắt của Tường Gia Bình nhìn vào trong ngõ nhỏ, nhưng cất bước về chỗ tay lái, "... Chiều này, dì Từ của con đi bệnh viện kiểm tra, cha phải đi giúp một tay trước."

Tường Tây Tri bĩu môi.

Tường Gia Bình mở cửa xe, nhìn đứa con trai choai choai cúi đầu, lại lấy ví tiền ra, lấy ra ba tờ tiền nhét vào trong ngực Tường Tây Tri, "Tuần sau cha lại đến đây thăm con."

"Con không cần."

"Cầm đi."

Xe đi rồi, Tường Tây Trì cau mày cắt ba tờ tiền, nhét vào trong túi tiền ở bên hông hành lý.

Người bán đồ uống lạnh ở bên cạnh tủ lạnh hứng thú nhìn màn này từ đầu, ánh mắt quét tới Tường Tây Trì, cười mỉa hỏi: "Bạn nhỏ, ăn kem không?"

"Có nước khoáng không?"

"Có có có!"

Người bán hàng rong mở tủ lạnh, lấy chai nước đá đưa cho Tường Tây Trì, nhận lấy 5 đồng tiền, thối lại 3 đồng tiền lẻ. Nhìn thấy Tường Tây Trì vẫn nhét 3 đồng tiền lẻ vào trong túi bên ngoài hành lý, ngồi chồm hóm ở ven đường, mở nắp chai, xối vào tay làm nước rửa.

Người bán hàng rong: "... Bạn nhỏ rất thích sạch sẽ."

Tường Tây Trì không để ý đến anh ta, rửa hết tay, tùy ý đẩy lại chai nước còn phân nửa, đè thấp mũ lưỡi trai, một tay kéo vali lớn, đi vào trong ngõ nhỏ. Mặt đường không bằng phẳng, gồ ghề, bánh xe đẩy luôn rơi vào hố, anh phải dừng lại giải cứu vali.

Hẻm Kiều Hoa chia thành hai khu Đông và Tây, lấy con sông làm ranh giới. Một con sông không có tên, bởi chỉ là một tuyến sông, giữa sông chưa tới hai mét, lâu dần, được người ta gọi là "sông Lục Xích". (1)

(1) Xích: thước, đơn vị đo chiều dài, bằng 1/3 mét.

Ở Thành Bắc này, dân cư ven sông Lục Xích đều là những hộ gia đình xưa sống trên 30 năm, kiến trúc tường trắng ngói đen, nhưng chỉ cao có ba tầng, trên cây phơi đồ của ông chủ ở nhà Tây là quần cộc lớn, trâu bà vàng (2) ở trên lầu ba rủ xuống ban công lầu hai. Trong hẻm có căn tin, tiệm cắt tóc, tiệm cơ khí, đầy đủ mọi thứ, lá cờ đủ màu sắc dầm mưa dãi nắng nên bị nhạt màu.

(2) Cây trâu bà vàng thường được dùng làm cây nội thất – cây văn phòng, cây có thể trồng chậu đứng (cây trâu bà vàng leo cột), chậu đất để bàn hay trồng trong nước chậu thủy tinh (cây trâu bà vàng trong nước).

Ngõ hẻm hẹp, trên đỉnh có một chút ánh sáng, chỉ có vào lúc giữa trưa, mới có một chút ánh nắng chiếu tới.

Lúc này, Tường Tây Trì đang đi dưới ánh mặt trời, hai bánh xe của hành lý lăn trên mặt đường kêu lộc cộc, mấy căn nhà ở đầu hẻm có người ló đầu ra nhìn.

Lại đi được hai bước, trong chỗ sâu nhất của ngõ hẻm truyền đến một giọng nữ: "A Trì!"

Tường Tây Trì đứng lại, nhìn về phía trước, "Bà ngoại."

Bà ngoại Ngô Ứng Dung nhanh nhẹn đi ba bước đến trước mặt Tường Tây Trì, nhận lấy vali trong tay anh.

"Tự cháu xách..."

"Không có chuyện gì, để bà cầm."

Tường Tây Trì lấy lại, thương lượng với bà, "VẬY một người xách một cái Ạ."

Trong cửa hàng sát phố có người bắt chuyện, "Đứa nhỏ thực hiểu chuyện, nhỏ như vậy đã biết đau lòng vì bà ngoại rồi." Ngô Ứng Dung cười đến không nhìn thấy mắt, sờ sờ đầu của Tường Tây Trì, chào hỏi hai câu, tiếp tục dẫn anh đi vào trong.

"Tự cháu tới à?" Tường Tây Trì vốn định nói "Cha đưa tới", nhưng lại suy nghĩ, thuận lời của Ngô Ứng Dung nói "Dạ" một tiếng, "Đi xe tới."

Ngô Ứng Dung bĩu môi, "Hai vali to thế này mà để cháu tự qua đây một mình sao?"

"Không có việc gì, cha cháu bận rộn công việc."

Ngô Ứng Dung càng mất hứng, đang muốn phê phán Tường Gia Bình hai câu, chợt nghe phía trước truyền đến âm thanh vỡ vụn gì đó.

Tường Tây Trì nâng mắt nhìn lại ——

Một chiếc xe máy dừng sát đường, một nữ sinh mặc áo dài quần dài màu đen, đang lười nhác ngồi trên chiếc xe mô tô, bên chân là mảnh vụn gốm sứ rơi rớt ở trên đất.

Trong cửa hàng đối diện, một bác gái béo cầm quạt hương hồ chỉ vào cô, chửi ầm lên: "Cầu nương dưỡng (3)! Mẹ mày không dạy mày, hôm nay tao dạy mày! Thứ đồ đoản mệnh có cha sinh mà không được nuôi dưỡng!"

(3) Một câu chửi tục, nghĩa là 'son of a bitch'.

Nữ sinh xắn tay áo lên, nâng ngón tay cái đến sát mũi làm động tác khiêu khích, "Đến đây, ai không có can đảm thì mới là cầu nương dưỡng."

Bác gái béo tức giận đến muốn bùng nổ, hồng học thờ dốt, bị nữ sinh kích động nhất thời nổi lên ý chí chiến đấu, xắn tay áo lên, chộp lấy thiêu hỏa côn (4) muốn xông tới.

(4) Là một dụng cụ dùng để châm củi lửa trong bếp lò ở nông thôn, thường được làm bằng gỗ và đầu mút có nhánh. Còn có một loại làm bằng trúc, bên trong rỗng có thể để thổi hơi, dùng ở trong bếp khi đốt rơm rạ.

Nữ sinh đang cổ động không ngừng: “Dù sao cũng đừng sợ, tốt nhất lần này đánh chết tôi!”

Ngô Ứng Dung sợ tới mức kinh hồn bạt vía, kêu hô lảng giềng xem nào nhiệt không ngại chuyện lớn, “Nhanh chóng ngăn lại đi, sắp có tai nạn chết người rồi!”

Lúc này mới có người đi lên khuyên can, ôm lấy cánh tay của bác gái béo khuyên nhủ, “Đừng chấp nhặt với cô gái nhỏ!”

Nữ sinh khề nhếch cằm, cười hi hi nói: “Cầu nương đường.”

Bác gái béo tức giận đến sắc mặt giống như gan heo, nếu không có người ngăn cản, đoán chừng thật sự sẽ xông lên xử cô.

Nữ sinh đắc thắng, cũng không ham chiến, thân hình dựa nghiêng, hai tay đặt vào túi, chân mang giày thể thao lẹp xẹp trên mặt đường đá, đi ra ngoài ngõ hẻm.

Khi đi ngang qua Tường Tây Trì, ánh mắt đảo qua trên mặt anh.

Tường Tây Trì cũng liếc cô một cái.

Tóc vén ở bên tai, khuôn mặt trắng nõn sạch sẽ, trên chóp mũi có chút mồ hôi, trong mắt sạch sẽ, không nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào.

Ngô Ứng Dung kéo suy nghĩ của anh quay trở về: “Nhanh chóng đi thôi, cơm sắp chín rồi.”

Trong khe cửa bay ra một mùi hương của cơm, Ngô Ứng Dung móc chìa khóa ra, ông ngoại Nguyễn Học Văn bung một cái tô đi ra từ phòng bếp, “À Trì!”

Tường Tây Trì buông hành lý, nghiêm chỉnh chào: “Ông ngoại.”

Khi ăn cơm, Nguyễn Học Văn hỏi thách thức lên lớp của Tường Tây Trì, nghe anh báo điểm, cảm thấy vô cùng yên tâm, gấp vào trong chén anh mấy miếng thịt nướng lớn, “Ăn thịt nhiều một chút.”

Ngô Ứng Dung hỏi: “Thành tích có thể vào trường Nhất Trung, sao nhất định phải tới chỗ này học?”

Tường Tây Trì khựng lại một chút, “Cháu làm phiền ngoại rồi.”

Ngô Ứng Dung cười ha ha: “Ồi, nghe lời nói này mà xem, bà chỉ mong sao cha cháu xuất hiện trước mặt bà! Nhưng khả năng của giáo viên, kỷ luật và phong cách của trường trung học Thanh Dã, thật sự thua kém Nhất Trung, bà ngoại chỉ sợ cháu chậm trễ ở chỗ này thôi.”

Tường Tây Trì: “Cháu học trường nào cũng đều có thể thi Bắc Đại, Thanh Hoa.”

Ông ngoại cười ha ha, “Đúng là cháu ngoại của Nguyễn Học Văn!”

Ăn cơm xong, Ngô Ứng Dung dẫn Tường Tây Trì đi tham quan phòng. Căn phòng lớn hướng về phía đông, tí mỉ ngay ngắn quá, trên bàn học là một bộ văn phòng phẩm mới, đồ dùng trên giường cũng đều đổi mới.

Phòng ở lầu một, cửa theo hướng phía đông, cách nửa thước, bên bậc thang là sông Lục Xích, Nguyễn Học Văn trồng cây mộc hương, dây mây bám vào lưới chống trượt, theo vài cơn gió nhẹ, đem lại một chút bóng râm vào trong.

Ngô Ứng Dung đứng ở cửa, “Ông ngoại cháu dọn dẹp xong hết rồi, nghe nói cháu muốn đến ở chung với chúng ta, vô cùng vui vẻ.”

Tường Tây Trì hạ mí mắt nói cảm ơn. Thật tình mà nói, nói không lên lời, nhưng trong lòng là cảm kích.

Ngô Ứng Dung đi đến bên cửa sổ, ngón tay chạm vào rèm cửa sổ, “Đồ mới, một tầng bông vải lụa mỏng, mùa thu mặt trời rất nóng, nếu buổi sáng cháu muốn ngủ nhiều một chút thì kéo rèm vải này lại.” Bà vén rèm cửa sổ lên, buộc dây lại, đi đến cửa sổ chạm khắc hoa văn.

Tường Tây Trì khăn trương nắm tay lại, song cửa sổ gồ ghề, mở ra nghe két một tiếng.

“Đây là vật dụng trước đây, hằng năm cửa sổ đều không mở ra, lúc con mở dùng sức một chút.”

Mặt trời ở chính giữa, lặn về đằng Tây.

Cách con sông đối diện, trên bậc thềm chợt xuất hiện một bóng người. Áo dài quần dài màu đen, trong tay xách một cái thùng plastic màu đỏ, dọc theo

bạc thêm chậm rãi đi tới bờ sông, quăng thùng vào sông mức nước.

Được nửa thùng, cô run rẩy nhấc lên, đang muốn xoay người, ngẩng đầu lên.

Ngô Ứng Dung vội che rèm cửa sổ lại.

Tường Tây Trì: "Bà ngoại, làm sao vậy?"

"Đây là cô gái vừa nãy ở trong hẻm..."

Tường Tây Trì đã nhận ra.

"Là nhà họ Phuong." Ngô Ứng Dung chỉ chỉ bên kia bờ sông, "Không dễ chọc, cháu tránh xa con bé một chút..." Giọng nói than thở, lại chỉ huyết thái dương, "Mẹ của con bé có chút vấn đề, cho nên không có người dạy bảo, bằng không con gái nhà đó, làm sao nói được, nói được..."

Loại câu nói "Cầu nương dưỡng".

Phòng bếp truyền đến giọng nói của Nguyễn Học Văn, Ngô Ứng Dung lên tiếng, "A Trì, tự cháu dọn dẹp trước một chút, ngủ trưa đi. Điều khiển của máy điều hòa ở trong ngăn kéo, nóng thì bật lên."

Bà ngoại đi ra ngoài, Tường Tây Trì mở màn cửa sổ ra.

Bóng người kia đã không biến mất.

Buổi tối ăn cơm rượu ướp lạnh, Nguyễn Học Văn ăn mấy chén, có chút men say, thở dài, bị Ngô Ứng Dung đuổi đi ngủ. Tường Tây Trì bị lôi kéo nghe một trận phê bình về cha của anh, cuối cùng Ngô Ứng Dung gạt nước mắt, "Phòng của cháu ở, chính là phòng của mẹ cháu ở lúc đi học... Không nghĩ tới ông bà già khom rồi..."

Tường Tây Trì như đứng đông lạnh, như ngồi đông than, mà một lời an ủi cũng không nói nên lời.

Đến mười giờ, Ngô Ứng Dung cũng tắm rửa đi ngủ.

Tường Tây Trì gội một trận nước lạnh, không ngủ được, lặng lẽ mở cửa bên, đến hành lang ven sông.

Ban đêm có chút lạnh, anh ngồi xuống cọc gỗ trên lan can, hai chân treo lơ lửng. Dưới chân chính là sông Lục Xích, ngọn đèn của dân cư ven bờ chiếu xuống nước.

Chợt nghe "tôm" một tiếng, Tường Tây Trì chấn động, nhìn về phía phát ra âm thanh ——

Bên kia bờ sông mờ hồ hiện ra bóng dáng của một người, ngay sau đó là tiếng "phù phù".

Tường Tây Trì dùng chớp mắt, phản ứng kịp là có người nhảy vào trong nước.

Anh trôi qua tiến vào trong lan can, thăm dò, nhìn chằm chằm mặt sông.

Tiếng nước ào ào, một cái đầu nhấp nhô ở dưới ánh trăng, rất nhanh đến bên bờ. Một bàn tay vịn lấy thêm đá, ngay sau đó nửa thân thể lộ ra mặt nước, cánh tay ôm lấy cầu thang, chống đỡ lên trên, lên bờ.

Lắc đầu, phun nước ở trong miệng ra, giày thể thao ướt sũng giẫm lên bậc thang, cúi đầu từng bước đi lên trên.

Trên mặt đất hiện ra một bóng dáng mờ mịt, cô sợ đến mức hô hấp đều dừng lại, bỗng ngẩng đầu, mới phát hiện một người đứng dựa vào lan can.

Bốn mắt nhìn nhau.

Tường Tây Trì thấy sự lo sợ, đơn thuần trong mắt cô chợt lóe rồi biến mất.

Nhảy mất, cô bay nhanh qua, bỏ ống tay áo trên cánh tay xuống, buông lỏng tay, rũ mắt xuống, đi qua bên cạnh anh. Dấu vết nước kéo đầy đất, giẫm lên đài đá cao thấp, biến mất giữa các ngôi nhà cách đó nửa mét.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoảng Qua Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Khai giảng

Ngày một tháng chín, Tường Tây Trì đến trường trung học Thanh Dã báo danh.

Mới sớm tinh mơ, đã ra đầu cầu mua bánh xốp, bánh bao, sữa đậu nành và tất cả bữa sáng, đặt trên bàn, ngậm bánh bao vào trong miệng, đạp xe đạp ra ngoài.

Trong phòng học lớp 7 (3) (*) ồn ào, một người đàn ông trung niên đứng ở trên bục giảng, vừa gọi điện thoại vừa hắng giọng kêu: “Ngồi xuống trước, ngồi xuống trước! Cứ ngồi đi! Còn chưa đóng học phí thì đi đến chỗ tài vụ căn tin đóng học phí trước!” Liền có mấy phụ huynh dắt theo đứa trẻ đến hỏi đường đến căn tin.

(*) Trong tiếng Trung là 初一 (sơ nhất), bên Việt Nam là lớp 6 nhưng ở Trung Quốc là lớp 7 vì bậc tiểu học ở Trung Quốc là 6 năm

Tường Tây Trì nhìn xung quanh một vòng, ánh mắt dừng lại —— dây dưới cùng phía nam sát cửa sổ, có một cái đầu đang nằm úp ngủ.

Bước chân dừng lại, cầm túi sách, đến vị trí dây thứ ba ở phía nam ngồi xuống.

Đến 9 giờ rưỡi, có người tiến vào, chợt yên tĩnh.

Giọng của người đàn ông trung niên rõ ràng, “Thầy tên là Trương Quân, là chủ nhiệm lớp của các em. Mọi người im lặng một chút, thầy điểm danh trước một lát...”

Tường Tây Trì lấy ra một quyển sách ở trong túi, vừa xem vừa chờ Trương Quân đọc từng tên.

“Phản Lệ.”

“Có.”

“Phạm Chi Dương.”

“Có.”

...

“Phương Huỳnh.”

Không có người đáp lại.

Trương Quân nâng giọng lên, “Phương Huỳnh! Phương Huỳnh còn chưa tới sao?”

Một lát, một giọng nói lười biếng vang lên: “Có.”

Trương Quân nhíu mày, “Sao hả, ngày đầu tiên khai giảng đã ngủ.”

Vẫn là giọng điệu lười biếng đó, “Ngày hôm qua không ngủ ngon.”

Trương Quân nhắc tới câu “Chú ý nghỉ ngơi”, tiếp tục cuộc điểm danh bị cắt ngang. Điểm danh hết, học sinh chỉ huy phát “Quy tắc học sinh trung học”, “Sổ tay giáo dục an toàn.”

Trương Quân nói, “Có bạn nào muốn tự tiến cử làm lớp trưởng tạm thời của chúng ta không?”

Vừa dứt lời, một cánh tay cao cao giơ lên.

Trương Quân nâng tay, “Tốt lắm, em tên...”

“Phạm Chi Dương!”

Liền nghe chỗ ngồi trước sau có người cười nhạo, “Tớ thấy tên là thùng com ấy.”

Ánh mắt của Tường Tây Trì dời khỏi, quay đầu nhìn thoáng qua. Phạm Chi Dương được Trương Quân khen ngợi, mừng rỡ gãi gãi gáy, bụng sắp làm nứt áo somi ca rô bung ra.

“Bốn nam sinh đi theo, cùng lớp trưởng Phạm đến phòng dụng cụ mang tài liệu về cho lớp chúng ta.”

Sau khi năm nam sinh rời khỏi phòng học, Trương Quân liền bảo những người còn lại đến hành lang, dựa vào chiều cao mà xếp theo thứ tự.

Chờ những người khác đều đi ra ngoài, Tường Tây Trì mới buông sách, đi tới cửa.

Phương Huỳnh đứng thứ năm trong hàng nữ sinh, buồn bã ỉu xìu ngáp một cái. Lúc này, cô không mặc quần đen áo đen, trên người là một chiếc áo T-shirt màu trắng, phía dưới là quần Jeans đã giặt đến bạc màu.

Tường Tây Tri thu hồi ánh mắt, đi đến cuối hàng.

Trương Quân hắng giọng: “Bốn nữ sinh vào trước, bốn nam sinh nữa, một nam một nữ ngồi cùng bàn, đến ngồi dãy thứ nhất!”

Tám người lác đác đi vào.

“Người phía sau, mấy người kia nữa, đừng loạn!”

Vừa dứt lời, lập tức liền rối loạn —— Phương Huỳnh vào phòng học, nhưng không ngồi ở dãy thứ hai, lập tức trở về chỗ ngồi của mình.

“Ồ, bạn học kia, sao em lại thế này!”

Phương Huỳnh không để ý đến ông, nằm sấp ở trên bàn.

“Bạn học kia!”

Có người nhắc nhở, Trương Quân kêu cô “Phương Huỳnh”.

“Phương Huỳnh! Em đứng lên cho thầy!”

Phương Huỳnh không kiên nhẫn đứng lên, liếc xéo, đứng cách xa đối mặt với Trương Quân, “Làm gì ạ?”

“Em hiểu cái gì là kỷ luật không?”

“Thầy hiểu cái gì là tính người không?” Phương Huỳnh khẽ cười một tiếng, “Em bị viễn thị, ngồi phía trước không thấy rõ.”

Trương Quân tức giận đến mặt đỏ rồi trắng, phùng mắt trợn mang trừng hồi lâu, vung tay lên, kêu học sinh phía sau vào bên trong ngồi.

Phương Huỳnh thảng, cũng không thấy có biểu tình gì quá lớn, đặt mông ngồi xuống, mở “Quy tắc học sinh trung học” vừa mới phát, dựng thẳng lên phía trước, che đầu.

Hai hàng sắp xếp rất nhanh, chỉ còn lại đoạn ngắn ngắn, Tường Tây Tri mang theo cặp sách đi theo bạn học phía trước vào phòng học.

Chỗ ngồi của anh là dãy thứ hai đếm ngược lên.

Vừa đứng ở phía trước Phương Huỳnh.

Tường Tây Tri kéo ghế ra, ngồi xuống, ánh mắt đảo qua đỉnh đầu của Phương Huỳnh. Phòng học ồn ào như vậy, mà cô có thể ngủ được.

Không lâu sau, năm bạn học sinh chuyển một đồng tài liệu về phòng học. Lớp trưởng tạm thời Phạm Chi Dương xung phong đảm nhận, chia sách của mỗi môn học thành bốn xấp, mỗi xấp là 16 cuốn, đặt trên bàn đầu của mỗi dãy, để mọi người truyền ra phía sau.

Tường Tây Tri nhận lấy hai quyển sau cùng của phía trước truyền tới, để một cuốn trên bàn mình, chuyển ra phía sau.

Không có ai nhận lấy.

Phương Huỳnh còn đang ngủ.

Cửa sổ mở rộng ra, gió lớn tiến vào, thổi bay mấy sợi tóc của cô khẽ lay động. Sợi tóc rất nhỏ, lại tựa như rất mềm mại, trên lọn tóc có một tia nắng sớm.

Tường Tây Tri thu hồi ánh mắt, vỗ cuốn sách cuối cùng vào chỗ trống bên cạnh cánh tay của cô.

Phương Huỳnh tỉnh dậy, mờ mịt ngẩng đầu nhìn bốn phía, mới ý thức được đây là phòng học.

Cô nhận lấy sách ngữ văn trên bàn, đưa tay xoa xoa gương mặt ngủ đến nóng lên chuyển thành đỏ, thân thể đẩy ghế về phía sau, biếng nhác tựa lưng vào ghế ngồi.

Thoáng chốc, quyển sách thứ hai được chuyển tới

Nam sinh phía trước không quay đầu, cánh tay lướt qua bả vai truyền về sau.

“Dựa vào sau một chút, tớ không lấy được.”

Tay không nhúc nhích.

Phương Huỳnh “Hừm” một tiếng, không thể không ngồi thẳng thân thể, di chuyển cái ghế ra phía trước, nhận lấy quyển sách từ trong tay nam sinh.

Trương Quân tiến hành công việc tiếp theo—— chủ nhiệm lớp nói những lời gửi gắm.

“Từ tiểu học lên tới cấp 2, có nghĩa là các em phải đi vào một đoạn đường hoàn toàn mới...”

Lời nói vô nghĩa hết bài này đến bài khác.

Phương Huỳnh bấu môi, lấy ra một cây bút bi từ trong cặp da, lấy mười quyển tài liệu được phát xuống ra, vẽ tên rồng bay phượng múa trên trang sách, từng chữ to như quả đấm.

Cuối cùng, Trương Quân nói lời vô nghĩa xong, “Được rồi, bây giờ bắt đầu từ hàng đầu tổ thứ nhất, mọi người lần lượt đứng lên giới thiệu bản thân mình——yên lặng chút, không được thì thầm!”

Phương Huỳnh ngáp một cái, mở sách giáo khoa ngữ văn ra, mới phát hiện toàn bộ sách giáo khoa ngữ văn đã không phải đều là màu.

Tùy tiện lật một trang, chán nản nhìn lướt qua: “... Tôi chưa bao giờ nhìn thấy từ đẳng ngữ như thế, chỉ thấy một cảnh màu tím nhạt rực rỡ, giống như một thác nước...”

Tay trái nâng má, tay phải lật từng trang từng trang ở phía sau.

Phía trước vang lên một tiếng “két”, Phương Huỳnh ngẩng đầu vừa nhìn, mới phát hiện bất tri bất giác sắp đến lượt của mình.

Bóng dáng của nam sinh hàng trước thẳng tắp, hai tay tùy ý đặt trong túi quần.

“Tớ tên là Trương Tây Tri, Trương trong Trương Giới Thạch, Tây trong phía Tây, Tri trong cái ao.” Dừng một chút, không nói về chòm sao, các sở thích linh tinh, trực tiếp ngồi xuống.

Đến phiên Phương Huỳnh.

“Phương Huỳnh. Phương trong phương hướng, Huỳnh trong ‘hủ thảo vi huỳnh’ (*).”

(*) Cỏ mọc hóa đom đóm.

Giọng nói của cô vừa phải, nói xong dứt khoát ngồi xuống.

Trương Quân đi lên bục giảng, tiếp tục tiến hành mục tiếp theo, khi chuẩn bị lật tiếp, Trương Tây Tri ngồi ở phía trước đột nhiên quay đầu, nhìn cô một cái.

Phương Huỳnh sững sốt.

Người này, chính là đêm qua...

Phương Huỳnh kéo ống tay áo xuống, che mu bàn tay, nhúm mày hỏi: “Làm sao?”

Trương Tây Tri nhàn nhạt thoáng nhìn, liền quay trở về.

Phương Huỳnh bấu môi: “Chẳng hiểu gì cả.”

Giữa trưa mười một giờ, cuối cùng buổi báo danh khai giảng dài dòng cũng kết thúc, Trương Quân dặn mọi người ngày mai đi học đúng giờ, không được muộn, rồi rời khỏi phòng học. Anh vừa mới bước đi, sau lưng liền có ba học sinh đi về phía Phương Huỳnh, vây quanh cô.

Ba người hai nữ một nam, gồm Vạn Tử Lâm, Không Trình Trình và Ngụy Minh.

Vạn Tử Lâm khẽ đụng vào khuỷu tay của Phương Huỳnh, “A Huỳnh, lợi hại đấy, ngày đầu tiên đã dám chống đối chủ nhiệm lớp!”

Ngụy Minh phụ họa: “Đây là giáo viên gì hả, toàn bộ chuyện đều bị dồn ép!” Dáng người cậu ta trung hậu khôi ngô, tựa chàng trai của thảo nguyên phương Bắc, kích động đứng lên, giọng nói vừa the thé vừa nhỏ.

Phương Huỳnh không trả lời, nhét quyển sách xuống phía dưới học bàn.

Vạn Tử Lâm: “A Huỳnh, buổi chiều đi chơi không? Tớ cắt tóc rồi đấy, phát hiện ra không?”

Hơn phân nửa kỳ nghỉ hè không gặp, quả thật cảm thấy Vạn Tử Lâm có chỗ nào đó không giống, nhưng cụ thể là chỗ nào, cô lại không nói rõ được.

Vạn Tử Lâm hất tóc sang hai bên, bên trong lộ ra một lọn tóc màu xanh khói, “Xinh đẹp không?”

“Ừm”

Vạn Tử Lâm ôm lấy cánh tay của Phương Huỳnh làm nũng, “Đi ra ngoài chơi, chúng ta đi chụp hình đấy, anh Thiện còn nói mời chúng ta đi hát.”

“Buổi chiều tớ có việc, tự các cậu đi đi.”

Vạn Tử Lâm chu mỏ, “Sao mỗi lần kêu cậu thì cậu đều không đồng ý ra ngoài vậy.”

“Thật sự có việc. Tuần sau không phải sinh nhật của cậu sao? Ngày đó đi.”

Vạn Tử Lâm từ chán nản chuyển sang tươi tỉnh, “Cậu nhớ rõ sinh nhật của tớ sao?”

“Ừ.” Phương Huỳnh nhìn cô gái Không Trình Trình ấn bàn phím di động cách cách, “Nguy Minh, Trình Trình, các cậu đi chơi đi.”

Nói xong, cầm cặp da ở trên ghế dựa, đeo lên vai, “Đi nhé.”

Bên ngoài nóng đến điên người, Phương Huỳnh treo túi sách ở trên tay, leo lên chiếc xe đạp nửa cũ nửa mới.

Di chuyển mới cảm nhận được có chút gió, nhưng mặt trời chói chang sáng rực trên đỉnh đầu, nắng gắt tàn sát tất cả, rất nhanh liền đổ mồ hôi đầy lưng.

Phương Huỳnh tăng tốc, chợt nhìn thấy bên cạnh quầy hàng phía trước có một người lên xe, chạy xéo về phía trước.

Nhanh chóng ấn chuông, tập trung nhìn kỹ, là Tường Tây Trì.

Lại thấy hai tay của anh chợt buông lỏng tay lái, không biết đang làm gì, xe xiên xiên vẹo vẹo chạy theo hình S, vào lúc sắp ngã xuống, anh không chút hoang mang cầm tay lái, sau đó, một thứ gì đó màu sắc rực rỡ bị gió thổi bay “vèo” về sau.

Phương Huỳnh vội vàng né tránh đạp về phía bên cạnh, thứ “màu sắc rực rỡ” kia nhẹ nhàng bay xuống đất.

Là giấy đóng gói kem que.

Phương Huỳnh tròn trố mắt, đạp bàn đạp, lái xe vượt qua Tường Tây Trì ngậm que kem, phun ra từ: “Làm bộ làm tịch!”

Tường Tây Trì chậm chạp, Phương Huỳnh xẹt qua bên cạnh, đi mất.

Chiếc xe đạp kia của cô quả thật quá tồi, chuyển động kêu cọt két, giống như muốn rời ra từng mảnh.

Không nhanh không chậm ăn xong một que kem, xe đạp chạy qua cầu, đến phía Tây hẻm Kiều Hoa. Đường bên trong gỗ ghè, không dễ đi, Tường Tây Trì bước xuống từ trên xe, đến phía tây Kiều Hoa. Bên trong đường gỗ ghè, không dễ đi, kéo cặp da sắp tụt xuống ở trên vai, đẩy xe, đi vào trong hẻm.

Mặt trời đã nghiêng về chính giữa, trong hẻm có đủ thứ mùi, bầu không khí mát lạnh đập vào mặt, hơi nóng lập tức phả vào hơn phân nửa người.

Đi qua nửa con hẻm, chợt nhìn thấy bóng dáng quen thuộc ở phía trước.

Tường Tây Trì dừng bước chân lại.

Là Phương Huỳnh.

Một người đàn ông cao lớn đang nắm chặt cánh tay gầy mảnh trong chiếc áo T-shirt của cô, vô cùng dùng sức, tựa như con ngựa kiềng chặt hai chân mảnh mai của con kiến.

Tác giả có chuyện muốn nói: về mặt bị áp bức của Tường Tây Trì.

Tường Tây Trì (ừm khuất): Ăn một que kem thôi mà, sao lại là làm bộ làm tịch?

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Hành động bảo vệ thùng

Edit: Tịnh Hào

Người đàn ông kia túm chặt cánh tay của cô, khẽ quát: “Mau nói xin lỗi cho tao!”

Dưới chân cô lao đảo hai bước, suýt chút nữa không đứng vững, nhưng phía sau lưng vẫn rất thẳng tắp, đầu ngẩng cao.

Trong cửa hàng đối diện, bác gái béo vào mấy ngày hôm trước cầm quạt bồ hương làm vũ khí chuẩn bị đánh nhau chỉ vào Phương Huỳnh, nước miếng bay tứ tung: "...Mấy cô gái bây giờ thật khó lường! Mười ba tuổi! Măng người đến thế sao! Ôi chao, để tôi thuật lại thì tôi cũng xấu hổ..."

Phương Huỳnh "xi" một tiếng vang dội, "Ngày đó bà nói cầu nương dưỡng cũng đâu thấy xấu hổ..."

Chưa nói xong, người đàn ông tát một cái, "Mày còn cãi nữa!" Liền xin lỗi bác gái béo không ngừng.

Bác gái béo phe phẩy quạt bồ hương, "Lão Phương, tình hình nhà ông ra sao, chúng tôi đều hiểu được. Bình thường mọi người nghĩ con gái ông còn nhỏ, không hiểu chuyện, cho nên không so đo với cô ấy. Nhưng ông nhìn chút đi, bình thường cô nhóc làm ra những chuyện gì! Lão Phương à, thừa dịp tuổi chưa lớn lắm, còn có thể quay đầu, mau dạy dỗ cho đàng hoàng! Ít nhiều đừng để cô nhóc một mình, làm chúng tôi không buồn bán được, đúng không?"

Hàng xóm phẩy quạt ăn dưa ở bên cạnh luôn miệng phụ họa.

Người đàn ông cười làm lành lia lịa, "Vâng Vâng, chị Lưu nói rất đúng..." Lấy tất cả tiền từ trong túi áo ra, "Chị cầm số tiền này đi thay cửa thủy tinh mới đi, sau này tôi nhất định sẽ giáo dục nghiêm khắc hơn, sẽ không để Phương Huỳnh gây ra phiền phức gì cho các chị đâu."

Ngón tay bà béo vẫy về tờ tiền giấy, hai mắt híp lại đưa lên, đón lấy ánh mặt trời, xác nhận là tiền thật, cất vào trong túi tiền quần áo, "Tôi cũng không phải là người bụng dạ hẹp hòi, chuyện này cứ qua như thế đi!"

Người đàn ông nhìn Phương Huỳnh hất cằm giống như con gà trống, không hề có ý ăn năn, thô lỗ túm cô đến trước mặt, "Mau về nhà cho tao! Không sợ mất thể diện!"

"Chê tôi làm mất thể diện, có bản lĩnh thì năm đó đừng sinh tôi ra!" Cơ thể vận vẹo như bánh quai chèo, vẫn không thể tránh thoát được dưới sự kim hãm của người đàn ông, gấp gáp tức giận, miệng dừt khoát cấn xuống.

Người đàn ông theo phản xạ buông ra, cô liền nhân dịp ngay lúc này, chui ra từ dưới nách ông, bàn chân như được bôi dầu, chuồn mất.

"Mày đứng lại cho ông!"

Cô giẫm lên nền đá đầy lá từng roi phát ra tiếng động "bộp bộp", cô chạy một mạch thật xa, còn dành chút thời gian quay đầu làm mặt quỷ với người đàn ông.

Lướt qua nhau.

Tầng mây trên đỉnh đầu đột nhiên giãn ra, lập tức bị gió thổi đi xa, ánh nắng trong ngõ hẻm tối sầm lại phát sáng, ánh sáng thay đổi đúng lúc chiếu vào trên mặt cô.

Một lát, bóng dáng của cô liền biến mất ở đầu con hẻm quanh co.

Tường Tây Tri đẩy chiếc xe đạp, tiếp tục đi vào bên trong, liền nghe trong cửa hàng hai bên có người đang bàn tán:

"Phương Chí Cường là một người trung thực như vậy, gặp phải vợ con như thế, thật đúng là xui tám kiếp."

"Đúng vậy! Một người quá tốt! Vợ thì điên, nhiều năm thế này cũng không rời bỏ, cho tới bây giờ cũng không ra ngoài làm loạn..."

"Đưa con gái này của ông ấy cũng không làm người ta bớt lo..."

Tường Tây Tri rũ mắt, xuyên theo dọc đường là tiếng xì xào bàn tán hoặc hăng hái hoặc than tiếc hoặc cười trên nỗi đau của người khác.

Gương mặt nhìn như giả quyết nhưng thực ra lại mang chút sợ hãi của Phương Huỳnh vẫn còn đang trong đầu của anh.

Trong nhà, Ngô Ứng Dung đã làm cơm xong, ông ngoại Nguyễn Học Văn không ở nhà, đi mua phân bón hoa và ống nhòm rồi.

"Ông ngoại cháu có tật xấu là thích trồng hoa ngắm chim, ông ấy từng nói chim phải thay lông vào mùa đông, chim phía Bắc muốn bay về phía Nam, nên phải chuẩn bị dụng cụ trước. Cháu nói xem lúc này mới tháng chín, ông ấy gấp cái gì?"

"Lo trước tính sau mà bà."

Ngô Ứng Dung không nhịn được đưa tay kiểm tra đầu của anh, "Ồ kìa, tuổi còn nhỏ, biết được thành ngữ lo trước tính sau luôn đấy."

Về mặt của Tường Tây Tri âm u, tình bơ tránh tay của Ngô Ứng Dung, "Bà ngoại, chúng ta ăn cơm đi."

Ngô Ứng Dung có thói quen ngủ trưa. Sau khi Tường Tây Tri giúp rửa chén bát xong, cầm xà phòng rửa sạch tay, cũng trở lại phòng của mình nghỉ ngơi.

Lấy máy điều khiển điều hòa từ trong ngăn kéo ra, đang chuẩn bị bật, nghĩ tới ông bà ngoại là người tiết kiệm, lại cất máy điều khiển, chỉ mở quạt điện.

Nằm lên giường một lát, không hề buồn ngủ, xoay người ngồi dậy, lấy cuốn sách số học vừa mới phát hôm nay ra, đến trước bàn sách ngồi xuống.

Ánh mặt trời xuyên qua tấm lụa mỏng chiếu vào, đã làm bớt đi một nửa hơi nóng.

Tường Tây Tri lật được hai trang sách, mà xui quẻ khiến, nhìn chăm chăm rèm lụa kia, không dời mắt được.

Không lâu sau, cất sách vào, đứng dậy kéo rèm cửa lên.

Bờ bên kia, một bóng dáng áo trắng quần lam ngồi chồm hóm ở đằng kia, bên cạnh là một cái thùng màu đỏ, một cái chậu nhựa, do ngăn cách bởi thủy tinh nên không nhìn thấy rõ.

Bên ngoài im ắng, nghĩ là bà ngoại đã ngủ.

Tường Tây Tri dứt khoát đẩy cửa sau ở phía Đông ra, đi ra hành lang.

Phuong Huỳnh đang giặt quần áo, lấy một chiếc áo sơ mi ca rô màu xám từ trong thùng đỏ ra, trải lên ván giặt đồ màu đỏ sậm, chà xát rất nhanh rồi rửa, cơ thể theo động tác trên tay mà nghiêng nghiêng.

Sau hai giờ chiều, đúng là thời điểm nóng nhất trong ngày.

Phuong Huỳnh nóng đến cái ót đồ mồ hôi, tay chà xát bộ này xong, giữ áo thật mạnh, giặt được mấy cái.

Mồ hôi theo giữa chân mày rơi xuống, một tay cô nắm chặt cổ áo trong nước, lấy một bàn tay ra, nâng mu bàn tay lên lau mồ hôi.

Đối diện có người.

Trong ánh sáng còn sót lại, Phuong Huỳnh thoáng nhìn thấy một bóng dáng, giật mình phát hiện, rất nhanh ngẩng đầu lên.

Người kia ngồi ở trên lan can, hai chân treo lơ lửng, không biết ở chỗ đó nhìn bao lâu.

Phuong Huỳnh không vui, theo bản năng kéo ống tay áo, chợt nghe trong phòng truyền đến một tiếng kêu, đứng dậy, khuỷu tay đụng vào cái thùng đồ còn chứa hai bộ quần áo, dọc theo bậc thêm có chút độ dốc nhanh chóng lăn rơi xuống. Cô vội vàng nghiêng người nhặt lấy, nhưng thùng kia đã trôi trên sông rồi. Tiếng la trong phòng càng gấp gáp: "Bé con! Bé con!"

Cô quay đầu trả lời một tiếng, "Lập tức đến ạ!"

Liếc nhìn thùng nhựa trôi nổi ở trong nước, cuối cùng vẫn lau mặt, xoay người đi lên bậc thang.

"Mẹ." Phuong Huỳnh đẩy cửa sau, "Làm sao vậy?"

"Nước..."

Phuong Huỳnh vội đi vào phòng bếp, rót nước sôi trong ấm nước nhựa ra ly để nguội, trở về phòng ngủ đặt ở trên ngăn tủ bên giường.

Nhìn thấy thuốc giảm viêm còn chưa đựng tới trên ngăn tủ, dừng một lát, ngồi xuống bên mép giường, đỡ mẹ Đinh Vũ Liên ngồi dậy, "Mẹ, sao mẹ chưa uống thuốc?"

Đinh Vũ Liên vịn tay cô, uống hết phân nửa nước trong ly, "Mấy giờ?"

"Hơn hai giờ, mẹ đói sao? Con đi lấy cơm nóng cho mẹ."

Đinh Vũ Liên lắc đầu, "Cha con đâu?"

Phuong Huỳnh hạ mí mắt, "Không biết."

"Hôm nay khai giảng, trong trường học như thế nào?"

"Cũng được ạ."

Đinh Vũ Liên quan sát đánh giá từ trên xuống dưới, che miệng khẽ ho khan một tiếng, yếu ớt nói: "Học kỳ mới, nên mua cho con hai bộ quần áo mới."

"Không cần, như nhau thôi." Phuong Huỳnh cắt ngang lời bà, "Vẫn ngủ một lát sao?"

Đinh Vũ Liên gật đầu một cái.

Phuong Huỳnh cầm thuốc tới, tách hai viên con nhộng ra, "Uống thuốc rồi ngủ tiếp đi ạ."

Nước sông trong veo phản chiếu mây xanh đang trôi trên bầu trời, cái thùng màu đỏ kia vô cùng chói mắt, dao động theo sóng nước, trôi đến bên bờ

này, va vào bờ sông, mắt thấy sắp trời nổi về phương xa.

Tường Tây Trì do dự một chút, đi tới lan can, dọc theo bậc thang đi xuống, đến bên ven sông, cởi giày ra, lặn xuống nước.

Nước sông thấm vào rất lạnh.

Anh bơi vài cái, chặn thùng đồ lại, vớt hai bộ quần áo trên mặt nước lên, bỏ vào trong thùng, cầm theo bơi đến bờ bên kia.

Phuong Huỳnh đẩy cửa ra, hoảng sợ, nhảy vài bước xuống bậc thang.

Tường Tây Trì đặt thùng trên bậc đá, cúi đầu lắc đầu, vẩy mái tóc ướt sũng, áo T-shirt thể thao trên người ướt đẫm, giọt nước rơi xuống.

Phuong Huỳnh nhìn anh, "Tường Tây Trì?"

"Ừm."

"Trước đây tớ có gặp cậu."

Tường Tây Trì nâng mắt.

Phuong Huỳnh chỉ chỉ phía đối diện, "Nghỉ hè năm trước, cậu tới nơi này của ông ngoại cậu chơi, ngồi chỗ kia đánh đàn ghi-ta, phải chứ?"

Tường Tây Trì nghĩ một chút, "Ừm."

Phuong Huỳnh cười, "Đánh đàn thật tệ." Cô ngồi xổm xuống, ném hai bộ quần áo trong thùng lên ván giặt đồ.

Nụ cười này chợt lóe lên rồi biến mất, Tường Tây Trì ngẩn người, khi trong đầu nhớ lại, mới phát hiện thì ra không phải là ảo giác.

Anh chưa lý giải được nụ cười nhỏ nhặt này, đột nhiên anh chú ý tới hai cánh tay của Phuong Huỳnh——tay áo được vén lên, lộ ra đến trên cánh tay, vết bầm tím và ngón trở thô ráp sừng sộ chong chéo khắp nơi.

"Tớ đi lấy khăn lông cho cậu..."

Tường Tây Trì lắc đầu, vội dời ánh mắt đi, "Không cần."

Chân anh giẫm trên tảng đá co lại, Phuong Huỳnh chú ý tới, bất giác cúi đầu nhìn lại, làn da của bàn chân rất trắng, có thể thấy được tĩnh mạch bên trong.

Sao một nam sinh lại trắng đến như thế.

Xác nhận giỏ quần áo an toàn không có gì đáng lo, Tường Tây Trì lui về sau một bước, xoay người.

"Này."

Tường Tây Trì dừng lại.

"Cảm ơn."

Tường Tây Trì không nói gì cả, vẫn giống như lúc nãy, "vèo vèo" nhảy vào trong nước.

Phuong Huỳnh không tránh, nước bắn tung tóe lên bàn chân cô, cô theo bản năng nheo mắt lại, liền thấy hai cánh tay của Tường Tây Trì dang rộng ra, giống như người cá, rất nhanh bơi đến bờ bên kia.

Lên bờ, anh xách giày trên bậc thềm lên, một đường nước nhỏ giọt, đẩy cửa ra.

Dây mây của cây mộc hương theo gió thổi bên kia bờ khẽ lay động, bóng dáng kia biến mất ở trong cửa.

Tường Tây Trì vào nhà, gội một trận nước lạnh, cởi quần áo ướt ra, không bật máy giặt, sợ đánh thức bà ngoại, ném quần áo bẩn vào trong thao giặt qua loa vài cái, treo trên ban công phơi nắng.

Trở về phòng, lấy chai rượu còn tinh chất ra, ngồi ở trước bàn, lấy bông dính chút rượu còn xoa vào vết thương ở lòng bàn chân.

Lúc nãy ở trên bậc thềm đối diện, chân trần giẫm lên một cục đá sắc nhọn, đâm vào da, nhưng không sâu.

Rèm cửa sổ để lộ một khe hở, Tường Tây Trì nhìn ra bên ngoài.

Đã không thấy thùng đồ nữa rồi.

...

Buổi sáng sớm ở hẻm Kiều Hoa bắt đầu bằng tiếng hét to của mấy người bán hàng rong.

Tường Tây Tri cắn nửa khúc bánh quẩy trong miệng, đạp xe đến đầu cầu, nhìn lướt qua xe đẩy bán bánh bao ở phía trước, chậm rãi ngừng xe, hai chân chống đỡ trên mặt đất.

Phuong Huỳnh mặc áo somi màu xám, vẫn là áo tay dài. Rõ ràng áo somi rất lớn, nhưng vạt áo được thắt lại ở trên eo, có vẻ rất khác biệt.

Tóc tay rối bời, giống như ngủ trong chuồng gà vậy.

Dường như Phuong Huỳnh cảm thấy được, quay đầu ngáp một cái, "Tường Tây Tri."

Tường Tây Tri cúi đầu cắn một miếng bánh quẩy, không rõ đáp: "Chào."

Anh cảm thấy thật trùng hợp, qua ‘hành động bảo vệ thùng’ ngày hôm qua, Phuong Huỳnh đã xem anh thuộc về phe bên cô rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Học sinh đại diện

Edit: Tịnh Hào

Tường Tây Tri và Phuong Huỳnh cùng đạp xe đến trường học.

Dường như Phuong Huỳnh cố ý đạp xiên xẹo, chiếc xe đạp nát kia kêu cọt két suốt dọc đường, anh nghi ngờ chỉ cần quay đầu lại là có thể thấy phụ tùng rơi la tả trên đất.

Phuong Huỳnh: “Cậu không học tiểu học ở nơi này đúng không, tại sao lại tới đây học cấp 2 vậy?”

“... Chọn bừa.”

“Thành tích như thế nào?”

“Bình thường.”

Phuong Huỳnh quay đầu lại nhìn anh, “Đợt kiểm tra nhập học vào Thanh Dã, cậu được bao nhiêu điểm?”

“290.”

Tối đa là 300 điểm.

Phuong Huỳnh: “... Thế này mà gọi là bình thường sao?”

Tường Tây Tri không trả lời.

Đúng thứ ba toàn trường, chẳng lẽ không phải bình thường sao.

Phuong Huỳnh cố sức đạp hai cái, vòng đến trước xe Tường Tây Tri.

Tường Tây Tri suýt chút nữa va vào, vội bóp phanh, giảm tốc độ xe, chống chân dừng xe lại.

Phuong Huỳnh nhìn anh, ý cười gian xảo đầy trong ánh mắt, “Tường Tây Tri, thương lượng với cậu một chuyện.”

Tường Tây Tri có dự cảm chẳng lành.

“... Sau này có thể cho tớ mượn bài tập chép không?”

Quả nhiên là vậy.

Phuong Huỳnh thấy anh không nói lời nào, bổ sung thêm: “Đương nhiên không để cậu cho tớ chép không công, sau này tớ sẽ bảo kê cho cậu.”

Tường Tây Tri: “...”

Phuong Huỳnh xem như anh đã đồng ý, đập bàn đập, mở đường chạy trước.

Đến lớp, vừa để cặp da xuống, ba người Vạn Từ Lâm liền tới vây quanh Phuong Huỳnh.

Vạn Từ Lâm lấy một tấm hình dán ra, đưa cho Phuong Huỳnh xem, “Tớ và Trinh Trinh chụp với nhau, thấy thế nào hả?”

Phuong Huỳnh quét mắt một vòng, “Ừ.”

Vạn Từ Lâm ngồi lên bàn bên cạnh chỗ cô ngồi, phẩy phẩy hình dán làm quạt gió, “Hôm qua cậu không đi cùng bọn tớ thật là đáng tiếc, anh Thiện cho bọn tớ xem điện thoại di động mới của anh ấy...”

Nguy Minh chen vào nói: “Nokia 7610! Rất tân tiến!”

Cuối cùng, Không Trinh Trinh cũng ngẩng đầu lên khỏi màn hình di động, “Tớ cũng chuẩn bị rồi.”

Phuong Huỳnh không có hứng thú với những thứ này, nghe họ “báo cáo” xong, nói: “Nói chuyện nghiêm túc đây.”

Giữa sáu đôi mắt nhìn chăm chú, cô giơ ngón cái lên, chỉ về phía Tường Tây Trì, “Về sau cậu ấy chơi cùng chúng ta.”

Ba người im lặng một lát, Không Trinh Trinh nhào người vỗ vào vai của Tường Tây Trì, “Này.”

Tường Tây Trì quay lại.

Anh đang làm đề toán, suy nghĩ bị chen ngang, phiền đến không chịu được, giọng điệu không vui, “Làm sao?”

Không Trinh Trinh sừng sờ, bĩu môi, “Hỏi tên cậu cũng không được sao?”

Tường Tây Trì kéo ghế về phía trước, chân ghế ma sát với mặt đất phát ra âm thanh có chút chói tai.

Mấy người đối diện im lặng, có chút lúng túng.

Phuong Huỳnh cười ha ha, về mặt “đùng so đo với cậu ấy”, “cậu ấy là thiên tài mà, tính tình của thiên tài thì không tốt lắm.”

Chín giờ, Trương Quân tới thông báo cả lớp tập hợp đi ra sân thể dục tiến hành lễ khai giảng.

Từng lớp từng lớp nối đuôi nhau đi ra, cầu thang chật kín người, giáo viên đứng phía sau thôi còi ổn định trật tự: “Không được chen lấn! Đi sát vào hàng bên phải! Đừng chen lấn!”

Chín giờ hai mươi phút, xếp hàng xong, trong loa lớn trên sân thể dục truyền đến tiếng thủ âm thanh “Alo, alo”, chốc lát, một giọng nam nói tiếng Phổ Thông không chuẩn vang lên: “Các lớp! Đứng ngay hàng thẳng lối! Lễ khai giảng lập tức bắt đầu!”

Tổ trưởng thể dục của các lớp chỉnh lại hàng ngũ, bảo mọi người ngồi trên mặt cỏ.

Thừa dịp Trương Quân không chú ý, đám Phuong Huỳnh chạy tới cuối hàng, tụ tập cùng một chỗ.

Không Trinh Trinh: “Hình như không thấy Tường Tây Trì.”

Nguy Minh: “Vừa mới gặp cậu ấy ở hành lang.”

Không Trinh Trinh: “Có phải đi nhà vệ sinh không?”

Vạn Từ Lâm: “Trinh Trinh, sao cậu lại quan tâm cậu ấy đến vậy? Thấy cậu ấy đẹp trai đúng không?”

Không Trinh Trinh: “Chết đi.”

Lễ khai giảng nhạt nhẽo dài dòng, Phuong Huỳnh trốn sau thân hình cao lớn của Nguy Minh, cúi đầu ngủ gà ngủ gật.

Chợt thấy trời đất quay cuồng, bên tai là giọng nói kích động của Không Trinh Trinh: “Học sinh đại diện là Tường Tây Trì!”

Phuong Huỳnh ngẩng đầu lên, là lưng của Nguy Minh.

Cô vỗ vào vai Nguy Minh, “Tránh ra một chút, cậu chắn mình.”

“Ồ.” Nguy Minh hơi nghiêng sang bên cạnh, tầm nhìn lập tức được mở rộng.

Không biết Tường Tây Trì thay áo sơ mi trắng vào lúc nào. Anh đi tới hai bước, điều chỉnh chiều cao của micro, ngừng một lát, giọng nói không chút cảm xúc hứng thú, được khuếch đại gấp mấy lần truyền ra từ trong loa, vang vọng khắp sân thể dục: “Các vị lãnh đạo, các thầy cô giáo, các bạn học sinh,

chúc mọi người buổi sáng tốt lành, thật vinh hạnh khi được làm học sinh đại diện...”

Khổng Trinh Trinh ôm mặt, “Oa...”

Vạn Tử Lâm nháy mắt, “Cũng không thèm chơi điện thoại, háo hức sao?”

Phuong Huỳnh ngồi xổm, ôm hai chân, mắt khẽ híp lại.

Vóc dáng của Tường Tây Trì xem như cao ráo trong đám nam sinh, áo sơ mi trắng không dính một hạt bụi nhỏ kia, làm nổi bật phong thái hơn người của anh.

Khổng Trinh Trinh không nhận được chia sẻ một tin bất quái mà cô ấy nghe ngóng được trong một tiếng ngán ngùng với mọi người: “Các cậu biết không, trước kia Tường Tây Trì học ở một trường tiểu học Nhất Sư (1), điểm thi luôn đứng đầu toàn khối, cậu ta đứng trong top năm trong cuộc thi vào Nhất Trung đấy...”

(1) Đứng đầu trường tiểu học ở Thượng Hải, bắt đầu xây vào năm 1945. Vào hơn những năm 1980, bắt đầu chương trình “giáo dục vui vẻ”, tức dạy học xuất phát từ tình cảm, xem trọng giáo dục đạo đức, để trẻ em vui vẻ học tập.

Vạn Tử Lâm ngạc nhiên: “Vậy tại sao cậu ấy không vào trường Nhất Trung, chạy đến Thanh Dã chúng ta làm gì...”

Ngụy Minh: “Thanh Dã thi sao! Chẳng phải Thanh Dã rất tốt sao!”

Mấy người nói chuyện rì rầm, đều sắp vượt qua loa phát thanh.

Phuong Huỳnh nhú mồm, “Ngụy công công, cậu thật phiền phức, im lặng một chút được không?”

Ngụy Minh há miệng, lẩm bẩm: “... Đừng gọi mình là Ngụy công công.”

Sau một hồi phát biểu ‘tiếp nối người trước, mở lối cho người sau’, Tường Tây Trì kết thúc bài phát biểu.

Anh cúi đầu chào, lùi ra phía sau một bước, xoay người đi xuống sân khấu.

Lúc này, Phuong Huỳnh mới nhớ đến, hóa ra anh đã nói xong.

Tường Tây Trì đi thẳng xuống, dừng bước, dường như đang tìm vị trí của lớp 7 (3).

Khổng Trinh Trinh vẫy tay mình như lá cờ chỉ huy, nhưng Tường Tây Trì không để ý tới.

Một lát sau, cậu xoay người, trực tiếp đi vào tầng dạy học.

Làm đại diện phát biểu cho học sinh mới là nhiệm vụ mà Trương Quân ép anh làm, cố ý gọi điện thoại giao cho cậu trước khai giảng ba ngày. Người nhận điện thoại là Ngô Ứng Dung, nghe nói cháu ngoại lợi hại như vậy, bà lập tức đồng ý.

Tường Tây Trì rất phiền chán, nhưng vẫn sao chép rồi ghép lại từ sách tập làm văn làm thành một bài diễn thuyết.

Trong lớp không có ai, Tường Tây Trì khép cửa lại, trở về chỗ ngồi của mình, tiếp tục giải đề toán.

Trong loa truyền đến lời phát biểu đồng đặc hùng hồn của học sinh đại diện thứ hai, hơi ồn, nhưng sau khi anh đắm chìm vào đề bài, dần dần không nghe thấy bất kỳ thanh âm nào cả.

Mãi đến khi có một tiếng “ầm” vang lên.

Ngẩng đầu lên theo phản xạ, lại thấy Phuong Huỳnh dùng một chân đá văng cửa.

Tường Tây Trì nhú mồm.

Phuong Huỳnh vào lớp, ngồi lên bàn, đứng đưa hai chân, nghiêng đầu nhìn anh.

Tường Tây Trì vẽ mấy nét lên giấy, vẫn cảm thấy ánh mắt nhìn chằm chằm này có chút khó chịu, ngẩng đầu, nhìn lại.

Phuong Huỳnh lại cười, không nói gì, nhảy xuống bàn, trở về vị trí của mình, nằm sấp lên bàn.

Đợi đến khi lễ khai giảng kết thúc thì đã mười giờ rưỡi rồi, Trương Quân về lớp dong dài đôi câu, ý chính đơn giản là cả lớp nhanh chóng bước vào trạng thái, quyết tâm học tập noi gương học sinh đại diện Tường Tây Trì.

Phuong Huỳnh khẽ nhướn người lên, nhìn thoáng qua phía trước.

Bạn học Tường Tây Trì được khen ngợi vẫn còn đang làm đề toán.

Buổi trưa tan học, đám Vạn Từ Lâm tới mời Phương Huỳnh buổi trưa cùng đến thử đồ ăn ở căn tin.

“Tớ về nhà ăn.”

“Nhà cậu ở đâu, gần không?”

Về mặt của Phương Huỳnh còn chưa tỉnh ngủ, ngáp, “Gần.”

Chờ đám Vạn Từ Lâm đi rồi, Phương Huỳnh ngẩng đầu lên nhìn, Tường Tây Tri còn chưa đi, vẫn duy trì tư thế lúc được “khen ngợi” trước đó.

Đưa tay ra, chọc vào lưng anh, “Này.”

Cơ thể phía trước thẳng tắp.

“Tan học rồi, cậu còn chưa đi sao?”

“Làm xong đề này đã.”

Phương Huỳnh nhào người qua bàn học, ngã về phía trước nhìn, trên giấy là một hình tam giác to, chứa rất nhiều hình tam giác nhỏ.

“Đây là đề gì vậy?”

“Chứng minh tương đương.”

“Tương đương...” Phương Huỳnh mở cuốn số học ra, lướt qua mục lục một lần, không tìm thấy “tương đương”. Cô nhanh tay lật mắt, trông thấy quyển sách bị Tường Tây Tri để dưới giấy, rõ ràng khác bìa quyển sách trong tay cô, bèn chồm lên phía trước, nhanh chóng rút ra.

“Số học”, lớp 9, quyển hai.

Phương Huỳnh: “...”

Tường Tây Tri lấy bút chì đánh dấu mấy góc của hình tam giác, trên giấy viết rất nhiều chữ “S” nằm ngang và chữ “S” nằm trên dấu “=”, sau đó đặt bút xuống, xoay người, nhìn chằm chằm quyển sách cầm trong tay của Phương Huỳnh.

Phương Huỳnh vội đưa qua, “Nè.”

Tường Tây Tri nhét sách vào trong ngăn bàn, “Cậu không đến căn tin ăn cơm sao?”

“Tớ về nhà.”

Tường Tây Tri mặc kệ cô, tự về nhà.

Buổi chiều bắt đầu vào học chính thức.

Tiết đầu tiên là tiết ngữ văn. Giáo viên ngữ văn tên là Dương Vân. Buổi đầu tiên, cô ấy không trực tiếp bắt đầu bài thứ nhất, mà trò chuyện về kế hoạch dạy học ngữ văn cấp hai trước, trong đó có một mục là mỗi tuần tổ chức lớp học đọc ba bài thơ Đường thi Tống từ (2).

(2) Văn chương Trung Hoa có câu thiệu nổi tiếng ‘Hán phú, Đường thi, Tống từ, Nguyên khúc’, để chỉ bốn thể loại văn học thịnh hành vào bốn triều đại của đất nước này. Các nhóm chữ Đường thi, Tống từ, Nguyên khúc, có nghĩa là thơ luật thịnh hành đời Đường, từ nổi bật đời Tống, và khúc lên cao điểm đời Nguyên.

“Không giới hạn trong sách giáo khoa ngữ văn, trong sách giáo khoa ngữ văn của chúng ta chỉ có mười ba bài thơ cổ, thế này vẫn chưa đủ lắm... Hỏi tiểu học các em đều đã học ba trăm bài thơ Đường phải không, nói thử xem, các em thích bài thơ nào nhất?”

Vừa dứt lời, cánh tay của lớp trưởng Phạm Chi Dương giơ lên thật cao, sau khi đứng lên tự giới thiệu, lớn tiếng ngâm nga: “Rượu ngon mới cất một vò, đất nung màu đỏ, hoá-lò sẵn kia, tối ngày tuyết xuống bất kỳ, Uống chơi đã vậy, chén thì có đâu?” (3)

(3) Đây là bài thơ Ván lưu thập cửu của Bạch Cư Dị đời Đường. Bản dịch của Trần Trọng Kim

Dương Vân: “ ‘Ván lưu thập cửu’ của Bạch Cư Dị, tốt lắm. Bạn Phạm nói cho các bạn nghe, tại sao em lại thích bài thơ này?”

Phạm Chi Dương vò đầu cười ngây ngô, “Bởi vì... Bởi vì bếp lò có thể nấu lẩu, nướng móng heo gì đó... cảm giác ăn rất ngon...”

Cả lớp cười vang, Dương Vân cũng mỉm cười.

Phạm Chi Dương khiến bầu không khí trở nên sôi nổi, mọi người nhao nhao phát biểu.

Dương Vân: “Tốt lắm, xem ra các em đều rất hứng thú với việc học thơ cổ, cô có một câu hỏi, cả lớp biết câu ‘Sóng xuân sáng nước liền ngang bể’ thuộc bài thơ nào không?”

Trong lớp không ai giơ tay.

Dương Vân: “Cô gợi ý một chút...”

Đúng lúc này, Tường Tây Trì chợt nghe sau lưng vang lên một giọng nói trầm thấp: “Xuân giang hoa nguyệt dạ của Trương Nhược Hư.”

Tường Tây Trì sững sốt, theo bản năng quay đầu nhìn về phía sau.

“Em kia... Nam sinh ngồi bàn thứ hai từ dưới lên của tổ bốn, em biết đáp án không?”

Tường Tây Trì không ngờ đến hành động lén lút của mình bị chú ý tới, nếu đã bị gọi tên, không thể không đứng lên.

Ánh mắt Dương Vân hàm chứa tha thiết mong chờ.

Tường Tây Trì: “... Em không biết ạ.”

Dương Vân sững sốt một lát, mỉm cười: “Không sao, vậy em ngồi xuống đi.” Cô lấy một viên phấn, xoay người viết lên bảng đen hàng chữ ‘Xuân giang hoa nguyệt dạ’ của Trương Nhược Hư.

Tường Tây Trì ngồi xuống, chợt thấy chân ghế bị đá một cái, lập tức vang lên giọng nói không vui của Phương Huỳnh từ phía sau: “Này.”

Tường Tây Trì không quay đầu lại, vô thức vênh tai lên.

Một lát sau, chân ghế lại bị đá.

Giọng của Phương Huỳnh mang theo ý cười: “Cậu cũng nghe thấy, sao lại nói không biết?”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Ăn khuya

Edit: Tịnh Hào

Năm giờ rưỡi tan học, tiếng chuông báo hiệu hết tiết học cuối cùng vang lên, giáo viên vừa rời khỏi, phòng học lập tức nhốn nháo.

Đám Vạn Tử Lâm bọn họ vây quanh lại.

“A Huỳnh, đi phố cổ (*) ăn gì không?”

(*) Nguyên văn là 文化街, là nơi tập trung buôn bán, tranh chữ, đồ thủ công mỹ nghệ, đồ dùng quanh khu vực phố, giống như xưởng Lư Ly (琉璃厂) ở Bắc Kinh.

Xoay ngược ghế lại, lưng ghế dựa vào vách tường, chân ghế tạo với mặt đất thành một góc bốn mươi lăm độ, Phương Huỳnh cứ dựa như vậy, vẻ mặt chưa tỉnh ngủ, “Trong nhà có việc.”

“Đã lâu rồi cậu chưa đi chơi với tụi tớ.”

Phương Huỳnh mỉm cười, đưa tay nheo mắt Vạn Tử Lâm, “Nhớ mình đến vậy à?”

Vạn Tử Lâm gạt tay cô ra, “Ồ, buồn nôn quá.”

Khổng Trinh Trinh ở bên cạnh cầm di động do dự chốc lát, hắng giọng, “Tường Tây Trì.”

Động tác thu dọn cặp sách của Tường Tây Trì không hề dừng lại.

Khổng Trinh Trinh: “... Đi phố cổ ăn gì đó với bọn mình không? Ở bên Đại học Khoa học Kỹ thuật, rất gần đấy...”

“Không đi.”

Khổng Trinh Trinh sờ mũi, “VẬY...cậu có điện thoại không, có thể...”

“Không dùng tới.”

Khổng Trinh Trinh mắt mặt, có chút không nén được giận, cắn môi.

Ngụy Minh không nhìn nổi, “Cậu không nề mặt quá đó?”

Tường Tây Tri nhét quyển sách cuối cùng vào cặp da, vác lên vai, muốn đi về phía trước.

Ngụy Minh bỗng cản đường anh.

Tường Tây Tri khề cụp mắt, nhìn Ngụy Minh.

Thật sự là anh có gương mặt quá mức ưa nhìn, ngay cả lúc vẻ mặt tức giận cũng rất đẹp

Phương Huỳnh: “Ngụy Minh, đừng ép buộc người khác.”

Ngụy Minh khề hừ một tiếng, không phục.

“Thiên tài đều có chút kiêu ngạo, các cậu kiên nhẫn chút.”

Những lời này rõ ràng kích lệ Khổng Trinh Trinh, vội vàng gật đầu theo, như thể chuẩn bị ‘càng thất vọng thì càng dũng cảm’.

Chờ đến khi trong lớp không còn lại mấy người, Phương Huỳnh mới bắt đầu chậm rãi thu dọn đồ đạc.

Ra bãi đậu xe lấy xe, đang muốn đi thì nhìn thấy một người đi ra từ trong ký túc xá đối diện, cô bèn gạt chân chống xuống, chờ đợi.

Tường Tây Tri đang miệt mài suy nghĩ, nghe thấy Phương Huỳnh gọi anh, khề giật mình.

“Cậu còn chưa đi sao?”

Tường Tây Tri tìm thấy xe đạp của mình, “Thầy tìm tó.”

Phương Huỳnh lập tức nở nụ cười, liếc nhìn anh một cái, “Không phải đi tố cáo đấy chứ?”

Tường Tây Tri: “...”

Hai xe cùng rời khỏi trường.

Phương Huỳnh không đi ngang hàng với anh mà đi sau tầm một mét, trên đường, chiếc xe phía sau luôn kêu “cót két”.

Qua giao lộ, bỗng nhiên tiếng “cót két” kia biến mất.

Tường Tây Tri vội quay đầu nhìn lại, đã thấy Phương Huỳnh quẹo sang hướng khác, đạp đến đường Đông Nam.

Sắc trời dần tối, ánh sáng màu cam dường như đã biến mất hoàn toàn.

Tường Tây Tri nán lại đợi một lát, mà xui quỷ khiến quay đầu xe, rẽ vào cua quẹo, đi theo sau.

Đường Đông Nam sát khu trung tâm triển lãm, khá sầm uất, dọc đường đều là khách sạn, tiệm cơm và quán bar.

Tường Tây Tri cố ý giữ một khoảng cách, để Phương Huỳnh luôn nằm trong tầm mắt của mình, nhưng không đến mức phát hiện ra mình.

Rất nhanh, cô lại rẽ vào khúc ngoặt đằng trước, đi vào một con hẻm chật hẹp. Bên ngoài hẻm có kênh rạch thoát nước, một mùi hôi thối ập vào mặt.

Tường Tây Tri không dám đi quá gần.

Một lát sau, Phương Huỳnh dừng xe, lấy chìa khóa trong cặp da ra, khóa xe lại, đẩy cửa đi vào.

Tường Tây Tri dừng xe đạp, giẫm lên hàng gạch như bọc một lớp mỡ ở trong hẻm, đi tới chỗ Phương Huỳnh dừng xe.

Đó là một quán bar.

Những ngày sau đó, Phương Huỳnh vẫn tìm đủ loại lý do để không tan học cùng với Vạn Từ Lâm bọn họ, khi người khác đều đi gần hết, một mình lặng lẽ đạp xe đến quán bar.

Có một lần, anh chờ Phương Huỳnh đi vào từ cửa sau chừng mười phút, dựa xe vào tường. Mặt đất dính mỡ gần như không có chỗ để đặt chân, mùi hôi

thối và mùi chua từ vũng nước bắn đập vào mặt, anh bóp mũi, đi vào giống như đang tránh mìn.

Vừa đẩy cửa sau ra, chợt có một người đàn ông thân hình vạm vỡ đi tới, giống như một bức tường ngăn anh lại, “Đang làm gì?”

Tường Tây Trì nhìn vào trong, “Tìm người.”

“Tìm ai?”

“Cháu thấy có một học sinh cấp hai vào...”

“Mau đi đi, mau đi đi! Quán bar của chúng tôi kinh doanh rất đang hoàng, học sinh cấp hai gì chứ, tôi thấy cậu mới là học sinh cấp hai đó!” Thân hình trắng kiện đẩy ra bên ngoài, “Đi mau, đi mau!”

Sau đó, Tường Tây Trì lại tiếp tục “điều tra” mấy lần, vẫn không thể thành công trà trộn vào nội bộ “kẻ địch”.

Có một lần tốn thời gian quá lâu, sau bảy giờ mới về nhà, bà ngoại gấp đến mức ra ngoài tìm anh.

Hai người gặp nhau ở đầu cầu, Ngô Ứng Dung đi vài bước tới, “Sao giờ cháu mới về? Ông ngoại sốt ruột muốn chết...”

“Làm bài tập về nhà ở trường đến quên giờ giấc luôn ạ...”

“Dù thích học đến mấy cũng phải ăn cơm nữa chứ,” Ngô Ứng Dung đưa tay sờ đầu anh, quan sát anh từ trên xuống dưới, xác nhận ngay cả một sợi tóc anh cũng không thiếu, mới yên tâm, “... Sau này nên về sớm một chút, cháu có mang theo thẻ IC (*) không? Sau này về trễ, nhớ gọi điện thoại về nhà.”

(*) Thẻ thông minh (Smart Card): Còn được gọi là thẻ Chip hoặc IC. Là thẻ nhựa có gắn vi Chip được sử dụng để lưu giữ thông tin hoặc những giao dịch của người dùng thẻ. Với kích thước giống như thẻ tín dụng nó có thể được gắn 1 hoặc 2 chip bán dẫn như các loại thẻ nhớ, thẻ bảo vệ thông tin hay thẻ vi xử lý. (nguồn: Wikipedia)

“Dạ, sau này sẽ không thế nữa.”

“Đi thôi.” Tay của Ngô Ứng Dung khoác lên vai anh, “Ông ngoại đã đói bụng rồi, bảo ông ấy cứ ăn trước đi, nhưng ông ấy nhất quyết chờ cháu...”

“Bà ngoại.” Tường Tây Trì khựng lại, “Đợi cháu một lát, cháu buộc dây giày.”

Anh khom lưng, tránh khỏi tay Ngô Ứng Dung, ngồi xổm người xuống buộc lại dây giày bị bung ra, khi đứng lên, nhảy nhảy, dường như đang thử xem đã buộc chặt chưa, sau đó thân nhiên dịch sang bên ngoài, sóng vai với Ngô Ứng Dung, “Đi thôi bà.”

Sau khi ăn xong, Tường Tây Trì giúp Nguyễn Học Văn chuyển mấy chậu hoa ở dưới mái hiên vào nhà. Ngô Ứng Dung vào phòng tắm rồi đi ra, than thở: “Sao sửa tắm hết nhanh vậy...”

Tường Tây Trì thỉnh tai nghe thấy, vội nói: “Bà ngoại, để cháu đi mua.”

“Ra siêu thị ở đầu cầu mà mua, bọn họ bán rẻ... Cháu đợi một lát, bà đưa tiền lẻ cho cháu.”

Tường Tây Trì phúi bàn tay dính đất từ chậu hoa, đi vào bếp rửa tay, đi ra thì thấy Ngô Ứng Dung cầm một tờ tiền giấy hai mươi đồng, “Không cần đâu bà ngoại, cháu có tiền...”

“Tiền cháu có là của cháu...” Ngô Ứng Dung nhét vào tay anh, “Nhân tiện mua quả mướp về.”

Về mặt Tường Tây Trì có chút khác thường, ngần ngại đứng thẳng một lúc, cầm tiền ra ngoài.

Xách túi lớn đi ra từ siêu thị, chợt nghe thấy tiếng “cót két” quen thuộc ở đằng trước, ngẩng đầu nhìn, quả nhiên là Phương Huỳnh đang đạp xe từ phía Nam tới đây.

Phương Huỳnh dừng xe trước mặt anh, cười hỏi: “Sao cậu lại ở đây?”

Tường Tây Trì liếc cô một cái, ngẫm nghĩ, có lẽ là lúc này cô mới trở về từ quán bar.

“Ăn gì chưa?”

“Hả?”

Tường Tây Trì nhìn cô, “Tớ mời cậu ăn đồ nướng.”

Phương Huỳnh mỉm cười: “Hào phóng quá đấy?”

“Cậu đợi một lát.” Tường Tây Trì đặt túi nilon vào trong giỏ xe của cô, liền xoay người vào siêu thị.

Phuong Huỳnh chờ giây lát, Tường Tây Trì cầm hai chai nước đi ra, đưa cho cô một chai.

“Tớ thấy cậu vào trong đó gọi điện thoại?”

“Nói một tiếng với bà ngoại.” Tường Tây Trì đi tới sông Lục Xích, ngồi xổm người xuống, vặn mở chai nước ra rửa tay.

Phuong Huỳnh: “...”

Tường Tây Trì đứng lên, hất nước trên tay, “Đi thôi.”

Dọc theo đều là quán đồ nướng, trong không khí hòa lẫn mùi tự nhiên và mùi mỳ cay, dưới tấm vỉ là than màu trắng đang nướng đủ loại thức ăn, từng luồng khói trắng lượn lờ, người bán hàng rong lớn tiếng rao to.

Phuong Huỳnh đi theo Tường Tây Trì, đi qua gần bảy quán ăn, “Này...” đợi Tường Tây Trì quay lại, hỏi, “Rốt cuộc cậu muốn ăn ở đâu?”

Tường Tây Trì nhìn phía trước, những băng ghế nhựa và bàn thấp giống y nhau, trên đất đều là tấm tre và giấy vệ sinh.

Anh hạ quyết tâm, “... Tùy ý ngồi đi.”

Sau khi ngồi xuống, Tường Tây Trì tỉ mỉ lau bàn ba lần, nháy mắt, dùng cuộn khăn giấy hết phân nửa.

Phuong Huỳnh nhìn anh đầy hứng thú, “Có phải cậu quá thích sạch sẽ rồi không?”

Tường Tây Trì không trả lời câu hỏi này, “Cậu ăn gì?”

“Ừm...” Phuong Huỳnh nghiêng đầu suy nghĩ một lát, hô với chủ đứng trước giá đồ nướng, “Sáu xâu thịt dê, một tàu hủ ky, một quả cà tím, một bánh bao nướng, ba xâu khoai tây...” Cô dừng một lát, nhìn Tường Tây Trì, “Có phải hơi nhiều không?”

“Cậu cứ gọi tùy thích.”

Phuong Huỳnh cười hi hi, “Hào phóng đấy—thế này thôi, đừng để ót!”

Chủ quán: “Được!”

“Cậu ăn gì?”

Tường Tây Trì mở chai nước mua ở trong siêu thị ra uống một ngụm, “Tớ không ăn.”

“Mời riêng tớ?”

Tường Tây Trì khựng lại, một lát sau, chuẩn bị đặt nắp chai mà anh vừa vặn lên bàn, lại không làm nữa, cứ thế cầm trên tay, hỏi Phuong Huỳnh, “Bây giờ cậu mới về sao?”

Phuong Huỳnh quay mặt đi, xoay người, duỗi thẳng chân, “Có việc mà.”

“Nhà cậu không quan tâm sao?”

Phuong Huỳnh cười, như thể không định tiếp lời anh vậy, một chân bắt chéo lên chân còn lại, lắc lắc chân, bắt đầu ngâm nga hát.

Tường Tây Trì nghe một lát, nhận ra là bài “Thất Lý Hương” (*).

(*) Bài Thất Lý Hương của Châu Kiệt Luân

“Ngoài cửa sổ, chim sẽ hót lạnh lốt trên cột điện, em nói, câu này rất có cảm giác của mùa hạ...”

Phuong Huỳnh ngâm nga, dừng lại, “Cậu có thích nghe nhạc không?”

“Bình thường.”

“Tớ biết có một cửa hàng, cho thuê sách thuê đĩa còn bán băng nhạc, Kiệt Luân sắp phát hành album, tớ đã nói một tiếng, bảo anh ấy nhất định phải nhập giúp tớ lấy được bản gốc.” Phuong Huỳnh quay đầu nhìn anh, “Lần sau tớ dẫn cậu đi nhé.”

Đèn đuốc tỏa ánh vàng ấm áp, sông Lục Xích nước chảy róc rách.

Lúc này, ánh mắt Phuong Huỳnh cực kỳ đơn thuần.

Đơn thuần, lại có chút mềm mại.

Tường Tây Tri còn chưa trả lời, cô đã quay đầu đi, đung đưa chân tiếp tục ngẫm nga.

Thoáng chốc, đồ nướng xong bày lên đĩa được bung lên.

Phuong Huỳnh ăn như hổ đói, ăn hết hai xâu thịt dê, vừa ngẩng đầu thấy Tường Tây Tri đang nhìn cô, có chút ngượng ngùng, cầm một xâu dưa tới, “Ăn không?”

Tường Tây Tri lắc đầu.

“Vậy tớ thật sự không khách sáo nhé?”

“Ừm”

Phuong Huỳnh ăn hết đồ ăn còn lại như một con gió, hài lòng vỗ bụng.

“Ăn no chưa?”

Phuong Huỳnh giờ ngón cái.

Tường Tây Tri trả tiền, lấy chai nước còn phân nửa ra rửa tay lần nữa, ném chai vào trong thùng rác bên cạnh.

Phuong Huỳnh nhìn anh, không nhịn được cười, “Này, tay của tớ vừa lái xe đạp, từng chạm vào tiền còn ăn đồ nướng nữa, nếu như tớ chạm vào cậu một chút, có phải cậu sẽ chết không?”

Tường Tây Tri: “...”

Phuong Huỳnh thuộc phái hành động, tiến lên một bước, nắm chặt bàn tay ướt đầm của anh.

Tường Tây Tri đột nhiên vùng ra.

Phuong Huỳnh sững sốt một lát.

Tường Tây Tri cũng sững sờ.

Toàn thân anh đều cứng đờ, hồi lâu cuối cùng mới nói ra lời, “Xin lỗi...”

“Tớ biết, từng đọc trong sách rồi, bệnh thích sạch sẽ sẽ đúng không?” Phuong Huỳnh nhún vai, “Đi thôi.”

Trên đường về, Tường Tây Tri vẫn luôn do dự có nên giải thích rõ ràng với cô không, thật sự anh không có cố ý, chỉ là phản xạ có điều kiện xuất phát từ bản năng thôi.

Nhưng Phuong Huỳnh cứ luôn ngẫm nga hát suốt dọc đường, như thể không hề để bụng.

Đến đầu cầu, Phuong Huỳnh nhào người ra trước xe đạp, đưa túi nylon trên giỏ xe cho anh, đạp bàn đạp, tiếng cười tan dần trong gió, “Tường Tây Tri, ngày mai gặp lại nhé!”

--

文化街:

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Dị ứng

Edit: Tịnh Hào

Hôm nay là sinh nhật của Vạn Từ Lâm, từ buổi sáng đã bắt đầu ồn ào, nghỉ giữa tiết một lát bèn đi tìm Khổng Trinh Trinh, chốc lát thì đến tìm Phuong Huỳnh, không phải hỏi váy này đẹp không, thì cũng hỏi tóc này làm đẹp không.

Phuong Huỳnh cười hỏi: “Bướm bướm kia, bay có mệt không?”

Vạn Từ Lâm chu môi: “Buổi tối anh Thiện mời chúng ta ăn cơm, tớ nhất định phải trang điểm cho đẹp.”

“Không cần trang điểm, rất đẹp rồi.”

Vạn Từ Lâm chớp mắt, “Thật vậy sao?”

Phương Huỳnh nhìn về phía Khổng Trinh Trinh, “Chụp cho cậu ấy một tấm.”

Khổng Trinh Trinh giơ điện thoại Nokia lên, chụp ‘rắc rắc’.

Vạn Từ Lâm nhìn chằm chằm điện thoại trong tay cô ấy, không di chuyển mắt, “Trinh Trinh, có phải điện thoại này chụp hình vô cùng tốt không?”

“Cũng tạm thôi.” Khổng Trinh Trinh đưa di động cho Vạn Từ Lâm xem ảnh chụp, lần đầu tiên mình có can đảm đi mời Tường Tây Tri.

Tường Tây Tri buông bút, xoay người lại.

“Hôm nay là sinh nhật của Vạn Từ Lâm, đi ăn cùng với tụi tớ nhé?”

Tường Tây Tri liếc mắt nhìn Phương Huỳnh rồi nhắm mắt lại, “Được.”

Khổng Trinh Trinh sợ ngây người.

Sau khi tan học, Tường Tây Tri đạp xe, đi ngang hàng với Phương Huỳnh theo phía sau đám Vạn Từ Lâm.

“Anh Thiện là người như thế nào?”

“Là ông chủ của một quán bar.” Phương Huỳnh nhìn Vạn Từ Lâm, “Vạn Từ Lâm rất thân với anh ấy, tớ chỉ gặp có hai lần.”

Tường Tây Tri nhìn cô, muốn nói lại thôi.

Khổng Trinh Trinh ở phía trước quay đầu lại, “Các cậu nhanh lên một chút! Chậm muốn chết!!”

Phương Huỳnh hơi cúi người, tăng tốc độ, cười nói với Tường Tây Tri: “Đua nào!”

Tường Tây Tri “Ừ” một tiếng, nhưng chỉ là đạp nhẹ một tí, vẫn chạy ngang hàng với Phương Huỳnh.

Chỗ ăn cơm là một quán ăn gần quán bar.

“Anh Thiện” tên là Triệu Thiện, hai mươi bốn tuổi, mặc áo T-shirt ngắn tay, đầu cua, làn da ngăm đen, trên cánh tay in hình một con rồng, trên cổ đeo dây vòng vàng.

Vạn Từ Lâm vừa vào phòng ngồi xuống kế bên anh ta, bắt lấy tay của anh ta, kinh ngạc nói: “Anh Thiện, anh lại đổi đồng hồ mới à!”

Một tay của Triệu Thiện khoác lên ghế dựa, “Ừm” một tiếng cho có lệ, ánh mắt chuyển về phía Phương Huỳnh và Tường Tây Tri, “Hai bạn học này là?”

Ngụy Minh nhanh chóng giới thiệu nói: “Là Phương Huỳnh, anh Thiện, chắc anh gặp cậu ấy hai lần rồi; Tường Tây Tri, là bạn học cùng lớp của tụi em.”

“Ồ.” Triệu Thiện làm vẻ như bưng bình, nhìn Phương Huỳnh, “Là Phương Huỳnh à, hèn chi anh nhìn quen mắt đến thế. Viên Từ nói mời em tới quán bar chơi, vẫn luôn từ chối, có phải hay không?”

Vạn Từ Lâm ủy khuất nói: “Cũng không phải thế sao, A Huỳnh khó mời lắm.”

Triệu Thiện cười nói: “Anh nghe Viên Từ nói, trước đây em cùng bốn nam sinh đánh nhau, nhưng cũng không thua kém đúng không? Cô gái nhỏ ghê quá đấy...”

Phương Huỳnh bình thản “Vâng” một tiếng.

Đồ ăn đã gọi trước đó, bung lên rất nhanh.

Triệu Thiện nạy mở ba chai bia, rót đầy cho vài người.

Phương Huỳnh đẩy đẩy cái ly, “Em không uống bia, em bị dị ứng.”

Ánh mắt của Triệu Thiện quét tới, “Sinh nhật của Viên Từ, em không nể mặt sao? Không phải tụi em là bạn tốt sao?”

Vạn Từ Lâm cũng nhìn về phía Phương Huỳnh, giọng nói mang vẻ làm nũng: “A Huỳnh, uống một chút thôi.”

Triệu Thiện nhìn thái độ của Phương Huỳnh dường như có chút buông lỏng, vội nói: “Đến đến đến, chúng ta nâng ly trước. Tụi em vẫn còn nhỏ, không uống nhiều, một ly này thôi, sẽ đổi nước trái cây cho tụi em.”

Vạn Tử Lâm cười nói: “Anh Thiện, anh thật biết săn sóc.”

Sau khi nâng ly, Trương Tây Trì không uống một ngụm, thừa dịp mọi người ngửa đầu uống, động tác mau lẹ đổ vào trong chén bên cạnh.

Triệu Thiện uống bia một mình, uống hai chai vào bụng, liền bắt đầu thổi phồng mấy năm nay anh ta sống như thế nào. Năm đó trên người chỉ có một trăm đồng vào thành phố sống ra sao, nghèo khó ăn ngủ ngoài đầu đường như thế nào, lại nắm bắt được cơ hội thành công vớt được một thùng tiền ra sao.

Ngụy Minh nghe thấy thì hai mắt tỏa ánh sáng, “Anh Thiện, anh quá lợi hại!”

Triệu Thiện ợ, “Tụi em đọc sách thì có tác dụng gì, học lên sinh viên, không phải ra ngoài chỉ làm công cho những ông chủ chưa tốt nghiệp cấp 2 sao?”

Ngụy Minh vội nói: “Anh Thiện, sau này em có thể theo anh học kinh doanh không?”

“Có thể.” Triệu Thiện vỗ ngực, “Đương nhiên có thể! Bạn của Viên Tử, anh có thể không chiếu cố sao!”

Nói xong, lại nhìn về phía Phương Huỳnh đang yên lặng ăn, “Em thì sao? Nếu không thì cũng theo anh Thiện đi? Anh ấy hả, rất thích người ngoan độc mạnh mẽ, anh thấy em có sự mạnh mẽ và ngoan độc, liều mạng đánh nhau với bốn nam sinh nhưng cũng không chịu thua, anh thấy sau này chắc chắn em có thể làm được chuyện lớn!”

Phương Huỳnh cười nói: “Nhiều người như vậy, anh bảo kê được sao?”

“Ôi, lời này chính là xem thường anh rồi, cho dù Triệu Thiện anh không phải là anh hùng ở trên đỉnh núi cao, nhưng dẫn theo mấy tên nhóc tụi em, anh còn không làm nổi sao?”

Vạn Tử Lâm phụ họa: “Đúng vậy! Anh Thiện rất lợi hại!”

Phương Huỳnh vẫn cười, “Vậy anh định để em theo anh làm gì? Giúp anh đánh nhau à?”

Triệu Thiện đánh giá cô từ trên xuống dưới, ý tứ không rõ cười một cái, “Em không cần đánh, em dẫn dắt người khác giúp em đánh, như thế nào?”

“Không có việc gì thì em đánh người làm gì?”

Triệu Thiện cười ha ha, “Có cá tính! Chứng chặc! Không lỗ mắng!”

Vạn Tử Lâm: “Anh Thiện, vậy anh nhìn lầm A Huỳnh rồi, cậu ấy không có chút chững chạc nào, tính tình khá nóng vội.”

“Vậy cũng tốt, có bốc đồng, có chính trực! Thanh niên tụi em, vội vàng chút thì có sao đâu? Năm đó anh còn chưa nói lời nào đã đánh người ta.”

Vạn Tử Lâm lườm Phương Huỳnh, bĩu môi.

Ăn cơm xong, đám Vạn Tử Lâm còn muốn đi theo Triệu Thiện đánh bida.

Phương Huỳnh: “Tớ không đi, tớ phải đi về ngủ.”

Vạn Tử Lâm: “Không phải còn sớm sao?”

“Trở về còn có việc.”

Vạn Tử Lâm không giữ cô lại, dứt khoát nói: “Vậy cậu trở về nhớ chú ý an toàn đấy.”

Khổng Trinh Trinh lấp bắp nhìn Trương Tây Trì.

Trương Tây Trì: “Tớ bị cấm cửa.”

Ngụy Minh chê cười: “Đã lớn rồi, còn bị cấm cửa?”

Trương Tây Trì không để ý đến cậu ta.

Xung quanh là tiếng ồn ào sầm uất, các hộp đèn bảng hiệu đủ màu chiếu lên bầu trời đêm.

Trương Tây Trì và Phương Huỳnh đạp xe, đi về ngõ hẻm Kiều Hoa. Hẻm Kiều Hoa cũng là nơi náo nhiệt, nhưng tiếng ồn ở hẻm Kiều Hoa lại mang đến cảm giác an toàn.

Nhớ đến lời nói của Triệu Thiện, Trương Tây Trì hỏi Phương Huỳnh, “Cậu từng đánh nhau với nam sinh sao?”

“Ồ.” Phương Huỳnh bình thản trả lời, “Lúc học tiểu học, bốn nam sinh chặn đường tớ.”

“Cậu từng học võ à? Võ phòng thân?”

“Không có.”

Tường Tây Tri nhìn cô, “Vậy sao lại đánh nhau?”

Phuong Huỳnh nhún nhún vai, “Bọn họ muốn chết, tớ liều mạng thôi.”

Tường Tây Tri khựng lại.

Phuong Huỳnh cười khề một tiếng, lại bổ sung nói: “Mạng của tớ không đáng giá.”

“Két” một tiếng, Tường Tây Tri bóp thắng xe.

Phuong Huỳnh quay đầu, cũng dừng xe lại, “Làm sao vậy?”

Tường Tây Tri nhìn cô, ánh mắt kia không rõ là có ý gì, nhưng vô cùng nghiêm túc, “Đừng nói loại câu nói này.”

Nhất thời, Phuong Huỳnh lại cảm thấy không biết làm thế nào.

Chưa có ai nhìn cô bằng ánh mắt đó, cũng không có ai nói với cô như vậy.

Cô quay đầu, chân tay luống cuống gãi gãi cổ tay, cảm thấy ngứa, gãi càng nhiều hơn, kết quả càng gãi càng ngứa.

Tường Tây Tri chú ý tới, “Làm sao vậy?”

Phuong Huỳnh cúi đầu nhìn, “Dị ứng rồi.”

“Cậu dị ứng thật sao?”

“Không phải thì sao?” Phuong Huỳnh bực bội gãi thêm mấy cái.

“Đừng gãi.” Tường Tây Tri đến gần một bước, đưa tay, lại đột nhiên ngừng lại, do dự một lát, rũ mắt xuống, nắm cổ tay cô, “Gãi quá sẽ thành sẹo...” Trên cổ tay nổi lên chút vết đỏ.

Anh đang chuẩn bị xốc tay áo lên nhìn xem tình hình thế nào, Phuong Huỳnh lại rút mạnh tay về, giữ tay áo chặt chẽ, “Không có gì đâu... Trước kia tớ uống thuốc xong, khi đổ mồ hôi thì da cũng sẽ hết sởi, lập tức không có việc gì.”

Tường Tây Tri không nói gì, xoay người bỏ lại một câu: “Đợi một lát.”

Một lát sau, anh cầm chai nước đá trở về, nhét vào trong tay cô, “Uống nước, cồn rượu sẽ bốc hơi nhanh.”

Phuong Huỳnh nói tiếng cảm ơn, mở nắp chai uống hai ngụm, nhìn anh, cười nói: “Tường Tây Tri, tớ phát hiện con người cậu vô cùng tốt.”

Tường Tây Tri lên xe, không đáp lại câu nói của cô, “Đi thôi.”

Sáng thứ hai, Tường Tây Tri đẩy xe ra đầu cầu ngoài hẻm theo thường lệ, đi lướt qua mấy sạp, không phát hiện bóng dáng của Phuong Huỳnh.

Đang nghi ngờ thì nghe thấy tiếng cọt két.

Quả nhiên là Phuong Huỳnh đến.

Nhưng mà tạo hình vào lúc này có chút độc đáo, ở ngoài là quần dài áo tay dài, còn đeo một chiếc mũ, một khẩu trang.

“Cậu, sao lại...”

“Cái này à?” Phuong Huỳnh chỉ chỉ khẩu trang, “Bị cảm, tránh truyền nhiễm cho cậu.”

Tường Tây Tri nửa tin nửa ngờ nhìn chằm chằm mũ lưỡi trai trên đầu cô.

“Mũ giữ ấm.” Cô che khẩu trang, rất khoa trương ho khan vài tiếng.

Đến trường, còn có 20 phút là bắt đầu lên lớp, Vạn Tử Lâm bung một ly trà sữa đến đây.

“A Huỳnh, hôm qua cậu không đi thật đáng tiếc đấy, anh Thiện đánh sạch hết bàn bida, rất lợi hại.”

“Ừ.”

Vạn Tử Lâm nhìn cô, “Sao lại đeo khẩu trang?”

“Bị cảm.” Phương Huỳnh nhìn Tưởng Tây Tri đang mở cặp da, “Đúng không?”

Tưởng Tây Tri thật không phối hợp, không nói gì.

Vạn Tử Lâm cũng không để ý, dặn dò một câu “Nghỉ ngơi cho tốt”, thấy Không Trinh Trinh đến, vẫy vẫy tay, đi qua.

Tuy mới hơn một tuần sau ngày khai giảng, nhưng có hai sự thật mà lớp phải công nhận.

Một là, Tưởng Tây Tri đúng thật là “thiên tài” có thành tích tốt đến dọa người.

Hai là, Phương Huỳnh thường chống đối chủ nhiệm lớp – Trương Quân.

Khi Trương Quân kêu Phương Huỳnh đứng lên trả lời câu hỏi, Phương Huỳnh thành thật trả lời: “Không biết.”

Trương Quân tức giận đến trừng mắt muốn lòi ra, “Đáp án ngay dưới mắt của em, chỉ cần nói ra mà thôi, em không biết, hay em không nghiêm túc nghe giảng?”

Nhưng lâu ngày, giữa Trương Quân và Phương Huỳnh dần có một loại ăn ý vi diệu: Chỉ cần Phương Huỳnh không ngủ, không nói chuyện, không vi phạm kỷ luật lớp, tùy cô làm gì, Trương Quân cũng sẽ không quan tâm, cũng sẽ không kêu cô đứng lên trả lời câu hỏi.

Nhưng vào tiết này, loại ăn ý này hoàn toàn bị phá vỡ.

Đầu tiên là Trương Quân báo cả lớp làm bài kiểm tra nhỏ mười phút, đi qua đi lại ở hành lang để tuần tra, phát hiện Phương Huỳnh đi học lại đội mũ.

Hỏi hai câu, nhưng không nói gì nặng, nhin xuống.

Sau đó là Trương Quân bắt đầu giảng bài, phát hiện Phương Huỳnh lại trắng trợn nằm bò ra ngủ. Lúc đi đến giữa lớp giảng bài, ông ném phấn tói, xem như nhắc nhở, nhưng cô vẫn thờ ơ.

Mọi người, đều cảm thấy được Trương Quân đang giảng bài đột nhiên dừng lại, lập tức cùng quay đầu nhìn lại.

Nhân vật quan trọng của sự kiện hoàn toàn chưa tính.

Trương Quân nghiêng người, gõ bàn. Không phản ứng.

Rốt cuộc lần này ông không nhin được, gầm lên: “Phương Huỳnh!”

Tác giả có chuyện muốn nói: Lời nói từ đáy lòng của Tưởng Tây Tri.

“Mạng của tớ không đáng giá.”

“Nhưng đối với tớ là vô giá.”

Bạn đang đọc truyện *Mưa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Mâu thuẫn

Edit: Tịnh Hào

Phương Huỳnh tri động thông thả “Ừm” một tiếng.

Một lát, Tưởng Tây Tri thấy cô chậm rãi nâng mặt lên, dưới vành nón là lông mày chau lại.

“Tôi thấy lá gan của em càng ngày càng lớn! Giờ học của chủ nhiệm lớp mà còn ngang nhiên ngủ! Đứng lên cho tôi!”

Phương Huỳnh dùng một lát, một câu cũng không nói, vuốt mặt, lắc lư đứng lên.

Cô không cãi lại, Trương Quân sừng sốt một lát, cũng không nói gì, tiếp tục tiết học bị gián đoạn.

Nhưng mà điều tốt đẹp không tồn tại mãi.

“Cách giải phép cộng và trừ của số âm chắc mọi người đã nắm được rồi? Chúng ta đến vài đề tính nhẩm.” Trương Quân nhìn vào danh sách ở trên bàn, “Vạn Tử Lâm, 3-(-3), bằng bao nhiêu?”

Vạn Tử Lâm cuống quýt đứng lên, cầm cuốn sách lật trước sau hai cái, lại cầu xin giúp đỡ nhìn bạn học xung quanh.

Trương Quân nhú mày, “Em vừa mới cúi đầu chơi cái gì?”

“Không có...”

“Không có?” Trương Quân đặt phấn và thước xuống, đi xuống bục giảng.

Ngón tay của Vạn Tử Lâm bầu chặt vào mặt bàn.

Trương Quân đến trước mặt cô ấy, “Lấy đồ ra.”

“Thầy Trương...”

“Lấy ra!” Trương Quân đưa tay đẩy cô ấy về phía sau, bàn tay tiến vào học bàn sờ tìm.

Một chiếc điện thoại di động Nokia mới tinh.

Trương Quân phất tay áo, trở lại trên bục giảng, ném di động lên mặt bàn, “Tiết học này, chúng ta không học, chúng ta nói về vấn đề kỷ luật một chút. Khai giảng đã một tuần rồi, tôi phát hiện các em có một số bạn học, còn chưa điều chỉnh tốt bốn phần của mình, làm rõ mình học tập là vì cái gì... Nói chuyện, nghịch điện thoại, xem sách ngoài giờ! Các em cho rằng học là vì tôi sao? Tôi nói cho các em biết, nếu các em không thi nổi đại học, kết quả là gì? Sau này chính là cận bã của xã hội!”

Mặt bàn bỗng nhiên rung lên.

Vạn Tử Lâm cũng chấn động theo, chốc lát sợ đến mức gương mặt trắng bệch.

Trương Quân bị cắt ngang, liếc mắt nhìn điện thoại trên bàn, khựng lại, “... Tin nhắn này có chút thú vị, các em nghe một chút...”

Vạn Tử Lâm cầu xin: “Thầy Trương!”

Trương Quân lắc đầu, làm như vô cùng đau đớn, “Chắc chắc, thành tích không tốt, ngược lại rất am hiểu mấy chuyện nam đạo nữ xưng (*)... Còn tuổi nhỏ, sao không biết xấu hổ như thế? Vạn Tử Lâm, nói tôi ném ở đây...”

(*) Đàn ông làm kẻ trộm, phụ nữ làm gái mại dâm, được mô tả như một người xấu, mô tả mức độ đạo đức cực kỳ thấp của xã hội, dùng để mắng người.

Một tiếng gào to: “Câm miệng!”

Chốc lát, trong phòng học an tĩnh.

Trương Quân nâng cằm, “Phương Huỳnh, em có vấn đề gì?”

Phương Huỳnh kéo ống tay áo che tay, đề mũ xuống, một câu cũng không nói, bước lên bục giảng, lập tức đoạt lấy di động trong tay ông.

“Em làm gì hả!”

Một tay Phương Huỳnh nắm chặt di động, một tay cấu vào gan tay của ông, xuống tay ngay chỗ hiểm, suýt chút nữa cấu rớt thịt chỗ gan tay xuống.

Trương Quân “á” một tiếng, buông tay.

Phương Huỳnh chớp lấy, mở nắp pin, lấy sim ra, lại ráp trở về.

Đạp di động lên bàn, giương mắt, nhìn Trương Quân chăm chăm, gần từng tiếng, “Thầy mới là cận bã.”

Xoay người, đi đến trước bàn Vạn Tử Lâm, để sim xuống, sau đó đứng trước bảng đen, tự phạt đứng.

Trương Quân: “...”

Phương Huỳnh ngẩng cao đầu, nhìn ông đầy khiêu khích.

Nhất thời, trong phòng học không ai dám lên tiếng.

“Reng reng reng!”

Đúng lúc tiếng chuông hết tiết học vang lên giải vây.

“Phuong Huỳnh, Vạn Từ Lâm, buổi chiều kêu phụ huynh các em đến đây!”

“Bọn họ sẽ không đến.”

“...” Trương Quân sắp giận đến ngất, mặt méo xẹo, nâng tay chỉ vào Phuong Huỳnh, “Em, em cùng tôi đi gặp chủ nhiệm giáo vụ!”

Tiết học này xảy ra chuyện kỳ dị, mọi người hưng phấn tùm năm tùm bảy bàn tán.

Tường Tây Trì nhìn xung quanh một vòng, Vạn Từ Lâm nằm sấp ở trên bàn khóc hu hu, Không Trình Trình và Ngụy Minh đều xúm lại an ủi cô ấy.

Tiết tiếp theo là tiếng Anh, học xong tiết đó, Phuong Huỳnh còn chưa trở về.

Giáo viên tiếng Anh kẹp sách giáo khoa dưới nách, đi xuống bậc giảng, đến trước mặt Tường Tây Trì, “Đi theo cô đến văn phòng một chút.”

Đến văn phòng, giáo viên tiếng Anh lấy ra một tờ giấy từ trong ngăn kéo, “Cô nghe thầy Trương nói, cuộc thi nhập học của em, môn tiếng Anh chỉ bị trừ có 2 điểm?”

Tường Tây Trì rất bình tĩnh “ạ” một tiếng.

Cô đưa giấy cho Tường Tây Trì, “Tháng 10 có cuộc thi nói tiếng Anh, em muốn tham gia không?”

“Khẩu ngữ của em không tốt.”

Giáo viên tiếng Anh cười nói: “Dù sao nền tảng của em cũng tốt hơn các bạn khác, yên tâm, trước cuộc thi, nhất định cô sẽ tiến hành huấn luyện đặc biệt cho em.”

Cô thấy Tường Tây Trì không nói chuyện, xem như anh đã đồng ý rồi, “Cô đã đăng ký cho em rồi.”

Tường Tây Trì bức bối rời khỏi văn phòng, chuẩn bị về lớp học, ở đầu cầu thang, lại dừng bước, trong đầu hiện lên khuôn mặt nhăn nhó trước đó của Phuong Huỳnh.

Đi vòng vèo, đến phòng chủ nhiệm giáo vụ một chuyến, đứng trước cửa nhìn vào, Phuong Huỳnh không có ở bên trong, lại đến văn phòng của Trương Quân, Phuong Huỳnh cũng không có ở trong đó.

Tiết cuối cùng là hợp lớp, không có mặt cũng không sao, chân đã bước đến trước căn tin và quầy bán đồ ăn vặt để tìm người.

Nhưng mà đều không phát hiện bóng dáng của Phuong Huỳnh.

Bất đắc dĩ, đi ra từ quầy bán đồ ăn vặt, đi ngang qua sân thể dục đến lầu học.

Đúng lúc này, anh phát hiện có một người ngồi sau tấm bảng không lồ “Giáo dục là thế giới phía trước, tiến đến tương lai, tiến đến hiện đại hóa” dựng đứng trên sân thể dục.

Tường Tây Trì đi qua, tạm dừng một lát, mới cúi người lấy tay đẩy đẩy.

Mơ màng “hả” một tiếng, một lát, Phuong Huỳnh thông thả ngẩng đầu.

Tường Tây Trì: “Làm sao vậy?”

Trong giọng nói sau lớp khẩu trang của Phuong Huỳnh hàm chứa ý cười, “Không sao cả, không muốn trở về lớp thôi.”

Tường Tây Trì khựng lại.

Một lát, đưa tay lấy mũ cô xuống.

Phuong Huỳnh bất ngờ không phòng bị, ánh mắt tức giận, nhưng mà không mắng anh, mà gơ tay đè mũ lại trước.

Tường Tây Trì tách tay cô ra.

“Cậu làm gì vậy! Bệnh thần kinh!”

Dù sao sức lực của nam sinh cũng lớn hơn một chút, hướng hồ hôm nay Phuong Huỳnh còn “Cắm mạo”, cuối cùng vẫn bị Tường Tây Trì tách ra.

Phuong Huỳnh rầu rĩ nói câu: “... Không cần thận dụng vào góc bàn.”

Đỉnh đầu là “miếng vá” bằng gạc màu trắng.

Tường Tây Trì nhìn cô chăm chăm, “Có phải có người...”

“Không phải. “ Cô nâng mắt, nhìn anh bằng ánh mắt rất nghiêm túc, “Là va vào...”

Gió nhẹ phe phẩy cỏ dại trên mặt đất, cách đó không xa truyền đến tiếng huýt còi của giáo viên thể dục trong tiết thể dục của lớp đó.

Rõ ràng đầu tuần tháng chín là thời điểm cuối thu nắng gay gắt nhất, nhưng Phương Huỳnh cảm thấy hơi lạnh, lấy tay áo bọc quanh.

Tường Tây Trì nhìn cô hồi lâu, đứng lên, “Trò về lớp đi.”

Phương Huỳnh nâng mắt, lười biếng nói: “Ngồi một lát, thành tích cậu tốt như vậy, thiếu một tiết cũng không thiệt lùi đâu.”

Tường Tây Trì nhìn cô dại mọc thành cụm trên mặt đất.

Phương Huỳnh đưa tay vỗ vỗ, “Ngồi đi.”

“Không ngồi.”

Phương Huỳnh nheo mắt nhìn anh, “Tại sao?”

“Thật sự sợ bản đến thế à.” Phương Huỳnh bứt một cọng cỏ dài, “Ở đây không có bản, hơn nữa, lúc cậu còn nhỏ bò đầy đất, nói không chừng còn nhặt thứ gì đó trên đất bỏ vào miệng đấy.”

Tường Tây Trì cảm thấy mình sắp hít thở không thông.

Phương Huỳnh cười ha ha, dùng sức kéo cánh tay anh xuống, Tường Tây Trì lao đảo một chút, đặt mông ngồi xuống.

“...”

Phương Huỳnh nằm bò lên đầu gối của mình, cười đến đứng lên không nổi, “Xem đi, không có làm cậu bản chết chứ?”

“... Cũng sắp rồi.”

Phương Huỳnh ôm đầu gối, dựa vào tấm bảng sắt, “Sao cậu cứ không để ý đến Không Trình Trình vậy?”

Giọng điệu của Tường Tây Trì lạnh nhạt: “Tại sao phải để ý đến cậu ấy.”

“Nhưng cậu ấy không xấu. Tớ quen biết cậu ấy hồi tiểu học, trong nhà cậu ấy rất có tiền, nhưng mà cha mẹ ly hôn, không có người quan tâm cậu ấy...”

Tường Tây Trì cắt lời cô: “Đâu có liên quan gì đến tớ.”

Phương Huỳnh quay đầu, “Đến bây giờ một người bạn cậu cũng không có...”

“Bọn họ chính là bạn của cậu à?”

Phương Huỳnh sùng sốt một lát.

“Cậu biết gì gọi là bạn không? Nếu cậu gặp phiền toái, Vạn Từ Lâm cũng sẽ giúp cậu giống như cậu giúp cậu ấy ngày hôm nay sao?”

Phương Huỳnh không hé răng, qua một lát, mới nói: “Cậu đừng xem thường người khác.”

Tường Tây Trì từ chối cho ý kiến, đứng lên, “Tớ trở về lớp đây.”

Phương Huỳnh không nói gì cả, nhìn anh phui cỏ vụn trên người, đi băng băng trên đường, về phía phòng học.

Cô cười cười. Nhưng cũng không rõ tại sao mình cười.

Cô đội mũ lưỡi trai bị Tường Tây Trì kéo xuống lên đầu, mông dịch về phía trước một chút, sau đó cơ thể ngã xuống, đè lên cỏ dại, nằm xuống.

Sắc trời màu xanh thăm thẳm.

Cô có chút mờ mịt, ánh mắt nhìn theo một đóa mây, nhìn nó bị gió thổi thành những mảnh nhỏ, như là một cái đuôi thật dài.

Tiếng chuông hết tiết học cuối cùng vang lên, Phương Huỳnh mới chậm chạp thong thả trở về lớp học.

Còn có vài học sinh chưa đi, khi Phương Huỳnh đẩy cửa ra, nhất thời mọi người liếc nhìn.

Cô không chút để ý, lập tức trở về chỗ ngồi của mình, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Một lát, Vạn Từ Lâm đến đây. Cô ấy vốn là mắt hai mí, nhưng khóc quá lâu, đã sưng thành một mí.

“A Huỳnh...” Vừa mở miệng lại muốn khóc.

“Không sao đâu, chắc học kỳ kết thúc thì sẽ trả lại cho cậu...”

Vạn Từ Lâm mím môi, “Nhưng mà...” Dừng một lát, “Di động vẫn còn mới, tớ vừa dùng chưa đến một ngày...”

Phương Huỳnh chú ý tới, chính là Nokia 7620 mà Ngụy Minh nhắc đến vào mấy ngày hôm trước.

Vạn Từ Lâm lau nước mắt, tiến về phía trước một bước, bắt lấy cánh tay của Phương Huỳnh lắc lắc, “A Huỳnh, cậu có thể đến tìm Trương Quân không...”

Trong lòng Phương Huỳnh trong lòng “lộp bộp”.

Cô cho rằng, tốt xấu gì Vạn Từ Lâm sẽ hỏi cô chủ nhiệm giáo vụ nói với cô cái gì.

Ngụy Minh và Không Trình Trình cũng lại đây.

Lòng Ngụy Minh đầy căm phẫn nói: “Sao Trương Quân nhiều chuyện đến thế vậy!”

Không Trình Trình phụ họa: “Đúng đấy! Cho tôi bây giờ chưa gặp giáo viên nào như ông ấy.”

Ngụy Minh trầm ngâm một lát, bỗng nhiên xúm đầu lại, hạ giọng nói: “Chúng ta chinh ông ấy đi?”

“Chinh thế nào?”

Ngụy Minh suy nghĩ một lát, lắc đầu, “Còn chưa nghĩ ra... Chúng ta có thể lên kế hoạch, nhất định phải để cho ông ấy làm trò cười cho thiên hạ một trận...”

Một giọng nói lạnh nhạt chen vào, “Quá đáng rồi.”

Tường Tây Trì vắt chéo cặp da lên vai, thoáng nghiêng người.

Con tức của Ngụy Minh bùng lên, “Cậu có ý gì?”

“Lên lớp nghịch di động vốn không đúng.”

“Ồ, ông ấy mắng chửi người khác cận bã cũng có lý?”

Ánh mắt của Tường Tây Trì không mang theo bất kỳ cảm xúc nào đảo qua trên mặt Ngụy Minh, nhưng chính sự hờ hững và kiêu ngạo đó, dường như đang nói “Quả thật cậu chính là cận bã.”

Chợt Ngụy Minh tiến về trước một bước, va vào bàn của bạn cùng bàn Phương Huỳnh tạo ra âm thanh chói tai, niu lấy cổ áo của Tường Tây Trì.

Tường Tây Trì liếc xuống, nhìn theo tay của cậu ấy, vẫn là kiêu căng, không chút để ý.

Phương Huỳnh ngăn lại: “Ngụy Minh.”

Ngụy Minh tức giận trừng Tường Tây Trì, một lát, “hừ” một tiếng, buông lỏng tay ra.

Phương Huỳnh xách cặp lên, “Đi thôi”. Ánh mắt xẹt ngang qua, không nhìn Tường Tây Trì.

Ngụy Minh kéo dài giọng châm chọc: “Thiên tài thế giới, chúng ta trào cao không tới.”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Chọn bài hát

Edit: Tịnh Hào

Sau khi Nguyễn Học Văn mua được kính viễn vọng mới thì ôm cả ngày trong tay không buông.

Khi Tường Tây Trì về đến nhà, ông đang cầm khăn mềm, nhẹ nhàng lau sạch ống kính. Phòng bếp truyền đến hương thơm, Ngô Ứng Dung đang chưng bánh hấp. Tường Tây Trì rửa tay đi vào phòng bếp, giúp Ngô Ứng Dung bung thức ăn ra.

“Ôi, cháu không cần dọn ra đâu, đến bàn ăn ngồi là được rồi.”

Tường Tây Trì bung một bát cháo cái to lên, lấy ba bộ bát đũa, ngồi xuống bàn ăn.

Bánh hấp được chưng xong, những cái bánh giống nhau được bung lên, nóng hổi, mùi thơm xông vào mũi.

Ngô Ứng Dung gấp cho mỗi người một cái, “Ăn lúc còn nóng, vô cùng ngon đấy.”

Tường Tây Trì mở lớp lá ngô đồng ở bên ngoài ra, lấy đũa xiên vào một miếng nhỏ, đưa vào trong miệng, ngẩng đầu nhìn, vẻ mặt của Ngô Ứng Dung đang chờ đợi nhìn anh, vội nói, “Ngon lắm ạ.”

“Ngon thì ăn hai cái đi, bây giờ cháu đang lúc lớn, vóc người đang phát triển, nếu dinh dưỡng không đủ thì sẽ không tốt đâu...”

Ngô Ứng Dung lại nhai hai câu, Nguyễn Học Văn hỏi anh từ ngày khai giảng tới nay học hành có quen không.

“Tốt lắm ạ.”

Ngô Ứng Dung cười ha ha không ngừng, “Thằng nhóc cháu không cần người lớn lo lắng đấy— À, suýt nữa đã quên, hôm nay cô cháu gọi điện, hỏi cháu có thích ứng không, ở trường học có thiếu cái gì không...”

“Không thiếu ạ.” Tường Tây Trì đáp rất nhanh, một lát, ý thức được giọng điệu của mình dường như có chút cứng nhắc, vội bổ sung nói, “Đồ đạc đều đủ dùng.”

“Người cô này rất quan tâm đến cháu, bà thấy mấy năm nay, cha cháu không hề lo lắng cho cháu, tất cả đều do người cô này của cháu thu xếp mọi thứ. Còn nữa, cháu chuyển qua đây, ngay cả bóng dáng của cha cháu cũng không thấy...”

Tường Tây Trì tựa như đang nghe nhưng không hề nghe thấy, sau một lúc lâu, chuyển sang chủ đề khác.

Sáng sớm, Tường Tây Trì đến đầu cầu giống thời gian thường ngày.

Bánh trái cây đường và bánh quẩy lật chuyển 180 độ ở trong chảo dầu, trên tấm thớt gỗ là hành băm và bột mì được nhào nặn thành viên tròn, mở nắp nồi hấp nóng hừng hực ra, bánh bao hấp nằm ở bên trong...

Trong không khí có chứa hơi nước và đủ loại mùi hương của các món ăn, kích thích vị giác.

Anh lượn lờ quanh các sạp bán đồ ăn sáng, người đang đợi chưa tới.

Mua sáu bánh bao hấp nhỏ, đưa vào trong miệng một cái, giương mắt nhìn đầu cầu phía bên kia, ngừng một chút, leo lên xe, đạp đi.

Một mình đạp xe đạp đến trường học, đẩy cửa phòng học ra, mới phát hiện Phương Huỳnh đã đến.

Cô đang nhào người ra dây cửa sổ cuối cùng, cơ thể lộ ra bên ngoài, giống như cả người đều sắp ngã ra bên ngoài.

Tường Tây Trì dừng bước một lát, trở về vị trí của mình.

Một lát, anh nghe thấy âm thanh đóng cửa sổ, tiếng động tựa như đang kéo ghế, còn có một loạt tiếng sột sọat.

Anh lấy cuốn sách số học từ trong cặp da ra, làm bài.

Câu nói chính Trương Quân của Ngụy Minh, thật đúng không phải là tùy tiện nói, mà vốn là định hành động thật.

Sau giờ học, cậu ta chạy đến Phương Huỳnh bên này báo cáo ý tưởng kỳ diệu mà mình vừa mới nghĩ ra ở trong lớp học, lại còn cố ý nâng giọng nói lên, giống như sợ Tường Tây Trì không nghe thấy, “Phương Huỳnh, tớ nghĩ ra được một cách, tuyệt đối làm cho Trương Quân sau này phải xấu hổ— chúng ta dùng điện thoại di động của thầy ấy gửi tin xấu cho toàn bộ giáo viên nữ.”

Phương Huỳnh tròn trắng mắt, “Di động đâu? Cậu định làm sao có được điện thoại của Trương Quân? Trộm? Lừa?”

Ngụy Minh gãi đầu, “Ách...”

“Nghĩ tiếp.”

Nghỉ giữa tiết tiếp theo, Ngụy Minh tiếp tục qua đây báo cáo, lúc này đủ loại ý tưởng, từ việc rắc đinh ở ghế làm việc, đến trộn mù tạc trong cốc nước, lên cát quần thành một lỗ, chặn đường ở ngoài đường tròn bao bố đánh một trận... vân vân.

Cuối cùng đều bị Phương Huỳnh bác bỏ.

Ngụy Minh mất hứng, “Có phải cậu muốn bao che cho Trương Quân Không...?”

Phương Huỳnh tròn trắng mắt: “Là do biện pháp cậu nghĩ ra rất thối nát...”

Một lát, Vạn Từ Lâm đến. Cô ấy bị mời phụ huynh, lại bị mất điện thoại di động, tâm trạng sa sút, không qua đây chào hỏi Phương Huỳnh giống như thường ngày, chỉ đứng xa nói một câu “Buổi sáng tốt lành”.

Cả một ngày, Trương Tây Trì đều có chút không thoải mái, cảm giác không thoải mái này còn ảnh hưởng nghiêm trọng đến hiệu suất làm bài của anh.

Tan học, giáo viên tiếng Anh – cô Mã gọi anh đến văn phòng.

Cô Mã bảo anh ngồi xuống trước, đứng dậy đến máy lọc nước bên kia rót nước. Trước bàn làm việc còn có một nữ sinh, buộc tóc đuôi ngựa, đôi mắt rất to.

Cô Mã bưng hai ly nước tới, “Ngồi đi, đây là bạn ở lớp học khác mà cô dạy, Cố Vũ La.”

Cố Vũ La nhìn Trương Tây Trì, khẽ cười, “Chào bạn.”

Cô Mã cười nói, “Chắc không cần giới thiệu em ấy nhỉ? Học sinh đại diện - Trương Tây Trì.”

Cố Vũ La gật gù đầu, “Em biết ạ.”

Cô Mã cũng không nói nhiều, giới thiệu quy tắc thi khẩu ngữ cho bọn họ, “... Ngoại trừ tự diễn thuyết và phát huy mệnh đề (1) ra, còn cần biểu diễn tài nghệ. Cố Vũ La, cô nhớ rõ em từng học khiêu vũ phải không, biểu diễn tài nghệ chính là cái này, sao hả?”

(1) Mệnh đề là một nhóm từ có chứa một động từ đã chia và chủ từ của nó. Động từ đã chia là động từ hòa hợp với chủ từ của nó về ngôi và số. This is the man Mary saw yesterday.

Cố Vũ La: “Em không có vấn đề gì ạ, cô Mã.”

Cô Mã nhìn về phía Trương Tây Trì, “Còn em, có ý tưởng gì không?”

Trương Tây Trì: “... Em có thể không tham gia không?”

Cô Mã sừng sốt một chút, “Cô đã đăng ký cho em rồi.”

Trương Tây Trì không có biểu cảm gì, sau một lúc lâu, mới nói: “Ca hát.”

Rời khỏi văn phòng, Trương Tây Trì nhanh chóng đi về phía phòng học, phía sau truyền đến giọng nói của Cố Vũ La: “Trương Tây Trì.”

Trương Tây Trì ngừng một chút, “Chuyện gì?”

Cố Vũ La cười nói: “Mỗi ngày tan học cậu có rảnh không? Chúng ta đi luyện tập khẩu ngữ một lát nhé?”

“Không rảnh.”

Dứt khoát từ chối, cũng không nể mặt Cố Vũ La, cô vẫn cười nói, “Vậy được.”

Trương Tây Trì lướt qua bóng cây nhãn cao lớn, đi về phía phòng học.

Ở trước lầu thí nghiệm, Vạn Từ Lâm và Không Trinh Trinh đang cùng trực nhật, quét dọn khu vực công cộng.

Cây chuối bị Vạn Từ Lâm vung mạnh hai cái như đang hả giận, “Tớ sắp bị mẹ mắng chết rồi... Nếu không phải Phương Huỳnh nhiều chuyện, tớ cũng không bị mời mẹ đến trường học...”

Không Trinh Trinh: “Sao lại nói như vậy, A Huỳnh giúp cậu đấy, nếu không cậu bị thầy ấy đọc tin nhắn trước toàn lớp rồi?”

Vạn Từ Lâm nghẹn lời, một lát còn nói: “Cậu có biết cậu ấy tặng quà sinh nhật gì cho tớ không? Quà cầu thủy tinh, bên trong còn có bông tuyết nhỏ... Bây giờ ai còn tặng cái này hả?”

Không Trinh Trinh không trả lời, liếc mắt ra hiệu với Vạn Từ Lâm.

Vạn Từ Lâm lập tức ngừng đầu, lúc này mới phát hiện Trương Tây Trì đang đứng ở chỗ không xa. Cô ấy hoảng hốt, há mồm tính nói chút gì đó.

Tường Tây Trì chưa từng nhìn cô ấy một cái, lập tức về lớp học.

Phuong Huỳnh đang lau cửa thủy tinh, cảm thấy có người tiến vào, ngẩng đầu nhìn thoáng qua, cúi xuống, quăng khăn lau về trong thùng nhựa rửa sạch.

Tường Tây Trì đi tới, đứng trước mặt cô. Anh cao hơn cô một cái đầu, có chút cảm giác áp bách.

Phuong Huỳnh nhanh chóng ngồi dậy, không hiểu: “Sao vậy?”

Tường Tây Trì không mở miệng.

Phuong Huỳnh vắt khô khăn lau, ném từ tay này sang tay kia, nhìn gương mặt Tường Tây Trì rồi rầm, muốn nói lại thôi, “Có cái gì muốn nói với tớ à?”

“... Lau xong hết chưa?”

Phuong Huỳnh sững sốt một chút, giơ tay chỉ chỉ phía hành lang, “Bên kia còn chưa lau.”

Tường Tây Trì xắn tay áo lên, giật lấy giẻ lau trong tay cô.

“Này! Tớ dùng cái gì hả?”

Tường Tây Trì không để ý đến cô.

Phuong Huỳnh đến phía dưới ngăn tủ trên bục giảng, lấy giẻ lau ra, bỏ vào trong thùng nước vắt khăn, đi đến hành lang, lau cánh cửa sổ thủy tinh.

Người trong trường học đã sắp về hết rồi, yên tĩnh, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng bước chân.

Phuong Huỳnh nâng mắt nhìn, cách một lớp thủy tinh.

Tường Tây Trì lau cửa thủy tinh rất tỉ mỉ, nghiêm mật, lấy khăn lau từ trên xuống dưới từ trái sang phải, ngay cả một góc nhỏ cũng không buông tha.

Trong mắt Phuong Huỳnh mang chút ý cười, “Tường Tây Trì, cậu là người rất kỳ quái.”

Động tác của Tường Tây Trì dừng lại, nhìn Phuong Huỳnh vẫn đội mũ mang khẩu trang, “Không, cậu mới kỳ quái.”

Phuong Huỳnh cười ha ha, không quan tâm nhún nhún vai, “Không có gì là không ổn cả.”

Lau cửa thủy tinh một lát, Tường Tây Trì hỏi cô: “Một lát cậu có rảnh không?”

“Ừ.” Phuong Huỳnh quơ giẻ lau, nhảy lên lau nửa phần phía trên, “Có thể rảnh, cậu muốn làm gì?”

“Tớ phải tham gia cuộc thi khẩu ngữ tiếng Anh, cần biểu diễn tài nghệ.”

“Oa.” Phuong Huỳnh tán thưởng một tiếng, “Ca hát?”

Tường Tây Trì gật đầu.

Phuong Huỳnh hiểu ý của anh, động tác mau lẹ nhanh hơn, “Vây lau nhanh lên, tớ dẫn cậu đi.”

Studio kia nằm trong một con hẻm nhỏ, thật sự không dễ tìm, cửa tiệm không lớn, nhưng đồ dùng đủ, phân nửa là khu cho thuê, phân nửa là khu đang ra giá mua.

Hiển nhiên Phuong Huỳnh là khách quen ở nơi này, vừa vào cửa đã lên tiếng chào hỏi với ông chủ trước, giải thích mục đích đến.

Ông chủ là người mập mạp, sau khi ngồi phịch xuống ghế ở quầy thu ngân, chiếm hết cả không gian, anh ta mở máy tính ra, gõ lạch cạch lên bàn phím, “Vây hát bài của Westlife đi, bài hát của họ rất hay, hát tốt.” Anh ta click vào con chuột, giọng hát truyền ra từ loa.

Chỉ nghe khúc nhạc dạo, Phuong Huỳnh liền xua tay, “Đừng lấy bài《My Love》, bài này quá lạc hậu (2) rồi.”

(2) Từ tiếng Trung là 烂大街: 烂: là thối nát, hỏng. 大街: là đường phố. Ý chỉ đồ vật tầm thường, thô bỉ, lạc hậu.

“Ha, em cũng biết được từ lạc hậu à, Châu Kiệt Luân em thích nhất có phải lạc hậu không?”

Phuong Huỳnh: “Muốn chết sao.”

Ông chủ cười ha ha, lại mở một bài khác:

“I remember all my life, raining down as cold as ice...”

Phuong Huỳnh: “Bài này dễ nghe!”

“《Mandy》.” Ông chủ chỉ chỉ cái giá sau lưng, “Bài đó ở trong album《Turn a round》, tự tìm đi nhé.”

Tường Tây Trì nhìn Phuong Huỳnh đi ra phía sau, hỏi ông chủ, “Có thể tải bài hát ở nơi này không ạ?”

“Đưa MP3 cho anh, anh tải giúp em.”

“Lần sau em đến.” Tường Tây Trì quay đầu liếc nhìn Phuong Huỳnh, cô đang đứng trước giá tìm, “Phuong Huỳnh thường xuyên tới sao?”

“Nơi này của anh tốt, không có người quấy rầy, em ấy thường xuyên tới đây nghe nhạc và đọc sách.”

“Đọc sách gì thế?”

“Cái gì cũng xem, chủ yếu là tiểu thuyết nhĩ? Lúc nghỉ hè em ấy ở chỗ này của anh, đã xem hết một giá sách tiểu thuyết võ hiệp rồi.” Ông chủ chỉ chỉ giá sách bên khu cho thuê, ngẩng đầu nhìn Tường Tây Trì, hề hề nở nụ cười, “Haizz, hai đứa không phải bạn học sao? Sao em lại hỏi anh? Cảm thấy hứng thú đối với em ấy à? Có phải em thích em ấy không? Bây giờ mấy đứa nhỏ các em quá lợi hại rồi, lúc này mới có mấy tuổi...”

“Không có.”

“Còn ngượng ngùng...”

“Thật sự không có.”

Ánh mắt của Tường Tây Trì nhìn về phía hình bóng của Phuong Huỳnh lần nữa.

Cảm thấy cô thật cô đơn.

Giống như anh vậy.

(*) Bánh bập:

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Thi đấu

Edit: Tịnh Hào

Cuộc thi khẩu ngữ tiếng Anh do ba trường liên kết diễn ra vào cuối tháng mười, năm nay vừa đúng đến phiên trường Thanh Dạ làm phía tổ chức. Buổi chiều trước khi vào học, Phạm Chi Dương nhận lệnh của giáo viên tiếng Anh, muốn tuyển vài người tình nguyện trong lớp hỗ trợ bố trí trận đấu trong hội trường.

Khai giảng đã hơn hai tháng, mọi người không còn dè dặt như lúc ban đầu, tính cách của mỗi người đều lộ ra hết. Cấp hai không giống tiểu học, mọi người đều trong thời kỳ trưởng thành, đều phải nói đến một chút “cá tính”, không hề có loại cá tính chịu làm tình nguyện, không có ai muốn tham gia.

Phạm Chi Dương đứng trên bục giảng vận động nửa ngày, mọi người chỉ ngồi làm bài tập, nghe nhạc, hoàn toàn xem người như cậu không tồn tại.

Phạm Chi Dương vừa gấp vừa tức, cầm lấy khăn lau bảng đập xuống bàn, “Yên lặng!”

Tiếng nói chuyện của mọi người ở phía dưới hơi nhỏ một chút, một lát, vẫn như cũ không thay đổi.

Ghế của Ngụy Minh cách bàn rất xa, liếc nhìn Phạm Chi Dương ở trên bục giảng, “Cậu gấp cái gì? Lại muốn lập công ở trước mặt giáo viên sao?”

Phạm Chi Dương: “Tớ... Tớ không có...”

Lúc này mọi người đều yên lặng, rất hứng thú nhìn Ngụy Minh oán trách Phạm Chi Dương.

“Tớ nghe nói, cậu thường xuyên mách lẻo về tội tớ ở trước mặt Trương Quân...”

Phạm Chi Dương gấp đến sắp khóc, “Tớ không có mách lẻo...”

“Cậu nói không làm thì chính là không làm sao? Lớp trưởng nào mà không mách leo chứ...”

Giọng nói trầm xuống, Phương Huỳnh vẫn luôn lười biếng nằm sấp ngủ, chợt đứng lên từ chỗ ngồi.

Mặt của Phạm Chi Dương trắng không còn một giọt máu, nếu “phản tử xấu” nhất của lớp cũng giúp đỡ Ngụy Minh, vậy hôm nay cậu...

Phương Huỳnh: “Đi đâu hỗ trợ?”

Phạm Chi Dương sững sốt, Ngụy Minh cũng sững sốt.

Hai tay Phương Huỳnh đặt trong túi, “Hỏi cậu đấy? Đi đâu hỗ trợ?”

“Báo báo...”

Nghe qua giống như “Ôm ôm” (trong tiếng Trung từ “ôm” và từ “báo” đồng âm), mọi người lập tức cười vang.

Phương Huỳnh chớp lấy sách vở lên bàn, giọng nói nghiêm nghị: “Cười cái gì mà cười?”

Phòng học nhất thời yên lặng, người bật bài hát cũng luống cuống tay chân nhấn nút tắt.

Phương Huỳnh: “Sảnh báo cáo?”

Phạm Chi Dương đỏ mặt gật gật đầu.

Phương Huỳnh rời khỏi chỗ ngồi, chợt nghe phía sau có tiếng động kéo ghế, nhìn lại, là bạn cùng bàn.

Bạn ngồi cùng bàn là Mẫn Thắng Nam, vóc dáng nhỏ gầy, lúc nào cũng mặc đồng phục giống nhau, đeo kính mắt lỗi thời, luôn làm Phương Huỳnh quên mình còn có một người bạn cùng bạn như vậy.

Mẫn Thắng Nam cũng không dám nhìn cô, nhỏ giọng nói: “Tớ... Tớ đi hỗ trợ.”

Một lát, Khổng Trinh Trinh cắt di động vào trong túi, cũng đứng lên theo. Cô ấy nhìn thoáng qua Vạn Tử Lâm ở chỗ kia, Vạn Tử Lâm đang lật tạp chí giải trí, dường như không quan tâm đến động tĩnh bên này.

Thêm Phạm Chi Dương nữa, cuối cùng cũng đủ bốn người, có thể báo cáo kết quả nhiệm vụ với cô Mã.

Phạm Chi Dương dẫn ba người tới hội trường, một người từ trong tổ chuẩn bị có nhiệm vụ quan trọng, nhiệm vụ của Phương Huỳnh và Mẫn Thắng Nam là bơm bong bóng.

Trên bàn là một bịch xộp bong bóng còn chưa mở bao bì, bên cạnh đặt ống bơm hơi. Phương Huỳnh cứ bơm và bơm, đến bước buộc bong bóng thì lúng túng, làm hồi lâu cũng không buộc được, không buộc được, khí đã bay ra ngoài hơn phân nửa.

“Cái kia...” Mẫn Thắng Nam không dám nhìn Phương Huỳnh, lúc bơm, để lại đuôi dài một chút, không cần phải bơm cho hết...” Cô ấy làm mẫu, “Sau đó thì như vậy... Một vòng, liền buộc được rồi.”

Dựa theo lời của Mẫn Thắng Nam, Phương Huỳnh thử hai lần, thành công, liền nói cảm ơn với Mẫn Thắng Nam.

Dường như Mẫn Thắng Nam bị dọa, mặt kim nén đến đỏ bừng.

Đến ba giờ, toàn bộ trận đấu đã được bố trí xong. Bốn giờ trận đấu bắt đầu, nhưng Tường Tây Trì bọn họ đã ở hậu trường để chuẩn bị.

Phương Huỳnh không về lớp học, vòng qua tám màn màu đỏ che hậu trường. Tường Tây Trì ngồi một mình ở trong góc, những người khác đều nắm chặt tài liệu đau khổ học, chỉ có anh, ôm đàn ghi ta ngồi ở đằng kia không quan tâm gảy dây đàn.

“Này.” Phương Huỳnh ngồi xuống bên cạnh anh.

“Cậu lại trốn học?”

“Không trốn học, làm người tình nguyện, tới đây giúp cậu bố trí hội trường.” Phương Huỳnh lật ngón tay cho anh xem, “Buộc mấy trăm quả bóng, sắp bị rộp rồi.”

“Có một mình cậu à?”

“Còn có Phạm Chi Dương, Khổng Trinh Trinh và Mẫn Thắng Nam, Mẫn Thắng Nam chính là...”

“Ngồi cùng bàn với cậu.”

“Ừ.” Phương Huỳnh lắc lắc chân, “Sao cậu không học tài liệu?”

“Đã học rồi.”

“Không ôn tập một chút à?”

“Không cần thiết.” Anh cúi đầu, ngón tay lướt qua trên dây đàn một lát, một chuỗi âm thanh véo von vang lên.

Lúc ở trường học, Tường Tây Trì là người thích đơn độc, sẽ không tham dự “nhóm nhỏ” của Phương Huỳnh, nhưng ở ngoài trường, Phương Huỳnh đã dẫn anh đi dạo khu Kiều Hoa một lần.

Cuộc biểu diễn tài năng trừ bị này, anh lại đánh ghi ta đã bỏ hơn một năm, mỗi ngày đều luyện tập ở dưới mái hiên, Phương Huỳnh ở phía đối diện, cười khanh khách gào qua bên này: “Quá khó nghe đấy!”

Phương Huỳnh không định về lớp học, chuẩn bị đến bốn giờ trực tiếp vào trận. Cô lắc lư chân, nghe Tường Tây Trì luyện đàn ghi ta một lát, chợt phát hiện đối diện có nữ sinh, luôn nhìn cô chằm chằm.

Nhiều mày, hỏi Tường Tây Trì, “Đối diện là ai?”

Tường Tây Trì nâng mắt nhìn, “Cố Vũ La của lớp số năm.”

Lúc học tiểu học, Phương Huỳnh có nghe qua tên này, nhưng vẫn không nhớ. Cố Vũ La giống như Tường Tây Trì, đều là “con nhà người ta” thành tích xuất sắc, đáng vẻ xinh đẹp, thường mang về cho trường học một cái cúp. Cuộc thi chuyển cấp của Thanh Dã, hạng nhất là Cố Vũ La, còn cao hơn Tường Tây Trì bốn điểm.

Cố Vũ La nhìn Phương Huỳnh, Phương Huỳnh liền quay đầu nhìn lại, ở lĩnh vực khiêu khích người khác, Phương Huỳnh chính là quán quân.

Rốt cuộc Cố Vũ La cảm thấy lúng túng, thu hồi ánh mắt.

Phương Huỳnh tiếp tục lắc chân, nghe đàn ghi-ta. Một lát, cô nhìn chằm chằm Tường Tây Trì, phát hiện ra một việc, “... Cậu trang điểm?”

Động tác trên tay của Tường Tây Trì khựng lại, biểu tình có chút phức tạp.

Phương Huỳnh cười ha ha, “Phấn mặt, còn thoa son à!” Đưa ta kéo đầu anh qua, “Cũng thoa son nữa sao?”

Chợt tay của Phương Huỳnh chạm vào da của anh, toàn bộ cơ thể của Tường Tây Trì đều đã cứng đờ, theo bản năng muốn hất tay cô ra, nhưng đành nhịn, qua vài giây, mới nắm lấy tay áo của cô, khẽ đẩy ra, “... Cô Mã trang điểm”

Phương Huỳnh che bụng cười ha ha, một lát, chợt thấy phía đối diện lại phóng tới ánh mắt nghiên cứu quan sát, lập tức quay đầu lại, lại trừng mắt làm cô ấy quay đầu về.

Khi trận đấu sắp bắt đầu, Phương Huỳnh tới khán đài. Cô không hề hứng thú với trận đấu này, nếu không vì Tường Tây Trì, thì hôm nay sẽ không đến.

Học sinh lớp số ba lần lượt lên sân khấu, bên cạnh chỗ ngồi của Phương Huỳnh, vừa đứng là Mẫn Thắng Nam. MC nói dài dòng mở màn, cô bảo Mẫn Thắng Nam vào lúc Tường Tây Trì lên sân khấu thì kêu cô thức. Sau đó, cô liền kéo nón xuống, che mặt ngủ.

Không biết trải qua bao lâu, có người lắc lắc cánh tay, Phương Huỳnh mở mắt nhìn, Tường Tây Trì đã lên sân khấu. Lễ phục tây trang bó sát vào người anh nhìn có chút khoa trương, nhưng ở trên sân khấu lại tạo nên phù hợp. Anh vừa mới mở miệng, bên trong sân khấu có một giọng nữ trầm tán thưởng.

“Ladies and gentlemen, good afternoon! I feel really happy to stand here and make a speech...”

Mặc dù tất cả chỉ nghe hiểu có vài câu này, nhưng Phương Huỳnh vẫn ngồi ngay ngắn, nhìn anh không kiêu ngạo không hống hách, không nhanh không chậm. Giọng nói trong trẻo mà cô quen thuộc, nhưng lại có chút xa lạ...

Tiết mục tiếp theo, là rút thăm tiến hành 2 phút diễn thuyết ngẫu hứng, ngay cả đề bài của diễn thuyết mà Phương Huỳnh cũng không nghe hiểu, chỉ nghe thấy Mẫn Thắng Nam cảm thán một câu: “Khó quá đấy...”

“Đề bài là gì?”

“Bảo cậu ấy trình bài quyền được tổ chức thể vận hội Olympic năm 2001 của Trung Quốc, có ảnh hưởng gì đối với Trung Quốc...”

Phương Huỳnh: “...”

Bảo cô dùng tiếng Trung nói, nhất định cũng không nói rõ ràng được.

Diễn thuyết ngẫu hứng kết thúc, chính là tiết mục trình diễn tài năng mà mọi người thích xem nhất.

Dàn trống, ống sáo, đàn violon... và tiết mục của Cố Vũ La của lớp năm, người mà cô cùng nhau trừng mắt rất lâu, là điệu nhảy không tước vũ.

Cố Vũ La vừa biểu diễn tạo hình thứ nhất, nam sinh phía dưới nhón nháo, vỗ tay, huýt sáo, gào hét...

Vòng eo của Cố Vũ La lắc lư, nhẹ nhàng lại ưu nhã, dường như đó chính là công chúa khổng tước dưới ánh trăng.

Phuong Huỳnh ngồi im, trong lòng không khỏi có chút buồn bực.

Sau đó chính là Tường Tây Trì đàn ghi-ta hát. Anh ngồi ở trên ghế, ôm đàn ghi-ta, tiện tay đàn một đoạn, cất tiếng: “I remember all my life, raining down as cold as ice...”

Ánh sáng trên sân khấu, chiếu vào trên người anh. Một ca khúc không phải hay lắm, nhưng anh hát rất riêng biệt, phong cách khác với bài gốc. Sạch sẽ và cổ chấp.

Không biết tại sao Phuong Huỳnh không muốn nghe nữa, đứng dậy, lén rời khỏi từ lối đi bên trái.

Trong phòng học không có người, cánh cửa cũng không khóa. Cô một mình đi trên sân thể dục, trèo lên xà đơn, ngồi ở phía trên.

Khắp nơi yên lặng, ngẩng đầu có thể nhìn thấy mấy ngôi sao đơn độc trên bầu trời, lẻ loi.

Dần dần có người đi ra sảnh báo cáo, chắc là đã hết.

Phuong Huỳnh lại đợi khoảng mười phút, trở về phòng học. Ở trong hành lang chợt nghe người ta bàn tán về trận đấu mới này.

“Tường Tây Trì quá đẹp trai!”

“Nhưng đáng tiếc không được hạng nhất...”

“Tuy diễn thuyết ngẫu hứng của Cố Vũ La thấp hơn một điểm, nhưng điểm tiết mục biểu diễn tài năng rất cao...”

“Nói nè, tớ nghe nói khi kết thúc, có nữ sinh của lớp số ba chạy tới tỏ lộ với Tường Tây Trì.”

Phuong Huỳnh ngẩn ra.

Đẩy cửa phòng học ra, bên trong đã có vài người.

Vạn Tử Lâm ôm Khổng Trinh Trinh thấp giọng an ủi, Ngụy Minh ngăn cản đường đi của Tường Tây Trì, “Cậu nói rõ ràng.”

Tường Tây Trì lạnh nhạt liếc nhìn cậu ấy một cái, “Tớ đã nói rõ ràng.”

“Trinh Trinh có chỗ nào không tốt? Có phải cậu cảm thấy mình quá giỏi, nên cảm thấy người khác đều không xứng với cậu?”

“Tớ có nói câu này sao?”

Khổng Trinh Trinh bên kia hít hít mũi, thấp giọng khuyên can: “Ngụy Minh!”

“Trinh Trinh, người không biết phân biệt như cậu ấy, hôm nay tớ nhất định phải nói chuyện đàng hoàng...”

Trong giọng nói của Khổng Trinh Trinh mang theo tiếng khóc nức nở: “Ngụy Minh!”

Giăng co một trận, Ngụy Minh hừ nhẹ một tiếng nhường đường, “Tường Tây Trì, chúng ta chờ xem!”

Tường Tây Trì vác cặp da lên vai, vòng qua Ngụy Minh đi về phía trước.

Ngẩng đầu nhìn, thấy Phuong Huỳnh đang đứng ở cửa, dừng một chút, “Tớ đến bãi đậu xe chờ cậu.”

Bên kia, Khổng Trinh Trinh nghe vậy, kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Phuong Huỳnh và Tường Tây Trì.

Đội Tường Tây Trì đi rồi, Ngụy Minh chuyển ‘hòa lực’ về phía Phuong Huỳnh, “A Huỳnh, cậu và Tường Tây Trì cùng được về nhà à?”

Phuong Huỳnh chẳng quan tâm đến mấy vụ kết bạn đối nhân xử thế này, nhưng cũng biết lúc này không nên nói “đúng”.

Cô yên lặng, Ngụy Minh xem cô như đang tự thừa nhận, “Cậu như vậy quá kì rồi đấy? Cậu cũng biết Trinh Trinh có thái độ gì đối với cậu ấy.”

Phuong Huỳnh có chút phiền, “Tớ quen Tường Tây Trì trước.”

Về mặt của Ngụy Minh phức tạp, “Ý của cậu là, cậu cũng đối với Tường Tây Trì...”

“Tớ có ý này sao?”

“VẬY CHÍNH LÀ TƯỜNG TÂY TRÌ...”

“CÓ KHẢ NĂNG SAO?” PHƯƠNG HUỲNH KHÔNG KIÊN NHẪN CẮT NGANG LỜI CẬU ẤY, “TƯỜNG TÂY TRÌ SẼ THÍCH NGƯỜI NHƯ TỚ SAO?”

Tác giả có chuyện muốn nói: có khả năng đấy, cô gái ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Cãi nhau

Edit: Tịnh Hào

Tường Tây Trì đợi ở bãi đậu xe rất lâu mới nhìn thấy Phương Huỳnh đi ra từ lầu phòng học, hai tay cô nắm chặt quai đeo cặp da, bả vai rũ xuống, có chút phờ phạc ỉu xiu, khi sắp đi tới, mới ngẩng đầu lên lên tiếng chào hỏi với anh.

“Làm sao vậy?”

“Không...” Phương Huỳnh ngồi xổm người xuống mở khóa xe đạp, “Nghe nói cậu không được giải nhất?”

Tường Tây Trì khựng lại một lát, “Cậu không xem đến khi kết thúc sao?”

Phương Huỳnh cười ha ha, “... Tiết mục biểu diễn tài năng của cậu kết thúc thì tớ không xem nữa.”

Hai người đẩy xe, đi ra ngoài trường, Tường Tây Trì giải thích: “Điểm tài năng của Cố Vũ La Tường đôi cao, cậu ấy là quán quân.”

Phương Huỳnh bĩu môi, “Mắt của giáo viên bị gì vậy.”

“Không có việc gì, như nhau thôi.” Tường Tây Trì mở khóa kéo túi sách ra, đưa cốc á quân vừa nhận được cho cô.

“Cho tớ à?”

“Ừ.”

Phương Huỳnh nở nụ cười, “Cho tớ làm gì, cái này không thể ăn.” Nhưng vẫn nhận lấy, cõ bằng bàn tay, nhét vào trong túi xách.

Hơn bảy giờ, về trễ hơn so với bình thường một chút, nhưng lại sớm hơn lớp tự học buổi tối của lớp 8 và lớp 9.

Phương Huỳnh không muốn trở về sớm như thế, đề nghị cùng đi ăn gì đó. Cô dẫn Tường Tây Trì xuyên qua một con phố đến một con hẻm, tới một con phố ăn vặt ở gần trường đại học Khoa học kỹ thuật, tìm thấy một quán mì khá sạch sẽ, đậu xe ở trước tiệm.

Vào quán, ngẩng đầu lên nhìn thực đơn bằng nhựa trên bảng treo trên tường được ghi tỉ mỉ, “Cho cháu một tô mì sợi, cậu muốn ăn gì...”

Tường Tây Trì liếc mắt, “Hai tô mì thịt bò.” Thấy mặt Phương Huỳnh hiện vẻ lúng túng, lại bổ sung nói, “Tớ mời cậu.”

Phương Huỳnh cười, kéo băng ghế ra ngồi xuống, tách đôi đũa ra, ma sát lẫn nhau, nhìn Tường Tây Trì nói: “... Sau này tớ sẽ có tiền. Thật ra tớ đã để dành được một ít tiền rồi, nhưng không thể dùng.”

“Cậu để dành tiền để làm gì?”

Phương Huỳnh chống khuỷu tay lên bàn, tay nâng má, “Đương nhiên là rời khỏi nơi này rồi.”

Tường Tây Trì giương mắt nhìn cô, “Đi đâu?”

Phương Huỳnh nhún nhún vai, “Đi đâu cũng được, chỉ cần không ở hẻm Kiều Hoa, không ở Mặc Thành...”

Tầm mắt cô không biết dừng ở đâu, về mặt thần thờ và chờ đợi.

Tường Tây Trì nhất thời yên lặng, không biết nên nói cái gì, có thể nói cái gì. Một lát, bàn tay anh tiến vào trong cặp, lấy một cái MP3 ra, đeo tai nghe, đưa cho Phương Huỳnh.

Phương Huỳnh nhận lấy tai nghe, nhét vào lỗ tai, nghe thấy bên trong truyền đến tiếng ca “Câu chuyện của tiểu hoàng hoa (nụ hoa xuân), đã phiêu du từ cái ngày được sinh ra” (*), ngạc nhiên nói: “Cậu có MP3 à? Sao trước đây không thấy cậu dùng.”

(*) Bài Ngày nắng của Châu Kiệt Luân, link nhạc: <https://www.nhaccuatui.com/bai-hat/ngay-nang-qing-tian-jay-chou-chau-kiet-luan.YkJl8AWv7a.html>

“... Mới mua.”

Tuần trước, rốt cuộc Tường Gia Bình cũng gọi điện thoại cho anh, nói chuẩn bị qua đây thăm hỏi ông bà ngoại của anh, hỏi anh có muốn cái gì không. Anh không chút do dự, nói muốn một cái MP3. Hôm sau Tường Gia Bình tới đây, liền mua cho anh một máy MP3, một máy điện thoại nhỏ.

Lúc này Tường Tây Tri mới nhớ tới mình có một máy điện thoại nhỏ mới, móc từ trong cặp ra, treu ghẹo một chút, hỏi Phương Huỳnh, “Số điện thoại nhà cậu là số mấy?”

“Hả? Cậu nói cái gì?”

Tường Tây Tri lấy tai nghe xuống, “Số điện thoại nhà cậu là số mấy?”

Phương Huỳnh cười cười, rũ mắt, “Nhà tớ không có điện thoại.”

Tường Tây Tri giật mình, nhưng không nói gì cả, lấy cuốn vở ra, viết lên trên một dãy số, xé giấy đưa cho Phương Huỳnh, “Đây là số của tớ, có việc gì thì gọi cho tớ.”

Phương Huỳnh liếc nhìn, cất vào, lại tiếp tục nghiên cứu bài hát bên trong MP3 của Tường Tây Tri. Cuối cùng phát hiện, trừ mấy bài của Westlife ra, tất cả bài còn lại đều là của Châu Kiệt Luân.

“... Thì ra cậu cũng thích Châu Kiệt Luân à?”

Tường Tây Tri: “...”

Liếc nhìn cô, không nói lời nào.

Ăn xong mì sợi, dọc theo bờ sông, hai người đạp xe về nhà.

Phương Huỳnh cất MP3 của Tường Tây Tri ở trong túi, chỉ đeo một tai nghe, để lại lỗ tai kia để trò chuyện cùng với Tường Tây Tri, “Tại sao cậu từ chối Không Trình Trình?”

Tường Tây Tri nhú mày, “Không thích...”

“Cậu ấy rất xinh đẹp...”

Tường Tây Tri không lên tiếng.

Phương Huỳnh quay đầu lại nhìn anh, “Cậu thích người như thế nào? Giống Cố Vũ La à? Các nam sinh đều thích Cố Vũ La.”

Giọng điệu của Tường Tây Tri có chút không kiên nhẫn, “Không biết.”

Phương Huỳnh sững sốt một chút, mím môi, dằn lòng, không nói chuyện, nhét tai nghe kia vào lỗ tai, chỉ nghe nhạc đạp xe.

Tường Tây Tri ý thức được thái độ của mình có chút không tốt, muốn nói xin lỗi với cô, nhưng đạp cả một đường, không tìm được cơ hội.

Đến đầu cầu, Phương Huỳnh tháo tai nghe xuống, trả MP3 cho anh.

Anh vừa muốn nói “Cậu giữ đi”, thì chợt nghe quày ăn khuya ở bên cạnh, có người nâng giọng nói: “Hôm nay vợ của lão Phương lại phát bệnh rồi à?”

Tên còn lại tiếp lời, “Chắc là vậy rồi, tôi nghe người ta nói, quá ồn ào rồi! Trong nhà toàn là tiếng loảng xoảng, chắc là đập bẻ thứ gì đó...”

“Làm khó lão Phương rồi, gặp phải một người như vậy...”

Phương Huỳnh biến sắc, quay đầu xe đạp nhanh về phía đông hẻm Kiều Hoa.

Tường Tây Tri có chút lo lắng, đang muốn cùng đi qua, đã thấy Phương Huỳnh quay đầu, lạnh lùng nói: “Cậu đừng qua đây!”

Thắng xe lại, suýt chút nữa xe đạp đã ngã xuống, chân nhanh chóng chống lại. Do dự một lát, anh hạ quyết tâm, rốt cuộc lòng hiếu kỳ che mất cái khác, đạp xe, đuổi kịp phía trước.

Cách hơn 10 mét, anh thấy Phương Huỳnh nhảy xuống xe, ném xe đi, xe đạp rách nát ngã xuống đất, bánh xe chuyển động vài vòng, sau đó dừng lại.

Phương Huỳnh lấy chìa khóa ra mở khóa, đá văng cửa, chốc lát, cánh cửa ầm một tiếng ngã trên mặt đất.

Anh đứng yên trong chốc lát, ngừng xe, nhẹ nhàng bước tới.

Nhà của Phương Huỳnh, dùng từ “rách nát” thôi cũng không đủ hình dung. Sơn trên cửa đã bị bong ra từng mảnh, mấy cửa sổ đều bị vỡ, che bằng tấm vải đen, bên trong không lộ ra một chút ánh sáng nào.

Anh đi đến phía trước cửa sổ, tính tìm khe hở nhìn vào bên trong, chợt nghe đằng sau cửa sổ truyền đến một tiếng vang thật lớn, không biết là cái gì ngã trên mặt đất, ngay sau đó liền nghe thấy tiếng Phương Huỳnh hô lớn: “Tôi thao mười tám đời tổ tông nhà ông!”

Từng trận rầm rầm, xen lẫn tiếng Phương Huỳnh kêu gào và tiếng mắng ngày càng ác liệt.

Tường Tây Tri nghe thấy mà mí mắt giật giật, nhưng anh không nhìn thấy gì cả, không biết được bên trong đang xảy ra chuyện gì, rốt cuộc mẹ của Phương Huỳnh lại “phát bệnh” có bao nhiêu nghiêm trọng.

Do dự một lát, anh đi đến trước cửa.

Đang chuẩn bị gõ cửa, phía sau truyền đến một giọng nữ: “Cháu là cháu ngoại của bà Ngô phải không?”

Tường Tây Tri quay đầu.

Một bác gái ba chân bốn cẳng tiến lên đưa lấy anh quay trở về, “Cháu mau trở về đi! Mau lên! Mặc kệ chuyện của nhà này!”

Sức lực của bác gái vô cùng lớn, túm lấy làm anh lao đảo.

“Không phải là có người bị bệnh sao, sao không đưa vào bệnh viện...”

“Ôi.” Bác gái đẩy anh ra ngoài hẻm, “Đầu bị bệnh, đưa vào bệnh viện có thể chữa được sao? Cháu mau về đi, đừng đem phiền toái đến cho mình!”

Điều bộ của bác gái, chỉ sợ là sẽ không để anh tới gần nhà họ Phương một bước.

Tường Tây Tri không còn cách nào, đành phải đạp xe, qua cầu, trở về nhà mình ở hẻm phía tây.

Ngô Ứng Dung hỏi anh ăn cơm chiều chưa, anh không yên lòng “dạ” một tiếng, cầm cặp da về phòng của mình.

Mở cửa sổ, nhìn xem bờ sông bên kia. Nhưng ngọn đèn u ám ở cửa sổ thì cái gì cũng không nhìn thấy.

Mở cửa đi đến hành lang, ra ven sông. Nhưng vẫn cách rất xa, cửa sổ đối diện khép chặt, không nghe được một chút động tĩnh.

“A Tril!”

Tường Tây Tri nhanh chóng đáp một tiếng, đi vài bước trên bậc thềm, trở lại bên trong phòng.

Ngô Ứng Dung bưng một chén cháo tới, “Đêm hôm khuya khoắt, cháu đi ra bờ sông làm gì?”

Tường Tây Tri cúi đầu, múc một thìa cháo đưa vào trong miệng, “Không... Cháu đi thử xem nước sông có lạnh hay không.”

Ngô Ứng Dung cười nói: “Còn muốn ra sông chơi à? Trời rất nhiều sương và lạnh, đừng xuống sông, đừng để bị cảm.”

“... Dạ.”

Ngô Ứng Dung ngồi đối diện anh, cười hỏi: “Hôm nay là cuộc thi khẩu ngữ, kết quả như thế nào?”

“Á quân...” Tường Tây Tri khựng lại, “Cháu tìm giấy chứng nhận cho bà.”

Ngô Ứng Dung xua tay, “Không cần!” Dường như sợ cháu ngoại không được quán quân nên không vui, còn cố ý an ủi hai câu.

Tường Tây Tri còn nhớ đến chuyện ở bên kia sông sự, “Bà ngoại...” Anh ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt của Ngô Ứng Dung, “Nhà họ Phương phía đối diện... vợ của Phương Chí Cường, đã bị bệnh rất lâu rồi à?”

“Mấy năm rồi.” Ngô Ứng Dung suy nghĩ, “E là ba bốn năm... Sao đột nhiên muốn hỏi chuyện này?”

“Nghe nói hôm nay lại phát bệnh...”

Ngô Ứng Dung thở dài, “Cũng là nghiệp chướng, một gia đình đang êm đẹp...”

Húp cháo xong, Tường Tây Tri tắm rửa rồi trở về phòng của mình. Chuyện gì cũng không muốn làm, dựa vào cửa sổ, nhìn chằm chằm bờ sông bên kia.

Đang lo lắng làm sao đi qua thăm dò tình hình, chợt nghe máy điện thoại nhỏ trong cặp da vang lên. Nhanh chóng lục ra nhìn xem, là một dãy số trong vùng này.

Anh có dự cảm gì đó, nghe máy, quả nhiên là giọng nói run rẩy của Phương Huỳnh: “... Tường Tây Trì, có thể cho tớ mượn một ít tiền được không?”

Tường Tây Trì nói dối là qua bờ sông bên kia đưa cuốn sổ học cho bạn cùng lớp, ra khỏi cửa. Sau khi không nhanh không chậm đi tới hơn mười thước, anh chạy như bay, đập lên con đường đá gồ ghề, trong vòng 2 phút đã đến đầu cầu.

Phương Huỳnh lại thay đồ mang khẩu trang và mũ, dựa vào cột cầu ngòi, nghe thấy anh hô một tiếng thì mới ngẩng đầu lên.

“Cậu...”

Phương Huỳnh chậm rãi đứng lên, hai tay đặt trong túi, lưng có chút khom lại, “... Cảm ơn cậu.”

“Cậu vay tiền làm gì?”

Phương Huỳnh khẽ nhủ mày, “Tớ nhất định sẽ trả lại cho cậu...”

“Cậu nói cho tớ biết trước, rốt cuộc cậu mượn để làm gì?”

“... Nhất định phải nói mới có thể cho tớ mượn à?”

“Ừ.”

“... Mua thuốc.” Phía sau khẩu trang là giọng nói mơ hồ không rõ.

“Thuốc gì? Trì... Bệnh tâm thần à?”

Phương Huỳnh ngẩng đầu, ánh mắt tức giận, “Mẹ tớ không bệnh!”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Biện minh

Edit: Tịnh Hào

Tường Tây Trì chưa từng thấy Phương Huỳnh tức giận như vậy, nháy mắt như bị đâm vào chỗ đau. Trong lòng anh sớm đã có phán đoán của mình, hỏi như vậy chỉ là nghiệm chứng lại dự đoán của mình thôi.

Yên lặng một lát, anh lấy một bao thư từ trong túi áo khoác ra, đưa cho Phương Huỳnh.

Phương Huỳnh lấy ống tay áo xoa xoa đôi mắt, nhận lấy rồi ước lượng, có chút nặng, mở ra chỉ lấy ba tờ, trả phần còn dư lại.

Cô nắm chặt ba tờ tiền trong tay, ấp úng nói: “Cảm ơn.”

Tường Tây Trì nói: “Đi đâu mua? Tớ đi cùng cậu.”

Phương Huỳnh không trả lời, do dự một lát, xoay người sang chỗ khác.

Hai người một trước một sau, tiếng bước chân lẹp xẹp ở dưới bóng đêm giữa tiếng nước chảy của sông Lục Xích.

Đi hơn năm trăm mét, đến cửa “tiệm thuốc Lục Xích”, Phương Huỳnh dừng bước lại, “Cậu ở bên ngoài chờ tớ một lát.”

Tường Tây Trì nhìn cô một cái, gật gật đầu.

Anh đứng trước hiệu thuốc yên tĩnh chờ, không biết suy nghĩ gì đó, trong lòng có loại cảm xúc nảy sinh, cố tình lóe ra nhưng không rõ ràng lắm.

Sau bốn năm phút, Phương Huỳnh xách một túi nhựa đi ra ngoài, cô nhìn thấy ánh mắt xem xét của anh, giấu túi lớn về phía sau, “Đi thôi.”

Đã đến đầu cầu, Phương Huỳnh dừng chân: “Cảm ơn... Tớ sẽ mau chóng trả cho cậu.”

“Cần giúp đỡ không? Tớ đưa cậu trở về...”

“Không cần!” Phương Huỳnh vội vàng ngăn cản, “Không cần... Cậu đừng tới.” Lần này trong giọng nói mang theo một chút cầu xin.

Anh liếc cô một cái, một lát, gật gật đầu, “... Nếu ở nhà cậu có cần giúp đỡ, có thể ở bờ bên kia kêu tớ —— nước sông rất lạnh, cậu đừng lội qua.”

Phương Huỳnh khẽ cười một tiếng, “Kêu tên cậu?”

Tường Tây Trì suy nghĩ, “... Kêu Châu Kiệt Luân đi.”

Lần này Phương Huỳnh cười to, một lát, lại nghiêm túc nói cảm ơn, rồi đi về phía đông con hẻm.

Tường Tây Trì nhìn bóng dáng của Phương Huỳnh cho đến khi không thấy nữa, chuẩn bị về nhà, nhưng chân lại bước về phía hiệu thuốc.

Sau quầy là ông lão thầy thuốc râu tóc bạc trắng đang ngồi, thấy người vào liền cười, “Anh bạn nhỏ, muốn mua thuốc gì?”

Tường Tây Trì đi đến cạnh ông, nhìn thoáng qua cái kệ xếp ngay ngắn phía sau lưng, “Người vừa rồi tới đây mua thuốc...”

“A Huỳnh à?”

Tường Tây Trì gật đầu, “Cháu là bạn học của cậu ấy... Cậu ấy nói, có lẽ không đủ lắm, bảo cháu mua giúp cậu ấy.”

Ông lão thầy thuốc cúi đầu nhìn anh, cười hiền lành, lòng tựa như gương sáng, “Thuốc là do ông kê đơn, khẳng định đủ. Đây là thuốc giảm đau giảm viêm, một lần cũng không thể uống nhiều, cháu nói đúng không?”

Tường Tây Trì dừng một lát, gật đầu.

Ông lão thầy thuốc ngừng cười, nói sâu xa: “A Huỳnh rất khó khăn, cháu làm bạn học, ở trường giúp đỡ cháu ấy nhiều nhé.”

“Trong nhà của Phương Huỳnh... là sao thế ạ? Ông biết không?”

Ông lão thầy thuốc lại khôi phục dáng vẻ hiền lành, “Chuyện này cháu phải tự đi hỏi A Huỳnh, cháu ấy tin ông, bảo ông đừng nói, ông đây sẽ không nói.”

Sau lần “phát bệnh” này, trong nhà của Phương Huỳnh tựa như yên tĩnh.

Trời lạnh dần, ban ngày càng ngày càng ngắn, thời gian nghỉ trưa ở trường học rút ngắn lại, nhưng buổi chiều lại tan học trước nửa tiếng. Buổi trưa Phương Huỳnh phải về nhà, buổi chiều tan học thì không thấy bóng dáng đâu, chỉ có khoảng thời gian sáng sớm, hai người mới có thời gian nán lại.

Thời tiết vào mùa đông rất khắc nghiệt, hà hơi thổi cũng thành băng.

Tường Tây Trì đẩy xe đến đầu cầu, Phương Huỳnh đang chờ ở phía trước tiệm bánh bao, ách xì một cái, nói với anh: “Chào.”

“Chào.”

Tóc của Phương Huỳnh dài ra một chút, đuôi tóc do ngủ mà cong lên. Dường như cô nhớ đến gì đó, sờ túi tiền, lấy ra ba trăm đồng đưa tới, “Cảm ơn.”

Tường Tây Trì liếc qua, “... Đến trường học thì đưa lại cho tớ.”

“Bây giờ đưa với đến trường học đưa, có gì khác nhau sao?”

Tường Tây Trì nghẹn một lát, “... Trường học có thể rửa tay.”

Phương Huỳnh cười ha ha, “Cậu mua bữa sáng không chạm vào tiền à?”

“Tớ đưa một lần hai trăm luôn, để chú ấy ghi sổ, từ từ trừ vào...”

Phương Huỳnh cười sắp điên rồi.

Đến trường, ở cửa phòng học, Phương Huỳnh đụng mặt với Không Trình Trình hôm nay trực nhật. Không Trình Trình không được tự nhiên, môi giật giật, không nói lời nào, lách cơ thể ra ngoài cầm đồ lau bảng theo.

Trải qua việc “thỗ lộ” lần trước, đám người Ngụy Minh và Phương Huỳnh có chút xa lạ, đụng phải vẫn sẽ chào hỏi, nhưng sẽ không qua đây chơi nữa.

Dường như Phương Huỳnh không để ở trong lòng chút nào, vẫn cứ hết giờ là ngủ, lên lớp thì ngán người.

Cuộc thi cuối kỳ sắp tới gần, là cuộc thi cuối kỳ đầu tiên khi lên cấp 2, liên quan đến việc kỳ nghỉ đông có sống yên ổn hay không, hiển nhiên mọi người không dám lơ là, vui đầu vào học.

Tiết đầu tiên là môn toán.

Trời mùa đông rất lạnh, mọi người không mở cửa sổ, đều ngật ngật ở trong phòng học, ngật ngật như có mùi của khăn lau bảng bị bẩn.

Trương Quân vỗ tay một cái, “Tập trung tinh thần! Tập trung tinh thần! Ai ngồi bên cửa sổ thì mở cửa ra, hít thở không khí, bên trong ngột ngạt như thế, các em không thiếu oxy à?”

Mọi người lè mề mở cửa sổ. Gió lạnh bốn phương tám hướng ủa vào, mọi người lập tức bị thổi đến tỉnh.

“Tiết học này, thầy sẽ lướt sơ kiến thức của học kỳ này một lần, tốc độ có chút nhanh, mọi người phải đuổi kịp tiết tấu...” Trương Quân lật bài soạn ra, thì có thứ gì đó, rớt ra từ trong túi.

Màu hồng hồng, ren màu trắng...

Quần lót tam giác.

Mọi người ồ lên. Hàng trước trợn mắt há hốc mồm, hàng sau chồm lên.

Trương Quân tức giận đến mặt xanh lè, một lát thì đỏ, vỗ bàn thật mạnh, “Ai làm!”

Mọi người không lên tiếng, cúi đầu nhin cười.

“Phản hết rồi hả! Rốt cuộc là ai làm! Chủ động đứng lên cho tôi! Tôi thấy chắc là gan các em càng ngày càng lớn, không để giáo viên vào mắt, làm loạn kỷ luật lớp học!”

Mọi người đều không nói chuyện.

“Được, không thừa nhận phải không— cả lớp đứng dậy!”

Có giọng nói xì xào.

“Đã không có ai nhận, mọi người cùng nhau đứng phạt, đứng cho đến khi có người nhận thì thôi— các em nhớ kỹ, một con ruồi làm sàu cả nồi canh!”

Ánh mắt Trương Quân nhìn xung quanh một vòng, chợt nhìn đến dãy cuối cùng, Phương Huỳnh còn ngồi yên bất động.

“Phương Huỳnh, đứng lên cho tôi!”

Phương Huỳnh liếc nhìn ông, “Cũng không phải em làm, tại sao em lại đứng?”

“Không phải em làm? Tôi thấy chính là em làm!” Trương Quân vỗ bàn, hai chân bước đi, vài bước đã đến trước bàn của cô, mạnh mẽ kéo tay của cô, tính kéo lên trên.

Sắc mặt Phương Huỳnh lập tức thay đổi, hai tay dùng sức giãy giụa, “Buông ra!”

Trương Quân xách cô ra ngoài lối đi, kéo lên bục giảng.

“Thao cả nhà thầy! Buông ra!”

“Em mắng cái gì? Em mắng lại xem? Tôi thấy em chính là vô pháp vô thiên rồi! Em thật sự cho rằng không trị được em sao!”

Nữ sinh mười ba tuổi, trái ngược với đàn ông trưởng thành, sức lực cách xa, có thể nói là kiến càng lay cây.

Phương Huỳnh cố tránh đến chết cũng không thoát thân được, không chút suy nghĩ, cúi đầu cắn lên tay của Trương Quân. Trương Quân không phòng bị, mu bàn tay bị đau, đột nhiên vùng tay ra.

Phương Huỳnh bị ông ném lui ra sau một bước, lao đảo một chút thì đứng vững.

Cơ thể nghiêng tới trước, tức giận nhìn ông.

Khí thế đó, giống như một con sói đang đấu với thú dữ

Trái tim của Tường Tây Trì như bị căng chặt, không chút suy nghĩ, thốt ra: “Thầy Trương...”

Ánh mắt của Trương Quân đảo đến.

“Không có chứng cứ là Phương Huỳnh làm, thầy lại xử phạt thể xác học sinh như vậy...”

“Xử phạt thể xác? Tôi xử phạt thể xác em ấy sao?” Trương Quân giơ cánh tay có dấu răng bị Phương Huỳnh cắn lên, “Em ấy không xử phạt thể xác tôi thì sẽ không sai rồi!”

“Sắp tới kỳ thi cuối kỳ rồi, thầy vô duyên vô cớ phạt cả lớp đứng lãng phí thời gian, cũng là không đúng rồi.”

Lời của học sinh giỏi, vẫn có chút trọng lượng.

Trương Quân trừng Phuong Huỳnh đứng một lát, phẩy tay áo bỏ đi, “Các em tự học!”

Mọi người từ từ ngồi xuống, tiếp tục thì thầm với nhau, trong phòng học sôi sục giống như cái nồi bếp.

Phạm Chi Dương duy trì trật tự: “Yên lặng! Yên lặng!”

Tường Tây Tri nhìn Phuong Huỳnh.

Cô đứng một mình ở trong hành lang, toàn thân cảnh giác, vẫn là tư thế chiến tranh.

Anh đột nhiên nghĩ, “Chiến tranh” như vậy, không biết cô đã trải qua bao nhiêu trận, có thể phản ứng nhanh nhẹn như vậy.

Bốn phía có bạn học đang bàn tán:

“Khăng định là Phuong Huỳnh làm đấy? Nào giờ cậu ấy với Trương Quân không hợp...”

“Nói thật, các cậu không cảm thấy rất thích sao, trong tất cả giáo viên, tớ chán ghét Trương Quân nhất...”

“Mà cậu ấy lại không dám nhận, để chúng ta đứng phạt...”

Phuong Huỳnh chậm rãi quay lại chỗ ngồi, kéo ghế ra, nằm sấp lên bàn.

Tường Tây Tri quay đầu liếc nhìn cô một cái, không nói chuyện, lấy MP3 từ trong cặp ra, vỗ nhẹ lên tay cô—rất lạnh, giống như bị đóng băng.

Phuong Huỳnh tựa như bị kinh sợ, nhanh chóng ngẩng đầu, vừa nhìn thấy là Tường Tây Tri, mới buông đề phòng xuống.

Tường Tây Tri nhét MP3 vào trong tay cô, cái gì cũng không nói.

Hốc mắt cô đỏ đỏ, không biết là vì tức giận, hay là bởi vì cái gì khác.

Một lát sau, cô khàn giọng nói câu cảm ơn, nhét tai nghe vào trong lỗ tai, vùi đầu vào trong hai tay.

Tường Tây Tri hệt như không nhìn vào sách, siết chặt bút chì trong tay, hồi lâu cũng không đặt bút xuống.

Mới vừa rồi một khắc kia, Phuong Huỳnh xuất phát từ bản năng liều chết chống cự, như hình thành một lốc xoáy, cuốn anh vào trong đó.

Nhắm chặt mắt, một loại cảm giác ghê tởm khó có thể ngăn chặn được trào lên cổ họng.

Anh vút bút, đứng lên.

Ngoài phòng học có từng cơn gió lạnh, anh đi toilet xối nước rửa mặt, trở về phòng học. Xé tờ giấy, viết soạt soạt một hàng chữ, đưa cho Phuong Huỳnh, cất quyển sách của mình, đi ra cửa.

Tối gần cuối kỳ, tiết thể dục cũng ngừng, sân thể dục to như vậy không có một bóng người.

Tường Tây Tri ngồi phía sau tấm bảng lớn một lát, Phuong Huỳnh cũng bước tới.

Cô ngồi xuống cô đã khô vàng, đưa một tai nghe cho anh.

“Và cuộc sống đối với mỗi người đều không công bằng, cũng không có đạo lý, chỉ có thể lao vào đồng bùn, hứng lấy trận mưa không mong muốn...”
(Kháng cự - Châu Kiệt Luân)

Bầu trời cao và xa xăm, vắng vẻ và trống trải, từng cơn gió lượn quanh, lướt qua bên tai bọn họ.

Rất lâu sau đó, mới nghe thấy Phuong Huỳnh nhẹ nhàng nói một câu: “Tường Tây Tri.”

“Hả.”

“Cậu ra mặt giúp tớ làm gì?”

“... Ừ.”

“... Có ngốc hay không chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Cuối kỳ

Edit: Tịnh Hào

“Ngốc hay không chứ”, hậu quả của việc này như thế nào, Tường Tây Trì không hề nghĩ đến, anh chỉ đơn thuần không thể nào khoanh tay đứng nhìn.

Dường như Phương Huỳnh cảm thấy lạnh, quần áo khoác không mấy dày thật chặt vào trong người, “A Trì— tớ có thể gọi cậu là A Trì không?”

“Được.”

Phương Huỳnh bứt một cọng cỏ, quần vào ngón tay, xoắn lại rồi buông ra, “Cậu có từng nghĩ, sau này lớn lên sẽ đi đâu không?”

Tường Tây Trì nhìn cô. Cô bị gió lạnh thổi đến mặt đỏ ửng lên, ánh mắt sáng ngời và trong suốt.

Tựa như ánh trăng cô độc giữa đêm lạnh.

“... Để đó.”

“Tớ muốn sống ở nơi có thể nhìn thấy nước và thuyền.” Cô thấy trong tay của Tường Tây Trì có sách và bút chì, cô đi tới, lật trang cuối cùng, vẽ một căn nhà, có ban công, có người, sông mênh mông và buồm trắng rải rác...

Tay cô bị đông cứng, nhưng vẽ rất dứt khoát, chưa bao giờ có sự nghiêm túc này.

Cô nhét bút trở về tay anh, ôm đầu gối ngồi, thờ thật dài, “... Thật muốn lớn nhanh một chút.”

Tường Tây Trì nhìn chăm chú nét vẽ đơn sơ ‘bản vẽ kế hoạch’ về cuộc sống sau này của Phương Huỳnh, “... Rồi sẽ thế thôi.”

Bài hát trong MP3 lại chuyển từ bài này sang bài khác, Phương Huỳnh cười hỏi, “Sắp đến kỳ thi cuối kỳ rồi, sao cậu trốn tiết?”

“Ôn tập xong rồi.” Tường Tây Trì nhìn cô, “Còn cậu?”

Phương Huỳnh nhún nhún vai.

Một lát, Phương Huỳnh hỏi: “Nghỉ đông cậu chuẩn bị làm gì?”

“Không biết...” Nhất thời Tường Tây Trì cảm thấy có chút phiền chán, “Phải về chỗ kia của cha tớ.”

“Cha cậu ở đâu?”

“Khu Giang Đông.”

“Quá xa, sao cậu không ở chung với ông ấy?”

Tường Tây Trì không trả lời. Cách nói chuyện của bọn họ trước sau như một, đã thành thói quen của nhau, đều là người giữ kín bí mật riêng tư, cho nên cũng vô cùng tôn trọng giữ kín bí mật của đối phương.

Khi bài hát chuyển sang bài tiếp theo, bỗng nhiên Tường Tây Trì nói, “... Ông ấy tái hôn.”

Phương Huỳnh sững sờ một lát.

Giọng nói của Tường Tây Trì bình thản, “Di Từ —— chính là đối tượng mà cha tớ tái hôn —— đang mang thai, cuối tháng năm sinh.”

Phương Huỳnh “A” một tiếng.

“Ông ngoại và bà ngoại đối xử với tớ tốt lắm, nhưng mà...”

Nhưng cũng có chút khác biệt so với cha mẹ.

Phương Huỳnh cười cười, giọng nói không biết đang tự giễu hay là phiền muộn “Thì ra chúng ta đều không có người quan tâm.”

Càng tới gần kỳ thi cuối kỳ thì càng hỗn loạn, nhưng Phương Huỳnh lại là người rảnh rỗi hơn lúc bình thường. Các tiết học đều sửa thành tiết tự học, giáo viên ngồi ở trên bục giảng, chờ học sinh vấn đáp trả lời câu hỏi, chỉ thỉnh thoảng đi xuống bục giảng kiểm tra, giữ trật tự.

Tiết ngữ văn tự học trải qua phân nửa, bỗng Trương Quân đến đây, kêu Ngụy Minh đi lên văn phòng.

Ngụy Minh đi tận hai tiết, thẳng đến giữa trưa tan học mới trở về.

Phương Huỳnh qua loa cất đồ rời khỏi trường học, Tưởng Tây Tri tìm thẻ học sinh, đang chuẩn bị đi căn tin ăn cơm, thì Ngụy Minh lập tức bước tới, chặn đường anh, “Tưởng Tây Tri, tớ thật không ngờ cậu là loại tiểu nhân bỉ ổi!”

Tưởng Tây Tri liếc mắt nhìn anh.

“Đừng giả bộ vô tội với tớ! Là cậu bí mật báo cáo với Trương Quân!”

Tưởng Tây Tri không hiểu gì cả.

“Biết tớ muốn chinh Trương Quân, trừ Phương Huỳnh, Viên Tử và Trình Trình ra, thì còn có cậu, trừ cậu ra, thì còn có thể có ai nữa!”

Tưởng Tây Tri lười cãi với cậu ấy, “Tránh ra.”

Ngụy Minh lại cố tình di chuyển về phía bên cạnh, cơ thể vạm vỡ chặn đường hành lang, “Muốn chạy à, không có cửa đâu!”

Trong ấn tượng của Tưởng Tây Tri, Ngụy Minh lúc mới khai giảng, không phải là người “toàn thân đều là du côn”, nhưng mà mới qua nửa năm. . .

“Có chứng cứ sao?”

Ngụy Minh sừng sốt một chút.

“Là Trương Quân nói cậu nghe tớ bí mật báo cáo?”

“Lời này của cậu là có ý gì? Chẳng lẽ đám Viên Tử sẽ bán đứng tớ sao? Chẳng lẽ Phương Huỳnh cùng phe với Trương Quân ư?”

Tưởng Tây Tri vẫn nói những từ này: “Tránh ra.”

Ngụy Minh đứng yên tại chỗ.

Chợt bên ngoài truyền đến giọng nói của Trương Quân: “Ngụy Minh! Còn đứng ở nơi này làm gì! Mau đi mời phụ huynh em đến đây!”

Ngụy Minh hừ một tiếng, nói ra một câu từ trong kẽ răng, “Hai chúng ta chờ xem”, xoay người, bước đi.

Chờ Ngụy Minh đi, Trương Quân nhìn thoáng qua Tưởng Tây Tri, thân thiết hỏi: “Làm sao vậy? Có phải Ngụy Minh gây phiền toái cho em không?”

“Không có.”

“Nếu em ấy quấy nhiễu học tập của em, thì em nói với giáo viên. . .”

“Thầy Trương, không có.” Tưởng Tây Tri cắt ngang lời anh, “Em đi căn tin ăn cơm ạ.”

“Ừ.” Trương Quân có chút ngượng ngùng, “Đi đi, đi đi.”

Cuộc thi cuối kỳ nhất kết thúc, mọi người lập tức chơi đùa, tán gẫu, xem sách ngoại khóa, nghe nhạc, tất cả đều muốn lật bàn, mười Phạm Chi Dương cũng không áp chế được.

Phương Huỳnh và Mẫn Thắng Nam cùng bàn ngồi dãy cuối cùng làm không ra câu hỏi thứ hai, gãi gãi đầu muốn rút tóc, vẫn không suy nghĩ ra.

Một lát, cô ấy buông bút xuống, nhìn Phương Huỳnh đang nằm sấp lên bàn bên cạnh nghe nhạc.

Cô ấy hít một thật sâu, nôi lên can đảm, dè dặt chạm vào khuỷu tay của Phương Huỳnh.

“Hả?” Phương Huỳnh tháo tai nghe xuống.

Mẫn Thắng Nam đẩy đẩy kính mắt, “Cái kia... Đề cuối cùng, tớ... làm không được, cậu có thể nhờ, Tưởng... Tưởng...”

“Tưởng Tây Tri, “ Phương Huỳnh đá ghế hàng trước, “Cho cậu giảng đề nè.”

Mẫn Thắng Nam sừng sốt một lát —— này cũng quá trực tiếp đấy?

Tưởng Tây Tri xoay người lại, “Đề gì?”

“Cuối... đề cuối cùng...” Mẫn Thắng Nam đẩy tờ giấy nháp có đề bài mà mình chép qua.

Tường Tây Trì nhìn như không nhìn, trực tiếp cầm bút, soạt soạt vài nét trên giấy nháp của mình, “Bỏ dấu ngoặc ra trước, rồi tìm bội số chung nhỏ nhất, rồi gộp cái giống lại...”

“Nhưng, nhưng mà...” Mẫn Thắng Nam đưa tờ giấy của mình cho anh xem.

Tường Tây Trì quét mắt một vòng, lấy bút chì khê xóa một dấu cộng, “Chỗ này sai rồi, làm trừ chứ không phải cộng...”

“Ồ.” Mẫn Thắng Nam bừng tỉnh hiểu ra, “Khó trách tớ cảm thấy bội số chung nhỏ nhất có chút kỳ quái...”

Cô ấy cười nói cảm ơn, nhìn Tường Tây Trì xoay người sang chỗ khác, lại nói cảm ơn với Phương Huỳnh.

Phương Huỳnh khoát tay, lại tiếp tục nằm sấp ngủ.

Đùa vui ồn ào đến buổi sáng ngày thứ ba, tất cả kết quả đều được phát ra.

Môn toán của Tường Tây Trì full điểm, tổng cộng ngữ văn và đọc hiểu chỉ trừ có 8 điểm, 100 điểm môn tổng hợp khoa học xã hội, lịch sử và chính trị mỗi môn bị trừ hai điểm, cuối cùng tất cả điểm cộng lại, vẫn không đứng nhất toàn khối.

Phương Huỳnh chọt vào lưng của Tường Tây Trì, nằm sấp ở trên bàn, cười nói, “Hình như Cố Vũ La ở lớp 5 vẫn cao hơn cậu một điểm à?”

“Ừ.”

“Tớ nghĩ cậu đã là quái vật, sao còn có người quái vật hơn cả cậu vậy...”

Tường Tây Trì: “...”

Sau khi Trương Quân nói một đồng điều, cử nhóm nhỏ của hai tổ trực nhật làm tổng vệ sinh, nghỉ đông chính thức bắt đầu.

Phương Huỳnh túm lấy một đồng sách vở, bài thi lung tung, nhét vào trong cặp da.

Tường Tây Trì quét mắt nhìn thấy bài thi ngữ văn của cô, cầm lên nhìn, nhất thời sùng sốt.

Tổng điểm chỉ có 90 điểm, phía trước đều làm lung tung, có chỗ trống, có chỗ chỉ viết chữ “trả lời”. Nhưng đề trả lời đọc hiểu kia đều làm đúng, trong khi anh đều làm sai. Mà bài văn, chỉ trừ có 2 điểm.

Phương Huỳnh đưa tay lấy lại bài thi ngữ văn của mình, cười nói, “Nhìn của tớ làm gì?”

Tường Tây Trì nâng cánh tay cản cô lại, “Tại sao không viết đề cảm nghĩ bản thân?”

“Phiền toái, lười viết.”

Tường Tây Trì càng không cho cô lấy bài thi trở về, “... Cho tớ mượn xem bài làm văn.”

“Xem của tớ làm gì, xem của Cố Vũ La kìa, nghe nói cậu ấy viết văn full điểm.”

Tường Tây Trì lờm cô một cái, “Sao cậu hay nhắc đến Cố Vũ La vậy.”

“Tớ hay nhắc đến cậu ấy khi nào hả?” Phương Huỳnh bĩu môi, “Cậu thích xem thì xem đi, chỉ cần đưa bài tập nghỉ đông cho tớ copy là được.”

Hai người đẩy xe, đi ra ngoài trường.

Ngoài cổng, người và xe rất đông, đi ra ngoài rất xa, mới có thể thuận lợi leo lên xe.

“Khi nào thì cậu trở về chỗ của cha cậu?”

“Ngày mốt.”

“Gấp như vậy à?”

“Ừ.”

Phương Huỳnh ừ ừ, “Vốn đang muốn đi chơi với cậu...”

Tường Tây Trì dừng một lát, chọt dừng xe.

“Làm sao vậy?”

Thì nhìn thấy anh lấy máy điện thoại nhỏ hằng năm đều tắt máy từ trong cặp da ra, ấn một dãy số lưu vào, “Kỳ nghỉ đông này cho cậu mượn dùng, có việc gì thì gọi điện thoại bàn của nhà tớ.”

Phương Huỳnh suy nghĩ một lát, không khách khí với anh.

Qua hai ngày, Tường Gia Bình lái xe qua đây đón Tường Tây Trì.

Ngô Ứng Dung vừa thấy ông thì cực kỳ tức giận, không nể mặt trách mắng một trận, tức giận nhất vẫn là Tường Gia Bình không quan tâm đến tương lai của con trai, không cho Tường Tây Trì đi học trường Nhất Trung tốt nhất gần đây.

Tường Gia Bình vội cười làm lành, “Mẹ, mẹ đây là...”

“Ai là mẹ anh?”

“Dì, dì.” Tường Gia Bình sửa xưng hô, “Dì, thật sự là quá oan cho con, không phải con không muốn để A Trì học Nhất Trung, mà là chính nó không muốn.”

Trung học Thanh Dã có đáng quý gì mà nó lại muốn đến?”

“A Trì hiểu thuận.” Tường Gia Bình thở dài, “Nói hai người đã lớn tuổi không có ai ở bên chăm sóc, mà nó là cháu ngoại của dì, là con trai của Lăng Phàm...”

“Anh còn có mặt mũi nhắc đến Lăng Phàm!”

Tường Gia Bình lập tức im miệng.

Nguyễn Học Văn thở dài, “Được rồi được rồi, Lăng Phàm qua đời cũng không phải là lỗi của Gia Bình, bà rống giận với cậu ấy có ích lợi gì...”

Không nói thì thôi, nhắc tới là trong lòng Ngô Ứng Dung liền bức, cũng ngồi không yên, đứng dậy trở về phòng.

Chốc lát, Tường Tây Trì thu dọn đồ đạc xong.

Tường Gia Bình đề xuất nói muốn đưa hai ông bà ra ngoài ăn bữa cơm, bị Ngô Ứng Dung cầm chổi vung ra ép quay về.

Tường Gia Bình mặt nóng dán lãnh mông, mặt mày chán nản, chịu đựng không phát bực, vẫn cố làm những lễ nghĩa nên có, nhắc vali của Tường Tây Trì lên, đón người đi.

Xe đứng ở đầu cầu, đang sắp đi, Tường Tây Trì chợt nghe bên ngoài tiếng chuông của xe đạp.

Ngẩng đầu vừa nhìn, Phương Huỳnh khom lưng, dùng sức đạp xe vượt qua đoạn cao nhất của cầu hình vòm, mượn quán tính, tiếng chuông vang ting tang chạy xuống dốc, sợi tóc ở cổ, bị gió thổi về phía sau.

Cô gõ vào cửa sổ xe, để xe đạp dựa vào đằng trước, ném một bó hoa ngô màu tím vào trong lòng anh: “Tường Tây Trì, năm sau gặp lại!”

Tường Tây Trì nhận lấy, không biết thế nào liền nâng khóe miệng lên, “Hẹn gặp lại.”

Phương Huỳnh thất thần.

Đây là lần đầu tiên cô thấy Tường Tây Trì cười.

Cười lên... thật sự rất đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Chuyện gia đình

Edit: Tịnh Hào

Chờ xe lên đường, Tường Gia Bình nói đùa: “Nhanh như vậy đã có nữ sinh tặng hoa cho con?”

Tường Tây Trì ép sát hoa vào ngực càng chặt hơn, cau mày không để ý đến ông.

Nhưng cũng không ngại, Tường Gia Bình vẫn nhiệt tình với thân phận làm cha của mình hiện giờ, “Cha nghe nói, bây giờ con đang đứng trong top 3... Bà ngoại con nói đúng, học ở Thanh Đa đúng là mai một thiên phú của con, nếu không con chuyển sang Nhất Trung đi? Tuy có chút phiền toái, nhưng cha sẽ thử xem...”

“Không cần.”

Tường Gia Bình ngừng nói, nhìn đứa con trai qua kính chiếu hậu— anh đã lấy máy chơi game từ trong túi ra chơi, cúi đầu, trên tay ấn lạch cạch.

“Có phải vì chuyện cha cưới dì Từ của con không, nên giận dỗi cha?”

Vấn đề được hỏi, không nghe thấy trả lời, Tường Gia Bình không khỏi buông tiếng thở dài.

Tường Tây Tri vừa tròn năm tuổi, mẹ của anh— Nguyễn Lăng Phàm đã qua đời.

Sau đó, Tường Gia Bình bận rộn công việc, cho nên tuy rằng đứa nhỏ theo mình, nhưng phần lớn thời gian đều là chị gái của ông, cô của Tường Tây Tri— Tường Gia Ly giúp đỡ chăm sóc. Mấy năm trước ông thường xuyên đi công tác, một năm trôi qua, ở lại Mặc Thành không được hai tháng. Trong một lần trở về, Tường Tây Tri biến thành người khác, vóc dáng cao lớn không nói, còn trầm mặc ít lời, tuổi còn nhỏ, đã có chính kiến của riêng mình. Ông rất nhanh phát hiện, mình đã bị con trai đẩy ra ngoài thế giới rồi.

Đến nhà, Từ Uyển Xuân mang thai đỡ eo, đang muốn ngồi xổm xuống lấy dép lê, bị Tường Tây Tri đưa tay ngăn lại.

“Dì Từ, tự cháu lấy ạ.”

Từ Uyển Xuân cười một cái, “Ừ, dép lê được rửa sạch rồi đây.”

Tường Gia Bình xách vali của Tường Tây Tri vào nhà, hỏi Từ Uyển Xuân: “Chị của tôi đâu? Định khi nào tới?”

“Chị Ly đã đến quán rượu trước rồi. Chị ấy nói nửa năm không đến gặp Tây Tri, bữa tiệc này dù thế nào chị ấy cũng phải mời.”

Tường Gia Bình gật đầu, “Vậy dọn dẹp một chút, trực tiếp đi thôi.” Quay đầu nhìn, Tường Tây Tri đang dựa vào cửa tủ giày, mặt không biểu cảm nhìn máy chơi game. Nâng tay sờ đầu của anh, “Đi thay quần áo đi, dì Từ mua cho con chiếc áo lông mới, con xem thử có hợp không?”

Tường Tây Tri nghiêng đầu tránh né, “Con không đi.”

Tường Gia Bình sùng sốt một chút, “Tại sao không đi? Chẳng lẽ còn để dì Từ nấu cho con một bữa riêng?”

Tường Tây Tri mím chặt môi.

Từ Uyển Xuân kéo ống tay áo của Tường Gia Bình, cười nói: “Cần tôi gọi điện thoại cho chị Ly không, nói chị ấy đến nhà ăn cơm? Tây Tri vừa thi cuối kỳ xong, chắc là mệt mỏi lắm, ông thông cảm cho thằng bé một chút.”

Tường Gia Bình trầm ngâm, “Vậy đi, ăn ở nhà. Tôi đi đặt đồ ăn ở tiệm, bảo họ đưa đến nhà.”

Tường Tây Tri về phòng của mình, ôm đóa hoa suốt dọc đường nhẹ nhàng đặt lên bàn, cũng không cởi áo khoác, ném PSP, gơ cánh tay lên che mắt.

Trên PSP, nhân vật ngừng tiến công, không lâu sau đã bị quái vật chém chết, trên màn hình hiện ra một hàng chữ màu đỏ “GAME OVER”.

Không biết trải qua bao lâu, anh nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, sau đó là tiếng cười nói của Từ Uyển Xuân: “Chị Ly, mời vào— thật là làm phiền chị đến đây một chuyến.”

“Không có việc gì, ở nhà ăn cũng được, trong nhà ấm áp.”

“Em đi kêu Tây Tri ra chào hỏi chị một tiếng...”

“Tây Tri đang nghỉ ngơi à? Vậy đừng làm ồn thằng bé, vừa thi cuối kỳ xong, chắc là mệt lắm.”

Tường Tây Tri lấy MP3 ra, nhét tai nghe vào trong tai, bắt nhạc của Westlife, lén áp tiếng nói chuyện ở bên ngoài.

Khi tới giờ ăn cơm trưa, Từ Uyển Xuân đến gõ cửa, “Tây Tri.”

Tường Tây Tri tháo tai nghe xuống, “Dạ.”

Đồ ăn đã được dọn lên bàn, Tường Gia Bình đang mở rượu đỏ. Tường Gia Ly ngồi ở sát cửa sổ, trên người mặc chiếc áo len cao cổ màu khói bụi, nửa người dưới là váy ôm mỏng eo cao. Tóc uốn cong, xả một bên, phù hợp với gương mặt trang điểm nhạt, cả người lộ ra khí sắc vô cùng tốt, không hề nhìn giống như người phụ nữ đã qua bốn mươi tuổi.

Đi ta ngẩng đầu, cười cười với Tường Tây Tri, “Tây Tri.”

Tường Tây Tri không hề liếc mắt nhìn đi ta một cái, kéo ghế ra, ngồi xuống ở ghế khác, tiếp tục đùa nghịch PSP.

Tường Gia Bình liếc con trai một cái, “Cô đang nói chuyện với con, con biết lễ phép không?”

Tường Gia Ly cười nói: “Mấy đứa nhỏ 13, 14 tuổi đều như vậy, có cá tính.”

“Em thấy nó rất có cá tính, bày gương mặt thôi, cũng không biết cho ai thấy.”

Từ Uyển Xuân ở một bên hòa giải, “Mau ăn thôi, đồ ăn sắp lạnh rồi.”

Lúc ăn, mọi người tán gẫu về chuyện làm ăn, cuối cùng không tránh được lại vòng đến trên người Tường Tây Tri.

Tường Gia Bình không khỏi đặc ý đối với đứa con trai này, “Đạt á quân cuộc thi khẩu ngữ tiếng Anh vào tháng mười, đứng nhất lớp, xếp thứ 2 toàn khối, chỉ thấp hơn hạng nhất một điểm...”

Tường Gia Ly rất chăm chú, “Thành tích này không tệ, không đi học ở Nhất Trung, vẫn đáng tiếc. Tuy cấp 2 không quan trọng như thế, nhưng dù sao cơ hội nhiều hơn, sau này thi tiếng nước ngoài cấp 2 ở Cổ Thành cũng dễ dàng hơn...”

Tường Gia Bình: “Cũng không phải sao, nhưng tên nhóc này cứ không nghe, nhất định phải chạy đến Thanh Dã, một trường trung học hạng ba...”

Tường Tây Tri nhú mày, “Mọi người có thấy phiền hay không chứ.”

Ba người lớn sùng sốt, một lát, Tường Gia Bình ném đĩa lên bàn, “Sao con nói chuyện như thế?”

Không đề ông có cơ hội mượn đề tài để nói chuyện, Tường Tây Tri cũng vứt đĩa xuống, đẩy chén ra, đứng dậy lập tức về phòng của mình.

Tường Gia Bình xắn tay áo lên muốn xách người trở về, bị Từ Uyển Xuân ngăn cản, “Thôi bỏ đi.”

Đối diện, Tường Gia Ly lo lắng buông tiếng thở dài, “Gia Bình, việc này là do chị.”

Tường Gia Bình cùng Từ Uyển Xuân nhìn qua, “Sao lại nói thế.”

“Năm trước em bận rộn công việc, không phải để Tây Tri ở nhà chị sao? Đó là tháng tư, hơn nửa đêm, thằng bé nhất định muốn chạy đi bơi lội. Khi đó là thời kỳ mấu chốt từ cấp 1 lên cấp 2, chị nói thế nào cũng không nghe, trong cơn tức giận, liền...” Về mặt Tường Gia Ly đau xót hối hận, “Tán thẳng bé một tát.”

Tường Gia Bình trầm mặc.

“Sau này em nói với chị đứa nhỏ này nhất định muốn đi học ở Thanh Dã, trong lòng chị liền hồi hộp, thậm chí nói e là bởi vì một tát này, mà làm nó ghi hận người cô này. Cho nên đừng trách Tây Tri, đều là lỗi của chị, lòng tự trọng của con trai thời nay rất cao...”

Tường Gia Bình khoát tay chặn lại, “Chị, không có gì đâu, chị cũng là vì muốn tốt cho Tây Tri, quan tâm sẽ bị rối. Cũng trách người cha này không quan tâm tới—chị đừng lo lắng, chờ lớn tuổi, Tây Tri sẽ hiểu cho nỗi khổ tâm của chị.”

Tường Gia Ly cười một cái, “Chỉ mong thế.”

Tường Tây Tri dựa vào vách tường, ngồi ở bên cửa sổ.

Sắc trời màu xám trắng, nhìn nhà cao tầng che mắt tầm nhìn, khu Kiều Hoa khác với thành phố, giống như là ở ngoài cả ngàn mét.

Anh không tự chủ được nghĩ đến, giờ này khắc này, Phương Huỳnh đang làm gì.

Ở nhà sao? Hay là đạp chiếc xe rách nát đi khắp hang cùng ngõ hẻm?

Không biết trải qua bao lâu, chợt vang lên tiếng gõ cửa.

Anh không đáp.

Tiếng đập cửa dừng trong chớp mắt, ngay sau đó Tường Gia Ly ở ngoài cửa nói: “Tây Tri, buổi chiều cô có việc nên đi trước. Nếu con có cần gì, thì gọi điện thoại cho cô.”

Một lát, giọng nói kia còn vang lên: “... Tháng tư năm ngoái, cô không nên động thủ. Con là đứa nhỏ hiểu chuyện, là cô nhất thời nóng tính... Con tức giận cô cũng được, nhưng đừng lấy tương lai của mình ra đùa, con cần nhắc cho kĩ nhé, vẫn nên chuyển đến Nhất Trung...”

Tường Tây Tri vịn chốt cửa sổ, mạnh mẽ đẩy cửa sổ ra.

Gió lạnh lạnh mạnh mẽ thổi vào, thổi trúng làm anh lập tức ngừng thở.

Tường Gia Ly đi không bao lâu, bên ngoài yên tĩnh một lát, bỗng nhiên lại vang lên một trận tranh cãi:

“... Tôi kết hôn với ông ba năm, ông cũng chưa từng đến nhà mẹ đẻ tôi một lần, có phải có chút không công bằng không?”

“Uyển Xuân, bà cũng biết tình hình của tôi hiện giờ. Không phải tôi không nghĩ đến, chỉ là Tây Tri... Bà cũng thấy đấy, bây giờ tôi và nó không hợp nhau, trong lúc mấu chốt này, nếu tôi không thuận với nó, thì cha con chúng tôi thật sự sẽ lục đục nội bộ.”

“Không phải tôi không quan tâm đến Tây Tri, chỉ là tháng năm tôi đã sinh, đây không phải là con của ông sao? Ông có thể cho đứa con trai thứ hai một chút mặt mũi không, tốt xấu gì cũng để cho tôi được ngẩng cao đầu trước mặt người nhà của tôi. Biết mẹ tôi nói tôi thế nào không? Bản chất đê tiện, cưới người đã kết hôn, tranh đoạt làm mẹ kế với người ta...”

Đoạn sau, Tường Tây Tri không nghe tiếp nữa.

Bình tĩnh mà xem xét, Từ Uyển Xuân đối xử với anh không tệ, chỉ là mọi việc đều khách khí sợ đắc tội với anh.

Tường Gia Bình tranh cãi nửa ngày với Từ Uyển Xuân tranh nửa ngày, cũng không thống nhất được ý kiến.

Tường Tây Tri đứng dậy, mở cửa phòng ngủ ra.

Tường Gia Bình và Từ Uyển Xuân đang ngồi ở hai đầu, lập tức giương mắt nhìn qua.

Mới sáng sớm, mặt trời vừa ló, vàng sáng hơi nhạt.

Phuong Huỳnh dừng xe đạp ở cửa siêu thị, đi vào mua một túi đồ lớn, táo biển, miến, bò viên khuyến mãi, vân vân... Cầm dây nylon, buộc đóng đồ ở phía sau. Ngẩng đầu lên nhìn, chợt phát hiện rõ xe đạp phía trước, không biết từ lúc nào, có một bó hoa màu vàng quýt chói lọi.

Cô sững sốt một lát, nhìn tứ phía, lại thấy một người đứng phía trước ven sông, hai tay đặt vào trong túi áo lông màu đen.

Phuong Huỳnh kinh ngạc hô: “Tường Tây Tri!”

Bóng dáng kia bước tới, nhìn cô một cái, chậm rãi đi tới phía bên này.

“Cậu sao thế? Không phải ngày hôm qua vừa mới đi sao, sao lại quay trở về rồi?”

Giọng nói của Tường Tây Tri bình thản: “Cha tớ muốn đến nhà mẹ đẻ của đi Từ ăn Tết, tớ không muốn đi.”

Phuong Huỳnh nhìn anh, một lát, nhướn mày cười, “Vây thật tốt, tớ có cậu cùng ăn Tết!”

Về mặt âm trầm của Tường Tây Tri nhu hòa vài phần, “Ừ.”

Phuong Huỳnh cầm lấy hoa trong rổ xe, “Cậu mua à?” Sao cậu biết tớ đến siêu thị?”

“Tớ ra ngoài đi dạo. Ở đầu cầu gọi cậu, mà cậu không nghe thấy.” Tường Tây Tri hạ tầm mắt xuống, nhìn cô ôm hoa vụn thò trong ngực, giống như mặt trời nhỏ, màu quả quýt chói mắt, hai mắt đều đã sáng lên, “... Cậu tặng tớ một bó, tớ trả lại cho cậu một bó.”

Phuong Huỳnh cười ha ha, “Bó hoa khô hôm kia là tớ đến tiệm thuốc của ông Lưu thuận tiện mang đến, không tốn một phân tiền...” Ngón tay cô chọc chọc vào cánh hoa, “Cậu thiệt rồi.”

Tường Tây Tri nhìn cô, “Không thiệt.”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Cái chớp mắt thứ 2

Phuong Huỳnh đẩy xe, Tường Tây Tri đi theo bên cạnh cô, hai người chậm rãi đi về.

Tường Tây Tri: “Tối nhà của tớ chơi đi.”

Phuong Huỳnh quay đầu nhìn anh một cái, cười nói: “Ông bà ngoại của cậu không biết người khác nói tớ thế nào sao?”

“... Cậu không phải là loại người mà họ nói.” Ánh mắt của Tường Tây Tri nhìn về phía trước, vào mùa đông, nước sông ở sông Lục Xích lạnh lẽo, một bụi rau má ven bờ khô héo, gió lạnh thổi vào làm run rẩy.

Phuong Huỳnh cúi đầu, đột nhiên cười không nổi, mũi chân đá hòn đá nhỏ, “... Cậu đừng tin tưởng tớ quá.”

Trầm mặc đến đầu cầu, Tường Tây Trì dừng bước chân lại, mời lần nữa: “Buổi chiều tới chơi đi.”

“Để tớ xem tình hình đã, trong nhà còn phải tổng vệ sinh.”

Tường Tây Trì gạt đầu, “Có rảnh thì trực tiếp tới, buổi chiều tớ luôn ở nhà.”

Phuong Huỳnh đẩy xe qua cầu, ngâm nga một bài hát, đi thẳng về nhà.

Cô lấy một chai coca rỗng, rửa sạch sẽ, lấy kéo cắt một nửa, đổ nước vào, cắm hoa tươi mới vào trong, đặt trên bàn của mình.

Một lát, nghe thấy trong phòng khách truyền đến giọng nói kêu “bé con”. Vợ lên tiếng, quay đầu nhìn hoa, mới chạy đến.

Đinh Vũ Liên nắm tay che miệng, khê ho khan một tiếng, lục lọi đồ Phuong Huỳnh mua về.

“Mẹ, Phuong Chí Cường về quê, tết sẽ không về, mẹ... có muốn ra ngoài đi dạo không ạ.”

Quanh năm, Đinh Vũ Liên không thấy ánh mặt trời, màu trắng xanh xao trên mặt lập tức hiện ra vài phần hoảng sợ và lo lắng, “Không... không, nếu cha con biết...”

“Ông ấy sẽ không biết...” Phuong Huỳnh suy nghĩ một lát, trở về ôm hoa cắm trong chai nhựa ra, đẩy đến trước mặt Đinh Vũ Liên, “Đẹp không ạ?”

Đóa hoa sáng rực như ngọn đèn ở trong mắt, Đinh Vũ Liên chậm chậm gạt đầu.

“Chúng ta đi dạo chợ hoa nhé, như thế nào ạ? Mua hai chậu hoa đem về... Chỉ có hai người chúng ta ăn tết, chúng ta nấu lẩu ăn.”

Đinh Vũ Liên nhìn bông hoa màu tuyết sáng rực xinh đẹp kia, có chút dao động, “Ông ấy... ông ấy thật sự sẽ không về?”

“Chắc chắn không ạ.”

Đinh Vũ Liên trầm ngâm một lát, gạt gạt đầu.

Phuong Huỳnh dọn dẹp trong nhà một lần—đồ có thể đập nát cũng đều bị đập nát hết, ngay cả đồ dùng cũng không còn mấy cái, nhà chỉ có bốn bức tường cũng không phải không có lợi, ít nhất khi quét dọn cũng thuận tiện.

Giữa trưa cùng Đinh Vũ Liên ăn một chén mì đơn giản, Phuong Huỳnh ra ngoài, từ trên cầu đi xuống, dọc theo con sông ở bờ tây, phía sau căn nhà ở ngõ Tây là những dãy dài cao thấp chật hẹp, đến hành lang cửa sau của nhà Tường Tây Trì.

Cửa đóng, cửa sổ hướng về phía đông, không kéo rèm cửa sổ, lộ ra chút cảnh bên trong.

Cô lưỡng lự chốc lát, hít mắt theo rèm cửa sổ nhìn vào khe hở bên trong, không nhìn thấy bóng người, gấp tay lại, nhẹ nhàng gõ cửa sổ, nhỏ giọng kêu: “Tường Tây Trì, cậu có ở nhà không?”

Một lát, chợt nghe kết một tiếng, bên trong đẩy cửa sổ ra, lộ ra khuôn mặt ngạc nhiên của Tường Tây Trì sau lưới chống trộm, “Sao cậu không đi cửa lớn?”

Phuong Huỳnh dựa vào lưới chống trộm, cười nói: “Có rảnh không? Cùng tớ đi dạo chợ hoa được không?”

“Có, tớ nói với bà ngoại một tiếng. Cậu chờ tớ ở trên cầu nhé.”

Phuong Huỳnh khựng lại, “... Mẹ tớ cũng đi.”

Tường Tây Trì sùng sốt, gạt đầu, “Được.”

Đinh Vũ Liên mặc áo bông màu lam nhạt, khoác khăn choàng, trên đường có người nhìn nhìn, bà tránh né ánh mắt, cúi đầu, đầu sắp chôn đến trước ngực, lấy khăn choàng bao quanh đầu, chỉ lộ ra một đôi mắt.

Bước chân của Phuong Huỳnh dừng lại, “Mẹ, không có việc gì.” Đi khắp khiêng nâng tay, kéo áo choàng ra, làm lộ khuôn mặt gầy gò của bà.

Tay Đinh Vũ Liên co rút lại, “Bé con, mẹ vẫn nên trở về, đừng gây phiền toái...”

“Mẹ sợ cái gì?”

“Mẹ...”

“Thật sự không có việc gì, “ Phuong Huỳnh nắm chặt tay của bà, “Con nghe Phuong Chí Cường nói chuyện điện thoại với người ta, chính miệng ông ta

nói, mừng 8 khôi công, khi đó ông mới có thể trở về.”

Ánh mặt trời vào buổi chiều chiếu trên thân người, có vài phần ấm áp.

Đình Vũ Liên bị Phương Huỳnh nắm chặt dừng lại một lát, cuối cùng gật đầu, “Đi thôi.”

Tướng Tây Tri đã chờ ở đầu cầu

Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy mẹ của Phương Huỳnh, không nhịn được nhìn thêm vài lần. Vóc dáng của Đình Vũ Liên không cao, nhiều lắm là 1m6. Thân hình gầy, mặt trắng không có chút máu nào, thậm chí có hơi giống bị bệnh.

“Chào đi ạ.”

Phương Huỳnh vội nói, “Mẹ, đây là bạn học của con, Tướng Tây Tri.”

Đình Vũ Liên cong khóe miệng, có lẽ là muốn cười, nhưng không thể cười lên.

Tổ hợp ba người này kỳ quái, dọc theo đường đi dẫn tới không ít cái nhìn chăm chăm của người khác. Phương Huỳnh không hề yếu thế, trừng lại.

Chờ ra khỏi khu vực ngõ hẻm Kiều Hoa, người quen bọn họ liền ít đi.

Đình Vũ Liên tự nhiên chút, không giống như lúc nãy cứ đa nghi nhìn xung quanh.

Chợ hoa sắp đến tết nên nhộn nhạo nhộn nhịp, lan hồ điệp và hoa mồm sói màu sắc rực rỡ, cây ngân liễu đủ màu sắc, một hàng chữ nghênh đón khách vô cùng kỳ quái hiện ra... Cách thức trang trí hoa ở tất cả chợ hoa rất có hương vị của Tết.

Phương Huỳnh chọn một chậu quýt, một chậu trúc phú quý, chen đến chỗ trà tiền.

Đình Vũ Liên bị bầu không khí này xao động, trên mặt hồng hào thêm chút.

Chờ mua xong hoa, Phương Huỳnh lại dẫn Đình Vũ Liên đi công viên gần đây tản bộ. Mùa đông gió lạnh, nhưng đi một lát thì trên người ấm lên. Đình Vũ Liên đi mệt, ngồi xuống trên băng ghế dài.

Phương Huỳnh ngồi xôm bên bờ, bẻ chút bánh quy ném xuống cho cá ăn ở trong hồ, hứng thú nhìn cá chép màu đỏ vây quanh, tranh thức ăn cá, rồi lại tản ra.

Tướng Tây Tri đứng ở một bên nhìn —— anh chưa từng thấy cô thật sự vui vẻ như thế.

Phương Huỳnh cho cá ăn một lát, xoay người lại nhìn Đình Vũ Liên, cười nói: “Mẹ, mẹ cũng qua đây xem đi, mấy con cá vàng này rất vui.”

Đình Vũ Liên co rụt bả vai lại, “Mẹ... Mẹ không cho ăn.”

Phương Huỳnh có chút thất vọng, vẻ vui mừng trên mặt lập tức biến mất mấy phần.

Đứng đó một lúc lâu, Tướng Tây Tri ngồi bên cạnh cô, vươn tay, “Đưa cho tớ một ít.”

Phương Huỳnh bẻ bánh quy trong tay đưa tới, Tướng Tây Tri nhặt một ít.

Có chút ngứa, giống như có gì đó mổ vào.

Tướng Tây Tri tung bánh vỡ vào trong hồ, “Có phải đi không thường ra ngoài không?”

“Bà ấy sợ.”

“Sợ cái gì?”

Không nghe thấy trả lời, chỉ nhìn thấy Phương Huỳnh mím môi, tựa như trút giận, vung mảnh vụn còn thừa lại trong tay vào hồ.

Bốn giờ chiều, ba người trở về hẻm Kiều Hoa.

Tướng Tây Tri một tay ôm một chậu hoa, đưa Phương Huỳnh và Đình Vũ Liên đưa đến cửa.

Phương Huỳnh nhận lấy chậu hoa đặt ở trên bậc thềm trước cửa, xoay người nhảy một bước xuống bậc thang, hai tay đặt vào trong túi quần, “Ngày mai cậu có rảnh không?” d ã l q đ

“Có.”

“Tớ đi tìm cậu chơi, được không? Chúng ta cùng nhau làm bài tập nghỉ đông.”

“Được.”

Phuong Huỳnh nhìn anh, ánh mắt sáng ngời, “A Tri, hôm nay cảm ơn cậu.”

Tám giờ sáng ngày hôm sau, tiếng đập cửa vang lên. Tường Tây Tri gấp gấp đi mở cửa trước Ngõ Ứng Dung. Phuong Huỳnh thay áo bông màu trắng, phía dưới là quần lam nhạt, bộ đồ này làm cô đầm ấm hơn bình thường rất nhiều. Tóc cũng buộc lên, đuôi tóc không vênh lên giống như ngày thường.

“A Tri.”

Tường Tây Tri nhìn chăm chăm cô vài lần, “... Vào đi.”

Cô đứng ngoài bậc cửa, thoáng nhìn vào bên trong, có chút không yên, “Ông bà ngoại cậu đâu?”

“Ở nhà.”

Vừa dứt lời, Ngõ Ứng Dung mặc tạp dề đi ra từ phòng bếp, “A Tri, ai đấy?” Nhìn thấy cái đầu ở ngoài cửa đang dò xét bên trong, sừng sốt một lát.

“Bà ngoại, Phuong Huỳnh là bạn học của cháu, đến đây làm bài tập nghỉ đông với cháu.”

“Ồ.” Ngõ Ứng Dung không biết làm thế nào, tay xoa xoa lên tạp dề, “Vây... vào đi.”

Phuong Huỳnh cười nói: “Bà ngoại Ngõ, làm phiền rồi ạ.” Quay người, mang một chậu trúc phú quý từ ngoài cửa vào.

Tường Tây Tri cũng sừng sốt theo— ngày hôm qua mang trúc phú quý từ chợ hoa về, thì ra là có tác dụng này à?

Ngõ Ứng Dung thật sự không ngờ tới Phuong Huỳnh biết lễ phép như vậy, nhận lấy chậu hoa mà cô mang đến, nhất thời không biết nên nói cái gì, mắt tự nhiên dừng một lát, “Vây các cháu vào phòng làm bài tập đi— bàn học có đủ không, cần bà dọn bàn ăn cho tụi cháu không?”

“Đủ ạ.”

“Vây được, các cháu...” Ngõ Ứng Dung liếc nhìn phòng bếp, “Bà đang đun nước, vây các con cứ tự nhiên trước nhé?”

“Bà ngoại, bà cứ làm việc đi ạ.”

Phuong Huỳnh vào cửa, ngẩng đầu, xem xét kỹ từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài căn phòng của Tường Tây Tri, “Phòng cậu lớn quá.”

Tường Tây Tri đặt thêm một cái ghế trước bàn học, “Trước đây mẹ tớ từng ở...”

“Mẹ cậu...”

“Khi tớ năm tuổi đã qua đời.” Anh nhìn Phuong Huỳnh trầm mặc một lát, dường như hơi áy náy, còn nói, “Không có gì đâu, đã qua lâu rồi. Ký ức của tớ vào lúc đó cũng không nhiều.”

Phuong Huỳnh ngồi xuống ghế trước bàn sách, khoanh tay, nhìn về phía Tường Tây Tri, “... Di Từ đối với cậu tốt không?”

Tường Tây Tri trầm mặc, sau một lúc lâu mới nói: “... Cho dù tốt thì cũng là người ngoài.”

Không khí lập tức có chút thương cảm.

Tường Tây Tri cũng tự mình cảm thấy thế, mang cặp da tới, lấy quyển sách giáo khoa và vở ra, “Làm bài tập đi.”

... Cuối cùng, chỉ một mình anh làm.

Hai người mỗi người mang một tai nghe, anh lì lợc làm đề số học, Phuong Huỳnh đang... sao chép lời bài hát trên vở.

Tường Tây Tri có chút bất đắc dĩ, “Cậu làm bài một chút đi.”

“Không muốn làm.”

Tường Tây Tri che vở bài hát của cô lại, đưa cuốn ngữ văn “Cuộc sống nghỉ đông” qua, “Cậu làm ngữ văn đi.”

Phuong Huỳnh kêu rên một tiếng “Cậu phiền quá”, nhưng vẫn cố mở ra làm, một tay chống má, một tay lười biếng cầm bút chì, điền “abcd” trên sách bài tập.

Tường Tây Tri nhìn tốc độ của cô nhanh như vậy, còn nói: “Cậu đừng viết loạn.”

Phuong Huỳnh làm mặt vô tội, “Không có viết loạn đâu.”

Tường Tây Tri nửa tin nửa ngờ, kéo qua nhìn... Thật sự đều đúng hết.

Một buổi sáng, dưới sự thúc giục của Tường Tây Tri, Phương Huỳnh vừa làm phục dịch, vừa làm bài tập viết ngữ văn nghỉ đông được năm bài.

Ngô Ứng Dung đến phòng hai lần, đưa đồ uống và một chút quà vật cho họ, nhân tiện quan sát người tên Phương Huỳnh này.

Nói đến cũng kỳ quái, "Hỗn Thế Ma Vương" (ma vương hại đời) trong miệng lảng giềng, mà trước mặt Tường Tây Tri, ngoan ngoãn giống như con dê con.

Giữa trưa, Ngô Ứng Dung làm cơm xong, ở trong phòng bếp hô một tiếng, "A Tri, cùng với Tiểu Phương ra ăn cơm đi!"

Tường Tây Tri lên tiếng.

Phương Huỳnh đuổi đuổi người, ngáp một cái, đứng lên từ trên ghế.

Tường Tây Tri đi sau lưng cô, vô tình liếc qua, đột nhiên ngăn ra, "Phương Huỳnh."

Phương Huỳnh quay đầu, "Hả?"

"Trên quần cậu... Sao lại có máu?"

Phương Huỳnh lập tức quay đầu nhìn, phía sau cái mông, gần giữa bắp vế, trên quần màu xanh nhạt là một vết máu màu đỏ đậm.

Cô sùng sốt, chân tay luống cuống, muốn chạm vào một chút, nhưng tay lại không tự giác run run, sắp tới gần lại rút trở về.

Cô không có bị thương, cũng không cảm thấy đau, cô có chút không rõ đây là chuyện gì.

Ngô Ứng Dung bụng hai đĩa đồ ăn, đi ra từ phòng bếp, nhìn hai đứa trẻ ngây ngốc đứng ở cửa, "Sao vậy, ra ăn cơm thôi?"

Tường Tây Tri mơ hồ có chút hiểu chuyện gì, theo bản năng lui ra phía sau nửa bước, "Bà ngoại, Phương Huỳnh, cậu ấy..."

Ngô Ứng Dung đặt đĩa xuống, đi về phía hai người, "Sao vậy?" Cúi đầu nhìn theo ánh mắt của Phương Huỳnh, về mặt thay đổi, đây Tường Tây Tri ra ngoài, "Cháu ra ngoài trước đi."

Cửa vừa đóng lại, giọng nói của Phương Huỳnh run run, dè dặt hỏi: "Bà ngoại Ngô... cháu bị sao vậy?"

"Cháu bao nhiêu tuổi rồi? Có phải bằng tuổi với Tây Tri không?"

"Tháng tám năm trước đã tròn 13 tuổi..."

"Đó là..." Ngô Ứng Dung an ủi vỗ vỗ bả vai cô, "Đừng sợ, không có chuyện gì đâu, cháu trưởng thành rồi."

Phương Huỳnh vẫn còn mông lung, "Trưởng thành là gì ạ?"

"Mẹ cháu không nói với cháu à?" Nhìn Phương Huỳnh ngây ngốc mà lắc đầu, thờ dãi, "Cháu ở trong phòng ngồi một lát đi, bà ra ngoài mua đồ cho cháu."

Tường Tây Tri ở bên ngoài, sắc mặt trắng bệch, cửa vừa mở ra, anh nhìn thoáng bên trong, vừa đứng chạm phải ánh mắt của Phương Huỳnh.

Hai người không hẹn mà cùng nhìn nhau.

Ngô Ứng Dung đóng chặt cửa, dẫn Tường Tây Tri đứng đi vào, lấy bóp tiền, nói: "Bà đi mua chút đồ, trở về rồi ăn cơm, ông ngoại cháu ở trên lầu tưới hoa, cháu đi lên kêu ông một tiếng nhé."

"Bà muốn mua cái gì, để cháu đi ạ..."

Ngô Ứng Dung liếc anh, ra hiệu không được chen vào, "Đi lên lầu."

Không lâu sau, Ngô Ứng Dung cầm một túi nilon màu đen trở về, đẩy cửa phòng ngủ Tường Tây Tri ra, dẫn Phương Huỳnh vào toilet.

Tường Tây Tri ở bên cạnh bàn ăn ngồi chờ thật lâu, hai người mới đi ra từ phòng vệ sinh.

Phương Huỳnh thay quần khác, màu đen, là của Ngô Ứng Dung, có chút rộng, không vừa người.

Cô kéo ghế ra ngồi xuống, hai gò má ửng hồng, từ đầu đến cuối đều cúi đầu, không nhìn Tường Tây Tri.

Ngô Ứng Dung xới cơm cho mọi người, quay đầu nhìn, hai đứa nhỏ đều ngây ngốc, "Đừng thất thần, ăn cơm đi."

Trên bàn ăn, khi Tường Tây Trì gấp đồ ăn, thường lơ đãng nhìn Phuong Huỳnh, nhưng Phuong Huỳnh không ngẩng đầu lên, chỉ im lìm cúi đầu ăn cơm.

Ăn cơm xong, Phuong Huỳnh chuẩn bị về nhà. diendanlequyydonnn~~~~

Tường Tây Trì: “Không ở lại làm một lát à?”

"Để con bé về trước đi..." Ngô Ứng Dung chen ngang.

Phuong Huỳnh đến phòng ngủ của Tường Tây Trì, cúi đầu dọn dẹp cặp da.

Tường Tây Trì đứng ở một bên, cúi đầu nhìn cô. Cô có chút mắt hờn mắt vía, vừa đưa đồ vào, lại rơi ra.

Tường Tây Trì cầm lấy cục tẩy của cô kẹp giữa trang sách của mình, đưa qua, "... Buổi chiều có qua đây không?"

"... Ngày mai rồi nói sau." Phuong Huỳnh nhét cục tẩy vào trong hộp bút, "... Tớ còn phải trở về nấu cơm cho mẹ tớ."

Phuong Huỳnh thu dọn sách vở xong, Ngô Ứng Dung cũng đi ra từ phòng bếp, kéo khóa kéo cặp da của cô, nhét túi nilon màu đen căng phồng vào, thầm nói: "Một lát bà ngoại giúp cháu giặt quần jeans, bảo Tường Tây Trì mang qua cho cháu. Những lời bà ngoại vừa mới căn dặn, đã nhớ kỹ chưa? Nhất định không được để dính nước lạnh..."

Phuong Huỳnh gật đầu thật mạnh, “Nhớ kỹ rồi ạ.”

Tường Tây Trì đưa người ra ngoài.

Vừa mới qua giữa trưa, xuyên qua tầng mây mỏng manh, là ánh mặt trời chiếu xuống con hẻm nhỏ.

Hai tay Phuong Huỳnh nắm chặt dây lưng cặp da, cúi đầu đá hòn đá nhỏ trên đường, "... Tớ đi về trước."

“Ừ.”

Phuong Huỳnh khựng lại, xoay người.

Tường Tây Trì bỗng nhiên mở miệng: “Phuong Huỳnh.”

Phuong Huỳnh quay đầu lại.

Anh lại thất thần, không biết nên nói cái gì, một lát, lắc lắc đầu.

Phuong Huỳnh, vẫn đá cục đá kia, đi xa.

Tường Tây Trì vẫn luôn nhìn bóng dáng biến mất ở cửa quẹo của cô.

Có một loại trực giác ——

Có gì đó không giống.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Xuân Thoảng Qua Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Giao thừa

Edit: Tịnh Hào

Hèm Kiều Hoa đã có hương vị của Tết đến, ngày 28 tháng Chạp đã bắt đầu tiến hành, có những trận pháo nổ vang. Đứa trẻ bảy tám tuổi mặc quần áo mới tinh đùa giỡn trong ngõ nhỏ, có từng nhà treo đầy lồng đèn màu đỏ, thừa dịp người ta chưa chuẩn bị, quăng xuống dưới chân người đi tới, làm cho người ta muốn mắng một trận, nhưng vẫn muốn trêu đùa, bỏ chạy trước khi người lớn kêu la, cười đùa lập tức giải tán.

Buổi sáng, Phuong Huỳnh đến tận hèm Tây tìm Tường Tây Trì, đúng lúc gặp mấy đứa bé, ra kế hoạch châm pháo ném vào chậu hoa để thử uy lực. Có lẽ là do sự xuất hiện của Phuong Huỳnh, “hoạt động” liền dừng lại— làm cho đám trẻ đều đã quên mất sự tồn tại của người đứng đầu— một nam sinh đầu vô đưa nhìn thấy cô đi tới, gờ tay ném pháo vừa mới được châm ngòi qua bên chân cô.

Chiều này dùng để hù dọa nữ sinh lần nào cũng được. Tiểu quỷ đầu đưa ung dung chuẩn bị xem kịch, đã thấy mắt của Phuong Huỳnh không chớp, nâng

chân lên đá qua, pháo kia còn chưa có cháy đã tắt mất.

Tiểu quý đầu đưa trợn mắt há hốc mồm, còn chưa kịp phản ứng, cánh tay đã bị Phương Huỳnh giam giữ, lật cổ tay lại, bật lửa nắm chặt trong tay, kể cả hai hộp pháo vẫn còn đầy, đã vào trong tay của Phương Huỳnh.

“Dừng cảm nhĩ, dám hù dọa chị Phương.” Phương Huỳnh nhũ mày, bắt lấy cái nón trên đầu tiểu quý đầu đưa, vút pháo còn chưa đốt vào trong.

Tiểu quý sợ tới mức tè ra quần, lắc đầu chân nhảy dựng lên, muốn lấy đồ trong mũ ra, “Mau! Mau giúp tớ với! Sắp nổ rồi! Oa! Sắp nổ rồi!”

Phương Huỳnh cười ha ha, quay đầu vừa nhìn, không biết khi nào Tường Tây Trì đã đến cửa.

Cô ném vật đó vào trong tay đứa bé bên cạnh, hai tay đặt vào trong túi áo, đi đến trước mặt Tường Tây Trì, nhón chân lên, lại vũng vàng đứng lại, cười nói: “A Trì.”

Mấy ngày nay, Phương Huỳnh đều chạy qua nơi này của Tường Tây Trì, Dưới sự dụ dỗ và đe dọa của anh, cô phá lệ, thời gian nghỉ đông chỉ còn lại phân nửa, nửa thì làm bài nửa thì sao chép, bài tập nghỉ đông đã làm được bảy tám phần rồi.

Mấy ngày trôi qua, Ngô Ứng Dung đã thay đổi cách nhìn về Phương Huỳnh. Từ trước đến nay chỉ biết cô là người hỗn láo, tiếp xúc rồi mới phát hiện, cô cũng không khác gì những đứa con gái bình thường, chẳng những không khác mà còn hiểu chuyện hơn, còn biết nhìn mặt người khác mà đoán ý người. Cô giúp nhặt rau, hay là vào phòng bếp phụ việc. Hỏi cô cái gì, đều lễ phép nói rõ ngọn ngành, nhưng chỉ riêng việc nói bóng nói gió về chuyện nhà của cô, thì cô luôn cười rồi cho qua.

Phương Huỳnh vào nhà, Ngô Ứng Dung đang ướp cái bắp vào trong một cái hũ - bình nước chua trong mùa đông, chỉ cần qua một đêm, cái bắp ướp muối sẽ rất ngon, nhẹ nhàng khoan khoái vừa miệng.

“Bà ngoại Ngô.”

Ngô Ứng Dung đáp một tiếng, cười tủm tỉm hỏi: “Bài tập còn lại bao nhiêu?”

“Không nhiều ạ.” Phương Huỳnh nhìn về phía Tường Tây Trì, “Đúng không?”

“Vây hôm nay làm nhanh một chút, một hơi làm xong, ăn Tết thoải mái.”

Đến chàng vạng, trừ mấy bài làm văn, nhìn chung bài tập ngữ văn của Phương Huỳnh đã hoàn thành xong, cô duỗi cái lưng mỏi, đứng lên, nằm bò lên bàn kiểm tra tiến độ của Tường Tây Trì, “Cậu làm xong toán học rồi à?”

“Ừ.”

“Cho tớ chép phần còn lại đi.”

Tường Tây Trì lại vờn cánh tay che quyển tập lại, “Cầm ngữ văn đến đổi.”

Phương Huỳnh kinh ngạc, “Cậu muốn chép của tớ sao?” Cô nhìn Tường Tây Trì, giống như cảm thấy không thể tin nổi, “Cậu đứng thứ hai toàn khối, còn chép bài của tớ?”

Tường Tây Trì mở cuốn bài tập toán học kẹp dưới khủy tay ra, trực tiếp cầm bài tập ngữ văn của cô qua, đổi qua.

Phương Huỳnh cười run rẩy cả người, cười hồi lâu, mới hỏi: “A Trì... Có phải tớ làm hư cậu rồi không?”

“Tớ vốn không nghĩ cậu tốt đến vậy.” Tường Tây Trì ném một cuốn vở trống đến trước mặt cô, “Cậu chịu trách nhiệm viết văn.”

“Cậu!”

“Cậu viết nháp, tớ sẽ sao chép một bên!”

“Tớ sẽ đi báo cậu với Dương Văn Cừ!”

Tường Tây Trì nhìn cô, trong mắt cũng không tự chủ được có ý cười, “Thầy Dương sẽ tin cậu sao?”

... Học sinh ba tốt sao chép bài văn của cô, nghe qua là không thể tin được.

Phương Huỳnh nhìn anh, “... Có phải cậu đang tính kể tớ không?”

“Sao lại tính kể cậu?”

Phương Huỳnh chống lại ánh mắt của anh, theo bản năng cúi đầu, né tránh đi, gãi đầu, “Tớ phải trở về nấu cơm rồi.”

“Ừ.” Tường Tây Trì đứng lên thu dọn bàn.

“Ngày mai là giao thừa, tớ sẽ không qua đây, tớ chúc cậu năm mới vui vẻ trước.”

Cô cúi đầu, thu dọn đồ đạc và bút viết vào trong hộp. Tóc phảng phất không biết lúc nào lại dài ra quá nhiều sắp đến bả vai.

Chợt, Tường Tây Trì mới ý thức được mình nhìn cô chăm chăm đến gần người, lấy lại tinh thần, nhanh chóng sắp xếp sách vở ngay ngắn.

Ngô Ứng Dung đi ra từ phòng bếp tiễn cô, “Tiểu Phuong, có phải trong nhà chỉ còn cháu và mẹ cháu không?”

“Dạ, Phuong... Cha cháu về quê rồi ạ.”

“Là như vậy à. “Ngô Ứng Dung xoa xoa tay, “Bà có bàn bạc với ông ngoại Nguyễn, nói nếu không thì ngày mai cháu và mẹ cháu qua nhà chúng ta ăn tết nhé? Người nhiều, cũng náo nhiệt chút.”

Phuong Huỳnh không biết lời này là lời nói khách sáo, hay là lời mời thật lòng, theo bản năng quay đầu nhìn Tường Tây Trì.

Tường Tây Trì gật đầu, cũng nói: “Đến đây đi.”

Phuong Huỳnh nghĩ nghĩ, cúi đầu cười nói: “Bà ngoại Ngô, cảm ơn ý tốt của bà, cháu không nên làm phiền bà nữa ạ...”

“Không phiền, ba người hay năm người cũng là ăn tết, người nhiều mới có hương vị của Tết.”

Phuong Huỳnh cười, lại cảm ơn từ chối khéo lần nữa.

Trời sắp tối rồi, đèn lồng màu đỏ trong hẻm nhỏ đều phát sáng lên, gần gần xa xa, thời tiết ẩm áp, gió đêm được ánh đèn chiếu lên cũng dịu đi vài phần.

Tới cửa, Phuong Huỳnh bảo Tường Tây Trì dừng bước, nhưng mà anh nhất định phải tiễn cô qua đầu cầu.

“Năm sau cậu phải thăm người thân à?”

“Phải đi đến nhà cậu họ hàng xa ăn bữa cơm.”

Phuong Huỳnh quay đầu nhìn anh, “Người thân bên cha cậu đâu?”

Tường Tây Trì trầm mặc, hồi lâu mới nói một tiếng “ừm” không rõ, lại hỏi tình hình của cô.

“Tớ không có thân thích gì có thể đi.” Phuong Huỳnh bĩu môi, “Mười năm trước ông bà tớ đã mất rồi. Tớ không biết ông ngoại của tớ là ai, bà ngoại của tớ chưa kết hôn đã sinh mẹ tớ ra, sinh xong thì bỏ chạy, nghe nói phải đi đến phương Bắc, tìm một người nông dân trung thực kết hôn... Mẹ tớ được ông cậu—ông cậu tớ nuôi lớn... Mẹ tớ không biết đọc sách, vì không muốn bà mợ khinh thường, còn chưa tốt nghiệp cấp hai đã đi làm công...”

Giọng nói của cô không mang theo chút tình cảm gì, nói mấy câu đã nói xong hết tình hình trong nhà.

Trong lòng của Tường Tây Trì có chút ghen.

“Cậu đừng thương hại tớ.” Lúc này Phuong Huỳnh lại phá mất ý nghĩ của anh, “Tớ thấy phiền nhất chính là đối phó với thân thích bạn bè gì đó. Cậu không cảm thấy thế à? Hát cho cậu một bài, để cậu thuộc bài “Ánh trăng sáng trước giường”, biểu diễn cho cậu xem chút tài nghệ...” Cô cười một tiếng, “Thiên tài như cậu, lúc còn nhỏ chắc bị người thân yêu cầu phải học thuộc chín bảng cửu chương nhỉ?”

Tường Tây Trì cùng cười theo một cái.

“Người lớn chính là như vậy...” Phuong Huỳnh đi trên đường cũng không yên, muốn đá cái gì đó, một cục đá văng ra ngoài, vừa đi trên đường vừa đá viên đá, phát ra âm thanh lạnh lạnh, “... Cho tới bây giờ không xem trẻ nhỏ là người, mà biến tụi nó thành món đồ chơi mặc họ sắp xếp.”

Giao thừa, Phuong Huỳnh dậy thật sớm.

Sáng sớm tiếng pháo nổ đã vang lên không ngừng, hôm nay thời tiết cũng tốt, sương trên sông đã tan hết, một tia sáng hiện ra giữa trời.

Giữa trưa, ánh mặt trời chiếu vào trong nhà. Phuong Huỳnh mở nửa cánh cửa, nhắc bếp lò ra chính giữa phòng khách, sau khi nấu miến, thịt viên, cải trắng, tàu hũ ky xong thì vớt ra để vào nồi nhỏ.

Nồi lẩu thế này, chính là bữa cơm đoàn viên.

Buổi chiều, Đinh Vũ Liên đột nhiên có ý nghĩ muốn đan một chiếc áo len cho cô. Đang Tết nên cửa hàng đóng cửa, không có chỗ nào để mua len.

Phuong Huỳnh lục tung, tìm ra vài áo len cũ mà ngày trước từng mặc. Gỡ từng sợi len của ba chiếc áo len cũ.

Muốn đan chiếc áo len mới, Đinh Vũ Liên đếm một lần, tăng thêm mấy móc đan, lại đếm, lại tăng... Cuối cùng ngây ngốc nhìn Phuong Huỳnh, đuổi tay về phía cô.

Phuong Huỳnh đi qua, nắm lấy tay bà, “Mẹ, làm sao vậy?”

“Bé con...” Hốc mắt Đinh Vũ Liên ướt át, “... Mới nháy mắt thôi, con đã lớn như vậy rồi.”

Phuong Huỳnh không nói chuyện, không biết làm thế nào đứng yên.

“Năm mới là 14 tuổi rồi, sắp thành cô gái lớn...”

“Mẹ.” Phuong Huỳnh cười, giọng nói hơi khàn, “Đan lan nhé? Con cũng muốn học, mẹ dạy con có được không ạ?”

Đương nhiên Phuong Huỳnh không phải người giỏi đan len, đan được vai móc thì rút mấy móc, cuối cùng cũng lười chẳng muốn làm, ngoan ngoãn ngồi trên băng ghế, kế bên Đinh Vũ Liên, xem que đan móc trong tay bà hướng lên rồi hướng xuống, thoáng chốc đã đan được một đoạn ngắn.

Mặt trời chiếu vào, đầu gối vào cánh tay, cánh tay ôm đầu gối, được mặt trời chiếu vào cảm thấy ấm áp.

Ăn cơm tối xong, Phuong Huỳnh, Phuong Huỳnh đề nghị ra ngoài đi dạo, Đinh Vũ Liên vẫn không muốn.

Phuong Huỳnh không miễn cưỡng, đã rửa mặt, kéo một cái hộp bằng sắt đã khóa lại từ trong ngăn tủ tuốt bên trong, mở khóa, lấy máy ghi âm và băng nhạc mà mình đã tiết kiệm tiền rất lâu mới mua được, treo lên giường, ngồi kế bên Đinh Vũ Liên, bật nhạc Châu Kiệt Luân cho bà nghe.

Cô ngậm nga theo: “... Anh nắm lấy tay em, đi qua ngọn đồi ngập tràn kẹo mạch nha, hương thơm quyến rũ, gò má em ửng hồng...”

Bờ bên kia sông, tiếng pháo nổ sắp phủ hết mọi âm thanh trong tiết mục cuối năm trên TV. Nguyễn Học Văn uống mấy cốc rượu, hơi say, chờ dọn bàn, ngồi trên ghế sofa làm bằng gỗ, ngồi nói chuyện về mấy cây cỏ, mấy con chim mà ông thích với Tường Tây Trì đang ngồi uống trà.

Nói đến vui vẻ, không nhận được đem kính viễn vọng bảo bối ra khoe với Tường Tây Trì, “Đây thật sự là một món đồ tốt, tiền nào của nấy! Ông mang ra ngoài ngắm chim, ngay cả trên thân chim có mấy sợi lông cũng nhìn thấy rất rõ...”

Ông kê mắt vào nhìn, neho con mắt còn lại, bỗng nhiên hoảng hốt đứng dậy: “Tây Trì! Tây Trì? Sao lại không thấy rõ! Không phải kính viễn vọng này hỏng rồi chứ?!”

Tường Tây Trì nhận lấy, nhìn một lát, không khỏi cảm thấy buồn cười, “Ông quên mở nắp rồi...” Anh lấy nắp ra, thuận thế giơ lên nhìn thoáng qua phía bờ sông bên kia.

Động tác này hoàn toàn vô ý thức. Trong kính viễn vọng, một hình dáng chợt hiện ra.

Anh thần thờ, từ từ quay trở về, nhất thời hoảng hốt——

Bờ bên kia sông, trong nhà Phuong Huỳnh, cửa sổ phòng ngủ phía tây mở ra.

Phuong Huỳnh đưa lưng về phía cửa sổ, ôm chặt, che chở Đinh Vũ Liên trong ngực.

Mặt Phuong Chí Cường đỏ bừng, trên trán nổi lên gân xanh, khí thế mạnh mẽ lộ ra, một tay nắm chặt tóc Phuong Huỳnh, một tay vung nắm đấm, đánh lên bả vai yếu của cô...

Pháo hoa bên ngoài đột nhiên nổ vang, chiếu sáng cả dòng sông.

Tường Tây Trì cả kính lui về sau một bước, suýt chút nữa quăng kính viễn vọng trong tay.

Nhà nhà sum vầy, đèn đuốc rực rỡ.

Nhưng cách một dòng sông, có một địa ngục trần gian.

Tường Tây Trì trả kính viễn vọng cho ông ngoại, chạy ra ngoài.

“A Trì —— đang năm mới, con đi đâu vậy?!”

Tìm trong lồng ngực đập kịch liệt, sắp bật ra khỏi cổ họng.

Thì ra là như vậy, quả nhiên là như thế.

Nguyễn Học Văn cũng đuổi theo, kêu tên anh ở phía sau.

Nhưng anh không nghe thấy gì cả, trong lòng chỉ có một ý nghĩ.

Anh phải đi cứu cô!

Chương 16-1: Đùng sợ (1)

Edít: Tịnh Hào

Khi qua cầu, Tường Tây Trì vấp chân ở trên bậc thang, suýt chút nữa ngã sắp xuống. Địa hình nguy hiểm, dừng lại một lát, thở dốc một hơi, tiếp tục chạy về phía trước.

Hẻm đông cũng náo nhiệt, dãy đèn lồng đỏ kéo dài cả con hẻm, chỉ có một nơi là không có, giống như là một vết u thương giữa màu đỏ mênh mông.

Chỗ hồng đỏ, chính là nhà của Phương Huỳnh.

Tường Tây Trì nhảy hai bước lên bậc thang, mạnh mẽ đập cửa: “Mở cửa!”

Vỗ vài cái, không nghe thấy bên trong có chút âm thanh, dứt khoát đá lên. Ván cửa lung lay hai cái, đổ ụp xuống.

Tiếng động lớn, kinh động đến hàng xóm. Một bác gái mở cửa, ló đầu ra nhìn xung quanh: “Ai vậy! Xảy ra chuyện gì hả?”

Tường Tây Trì tiếp tục đá cửa, “Mở cửa! Nếu không mở tôi báo cảnh sát!”

Càng có nhiều người mở cửa xem náo nhiệt, có người nhận ra Tường Tây Trì, nhanh chóng tiến lên ngăn cản, “Tiểu Tường, cháu mắc kệ chuyện nhà này đi, qua năm mới, nhanh về đi, bên ngoài lạnh lắm đấy!”

Vừa dứt lời, liền nghe “Két” một tiếng, cửa mở ra.

Phương Chí Cường bước ra khỏi cửa, cúi chào mọi người trước, cười lạnh nói: “Xin lỗi xin lỗi! Vợ của tôi lại phát bệnh nữa, làm ảnh hưởng mọi người ăn Tết, thật sự ngại quá...”

Ông thấy Tường Tây Trì mím chặt môi, khó chịu muốn xông vào trong, chợt lách người chặn anh lại, “Bạn nhỏ này, cháu tới tìm Phương Huỳnh à? Hôm nay trong nhà chú không tiện đãi cháu, cháu quay trở về nhé...”

Tường Tây Trì lạnh lùng nhìn, “Ở nhà đánh vợ và con vào ngày Tết, đương nhiên ông không tiện cho tôi vào!”

Phương Chí Cường biến sắc, “Cháu nói bậy gì thế?”

Liền có người hòa theo Phương Chí Cường: “Tiểu Tường, nói cũng không thể nói lung tung... Tình hình vợ của chú Phương, mọi người đều biết, phát bệnh cũng là chuyện ngoài ý muốn...”

“Đi biết à?” Tường Tây Trì nâng mắt nhìn sang, “Đi từng thấy, hay là nghe Phương Chí Cường nói với đi?”

Người kia bị chặn nhất thời nghẹn lời.

Nguyễn Học Văn và Ngô Ứng Dung thở hổn hển chạy tới, kêu một tiếng “Tây Trì”, chen vào đám người vây xem, tiến lên vài bước bắt lấy cánh tay của Tường Tây Trì, “Cháu làm gì thế?”

“Bà ngoại...” Tường Tây Trì cố gắng kiềm chế cảm xúc lo lắng của mình, anh biết rõ mình vẫn chưa là người đàn ông trưởng thành, nếu lúc này mọi người đã vây xem, không bằng nhân cơ hội này, dứt khoát chọc thủng mù nhọt này, “Phương Chí Cường đánh Phương Huỳnh và đi Đình, cháu nhìn thấy trong kính viễn vọng...”

Ngô Ứng Dung biến sắc, nhìn Phương Chí Cường thật thà trước mặt, lại nhìn cháu ngoại ngoan ngoãn nghe lời của mình, “... Cháu... thật sự thấy?”

Tường Tây Trì không trả lời, hô to về phía trong nhà: “Phương Huỳnh! Đi ra!”

Trong phòng ngủ, bàn học bị ném thành hai nửa, băng nhạc màu đen cũng bị tách rời ra, xoắn lại thành một cục.

Đình Vũ Liên run rẩy, Phương Huỳnh ôm chặt bà, da đầu đau, trong đầu vang lên tiếng ong ong, trong khoang miệng là mùi máu tươi.

Bên ngoài phòng chừng có người đã đến, cô biết.

Nhưng cô rất rõ, không làm được gì.

Mọi người đều như vậy, mọi người đều tự quét tuyết trước cửa, không có ai nhìn sương trên mái nhà.

“Phuong Huỳnh! Đi ra!”

Phuong Huỳnh đột nhiên ngẩn ra, đứng thẳng tai nghe.

Thật sự là Tường Tây Tri, cổ họng dường như muốn gào lên, từng tiếng gọi tên của cô.

“Phuong Huỳnh! Là tớ... Cậu đi ra, đừng sợ...”

Đừng sợ.

Phuong Huỳnh nháy mắt, một lát, chợt thấy trước mắt mờ hồ một mảnh.

Cô giơ cánh tay lên dùng sức lau mắt, “Mẹ, con ra ngoài một lát...”

Đình Vũ Liên khăn trương nắm ống tay áo của Phuong Huỳnh, “Bé con, bé con...”

“Mẹ.” Phuong Huỳnh vỗ bờ vai của mẹ, thấp giọng an ủi, “Con ra ngoài một lát sẽ trở lại...”

Ngoài cửa, Phuong Chí Cường có chút bất đắc dĩ cười cười, “Di Ngô, di đã ở hẻm Kiều Hoa này bao nhiêu năm, nhà của hai chúng ta cách một con sông, tình hình của nhà cháu ra sao, di không biết sao? Phuong Huỳnh bướng bỉnh, đoán rằng đã nói bậy gì đó với cháu ngoại của di...”

“Cháu không nói lung tung.” Giọng nói lạnh lùng.

Mọi người nhìn qua bên kia, nhất thời hít một hơi thật sâu ——

Phuong Huỳnh chỉ mặc một chiếc áo mùa thu đi ra, khoe miệng rướm máu, mặt mũi bầm dập, nơi da đầu gần trán, máu đang chậm rãi rơi xuống.

Phuong Chí Cường gào to: “Mày chạy ra ngoài làm gì, còn không mau đi vào xem mẹ mày!” Lại lập tức thay đổi bộ dáng tươi cười, giải thích với mọi người, “... Mỗi lần vợ tôi phát bệnh thì không nhận ra người thân nữa, mọi người xem, con gái của tôi là bị cô ấy...”

“Phuong Chí Cường.” Phuong Huỳnh giương mắt nhìn ông, ánh mắt phảng phất như có độc, “Dám làm không dám chịu, ông có phải là cầu nương đường không?”

Thấy bộ dáng này của Phuong Huỳnh, trong khoảnh khắc, trước đây quần chúng còn đồng tình Phuong Chí Cường “trung thực khó khăn”, tinh thần chính nghĩa lập tức trời dậy, ngược lại sôi nổi chỉ trích.

Tường Tây Tri tiến lên một bước, đưa tay, chạm vào đầu ngón tay của Phuong Huỳnh.

Anh cảm thấy cơ thể cô run lên một cái, từng chút từng chút nắm ngón tay của cô, chậm chạp nắm chặt lòng bàn tay.

Thật lạnh, giống như một khối băng.

“Phuong Huỳnh...”

Phuong Huỳnh giương mắt, nhìn anh, không nói gì cả.

Trong mắt rõ ràng là ẩm ướt, nhưng lại cười với anh.

Tường Tây Tri cảm giác trái tim mình cũng run lên theo.

“Phê đầu” (phê phán) ở bên kia, bắt đầu hùng hục khí thế, có người chỉ trích, đương nhiên có người nhảy ra nói “lời công bằng”, nói một cây làm chẳng nên non... Rất nhanh, có người đề nghị đưa Phuong Huỳnh và Đình Vũ Liên đi bệnh viện xem một chút, còn có người rộng rãi mời mẹ con hai người đến nhà mình ở tạm...

“Vẫn là báo cảnh sát đi...”

“Cảnh sát không ăn tết sao?”

“Qua năm mới, đừng làm lớn chuyện, chắc lão Phuong cũng không cố ý...”

Phuong Chí Cường lập tức thuận theo lao, mạnh mẽ tát mình hai bạt tai, khốc lóc nước nỏ, ăn năn nói: “Là lỗi của tôi! Tôi không phải là thú vật! Mà tôi không hề có lỗi với hai mẹ con cô ấy! Năm mới này, tôi ra ngoài làm ăn xong rồi trở về, vốn hy vọng người một nhà có thể ăn bữa cơm đoàn viên, trở về thì thấy, nỗi lạnh bấp bênh, còn cau có với tôi... Các người phân xử xem, đôi lại là người khác thì có ai chịu được hả? Tôi không hết lòng với đứa con gái này sao? Mỗi ngày đi dọn dẹp tàn cuộc của nó, mọi người đều có thể nhìn thấy...”

Phuong Huỳnh chê cười, “Ai kêu ông nói mẹ tôi có bệnh! Ông mới có bệnh!”

“Cô ta không bệnh? Bốn, năm năm qua cô ta có ra khỏi cửa sao?”

“Ông không cho mẹ ra ngoài! Ra một lần ông đánh mẹ một lần!”

“Cô ta là đồ rác rưởi! Ra ngoài để ông đây mắt mắt xấu hổ sao!”

Hai chữ “rác rưởi”, để hàng xóm vừa mới lòng đầy căm phẫn, bỗng trên mặt có chút khả nghi không rõ.

Phuong Huỳnh tức giận đến toàn thân phát run, bỏ tay Tường Tây Tri ra, muốn xông lên liều mạng với Phuong Chí Cường.

Ngô Ứng Dung ngăn cô lại, “Tiểu Phuong, Tiểu Phuong! Nghe bà nói, dẫn mẹ con ra ngoài, hôm nay ở nhà của bà ngoại...” Quay sang láng giềng vây xem, “Tất cả mọi người giải tán đi, hết rồi, nên làm gì thì làm...”

Phuong Huỳnh trở về phòng, đỡ Đinh Vũ Liên xuống giường, khoác áo khoác.

Đinh Vũ Liên nắm chặt cổ tay của cô, “Bé con... Con muốn đi đâu? Cha con đi rồi sao? Chúng ta đừng gây chuyện nữa...”

Phuong Huỳnh kiềm chế tức giận, dịu dàng trấn an: “Mẹ, không có việc gì, có người đến giúp chúng ta.”

Người bên ngoài gần như không giải tán, chờ Phuong Huỳnh dẫn người ra, Ngô Ứng Dung ôm bả vai của Đinh Vũ Liên, “Đi thôi.”

Phuong Huỳnh hung dữ trừng Phuong Chí Cường.

Trên mặt Phuong Chí Cường là nụ cười không biết xấu hổ, mắng Phuong Huỳnh một câu “Đồ nhóc con, có bản lĩnh thì báo cảnh sát bắt tao đi! Có bản lĩnh thì đừng về!”

Tường Tây Tri vội túm Phuong Huỳnh lại, nắm chặt tay cô, lắc lắc đầu, chặn lại nói: “A Huỳnh, đi thôi.”

Phuong Huỳnh cắn chặt răng, gần từng tiếng: “... Phuong Chí Cường, sớm muộn gì tôi cũng sẽ giết ông.”

Vào nhà, Ngô Ứng Dung rót cho Đinh Vũ Liên và Phuong Huỳnh ly nước ấm. Tường Tây Tri vào phòng mang hòm thuốc tới, bôi thuốc giảm viêm cho Phuong Huỳnh.

Nguyễn Học Văn vận đầu của Phuong Huỳnh kiểm tra, “Đầu có choáng không? Đưa cháu vào bệnh viện khám xem nhé?”

Phuong Huỳnh lắc đầu, “Ông ngoại Nguyễn, không sao đâu ạ.”

Tường Tây Tri ngắt hai bông băng sạch, chậm rãi lau vết máu kéo dài trên trán, nhìn gần, mới phát hiện trên đầu cô có lọn tóc bị kéo căng, máu chảy ra từ chỗ đó.

“Nghe thấy Phuong Huỳnh thảm than ‘a’ một tiếng, tay run, vội hỏi: ‘Đau à?’”

“Không...”

Tường Tây Tri rũ mắt xuống, động tác trên tay càng nhẹ, lau vết máu sạch sẽ, thấm chút iod, nhẹ nhàng khử trùng cho cô.

Phuong Huỳnh nhỏ giọng hỏi: “Sau cậu biết được?”

“... Nhìn thấy trong kính viễn vọng.”

Phuong Huỳnh trừng mắt, “Cậu nhìn lên đó?!”

“... Không có, ngoài ý muốn nhìn thấy thôi.”

“Cậu là học sinh ba tốt, vậy mà nhìn lên con gái...”

“... Thật sự là ngoài ý muốn.”

Phuong Huỳnh cười khúc khích, “Ai tin cậu chứ.”

Tường Tây Tri bắt đầu dĩ, thoa thuốc tiêu viêm trên mặt sưng đỏ của cô, “Còn cười, không đau à?”

“Đau chứ, nhưng khóc cũng vô dụng, có thể làm đau đớn đỡ hơn chút sao?”

Về mặt Tường Tây Tri căng thẳng, bây giờ còn chưa thả lỏng.

Lúc này, nhìn cô cười, anh tình nguyện nhìn cô khóc hơn, giống như người bình thường vậy.

Bên kia, dưới sự trấn an của Ngô Ứng Dung, cảm xúc của Đinh Vũ Liên đã ổn định lại, nhưng vẫn sợ hãi, ngơ ngác nhìn Phương Huỳnh, không ngừng lau nước mắt.

Ngô Ứng Dung thở dài, “Tiểu Phương, rốt cuộc chuyện gì xảy ra thế? Cha con đánh hai người bao nhiêu lần?”

“... Không đếm được.”

“Nhiều năm như vậy, sao không có người phát hiện?”

“Bà ngoại...” Về mặt Phương Huỳnh lạnh nhạt, “Không phải bọn họ không phát hiện, mà là không muốn phát hiện.”

Ngô Ứng Dung nhất thời khó mà trả lời được, một lát mới hỏi tiếp: “Mẹ cháu, có phải tình trạng tinh thần không được tốt không?”

“... Là bị Phương Chí Cường làm hại.”

Tường Tây Tri có chút không đành lòng, không muốn nhìn Phương Huỳnh như vậy, còn phải đào khoét ra chuyện này, thấp giọng nói: “Bà ngoại, ngày mai rồi nói sau nhé?”

Ngô Ứng Dung đứng lên, “Được... Bà đi làm nóng rượu (*), mọi người uống một ly, hôm nay ngủ sớm một chút.”

(*) Trong bản raw là 酒酿: tửu nhưỡng. Một dạng rượu gạo Trung Quốc không pha chế chứa bã rượu nếp có hàm lượng cồn rất thấp và thường cho trẻ em uống được gọi là tửu nhưỡng hoặc lao tao.

Ngô Ứng Dung thu xếp phòng cho khách một lát, thay drap giường mới, sợ hai mẹ con lạnh, lại thêm một chăn bông sợi tơ tằm.

Phương Huỳnh giúp Đinh Vũ Liên rửa mặt, ngồi trên mép giường, chờ mẹ ngủ, thì mình cũng đi rửa mặt.

Ngô Ứng Dung và Nguyễn Học Văn không thức khuya nổi, chờ tất cả mọi người vào phòng, cũng tắt TV, đi lên lầu nghỉ ngơi.

Tường Tây Tri không ngủ được, sắp tới 0 giờ, tiếng pháo hoa nổ vang bên ngoài liên tục không ngừng.

Anh mặc áo khoác vào, mở cửa, chợt phát hiện cửa toilet nửa mở, bên trong có đèn. Đi qua nhìn một cái, đã thấy Phương Huỳnh đang đứng ở trước gương, cầm kéo cắt tóc. Tóc dài đến vai, đã bị cắt đi hơn phân nửa.

“Phương Huỳnh.”

Bóng người dừng lại, quay đầu, cười với anh, động tác cũng không dừng lại, “Cậu còn chưa ngủ à?”

“Cậu...”

“Cắt tóc.” Cô nhìn gương mặt trong gương, “Sắp xong rồi, cậu chờ tởm lát.”

“Tóc cậu dài một chút... mới đẹp.”

Phương Huỳnh nhún vai, “Nhưng bị người ta nắm được cũng rất đau.”

Tường Tây Tri không lên tiếng.

“Cậu muốn cắt thử không?” Phân nửa mái tóc dài vẫn còn quấn ở trên tay, đưa cây kéo cho Tường Tây Tri, “Rất thú vị đấy.”

Tường Tây Tri mím chặt môi, “Không cần.”

Phương Huỳnh nháy mắt, giọng nói mang chút ý nhờ vả, “... Cậu giúp tởm cắt đi, được không? Tởm không nhìn thấy phía sau...”

Tường Tây Tri ngậy người hồi lâu, mới chậm rãi đi vào, nhận lấy cây kéo trong tay cô.

Phương Huỳnh quay lưng lại, giọng nói mang theo ý cười: “... Cậu cắt đẹp một chút, cắt hỏng tởm sẽ trách cậu.”

Tường Tây Tri nghiêm mặt, “Cậu có thể im lặng được không?”

Một lát, không nghe thấy tiếng trả lời.

Tường Tây Tri khẽ nhú mào, nắm lấy tóc phía sau cô, khoa tay múa chân một lát, nhưng hồi lâu vẫn chưa cắt đi.

“... Cậu nhanh chút đi.”

Tường Tây Tri cắn chặt răng, chốc lát, khép cán kéo lại, “rắc” một tiếng, cuối cùng cũng cắt đứt.

Sợi tóc trượt xuống theo ngón tay, rơi vào thùng rác trước bồn rửa mặt.

Tường Tây Trì cầm cây kéo, đặt vào chỗ tóc đều, cắt sửa thành tóc so le một chút, để cô thấy tóc ngắn nhìn xấu ra sao.

Một lát, anh thấp giọng nói: “Được rồi.”

“Cậu nắm lấy thử xem.” Giọng nói của Phương Huỳnh rất nhẹ, “... Thử xem còn có thể nắm lấy không.”

Tường Tây Trì không nhìn được, theo thói quen đặt kéo trên bồn rửa mặt, “Tự cậu làm thử đi.”

Cho dù là giả, chỉ mang tính tượng trưng, anh cũng không muốn tổn thương cô.

“A Trì...” Phương Huỳnh quay đầu lại, “... Cảm ơn cậu.”

Ánh đèn vàng nhạt chiếu vào trong mắt cô, giống như ánh trăng nhu hòa chiếu trên mặt nước.

Tường Tây Trì nín chặt môi, nhìn cô, không lên tiếng.

Pháo hoa ngoài cửa sổ nổ vang, chiếu lên lam bầu trời đêm lúc sáng lúc tối.

Khoảnh khắc tốt đẹp này, cô chớp chớp mắt, chốc lát hơi nước mờ nhạt trong mắt biến mất không dấu vết.

Hình như đã qua 0 giờ, bầu trời đêm bên ngoài đã yên lặng.

Phương Huỳnh quay lưng, vặn mở vòi nước, gội nước lên mặt.

“...” Tường Tây Trì không nhìn được nhắc nhở cô, “Vừa mới thoa thuốc cho cậu.”

Tay Phương Huỳnh khựng lại, cười ra tiếng, “... Cậu phiền chết.”

Mở cửa sau ra, hai người đi ra hành lang, mượn ánh sáng đèn lồng trên đầu chiếu xuống, Tường Tây Trì lại thoa thuốc một lần cho cô nữa.

Phương Huỳnh xoay người, bắt chước anh như thế, mặt nhìn về phía nước sông, hai chân treo lơ lửng.

Không tránh được tán gẫu chuyện đêm nay.

“Cậu từng tìm người giúp rồi sao?”

Phương Huỳnh cười lạnh một tiếng, “Tớ đã báo cảnh sát, vô dụng.”

Mới đầu, nửa đêm, Phương Huỳnh bị tiếng la khóc cách vách làm tỉnh ngủ, chạy qua hỏi xảy ra chuyện gì, Phương Chí Cường quát cô vài câu, bảo cô mau đi ngủ.

Sau này, một lần lại một lần, Phương Chí Cường cũng không né tránh cô nữa, buổi sáng, giữa trưa, buổi tối, chỉ cần hơi không vừa ý, sẽ lấy Đinh Vũ Liên trút giận.

Có một lần, sau khi Đinh Vũ Liên bị đánh chạy đi cầu cứu, không chạy xa, đã bị bắt trở về, bị hành hung ở trong nhà đến sắp chết, nằm trên giường một tuần mới có thể xuống đất. Năm lần bảy lượt, dần dần bà bị thuần hóa không còn dũng cảm trốn thoát.

Phương Huỳnh từng cầu cứu, từng báo cảnh sát.

Nhưng mà hàng xóm đã sớm bị Phương Chí Cường thăm hỏi bắt chuyện, không có người sẽ đi nghi ngờ một người đàn ông “Trung hậu thành thật nhiệt tình”, mặc dù có vài người nghi ngờ, cũng nghe nói người đàn ông bị “đội nón xanh”, có đàn ông nào chịu được loại nhục nhã này, dạy bảo vợ một chút, quả thật là chuyện bình thường, cứ cảnh sát nhân dân ở đồn tới, vừa nghe nói là “vợ chồng cãi nhau”. Chỉ khuyên bảo vài câu thì trở về, “Vợ chồng, nói chuyện rõ ràng, đừng dùng bạo lực giải quyết”, dần dà, vừa nghe nói là con gái của nhà họ Phương báo cảnh sát, đến nỗi cũng lười giải quyết.

Phương Huỳnh cảm thấy dường như xung quanh mình hình thành một khoảng không, rõ ràng có người đến người đi quanh mình, nhưng giọng nói của cô lại bị ngăn cách hoàn toàn, không có bất cứ ai có thể nghe cô kêu cứu.

Trừ cô ra, cũng không thể dựa vào ai.

Chờ hiểu được chuyện này, cô liền thành người “không chuyện ác nào không làm”, “có cha sinh nhưng không được dạy dỗ”, “cẩu tạp chủng” trong miệng hàng xóm. Nếu có ai bịa đặt Đinh Vũ Liên là “người phụ nữ hư hỏng”, “đầu óc có vấn đề”, cô liền xông lên liều mạng với người đó.

Phương Huỳnh lắc lư hai đùi, “... Người chính là như vậy, nếu cậu mạnh hơn hẳn, hẳn sẽ chịu thua cậu. Bây giờ không có ai còn dám nói xấu mẹ tớ trước mặt tớ, bọn họ muốn sống, tớ không cần sống.”

Cô dừng một lát, bỗng nhiên nghĩ đến lần trước, Trương Tây Trì bảo cô “đừng nói lời nói thế này.”

Quay đầu đi, quả nhiên Trương Tây Trì nhìn cô với ánh mắt phức tạp.

Phương Huỳnh dịch về phía bên cạnh anh, “... Cậu sẽ giúp tớ giữ bí mật chứ?”

“Sẽ không.”

“...” Hai tay Phương Huỳnh chống lan can, cơ thể nghiêng về phía trước một chút, cúi người nhìn Trương Tây Trì, “Giúp tớ giữ bí mật, đừng nói với người ở trong trường?”

“Điều kiện đâu?”

Phương Huỳnh trợn mắt há hốc mồm: “Còn muốn nói điều kiện?”

“Đương nhiên.”

“Cậu nói đi, điều kiện gì?”

Trương Tây Trì cân nhắc, một lát mới trả lời: “... Học tập cho tốt.”

Nét tươi cười trên mặt Phương Huỳnh lập tức biến mất, “Trừ cái này ra.”

“Vì sao?”

“Tớ không phải là một sách đâu, tớ không muốn học.” Gương mặt nhìn lên, ngọn đèn gần gần xa xa nối đuôi nhau, “... Tớ chỉ muốn gom tiền, dẫn mẹ rời khỏi nơi này.”

“Cậu gom được bao nhiêu?”

Phương Huỳnh mím môi.

“Cậu làm việc ở quán bar à?”

Phương Huỳnh sùng sốt, trên mặt mang theo chút tức giận, “Cậu theo dõi tớ?”

Trương Tây Trì không phủ nhận cũng không giải thích gì.

Phương Huỳnh dịch sang bên cạnh, đỡ hành lang bên cạnh, trở người nhảy đáp trên mặt đất, “Tớ đi ngủ.”

“Phương Huỳnh.” Trương Tây Trì gọi cô.

Phương Huỳnh dừng bước lại.

“Cậu sợ cái gì? Thật ra cậu rất thông minh.”

“Cám ơn cậu.” Phương Huỳnh quay đầu lại, cười hi hi nói, “Vẫn không thông minh bằng cậu, người đứng nhì thôi.”

Sáng sớm hôm sau, Nguyễn Học Văn dẫn Phương Huỳnh đi bệnh viện nhỏ gần đấy làm kiểm tra, được kê thêm vài viên thuốc giảm viêm.

Lần đầu dự định muốn đi thăm người thân, Ngô Ứng Dung hơi khó xử.

Trương Tây Trì nói mình không đi, ở nhà chăm sóc Phương Huỳnh và Đinh Vũ Liên.

Họ hàng bên kia, vốn không có quan hệ gần với Trương Tây Trì, Ngô Ứng Dung suy nghĩ một lát, liền đồng ý, bảo Trương Tây Trì có việc gì thì có thể gọi điện thoại cho bà bất cứ lúc nào.

Trước khi đi, Ngô Ứng Dung cho hai đứa nhỏ mỗi người một bao lì xì, lại an ủi Phương Huỳnh, nói cô ở trong nhà này trước, chờ bà đi thăm họ hàng trở về, sẽ bàn bạc sau này phải làm thế nào.

Giữa trưa ăn cơm xong, Đinh Vũ Liên ngủ trưa, Phương Huỳnh chuẩn bị về nhà một chuyến —— cô nhớ máy ghi âm và băng nhạc đã bị ném hỏng mất.

Khóa cửa lại, Trương Tây Trì cùng đi trở về với cô.

Cửa trong nhà đang mở, vừa mới bước vào, đã nghe thấy tiếng xả nước ào ào truyền đến từ toilet.

Một lát, Phương Chí Cường vừa đeo dây nịch, vừa đi ra từ toilet, thoáng nhìn hai người ở cửa, bước chân dừng lại, “Mày vẫn biết đường trở về à?”

“Đây là nhà của tôi, tại sao tôi không thể trở về?”

Tối hôm qua, Phương Chí Cường rất mất mặt, vốn còn đang tức giận, nhìn thấy tính tình này của Phương Huỳnh, con tức lập tức dâng lên.

Tường Tây Tri nhìn bộ dáng ông ta như muốn động thủ, tiến đến phía trước một bước, kéo Phương Huỳnh về phía sau.

“Đây là chuyện nhà của tao, đến phiên thằng nhóc mày nhúng tay vào sao?” Phương Chí Cường cười lạnh, liếc nhìn Phương Huỳnh, “Hay quá đấy, mới có mấy tuổi, đã học mẹ mày làm chuyện bậy ở bên ngoài...”

Máu nóng Phương Huỳnh dâng lên, buột miệng mắng: “Phương Chí Cường, tôi thao cả nhà ông!”

Tường Tây Tri nhanh chóng cản Phương Huỳnh lại.

Trải qua chuyện sáng tỏ tối hôm qua, Phương Chí Cường cũng biết không cần nhện nữa. Cuối cùng cuộc chiến giữa hai người cũng không xảy ra, ông thay một bộ quần áo, vừa chửi vừa đi ra cửa.

Lần đầu tiên Tường Tây Tri vào nhà của Phương Huỳnh.

Mấy căn phòng to như vậy, trừ giường, tủ, một cái bàn, một chiếc ghế dựa ra, cái gì cũng không có. Tường màu trắng bị tróc rớt xuống nền nhà, góc tường thấm nước, nổi lên một lớp mốc màu xanh trắng.

Trên bàn, trong chai nước ngọt cất một nửa, cắm bông vạn thọ đã héo rũ xuống, còn có thể nhìn thấy chút màu da cam.

Bước vào phòng ngủ, Phương Huỳnh đang đứng trước bàn học với một chồng báo, lấy bút chì cắm vào lỗ băng nhạc, kéo sợi dây ra từng chút từng chút rồi cuộn trở về. Bên cạnh là máy ghi âm đã bị ném vỡ thành phần nửa.

Tường Tây Tri cầm máy ghi âm, “Còn có thể dùng sao?”

Phương Huỳnh lắc đầu.

“Tớ giúp cậu sửa thử xem.”

“Không có việc gì... Chắc không sửa được đâu.”

Tường Tây Tri nhìn trong tay cô, “Băng thì sao?”

“Băng vẫn tốt.” Giọng nói Phương Huỳnh nặng nề. Tháng mười một vừa mua album mới, cô luyến tiếc vì chỉ mới nghe một lần mà thôi.

Vào mùng ba, Ngô Ứng Dung thăm người thân đã trở về.

Giữa trưa ăn cơm xong, Phương Huỳnh đưa Đình Vũ Liên về phòng nghỉ ngơi, khi trở ra, Tường Tây Tri không ở trong phòng.

Ngô Ứng Dung nói anh đi ra ngoài, mua chút đồ.

Phương Huỳnh chán đến chết, vào phòng Tường Tây Tri, tìm được một cuộn vở còn trống, lấy bút ra.

Chờ đến khi viết xong đoạn thứ nhất, cô mới ý thức mình lại nghiêm túc giúp anh làm văn, còn cố gắng học theo lối văn của nam sinh.

Yêu cầu số lượng từ làm văn không nhiều, cả buổi trưa, cô đã làm bài xong cho cả hai người.

Sắp đến lúc ăn cơm tối, rốt cuộc Tường Tây Tri cũng trở về.

Phương Huỳnh nghe thấy giọng nói của anh, đứng lúc muốn ra ngoài, anh đã vào phòng ngủ trước.

Vừa nâng mắt nhìn, liền nhìn thấy một đóa hoa vàng rực.

Tường Tây Tri nhét hoa vào trong lòng cô, “Cầm.” Rồi quay người đi ra ngoài, chốc lát, cầm một bình thủy tinh đựng nước đi đến.

Phương Huỳnh sững sốt, nghe anh căn dặn cầm hoa vào, mới phản ứng kịp. Cô vừa nghịch cánh hoa, vừa nhìn anh tháo cặp da đeo ở trên lưng xuống, “Cậu ra ngoài mua hoa à?”

“Không phải.” Tường Tây Tri sờ sờ cặp da, lấy ra một đồng linh kiện kim loại, đặt vào trong ngăn kéo, cuối cùng, lấy cái gì đó hình bầu dục ra, nhét vào trong tay cô.

Vật này không lớn hơn trứng chim bao nhiêu, mặt trên có vài cái nút nhô lên, cũng không biết là làm cái gì.

Tường Tây Tri tiếp tục lục cặp da, lấy một cục pin số bảy ra, cầm lấy vật đó, vừa lắp pin, vừa giảng giải cho cô, “Dụng cụ mang bên người để báo cảnh sát, rút đầu cắm ra, sẽ phát ra tiếng còi báo động 130 dB...”

“130 dB lớn lắm à?”

“Máy bay phản lực cất cánh mới 140 đề-xi-ben.” Tường Tây Trì cài nắp pin xong, “Sau này, nếu Phương Chí Cường ra tay, cậu rút đầu cắm ra.”

“Cậu có thể nghe thấy sao?”

“Chắc cả con hẻm đều có thể nghe thấy.”

“Vậy tớ thử xem...”

Tường Tây Trì còn chưa kịp phản ứng, Phương Huỳnh đã bắt đầu.

Tiếng “Ting Ting Ting Ting” đĩnh tai nhức óc vang lên, ánh sáng màu đỏ của “cái nút” thoát ần thoát hiện, Phương Huỳnh sợ đến mức tim đã roi lộp bộp rồi.

Tường Tây Trì nhanh chóng bắt lấy, gài đầu cắm trở về.

Bên ngoài truyền đến tiếng rống giận của Ngô Ứng Dung rống giận: “Hai đứa đang làm cái gì hả! Dọa chết người!”

Phương Huỳnh ôm tim, cùng Tường Tây Trì liếc nhau, cười ha ha.

Cô trân trọng cắt còi báo động đi, cười nói: “Cảm ơn, tớ nhất định sẽ mang theo.”

“Ừ.”

“Cho nên.” Phương Huỳnh cố ý đùa anh, “Sau này cậu đừng lấy kính viễn vọng nhìn lên tớ nữa.”

Tường Tây Trì: “...”

Phương Huỳnh cười ngả người về phía sau, đẩy sách bài tập về trước mặt anh, nói chuyện nghiêm túc, “Tớ giúp cậu làm văn rồi.”

Tường Tây Trì nhận lấy nhìn thoáng qua, “... Lý tưởng của tớ không phải là làm người du hành vũ trụ.”

“Kệ cậu, nam sinh đều muốn làm nhà du hành vũ trụ.” Phương Huỳnh liếc anh, “... Tự cậu sửa đi.”

Tường Tây Trì: “...”

“Vậy lý tưởng của cậu là gì?”

“... Không biết.”

Phương Huỳnh vui vẻ quyết định thay anh, “Vậy kệ đi, nỗ lực làm nhà du hành vũ trụ trước.”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16-2: Đừng sợ (2)

Edit: Tịnh Hào

12 tháng Giêng, học kỳ mới khai giảng.

Phương Huỳnh và Đinh Vũ Liên đã chuyển về trong nhà, có còi báo động bên người, lá gan của Phương Huỳnh cũng lớn không ít.

Trên thực tế, sau đêm giao thừa hôm ấy, Phương Chí Cường không về nhà nữa, chắc cũng biết tình thế dư luận gần đây gây bất lợi cho ông ta, muốn đi ra ngoài tránh nạn một thời gian.

Học kỳ sau và học kỳ trước không có gì khác nhau, chỉ là Trường Quân đặt ra một quy định mới, vì cổ vũ học sinh cố gắng cạnh tranh với nhau, để học sinh dựa vào thứ tự trong cuộc thi, tự do chọn bạn ngồi cùng bàn.

Tường Tây Trì đứng hạng nhất cuộc thi cuối kỳ một, hoàn toàn có quyền ưu tiên.

Nửa học sinh nữ trong lớp chờ đợi nhìn về phía anh, anh đứng dậy, không nhìn ai cả, gọn gàng dứt khoát, “Chỗ ngồi hiện giờ, em ngồi cùng với Phương Huỳnh.”

Trương Quân sững sốt.

Phương Huỳnh đã ghé phía sau anh.

Anh làm lơ, hỏi Trương Quân, “Thầy Trương, bây giờ đổi chỗ ngồi, hay là đợi lát nữa mới đổi ạ?”

“Đợi... đợi lát nữa đổi, chắc chắn rồi đổi một lượt luôn.”

Khi chuyển chỗ ngồi, Trương Tây Tri chủ động giúp Phương Huỳnh dọn bàn.

Phương Huỳnh liếc anh, “Cậu có bệnh à!”

“Cho cậu chép bài thi.”

Phương Huỳnh thay đổi như gió, chân chó khen ngợi: “... Cậu thật sự là người tốt!”

Nhưng mà Phương Huỳnh rất nhanh đã hối hận.

Hạng ba trong lớp của học kỳ trước, là Mẫn Thắng Nam, cô ấy chọn chỗ ngồi phía trước Trương Tây Tri.

Phương Huỳnh rất nhanh phát hiện, không chỉ Trương Tây Tri ngồi sau người hạng ba, xéo phía trước là người hạng tư, xéo phía sau là người hạng năm

... Cô thành “khu thất thủ”, bị bốn, năm học sinh ưu tú hoàn toàn vây quanh.

Ngồi cùng bạn với Trương Tây Tri, không những không được sao chép bài thi, khi đi học, Trương Tây Tri luôn nhìn chăm chăm không để cô phân tâm, hết giờ học còn tận dụng triệt để giảng đề toán cho cô.

Mà một vòng học sinh ưu tú xung quanh cô, với Trương Tây Tri làm trung tâm, hình thành bầu không khí chỉ có học và học, vô tiết hay tan học đều không phân biệt được.

Chưa ngồi được một tuần, Phương Huỳnh đã chịu không nổi, la hét muốn đổi chỗ ngồi.

“Chùng nào cậu thi qua tở, thi có thể tự do chọn bạn cùng bàn.”

Lòng Phương Huỳnh hóa thành tro bụi: “... Kiếp sau đi.”

Ở chỗ này, duy nhất chỉ có một cô gái nhẹ nhàng là Mẫn Thắng Nam. Khi thi, chỉ cần lấy bút đâm nhẹ lên lưng của cô ấy, cô ấy sẽ dựng bài thi đứng lên.

Chuyện này Trương Tây Tri không xen vào, chỉ có thể trừng mắt bày tỏ cảnh cáo, Phương Huỳnh vui vẻ trừng lại anh.

Rất nhanh đã đến tháng ba, là ngày sinh nhật của Trương Tây Tri.

Phương Huỳnh bắt đầu suy nghĩ từ rất sớm xem tặng quà gì cho anh. Càng nghĩ, càng suy nghĩ không ra. Khi học tiết lịch sử, cô khêu lưng của Mẫn Thắng Nam, truyền tờ giấy qua.

“Sắp tới sinh nhật của Trương Tây Tri rồi, tặng món gì cho cậu ấy thi được đây?”

Dường như Mẫn Thắng Nam bị dọa ngốc, nhìn chăm chăm tờ giấy kia hồi lâu.

Phương Huỳnh có chút sốt ruột, định khêu cô ấy, nhưng liếc mắt nhìn trên bục giảng, giáo viên lịch sử đang nhìn về phía bên này, không muốn hại học sinh tốt, đành phải từ bỏ.

Qua hồi lâu, Mẫn Thắng Nam mới đưa tờ giấy lại.

“Không phải quan hệ của bạn Phương và bạn Trương tốt lắm sao, sao lại hỏi tở?”

Trả lời như không trả lời, Phương Huỳnh thờ dãi.

Trước kia khi gặp tình huống thế này, Khổng Trinh Trinh và Vạn Tử Lâm có thể làm người cố vấn cho cô, nhưng học kỳ này, bất giác cô đã hoàn toàn xa lạ cùng với các cô ấy.

Khổng Trinh Trinh càng thêm trầm mặc ít lời, lên lớp tan học đều lên nghịch đi động; Ngụy Minh càng ngày càng có phong cách thiếu niên nổi loạn, trốn tiết, đánh nhau, không có gì là tốt cả; mà Vạn Tử Lâm càng ngày càng phô trương, càng biết trang điểm, trở thành tiêu điểm của đám con trai trong lớp.

Có một bữa trong giờ nghỉ chuyển tiết, Phương Huỳnh nghe thấy có mấy nam sinh mập mờ cười hỏi Vạn Tử Lâm, “Này, tuần này cùng đi xem nữa

không?”

Vạn Từ Lâm làm bộ muốn đánh bọn họ, nhưng trên mặt lại mang theo ý cười, “Các cậu có ghê tởm hay không chứ!”

Sau này Phương Huỳnh mới nghe nói, Vạn Từ Lâm và vài nam sinh thân thiết, cùng đi tiệm net xem loại “phim đó”.

Còn có một lần, có bạn nam sinh kéo dây áo lót buộc phía sau cổ của Vạn Từ Lâm, cô ấy lập tức ôm trước ngực, một tay giữ dây áo, sắc giọng: “Các cậu làm gì hả!”

Nam sinh cười hi hi, ánh mắt liếc nhìn trước ngực cô ấy, “Trở mã không tệ đấy!”

Dường như chỉ trong một đêm, tất cả đề tài nói chuyện của các nam sinh, đều bắt đầu mang theo chút màu sắc, xao động, tò mò, bí ẩn, lại không giấu giếm.

Người duy nhất không chịu ảnh hưởng, hình như chỉ có Trương Tây Tri.

Tan học, Phương Huỳnh về nhà cùng Trương Tây Tri.

Đến hẻm Kiều đang định tách ra, Trương Tây Tri chợt nói, “Đợi một chút.”

“Làm sao vậy?”

Trương Tây Tri tháo cặp da xuống, lấy một túi vải từ bên trong ra, đưa cho Phương Huỳnh.

Phương Huỳnh hiếu kỳ nhận lấy, mở ra, nhìn thấy bên trong là máy ghi âm bị ném thành hai nạy đã nguyên vẹn.

Phương Huỳnh sững sốt, “Sửa được sao?”

“Chắc là sửa được rồi, chỗ của tớ không có băng, cậu mang về thử xem.”

Phương Huỳnh kinh ngạc, nhướn mày cười, “Cậu đi theo cùng tớ nhé.”

Còn chưa tới nhà, ở xa xa Phương Huỳnh đã nhìn thấy Phương Chí Cường đi ra từ trong nhà.

Cô sững sốt, dùng sức đạp, vọt nhanh đến trước, thắng xe lại, chặn đường của ông ta, “Phương Chí Cường, ông trở về làm gì!”

“Nhà của ông, tao về liên quan gì đến mày?”

Lòng Phương Huỳnh hồi hộp, “Mẹ tớ...”

Trương Tây Tri nhắc nhở cô: “Di Đình không ở nhà, đừng lo lắng.”

Lúc này Phương Huỳnh mới nhớ, Đình Vũ Liên đã theo Ngô Ứng Dung giúp đỡ trong viện dưỡng lão.

Phương Chí Cường nhìn chằm chằm Phương Huỳnh, “Mẹ mày đi đâu rồi?”

“Liên quan gì đến ông?”

Phương Chí Cường liếc cô, khề hừ một tiếng, quay người rời đi.

Đến nhà, Phương Huỳnh mở tủ quần áo ra, kéo hộp sắt cất giấu kỹ của mình ra. Vừa nhìn, mắt choáng váng— khóa bên trong bị cạy mở, tiền giấu ở bên trong không còn một đồng.

Phương Huỳnh tức giận đến môi run run, ném hộp sắt lên giường, băng ở bên trong rơi xuống giường.

Cô chạy mấy bước ra cửa, đuổi tới đầu cầu, cũng không thấy bóng dáng của Phương Chí Cường, chắc là đã sớm đi xa.

“Phương Huỳnh!”

Trương Tây Tri đuổi theo, đã thấy bóng lưng cô đứng ở đầu cầu, vẫn không nhúc nhích, cảm thấy có chút khác thường.

Tiến lên phía trước, cúi đầu nhìn.

Ánh nắng chiều chiếu lên sợi tóc của cô, ánh sáng ấm áp gò má có chút nhẹ nhàng.

Cô không lên tiếng, quét cường nhìn chằm chằm chỗ nào đó ở phía trước, tay gắt gao nắm chặt, cắn môi thật chặt.

Sau một lúc lâu, Trương Tây Tri mới phản ứng kịp.

Cô đang khóc.

Tường Tây Tri không chút suy nghĩ, bắt lấy cổ tay của cô, ôm vào lòng mình.

Rất nhiều cảm xúc, cảm xúc lẫn lộn.

Nhưng mà cái ôm này rất đặc biệt và đơn thuần.

Giống như cô lạnh, anh sưởi ấm cho cô, cô khát, anh cho cô nước, cô sợ, anh che chở cho cô.

Chỉ thế thôi.

Qua hồi lâu, giọng nói Phương Huỳnh run run bật ra từ trong kẽ răng, “... Phương Chí Cường trộm tiền của tớ... Tớ đã tích được tiền xe cho hai người...”

Tường Tây Tri trầm mặc không nói.

Có một sự khó chịu không nói thành lời.

Hồi lâu, anh nói: “... Đừng sợ.”

Phương Huỳnh khẽ giật mình.

Lúc này, cô mới ý thức mình đang khóc.

Đối với cô mà nói, hành động “khóc” này chẳng có ý nghĩa gì, ngược lại sẽ trở thành chính mình mềm yếu làm người khác nắm được nhược điểm. Từ lần đầu tiên cô phản kháng Phương Chí Cường, bắt đầu bảo vệ Đinh Vũ Liên, cô đã không khóc nữa.

Khi bị Phương Chí Cường đánh đến mặt mũi bầm dập, bị mấy bà bác ở sạp chỉ vào mũi máng chửi, cô cũng không khóc, nhưng lúc này, một con sóng tuyệt vọng rất lớn đang nổi dậy, đột nhiên quật ngã cô xuống.

Cô phát hiện, thật ra mình cũng có giới hạn.

Đừng sợ.

Lời này giống như là chỗ dựa để cô tin rằng mình không còn tồn tại điểm yếu nữa.

Tường Tây Tri thông thả nói: “... Nếu cậu thật sự muốn rời khỏi nơi này, tớ có thể vay tiền cho cậu.”

Yên lặng trong chớp mắt, “... Nhưng mà cậu phải nghĩ kỹ. Đi đâu, bắt đầu cuộc sống như thế nào, một tháng cần trích ra bao nhiêu tiền, mới đủ chi tiêu cho cậu và dì, cậu chưa đến 14 tuổi, còn chưa tốt nghiệp cấp 2, có thể tìm được công việc gì đây...”

Phương Huỳnh ngậm ngẫn cả người.

Trừ xúc động và chấp niệm muốn rời khỏi Mặc Thành, mấy vấn đề này, cô chưa từng nghĩ tới.

Luôn muốn lớn lên, bốn ba lâu như vậy, mới phát hiện mình cách trưởng thành còn có một khoảng xa như thế.

“A Huỳnh.” Bàn tay Tường Tây Tri đặt lên bả vai gầy gò của cô, “... Chờ 18 tuổi, tớ cùng cậu rời khỏi Mặc Thành.”

“Đi đâu?”

“... Nơi có biển có thuyền.”

Hai mắt Phương Huỳnh đầm lệ, “... Còn phải rất lâu.”

“Không lâu... Rất nhanh.”

Trầm mặc một lúc lâu, Tường Tây Tri chợt nói: “Sinh nhật tớ sắp đến.”

“... Tớ biết.”

“Cậu đừng lo lắng việc chuẩn bị quà, đáp ứng yêu cầu này của tớ là được rồi.”

Mười tám tuổi, cùng nhau rời khỏi Mặc Thành.

Phương Huỳnh lùi một bước, nâng cánh tay dùng sức xoa xoa mắt —— mắt cô đỏ rực, có lẽ là do trời chiều chiếu vào.

Cứ nhìn anh như vậy, trịnh trọng gật đầu, “Được.”

Hôm nay là sinh nhật của Tường Tây Trì, học sinh ưu tú xung quanh “cổng nạp” không ít quà, nguyên bộ “bí kíp cấp 2 XX”, “đề thi giữa năm X, đề tham khảo năm X”, “luyện môn X của khóa X”, vân vân.

Vào tiết tự học, học sinh ngồi ở cửa phòng học hô một tiếng, “Tường Tây Trì, có người tìm cậu!”

Phương Huỳnh vốn chuẩn bị ngủ bù, tò mò ngẩng đầu nhìn ai là người “ngoại tộc cổng nạp”, thì thấy Cố Vũ La đứng ở cửa.

Phương Huỳnh quay mặt đi, đầu gối vào giữa hai cánh tay.

Một lát, cô nghe thấy ghế dựa bên cạnh bị kéo ra, Tường Tây Trì đi ra ngoài.

Thật vất vả chịu được đến lúc tan học, Phương Huỳnh đang chuẩn bị cùng Tường Tây Trì đi về, một nam sinh đi qua, nói có giáo viên tìm Tường Tây Trì.

Tường Tây Trì bảo cô chờ anh một lát, đi theo nam sinh đó rời khỏi phòng học.

Phương Huỳnh đợi khoảng mười phút, Tường Tây Trì còn chưa quay lại.

Cô chán đến chết, lấy máy MP3 từ trong ngăn kéo của anh, đeo một tai nghe, nghe nhạc.

Qua 5,6 bài hát, Tường Tây Trì còn chưa trở lại.

Ánh trời chiều chiếu xuống một nửa kính cửa sổ của tầng học làm đỏ bừng.

Một loạt tiếng chân vang lên trên hành lang, Phương Huỳnh vội vàng ngẩng đầu nhìn lên.

Là Khổng Trinh Trinh, thở hổn hển: “Phương, Phương Huỳnh!”

Phương Huỳnh tháo tai nghe xuống.

Khổng Trinh Trinh đỡ eo, không kịp thở, dồn dập nói: “... Mau, nhanh đi cứu Tường Tây Trì, Ngụy Minh muốn chinh cậu ấy!”

Bạn đang đọc truyện *Mưa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Cứu người

Edit: Tịnh Hào

Phương Huỳnh nhảy dựng lên, “Cậu nói cái gì?”

“Mau, nhanh đi... Nếu không thì không kịp đấy!”

Phương Huỳnh tháo máy MP3 xuống, đeo cặp da lên lưng, chạy thẳng ra cửa phòng học, đi vội đến bãi đậu xe cùng với Khổng Trinh Trinh.

Khổng Trinh Trinh thở hổn hển, vừa đạp xe vừa giải thích với Phương Huỳnh: “Ngụy Minh lừa Tường Tây Trì ra phía sau trường học, chỗ đó có xe mà cậu ấy đã sắp xếp, trực tiếp mang người đi mất...”

“Mang đi đâu vậy?”

“Trong khu thể dục bị bỏ hoang ở Thanh Dã! Tổ nghĩ cậu ấy chỉ muốn nói chuyện dạy bảo vài câu, không nghĩ tới...”

“Ngụy Minh định làm gì?”

“Tớ... lúc tớ đi ra, bọn họ đang chuẩn bị hắt nước rửa chén lên người cậu ấy—Ngụy Minh biết Tường Tây Trì thích sạch sẽ.”

Phương Huỳnh cắn chặt răng.

Khổng Trinh Trinh kích động sốt ruột, trong giọng nói có chút ghen ngào, “... Thực ra, người tổ giác không phải là Tường Tây Trì, mà là Vạn Từ Lâm—Vạn Từ Lâm vì muốn lấy điện thoại di động trở về, mới đi tìm Trương Quân tổ giác. Tớ nói với Ngụy Minh, nhưng mà hiện tại căn bản Ngụy Minh không cần biết Tường Tây Trì có tổ giác hay không, cậu ấy chỉ muốn làm khó Tường Tây Trì...”

Phuong Huỳnh cắt ngang lời cô ấy: “Vì sao?”

Trong mắt Khổng Trinh Trinh chứa đầy nước mắt.

Phuong Huỳnh lạnh giọng: “Vì cậu?”

Phuong Huỳnh liếc cô ấy, thấy cô ấy không nói chuyện, lửa giận trong lòng bốc lên, lại không thể nổi giận vào lúc này, chỉ đành phải sử dụng sức lực toàn thân, đạp xe nhanh đến khung xe sắp rơi ra.

Khoảng mười phút, rốt cục đã đến sân thể dục Thanh Dã.

Phuong Huỳnh ném xe đi, quay đầu nhìn Khổng Trinh Trinh: “Có phải Tường Tây Tri thật sự ở bên trong không? Cậu sẽ không cùng với Ngụy Minh chỉnh tó chứ?”

Khổng Trinh Trinh khóc oa oa, giọng lên thê: “Tớ không có! Tớ tuyệt đối sẽ không hại Tường Tây Tri!”

“Được, tớ tin cậu.” Phuong Huỳnh lục lại cặp da đeo trên lưng, từ bên trong lấy ra còi báo động của Tường Tây Tri đưa cho cô ấy, nhét vào trong tay Khổng Trinh Trinh, “Cậu tìm chỗ trốn đi, năm phút sau, cậu rút then cài chốt ra... Nếu người ở bên trong không bị dọa chạy, thì cậu trực tiếp báo cảnh sát.”

Khổng Trinh Trinh cầm còi báo động, hai mắt đầm nước mắt.

“Có nghe hay không!”

Khổng Trinh Trinh mạnh mẽ gạt đầu.

Phuong Huỳnh lại sờ sờ cặp da, lấy ra một con dao tiện ích từ trong ngăn kéo, bỏ vào túi quần, ném cặp da vào trong rổ xe đạp, đẩy cửa chính sân thể dục đã gỉ sét ra.

Tháng ba, những bụi cỏ vừa mới nhô lên trên sân điền kinh, mấy loại cỏ ở nơi này bị người khác giẫm lên làm nát, chỉ lộ ra từng bãi bùn đất trụi lủi.

Hai tay Tường Tây Tri bị kéo về phía sau, tay chân đã bị người khác đè chặt, mặt kề sát trong bùn.

Không biết mới vừa rồi thứ tạt vào anh là gì, nhưng mắt anh không mở ra được, một mùi tanh rình xông thẳng vào mũi, làm bụng anh cồn cào muốn ói.

Chân kia giẫm lên gáy anh đè xuống dưới, “Cậu cứng đầu phải không? Tường Tây Tri, tớ khuyên cậu đừng không biết phân biệt, đảng hoàng tử tể nhận sai đi...”

“Nhận sai với loại người căn bã như cậu?” Từ gương mặt dơ bẩn lộ ra một đôi mắt, ánh mắt sạch sẽ, cương quyết và khinh thường, giống như lần trước.

Ngụy Minh mắng một câu, chân giẫm lên mặt anh.

“Tiểu Ngụy, đừng nói lời vô ích với cậu ta! Buổi tối chúng ta còn có việc, muốn ra tay thì nhanh chóng đi, trừng trị cậu ta xong không phải còn có chuyện phải làm sao.” Một bên đè chặt tay chân của Tường Tây Tri, hai thanh niên lêu lổng được mượn từ chỗ kia của Triệu Thiện, không kiên nhẫn tiếp tục dây dưa.

Ngụy Minh nhìn Tường Tây Tri, có chút không cam lòng— bạo lực đối với người như Tường Tây Tri thì vô dụng, chắc chắn anh sẽ không bị đánh hai đấm mà dễ dàng nhận sai.

“Anh Lưu, các anh có cách gì cứng rắn hơn không?”

Hai người đó cười ha ha, “Cách thì nhiều lắm. Thằng nhóc này nhìn bộ dáng cũng không tệ, môi đỏ răng trắng, vậy càng dễ làm... Có một số người, có sở thích đặc biệt gì đó, đưa cậu ta tới, không cho ra cả đêm thì ngoan ngoãn hơn rồi...”

“Này...” Ngụy Minh do dự, “... Có phải hơi độc ác quá không?”

Một người hừ lạnh, “Không ác thì làm sao đi theo anh Thiện được? Anh Thiện cũng nói, hôm nay chính là luyện tập cho cậu, sau này có dám giao nhiệm vụ quan trọng cho cậu không, chính là nhìn hôm nay cậu làm tới trình độ nào.”

Ngụy Minh lau mặt, nhìn Tường Tây Tri.

Cậu ta nghĩ đến ánh mắt vô cùng kiêu ngạo của anh, lập tức hạ quyết tâm, “Anh Lưu, em nghe anh.”

“Vậy đừng dây dưa nữa, mau dẫn người đi...”

“Ngụy Minh.” Đột nhiên truyền đến giọng nói trong trẻo ở cửa chính.

Ngụy Minh theo phản xạ quay đầu nhìn, đã thấy Phương Huỳnh đặt tay vào trong túi, chậm rãi đi về phía bên này.

Hai người kia mắng một câu, “Chuyện gì đây hả? Đây là ai? Sao lại tìm tới chỗ này? Không mang mảnh giấy theo sao...”

Ngụy Minh thu chân, vóc người to lớn so với bạn cùng tuổi, loạng choạng rồi giữ thăng bằng, đối mặt với Phương Huỳnh.

Phương Huỳnh đến trước mặt, ánh mắt nhìn lướt qua Tường Tây Trì, rồi lập tức thu hồi, móng tay cô cào vào lòng bàn tay đến chảy máu, kiềm chế tức giận, “... Ngụy Minh, trước kia tớ đã giúp cậu.”

Khi đó Ngụy Minh là một người béo lùn, giọng nói nhỏ nhẹ, bị người khác cười nhạo, có mấy lần bị nam sinh quậy phá trong lớp chặn đường, muốn cời quần của cậu ta, kiểm tra xem cậu ta có phải là nam hay không.

Vì vào ngày khai giảng đầu tiên, bạn ngồi cùng bàn làm cho mình một phần ăn sáng, Phương Huỳnh xả tóc ném ghế, sử dụng một số thủ đoạn, cuối cùng tự mình ra tay, cũng thành công giải cứu cậu ta.

Cho nên hai năm cuối của tiểu học, tuy rằng bắt đồng không ít, nhưng Ngụy Minh thật lòng theo chơi với cô, có đôi khi còn nói giỡn gọi cô là “chị Phương”.

“A Huỳnh, chuyện gì ra chuyện đó. Nếu cậu có chuyện gì muốn nhờ tớ giúp, tớ sẵn sàng vui lòng. Nhưng mà Tường Tây Trì, không được—ai bảo cậu ấy không biết tự trọng!”

Hơn nửa năm, cậu ta đã học Triệu Thiện tính du côn, giọng điệu nói chuyện giống như lưu manh, người bị ức hiếp lúc trước, đã trở thành người ức hiếp người khác.

Cho dù Phương Huỳnh liều mạng không muốn sống, nhưng cho tới bây giờ cô sẽ không chủ động đi bắt nạt người khác.

Nguyên tắc xử thế của cô là, người không phạm ta, ta sẽ không phạm người; nếu người phạm ta, nhất định sẽ trả.

Phương Huỳnh hít sâu một hơi, “... Tớ đã báo cảnh sát.”

Ngụy Minh cùng hai người kia liếc nhìn nhau.

“Cảnh sát rất nhanh sẽ đến.”

Người đàn ông được Ngụy Minh kêu “anh Lưu” cười chán ghét, “Cô gái nhỏ, cô nói cô báo cảnh sát rồi à? Tôi nói cho cô biết, dùng chiêu này dọa người, vô dụng.”

“Tin hay không tùy anh, nhiều lắm là năm phút đồng hồ...”

Ngụy Minh do dự nhìn “anh Lưu”, “Anh Lưu, nếu không thì chúng ta rút lui đi...”

“Rút cái gì hả! Cậu chẳng có tiền đồ gì cả!”

“Anh Lưu” nói lòng kiềm chặt Tường Tây Trì, bước về phía Phương Huỳnh. Chợt thấy một ánh sáng sắc bén lóe lên, đâm về phía bên đây. Anh ta nhanh chóng lui về sau, đã thấy cô gái nhỏ gầy yếu ở trước mặt, nắm chặt con dao tiện ích sắc bén, đầu dao cách trán không đến hai tấc.

Anh ta vì sơ suất của mình mà bị dọa sợ đổ mồ hôi lạnh, “A, đúng là người ngoan độc!”

Ngụy Minh hiểu Phương Huỳnh, tuy tuổi cô không lớn lắm, tuy cô là nữ sinh, nhưng đã có sự nhẫn tâm mà nam sinh không có, chỉ cần cô còn thờ, sẽ nắm lấy hết tất cả cơ hội để phản kích, không quan tâm dùng thủ đoạn hạ lưu gì.

Bọn họ ba người, Tường Tây Trì và Phương Huỳnh hai người, không nhất định có thể chiếm lợi được.

Tay nắm dao tiện ích của Phương Huỳnh cực kỳ ổn định, không nhúc nhích, ánh mắt tàn nhẫn lạnh như băng, như đã thú bị xâm phạm lãnh thổ, nghe rằng nanh, chỉ cần đối phương dám tiến lên trước một bước, thì cô dám chơi tới cùng, liều mạng cùng với người đó.

Chính vào lúc này, chợt nghe tiếng cảnh báo ‘ting ting ting ting’ chói tai ở bên ngoài.

“***!”

“Anh Lưu” mắng một tiếng, nhanh chóng chỉ huy Ngụy Minh và tên còn lại rút lui.

Tiếng cảnh báo kia vang được hơn nửa phút thì dừng lại, ba người cũng chuồn mất không thấy tăm hơi.

Tường Tây Trì ho một tiếng, chậm rãi đứng lên từ trên đất.

Vừa nâng mắt nhìn, Phương Huỳnh vẫn đang giờ dao tiện ích, giữ nguyên tư thế lúc này.

Tường Tây Tri tiến lên một bước, vịn ngón tay cô—giống như đá, bất động.

Anh nhẹ nhàng kêu một tiếng, “Phuong Huỳnh.”

Lúc này cơ thể Phuong Huỳnh mới thả lỏng.

Anh lấy dao từ trong tay cô xuống, xoay ngược lưỡi dao lại, ném ra xa, rơi vào bụi cỏ.

Ánh mắt Phuong Huỳnh chậm rãi chuyển qua trên người anh.

Trên áo T-shirt màu trắng sạch sẽ của anh, đã bị hắt bắn hết, tỏa ra một mùi tanh tươi.

Môi cô run rẩy, một lát mới nói ra tiếng: “... A Tri.”

Tường Tây Tri cố nén cảm giác ghê tởm hít thở không thông trong bụng, “... Không sao.”

Sau đó, Phuong Huỳnh bước tới, bỏ nhào về phía trước, hai cánh tay ôm chặt anh.

Tường Tây Tri lùi về sau một bước, đứng vững, “... Cậu đừng làm dơ mình.”

Từ đầu đến cuối cô không dám nhìn kỹ tình hình hiện giờ của anh, càng không dám nghĩ tâm tình lúc này của anh thế nào...

Trong lòng khó chịu rồi tỉnh rồi ngủ, cứ như thế sau một lúc lâu, cô nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của Tường Tây Tri từ đỉnh đầu: “... Không sao cả.”

Cuối cùng ánh sáng mờ nhạt sắp tắt, mặt trời chỉ còn phân nửa báo hiệu trời sắp tối.

Phuong Huỳnh nhớ tới cái gì, đột nhiên nói lỏng tay, chạy vội ra ngoài sân điền kinh, tới gần chỗ khán đài.

Cô vẫy vẫy tay, “A Tri! Lại đây!”

Tường Tây Tri đi qua, nghe thấy tiếng nước ào ào, đi qua mới phát hiện chỗ kia có cái vòi nước.

Phuong Huỳnh kéo tay anh qua, chuyển vòi nước xuống, nhẹ nhàng xoa rửa.

Tiếp xúc nguồn nước sạch sẽ, cảm giác tanh tươi sền sệt trên người lại càng rõ ràng.

Tường Tây Tri không nhìn xuống, vừa rút tay, quay người, ngồi trên mặt đất, nôn ọe vài cái.

Phuong Huỳnh khẽ sợ, “A Tri...”

“Không có việc gì...”

“Cậu cởi áo ném đi, dù sao đã bẩn thành thế này.” Phuong Huỳnh ngồi trước mặt anh, đưa tay nắm lấy vạt áo dưới của anh...

“Đừng chạm vào tôi!”

Anh mạnh mẽ tránh tay của cô.

Phuong Huỳnh sững sốt, đã thấy sắc mặt anh trắng bệch, ngón tay nắm chặt thành quyền, khẽ run rẩy.

Cô chủ động lui ra phía sau nửa bước, nhẹ giọng nói: “Tớ... Tớ không chạm vào, tự cậu cởi đi, phải mau về nhà, nếu không bà ngoại Ngô sẽ lo lắng.”

Giữa trời hoàng hôn, ánh mắt Tường Tây Tri tĩnh mịch, duy trì tư thế này, thật lâu không nhúc nhích, như đang chống cự một nỗi sợ hãi không biết tên nào đó.

Qua thật lâu, anh mới chậm rãi đứng lên, giọng khàn khàn nói với Phuong Huỳnh “Thực xin lỗi.”

Đưa đầu vào trong vòi nước, vịn chốt mở.

Nước dọc theo đầu chảy ào ào xuống, tiếng gió lướt qua.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Xuân Thoảng Qua Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Bất đồng

Edit: Tịnh Hào

Khi Tường Tây Trì sắp rửa sạch sẽ xong, thì bên ngoài truyền đến một giọng nói dè dặt: “A Huỳnh.”

Lúc này Phương Huỳnh mới nhớ tới Không Trinh Trinh vẫn còn ở bên ngoài.

Cô ấy bước tới, đến bên cạnh, nhìn Tường Tây Trì, đưa túi giấy trong tay cho anh, “Tớ... quần áo sạch, cậu thay đi...”

Tường Tây Trì nhìn lướt qua trong tay cô ấy, không nhúc nhích.

Lúc này Phương Huỳnh không nói nhiều, đã trẻ thế này, lại là sinh nhật của Tường Tây Trì, có lẽ trong nhà đã gấp đến sắp điên rồi.

Cô nhận lấy túi giấy, lấy quần áo mới bên trong ra, cầm quần áo lên, đưa cho Tường Tây Trì, “Cậu mau đổi đi, tui tớ chờ cậu ở cửa.”

Vừa đi xa, nước mắt của Không Trinh Trinh như được mở khóa, chảy ào ào xuống, “A Huỳnh, thật xin lỗi...”

Phương Huỳnh tức giận: “Lời này cậu nói với Tường Tây Trì đi!”

Không Trinh Trinh cắn môi, khóc to.

“Di động.”

Không Trinh Trinh mở to hai mắt nhìn cô.

Phương Huỳnh không kiên nhẫn: “Đưa di động cho tớ mượn một lát!”

Không Trinh Trinh luống cuống tay chân lấy di động từ trong cặp da ra đưa cho Phương Huỳnh.

Phương Huỳnh gọi điện thoại cho Ngô Ứng Dung, nói lúc này Tường Tây Trì đang ăn bánh kem cùng với bạn học trong nhà ăn, lập tức sẽ trở về. Ngô Ứng Dung nhẹ nhõm, lại phê bình Tường Tây Trì vài câu, bảo hai người họ mau trở về ăn cơm.

Không Trinh Trinh nhận lấy điện thoại Phương Huỳnh trả trở về, chỉ ngáy ngốc nhìn cô, cũng đã quên khóc, “Cậu... Cậu đã gặp phụ huynh của Tường Tây Trì rồi à?”

Phương Huỳnh tròn trắng mắt, nghĩ rằng đã đến lúc nào rồi cô ấy còn muốn “tình tình ái ái”.

“Tường Tây Trì là anh em của tớ”, dừng một lát, lại nhấn mạnh một câu “Là loại bạn giúp bạn không tiếc mạng sống!”

Không Trinh Trinh: “...”

Không Trinh Trinh lấy còi báo động từ trong túi áo ra đưa cho Phương Huỳnh, còn nói: “Tớ sẽ tìm Ngụy Minh nói chuyện, tớ tuyệt đối sẽ không để cậu ấy gây sự với Tường Tây Trì nữa...”

Về mặt Phương Huỳnh lạnh nhạt, “Ngụy Minh đã thay đổi.”

Không Trinh Trinh chớp mắt, nước mắt lại muốn rơi xuống, “... Viên Từ cũng thay đổi.”

Phương Huỳnh nhìn cô ấy.

Chắc cô ấy biết Phương Huỳnh muốn cô ấy nói cái gì, bèn giải thích: “Học kỳ này tớ không có chơi cùng với hai người họ, bọn họ thân với Triệu Thiện quá, tớ thật sự lo lắng, từng khuyên mấy lần, bọn họ cũng không nghe... Viên Từ còn hỏi mượn tiền tớ mấy lần. Số tiền cũng không nhỏ, tớ không biết cậu ấy dùng làm gì, chắc sẽ không trả lại cho tớ rồi.”

“Coi cậu là mấy rút tiền.”

Không Trinh Trinh bị nói hoạch tẹt ra, khóc càng lớn tiếng hơn, “... Ngụy Minh luôn tự mình đa tình, lần này cũng là do tớ nói cho dù Tường Tây Trì đối với tớ thế nào thì tớ cũng không quan tâm. Cậu ấy không nghe, nhất định phải đi nói chuyện rõ ràng...”

Phương Huỳnh nhìn cô ấy, “Cậu tìm cậu ấy định nói thế nào với cậu ấy?”

“Nói chuyện nghiêm túc.”

“Cậu ấy sẽ nghe sao?”

“Không nghe...” Không Trinh Trinh nắc lên, “Không nghe thì tớ đi tìm ba tớ, mấy người vệ sĩ, đàn em đòi nợ của ông, cũng không phải ngồi không...”

“Cậu nghĩ xong rồi à? Cậu như vậy chẳng khác nào hoàn toàn bất đồng, làm tan vỡ tình bạn với Ngụy Minh.”

“Không phải cậu và bọn họ cũng tan vỡ rồi sao?”

“Tớ khác.” Phương Huỳnh cười, “Dù sao tớ vốn không có bạn bè, đã quen một mình...”

Vừa dứt lời, phía sau cửa sắt “Két” một tiếng.

Phương Huỳnh nâng dậy xe đạp mà mình ném xuống đất lên, cuối cùng dặn Khổng Trinh Trinh một câu: “Tự cậu giải quyết đi.”

Khổng Trinh Trinh gật đầu, nhìn Tường Tây Trì, ánh mắt có chút tội nghiệp, kìm nén hồi lâu, nhưng cũng chỉ nói ra một câu “Thực xin lỗi.”

Tường Tây Trì không nhìn cô ấy, chỉ hỏi: “Quần áo bao nhiêu tiền?”

“... Hai, hai trăm.”

“Ngày mai trả lại cho cậu.” Quay đầu nhìn về phía Phương Huỳnh, “Đi thôi.”

“Đi như thế nào? Không phải xe cậu còn ở trường học sao?”

Tường Tây Trì cầm nắm tay xe đạp của cô, “Tớ chờ cậu.”

“Ngày này.” Phương Huỳnh không vui, “Sao không phải là tớ chờ cậu!”

Tường Tây Trì ngồi lên xe đạp, liếc nhìn yên sau, “Đi lên.”

Phương Huỳnh bấu môi, “Ghế sau cần móng lăm.” Mặc dù nói như vậy, vẫn đeo cặp da lên vai, ngồi lên trên.

Quay đầu nhìn, Khổng Trinh Trinh còn đứng tại chỗ, liền nói: “Cậu mau về đi, đi đường cẩn thận.”

Chiếc xe hỏng của Phương Huỳnh chở hai người, càng ngày càng kêu tiếng két két, có thể dừng lại bất cứ lúc nào.

Tay của Phương Huỳnh đỡ trên yên trước, cảm thấy thịt trên mông mình sắp rớt xuống.

Người Tường Tây Trì hơi khom về phía trước, chỗ bả vai, áo T- shirt mới tinh che đi đường cong xinh đẹp và chính tề của anh.

Phương Huỳnh không biết vì sao, mở miệng gọi một tiếng: “Tường Tây Trì...”

“Hà?”

Não Phương Huỳnh bị đập mạch một lát, “Cặp da của cậu... còn ở phòng học.”

“Ngày mai đi sớm một chút làm bài tập.”

Phía trước là một cái dốc, Tường Tây Trì thấp giọng dặn: “Ôm eo tớ.”

Phương Huỳnh đưa tay, dùng một lát, vòng qua eo của anh.

Cót két cóc két.

Chiếc xe đạp xuống dốc, gió thổi bay tóc ngắn vén bên tai cô.

Cô híp mắt, tâm tình thả lỏng, cảm xúc không vui thoáng chốc biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Đến nhà Tường Tây Trì, một bàn đầy đồ ăn đã được dọn lên.

Đinh Vũ Liên cũng ở đó —— bà được Ngô Ứng Dung giới thiệu làm người quét dọn trong viện dưỡng lão gần đây, làm lúc 9 giờ về lúc 6 giờ chiều, bao cơm trưa, làm được một khoảng thời gian, không rụt rè sợ hãi ngây ngô như trước nữa, nói nhiều một chút, bình thường có thể giao lưu với người khác, trên mặt cũng bắt đầu xuất hiện nụ cười.

Ngô Ứng Dung chú ý Tường Tây Trì đã thay quần áo, Phương Huỳnh vội giải thích nói mới vừa ăn bánh ngọt trong nhà ăn, Tường Tây Trì bị người khác trét bơ, cho nên mới tạm mua áo mới mặc.

“Váy áo cũ đâu?”

“Cũ cũ cũ... được bạn học mang về rửa sạch rồi ạ!”

Ngô Ứng Dung không nghi ngờ gì nữa, “Mấy tên nhóc tui con, thật sự ngứa da rồi hả!”

Đến chín giờ tối, bữa tiệc sinh nhật của Tường Tây Trì mới kết thúc.

Đình Vũ Liên giúp Ngô Ứng Dung rửa chén. Phương Huỳnh ở trong toilet, đi ra không thấy Tường Tây Trì, nhìn ra bên ngoài, mới phát hiện anh đứng dưới mái hiên gọi điện thoại.

“Dạ... Không thiếu... Còn có việc gì ạ?” Giọng nói dần dần không kiên nhẫn, “... Con đã biết.”

Qua chốc lát, anh nói một tiếng “bye bye”, cúp điện thoại.

Phương Huỳnh đi qua, dựa vào trên lan can, “Điện thoại của ai thế?”

“Cha tớ.”

Tường Gia Bình nói với anh câu “Sinh nhật vui vẻ”, nói đã gửi 1000 đồng vào thẻ của anh, bảo anh muốn mua gì thì mua.

Phương Huỳnh trầm mặc.

Một lát, cô nói “Đúng rồi”, sờ túi tiền, “Đưa cậu cái này.”

Tường Tây Trì giương mắt nhìn sang.

Cô mở tay ra, trong lòng bàn tay là một vỏ đạn, được đục lỗ, có một cọng dây xuyên qua.

Tường Tây Trì kinh ngạc, nhìn vỏ đạn trong tay, “Thật à?”

“Đương nhiên là thật. Quán rượu tớ làm, trước đây ông chủ từng đi lính, tớ liền hỏi ông ấy là tớ muốn lấy.” Lần đầu tiên Phương Huỳnh cười ngại ngùng như vậy, “Cái này không quý, cậu đừng ghét bỏ.”

Tường Tây Trì đeo dây chuyền vỏ đạn lên cổ.

Phương Huỳnh không nhịn được nhìn sang.

Khí chất thiếu niên nho nhã, dưới áo T-shirt trắng là xương quai xanh rõ ràng, dùng mắt ở đầu viên đạn trước áo, lại làm anh có một loại khí chất không nói nên lời, kiên cường mạnh mẽ, không khuất phục.

Phương Huỳnh sờ mũi, “... Vẫn rất đẹp.”

Tường Tây Trì cúi đầu nhìn, “Cảm ơn.”

Phương Huỳnh cười, ngồi trên lan can, quơ quơ chân, “... Cậu đã 14 rồi.”

Tường Tây Trì nghiêng đầu nhìn cô, “Lớn hơn cậu.”

“Ừ.”

Trong mắt Tường Tây Trì mang theo ý cười, “Gọi anh trai đi.”

Phương Huỳnh làm bộ muốn đánh anh, “... Muốn chiếm tiện nghi tớ sao!”

Tường Tây Trì nắm lấy cổ tay cô, “Đừng quậy, cẩn thận rơi vào sông.”

Phương Huỳnh “ờ” một tiếng, rút tay lại ngồi ngay ngắn.

“A Trì.”

Tường Tây Trì nhìn cô.

“Cậu muốn học cấp 3 ở đâu?”

“... Không biết.”

“Cậu đến trường ngoại ngữ Mặc Thành đi.” Phương Huỳnh nâng hai chân lên, bắt chéo đặt trên lan can, cơ thể dựa vào cây cột phía sau, “... Thanh Dã bên này không tốt, cậu không nên ở chỗ này.”

Nếu ở lớp chọn của trường tốt như trường ngoại ngữ Mặc Thành, nhất định Tường Tây Trì sẽ không gặp chuyện như ngày hôm nay.

“Còn cậu?”

Phương Huỳnh trầm mặc một lát, cười một cái rồi nói: “Thi được chỗ nào thi đi chỗ đó.”

“Cậu nhớ đã đồng ý với tớ chuyện gì không?”

“Nhớ rõ, tớ sẽ không nuốt lời.”

Tường Tây Tri nhìn cô, ánh mắt có chút lạnh, “Tớ muốn cậu đồng ý cùng tớ thi ra ngoài tỉnh.”

Dòng chảy róc rách, làm lúc này Phương Huỳnh im lặng cực kỳ lúng túng.

“Tớ...” Phương Huỳnh đỡ lan can xoay người, đối mặt với sông Lục Xích, “Tớ học không ổn lắm”

“Cậu vẫn chưa thử qua.”

Giọng điệu Phương Huỳnh có chút không tốt, “Chuyện đã biết trước đáp án, thử cái gì chứ!” Cô bay nhanh qua liếc anh một cái, “Cậu cảm thấy chỉ có ‘học sinh tốt Phương Huỳnh’ mới xứng đi cùng cậu sao?”

Tường Tây Tri nín chặt môi, sau một lúc lâu mới hỏi: “Tớ từng nói câu này sao?”

Bên trong truyền đến tiếng Đinh Vũ Liên kêu “Bé con”. Phương Huỳnh tiến vào trong lan can, vội vàng nói câu “Tớ đi về”, kết thúc lần nói chuyện không thoải mái này.

Sau ngày sinh nhật, tất cả đều ổn định lại.

Không biết Khổng Trinh Trinh nói cái gì với Ngụy Minh, nhưng quả thật Tường Tây Tri không bị làm phiền nữa.

Khổng Trinh Trinh cũng trở nên xa lạ với Ngụy Minh và Vạn Tử Lâm, lên lớp tan học đều ôm đi động, đi một mình, có đôi khi nhìn chằm chằm Tường Tây Tri ngẩn người, nhưng không lần nào tìm anh chủ động nói chuyện.

Phương Huỳnh từng nói với Tường Tây Tri chuyện này, có chút cảm khái, “Nếu tớ có tiền như cậu ấy, thì sẽ không buồn rầu lo âu.”

“Cậu ấy có tiền, nhưng thứ cậu có, cậu ấy không thể có được.”

Giống như Phương Huỳnh nghe thấy một câu chuyện cười, bèn cười ha hả: “Có cái gì mà tớ có còn cậu ấy không có? Có người cha ăn nhậu cờ bạc chơi gái à?”

Tường Tây Tri không trả lời cô, cúi đầu làm đề thi số học.

Sau đó, Phương Huỳnh hỏi mượn bài tập của anh ba ngày đều bị từ chối, sắp buồn bực chết.

Vào ngày cuối tuần tháng năm, giữa giọng nói làm người khác buồn ngủ của giáo viên lịch sử, Phương Huỳnh dựng thẳng sách giáo khoa lịch sử lên, lén ngủ gật, tỉnh lại thì đã tan học.

Tường Tây Tri lại không đánh thức cô, ghé dựa cách bàn rất xa, anh duỗi chân chống lên gậy đỡ dưới mặt bàn, lưng dựa vào ghế, vẻ mặt có chút thất thần.

“A Tri?”

Tường Tây Tri lấy lại tinh thần, ánh mắt chuyển qua nhìn cô, “Tỉnh rồi.”

Phương Huỳnh đứng dậy thu dọn đồ đạc, “Đã tan học, sao cậu không gọi tớ thức dậy?”

Tường Tây Tri không mở miệng, ngồi bất động.

Phương Huỳnh xác định hôm nay anh có chút khác thường, ngừng động tác trong tay, thấp giọng hỏi anh: “Sao vậy?”

“... Di Từ sinh rồi.”

Phương Huỳnh sững sốt.

Tường Tây Tri ngửa đầu, buông tiếng thở dài: “... Có thể đi thăm với tớ không?”

Tác giả có chuyện muốn nói: *câu chuyện ngoài lề*

“Gọi anh đi.”

“Nghĩ hay quá.”

“Cho cậu sao chép bài tập.”

“... Anh!”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Giấy chứng nhận

Edit: Tịnh Hào

Tường Tây Trì và Phương Huỳnh ăn chút gì đó ngoài trường, đón xe buýt đến bệnh viện phụ sản.

Từ Uyển Xuân đã hồi phục sức lực, đang dựa vào trên giường bệnh, mẹ Từ bưng bát canh cho bà uống bảo “Uống canh dưỡng sau khi sinh đi”. Đứa trẻ được quấn bởi khăn nhưng, để ở một bên giường nhỏ, nhà mẹ Từ Uyển Xuân và bà con thân thích vây quanh giường nhỏ xì xào bàn tán.

Tường Gia Bình mở hờ đầy đầu, ngồi trên mép giường, nghe mẹ vợ và cha vợ “tư tưởng giáo dục”, thỉnh thoảng liếc nhìn về phía giường nhỏ.

Khi Tường Tây Trì và Phương Huỳnh đến, chính là cảnh tượng vui vẻ hòa thuận như vậy.

Trong tay Tường Tây Trì mang theo giỏ trái cây mà Ngô Ứng Dung dặn anh mua, đứng ở cửa một lúc lâu cùng với Phương Huỳnh, mới gọi một tiếng “cha”.

Lúc này Tường Gia Bình mới phát hiện đứa con lớn đã đến, lau mồ hôi trên trán, đứng dậy đón anh vào cửa, nhìn Phương Huỳnh hỏi: “Bạn của con à?”

Phương Huỳnh hô một tiếng “Chú Tường.”

Từ Uyển Xuân trên giường bệnh vội gọi Tường Tây Trì và Phương Huỳnh đi vào ngồi, lại nhờ mẹ Từ lấy trái cây cho hai đứa nhỏ ăn.

“Không cần đâu đi Từ, tụi con ngồi một lát sẽ đi, còn phải trở về học tiết tự học buổi tối nữa ạ.”

Phương Huỳnh nhìn Tường Tây Trì, há miệng, nhưng trong ánh mắt anh mang sự cảnh cáo, nuốt những lời “lớp 7 không cần học tiết tự học vào buổi tối” trở về trong bụng.

“Con thật có lòng, trời nóng như vậy, ngồi xe bus tới à? Cha con cũng không giành chút thời gian ra đón con sao.”

Tường Tây Trì lắc đầu.

Từ Uyển Xuân cười nói, “Con muốn nhìn... em trai của con không?”

Tường Tây Trì hoàn thành nhiệm vụ, đứng bên cạnh giường nhỏ, nghe cô bảy di tám của Từ Uyển Xuân lại nhai từng việc lớn nhỏ với anh, sinh trong bao lâu, sinh thường hay là sinh mổ, đứa trẻ sinh ra được bao nhiêu kg, tiếng khóc vang dội thế nào...

Đứa trẻ vừa mới sinh ra, thật sự không đẹp mắt lắm. Da hồng, nhiều nếp nhăn.

Tường Tây Trì hơi nhúm mày.

Quái vật nhỏ khó coi như vậy, mà trở thành “em trai” của anh, dựa vào cái gì chứ?

Phương Huỳnh nhìn Tường Tây Trì.

Trẻ con vừa mới sinh, mồm mím ngủ say, mơ màng như không có cảm giác, lại được người trong cả phòng yêu thương trong lòng.

Mười bốn năm trước, khi Tường Tây Trì vừa sinh ra, có phải cũng như thế này không?

Mà lúc này, mẹ anh qua đời, cha cũng không phải là một người cha của riêng mình anh nữa, đừng nói là “một nửa”, chỉ sợ ngay cả “một phần tư” cũng không tới lượt anh.

Đột nhiên cô cảm thấy có chút khó chịu, tiến lên một bước, lên nắm tay của Tường Tây Trì, lại lên lút buông ra.

Tường Tây Trì ngẩng đầu nhìn cô.

Ánh mắt mờ mịt, như sương mù đang lan khắp đôi mắt.

Chỉ ngồi nửa tiếng, Tường Tây Trì rồi khỏi cùng Phương Huỳnh.

Trong gió đêm vào đầu hạ có một luồng hơi nóng ngọt ngào, mới đi ra từ bệnh viện có máy điều hòa đầy đủ, liền đổ mồ hôi.

Phương Huỳnh lấy tay phẩy phẩy tạo gió, “A Trì, đợi lát nữa xuống xe, chúng ta mua dưa hấu ăn đi...”

“Ừ.”

Phương Huỳnh nhảy hai bước xuống bậc thang, đang muốn bàn xem lúc đó ai sẽ là người đầu tiên ăn dưa, thì cánh tay chợt bị anh nắm lại.

Còn chưa kịp phản ứng, đã bị anh kéo đi nhanh ra ngoài, lại nghe phía sau có một giọng nói: “Tây Trì!”

Phương Huỳnh nhìn lại, là một người phụ nữ cao gầy mặc váy, “A Trì, có người gọi cậu kia.”

Tường Tây Trì không nói một lời, kéo cô tiếp tục đi về phía trước.

Giày cao gót giẫm lên nền gạch, gấp gấp tiến lại gần, vòng qua trước mặt, ngăn hai người lại.

Tường Tây Trì dừng bước lại. Phương Huỳnh ngẩng đầu lên nhìn.

Trên mặt người phụ nữ mang ý cười, ánh mắt nhàn nhạt thoáng qua trên người Phương Huỳnh, liền dừng lại trên người Tường Tây Trì, “Đến thăm cha con à?”

Tường Tây Trì cúi mắt, không lên tiếng.

Về mặt của người phụ nữ lập tức lạnh nhạt, nhìn chằm chằm Tường Tây Trì, lại nhìn về phía Phương Huỳnh, “Con là bạn học của Tường Tây Trì sao? Cô là cô của Tây Trì.”

Phương Huỳnh vội gật đầu, “Chào cô ạ.”

Cô ta cười, hỏi Phương Huỳnh: “Tụi con đến phòng bệnh rồi à?”

“Đến rồi ạ, con...” Phương Huỳnh nhìn Tường Tây Trì, “Buổi tối tụi con còn phải về học tiết tự học, nên...”

“Vậy tụi con đợi cô ở chỗ này một lát nhé, cô lên thăm một lát, sẽ lái xe đưa tụi con đến.”

Tường Tây Trì: “Không cần.”

Túm lấy Phương Huỳnh, ngẩng đầu nhìn lên, ý bảo Tường Gia Ly nhường đường.

Tường Gia Ly ngượng ngùng cười, lui về sau một bước, “Vậy các con đi đường cẩn thận nhé.”

Trở về trên xe bus, hai người ngồi ở hàng cuối cùng. Trong xe to như vậy chỉ có ba năm người, trống rỗng.

Ngoài cửa sổ từng cây đèn đường nhanh chóng xẹt qua, lúc sáng, lúc tối.

Người Tường Tây Trì ngồi hơi cúi xuống, ánh sáng xen vào nhau, chiếu vào trên mặt.

Trước đây Phương Huỳnh chưa từng thấy anh như thế, mấy lần há mồm, lại không biết nên nói cái gì.

Đang yên lặng, chợt nghe Tường Tây Trì nhẹ giọng hỏi: “Có mang mp3 không?”

Phương Huỳnh vội lấy ra từ trong cặp da, đưa qua.

Tường Tây Trì chỉ nhận một dây tai nghe, nhét vào lỗ tai từ từ nhắm hai mắt.

Đang hát bài “Nhân danh cha”: “... Không có ai để nói, không có ai để tỏ, thật khó mà chịu đựng, bởi sau ánh hào quang đó đều in hằn nỗi cô đơn.”

Bài hát kết thúc, chợt nghe Tường Tây Trì mở miệng: “Khi cha tớ muốn kết hôn với dì Từ, tớ cãi nhau với ông ấy.”

Phương Huỳnh vội tháo tai nghe xuống, nhìn Tường Tây Trì.

“... Tớ hỏi cha tớ, còn mẹ tớ sẽ thế nào. Ông hỏi lại tớ, có phải muốn để ông ông ấy độc thân cả đời còn lại không?”

Anh bị từ “Cả đời” này dọa.

Nguyễn Lăng Phàm đã qua đời sáu năm, Trương Gia Bình chưa đến bốn mươi, vừa mới phân nửa đời người.

Để Trương Gia Bình sống một mình “thủy chung” suốt 40 năm còn lại, yêu cầu này rất quá đáng.

Trong lòng Phương Huỳnh có nỗi buồn không nói nên lời.

Nhưng đó là mẹ anh, dựa vào gì mà anh phải chịu người ngoài tiến vào phá hoại những kỷ niệm thuộc về “nhà” của anh, dựa vào gì mà anh phải chia sẻ tình thương của cha với một người xa lạ.

Xe lướt nhanh, một bóng ma thoáng chốc hiện ra trong đầu Trương Tây Tri.

“... Thật ra tớ đã sớm không có nhà rồi.”

Đầu tháng sáu là cuộc thi cao đẳng, bọn họ được lợi nghỉ ba ngày.

Đợi hết ngày nghỉ, thi đã đến giai đoạn mấu chốt ôn tập thi cuối kỳ.

Một vòng học sinh ưu tú bao quanh mình, Phương Huỳnh như bị treo cổ trên xà nhà tích cực chuẩn bị chiến đấu, nhưng Phương Huỳnh lại không có chút tinh thần, nhất là Trương Tây Tri còn được đầu quân đi tham gia cuộc thi toán học.

Phương Huỳnh khêu Mẫn Thắng Nam, “Tại sao cậu không đi thi toán học?”

Qua nửa học kỳ, Mẫn Thắng Nam đã hiểu tính cách của Phương Huỳnh: Nhìn thì giương nanh múa vuốt, trên thực tế tuyệt đối sẽ không chủ động làm phiền ai.

“Thành tích môn toán của tớ bình thường, đề thi đấu tương đối khó, chỉ có Trương Tây Tri và Cố Vũ La đầu óc linh hoạt có vẻ thích hợp hơn...”

Phương Huỳnh sùng sốt, “Cố Vũ La cũng đi?”

“Ừ, trường chúng ta tổng cộng có bốn người đi, trừ hai người họ ra, còn có lớp số 7...”

Phương Huỳnh không nghe tiếp nữa.

Tiết một là tiết Ngữ văn, Dương Vân vui vẻ đi vào lớp học, nhìn bao quát phòng học, hỏi lớp trưởng: “Người vắng học là...”

Phạm Chi Dương: “Trương Tây Tri ạ! Tham gia cuộc thi toán học ạ.”

Dương Vân cười nói: “Chắc chắn bạn Trương sẽ ôm một cái cúp trở về cho lớp chúng ta, đúng lúc, hôm nay thầy cũng có tin tốt. Tháng trước đại học Mặc Thành và trường Mặc Thành liên kết lại yêu cầu làm một trận đấu, thầy chọn một số bài văn viết về cuộc sống hằng ngày của mấy bạn đăng lên. Một bạn được giải Bạc, hai bạn được giải xuất sắc...”

Dương Vân giơ giấy chứng nhận vinh dự trong tay lên, “Giải Bạc, Phương Huỳnh, giải xuất sắc: XX, XXX... Mọi người vỗ tay chúc mừng!”

Phương Huỳnh ngơ ngác.

Dương Vân cổ vũ nhìn cô, “Mời ba bạn lên bục nhận thưởng.”

Phương Huỳnh khựng lại một hồi lâu, mới đứng lên, từ từ đi lên bục giảng.

Dương Vân đưa ba giấy chứng nhận tới tay ba người, bảo bọn họ đứng song song, lấy máy chụp hình ra, chụp vài tấm hình.

Phương Huỳnh có chút mờ mịt cảm giấy chứng nhận, nhìn lướt qua dưới bục giảng, có đủ loại ánh mắt.

Cô khẽ mỉm môi, chờ Dương Vân nói câu “Mời trở về chỗ ngồi”, gấp giấy chứng nhận lại, bay nhanh xuống bục.

Trở về chỗ ngồi, cô nhìn cũng không nhìn, nhét giấy chứng nhận vào trong ngăn kéo.

Vừa ngừng đầu, đã thấy hai nam sinh ở hàng trước đang quay đầu nhìn cô.

Phương Huỳnh nhíu mày: “Nhìn cái gì vậy!”

Nam sinh kia rụt cổ lại, vội vàng quay trở về.

Mẫn Thắng Nam xoay người lại, “Phương Huỳnh, giấy chứng nhận của cậu... có thể cho tớ xem không?”

Phương Huỳnh dừng một lát, lấy ra đưa cho cô ấy.

Mẫn Thắng Nam mở ra, nhìn một hàng chữ mạ vàng "Giấy chứng nhận giành giải thưởng" trên tờ vô cùng, "oa" một tiếng, "... Thầy Dương từng nói với tụi tớ, với rất nhiều người, nói cậu viết văn rất hay."

Phuong Huỳnh sững sốt, "Sao tớ không biết?"

Mẫn Thắng Nam hé môi cười, "Thầy Dương nói nhất định không được khen trước mặt cậu, khen cậu cậu sẽ ngại ngừng..."

Phuong Huỳnh: "... Tớ sẽ ngại ngừng à?"

... Ngấm kỹ lại một chút, thật sự có chút ngại ngừng.

Phuong Huỳnh bĩu môi, "Vậy thì thế nào, không có ai cảm thấy người như tớ có thể nhận thưởng."

"Tớ biết cậu nhất định có thể nhận được." Mẫn Thắng Nam cười nói, "Trường Tây Trì cũng biết."

Phuong Huỳnh sững sốt.

Tan học, Phuong Huỳnh đuổi theo đi ra, "Thầy Dương."

Dương Vân dừng bước.

Phuong Huỳnh đi đến trước mặt cô, do dự một lát, "Tại sao thầy đăng bài viết của em lên ạ..."

Dương Vân cười nói: "Đương nhiên là vì viết tốt."

"... Nhưng thành tích của em không tốt."

"Đương nhiên chuyện này không liên quan đến." Dương Vân nhìn cô, "Lo lắng có người nói xấu à? Em đã thích đọc sách như vậy, chắc là biết trong "Tam Quốc Chí", tại sao Lã Mông lại đáp trả Lỗ Túc bằng câu "Túc Hạ A Mông" không?"

Phuong Huỳnh cúi đầu: "Kể từ ba ngày không gặp nhau thì nên rửa mắt mà nhìn."

Dương Vân vừa lòng cười, vỗ bả vai cô, "Làm bài thi ngữ văn cuối kỳ cho tốt, không được lười biếng đấy."

Ngày hôm sau lúc sắp tan học, Trường Tây Trì tham gia cuộc thi đã trở lại.

Anh về lớp học, vội vàng đặt đồ xuống, bảo Phuong Huỳnh tan học trực tiếp đến bãi đậu xe chờ anh, còn mình thì vác cặp đến văn phòng tìm Trương Quân báo cáo tình hình.

Hai ngày Phuong Huỳnh không gặp Trường Tây Trì, càng tới gần tan học, càng có chút ngồi không yên.

Tiếng chuông vừa vang lên, trên lưng là chiếc cặp đã sớm thu dọn xong, bay nhanh chạy ra phòng học.

Vừa muốn chạy khỏi tòa nhà dạy học, lại phát hiện dưới tầng cây phía trước Trường Tây Trì đang đứng cùng với Cố Vũ La.

Phuong Huỳnh dừng bước, không biết xuất phát từ tâm tình gì, xoay người trốn phía sau tường.

Khoảng cách không xa lắm, tiếng hai người nói chuyện miễn cưỡng có thể nghe rõ.

Cố Vũ La: "... Có cậu, tớ vẫn muốn nói với cậu."

Trong lòng Phuong Huỳnh cả kinh, sao lại thế này, muốn nói rõ mọi chuyện rồi à?

Cố Vũ La: "... Tuy rằng có thể tớ không có lập trường nói mấy lời này, nhưng mà, chúng ta cùng nhau thi đấu, ở chung với nhau hai ngày, tớ cảm thấy những lời này, nhất định tớ phải nói."

Phuong Huỳnh càng hiếu kỳ rốt cuộc Cố Vũ La muốn nói cái gì.

Một lát.

Cố Vũ La: "... Tớ cảm thấy, cậu tốt nhất đừng chơi với Phuong Huỳnh, cậu ấy sẽ làm chậm trễ cậu."

Phuong Huỳnh: "..."

Nhìn và nhìn, mới không lao ra trút giận người ta.

Cô cố gắng hít thở, đột nhiên hiếm khi căng thẳng.

Tường Tây Trì sẽ nói cái gì? Cũng cảm thấy cô “làm chậm trễ” sao?

Cô nghĩ đến ngày sinh nhật đó của anh, hai người chia tay trong cuộc nói chuyện không vui.

Đó là một cái hố, tuy rằng trong khoảng thời gian này không ai chủ động nhắc tới, nhưng cái hố này, nó lại ôm trọn, sớm hay muộn cũng phải đối mặt.

Cô ngồi xồm xuồng, ôm đầu gối của mình, bởi vì căng thẳng, hô hấp có chút không thông.

Quá vài giây.

Tường Tây Trì: “... Quả thật cậu không có tư cách nói câu này. Cậu không hiểu tớ, cũng không hiểu Phương Huỳnh.”

Phương Huỳnh ngậm ngẫn cả người.

“... Trên thế giới này, chỉ có tớ mới có tư cách quyết định cậu ấy có làm chậm trễ tớ hay không.”

Cuối mùa hạ, không biết trong trường học trồng hoa gì, hương thơm mát được gió mang đến từ nơi xa.

Phương Huỳnh nghiêng đầu, nhìn trời xanh mây trắng ở ngoài, cười.

Tường Tây Trì khóa xe đạp, chờ giây lát, chợt thấy trong tòa dạy học có một người nhảy ra.

Phương Huỳnh nhảy vài bước đến cạnh anh, giống như “anh em tốt” ôm lấy bả vai anh, “Cậu đã trở về.”

Tường Tây Trì cười cười, “Ừm.”

Đạp xe đến đầu cầu, Phương Huỳnh đến sạp mua dưa hấu, thấy xe bởi vì đột nhiên có sức nặng nên lắc lư một chút, vui vẻ cười ra tiếng.

Tường Tây Trì lờm cô.

Chuyện này cũng có thể cười, có ngốc hay không chứ.

Đến trong nhà Tường Tây Trì, Phương Huỳnh lấy một con dao từ phòng bếp ra, sau khi rửa qua nước sạch xong, bỏ dưa hấu.

Hai nửa đồ ăn, làm người khác thêm nhỏ dãi.

Phương Huỳnh cầm thìa múc một miếng ở giữa, đưa cho Tường Tây Trì.

Tường Tây Trì lờm cô một cái, “Sao hôm nay cậu hào phóng vậy?”

“Khao cậu.”

Tường Tây Trì không khách khí nhận lấy.

Phương Huỳnh cắt nửa dưa hấu thành tám miếng, còn phần dư lại dùng bọc thức ăn bao lại để vào trong tủ lạnh, chờ Ngô Ứng Dung trở về thì ăn.

Dưới bàn nhỏ trên hành lang, hai người ngồi trên lan can, đang định chia dưa hấu, Phương Huỳnh chợt nói: “Đưa đồ này cho cậu!”

Tường Tây Trì chờ giây lát, cô đi ra từ trong phòng, hình như có đồ gì đó nhét vào trong lòng anh.

“Đây là cái gì?” Xoa xoa tay, mở ra nhìn, là giấy chứng nhận giành giải thưởng.

Mắt Tường Tây Trì sáng lên, “... Chuyện khi nào?”

“Thầy Dương gửi lên giúp tớ,” Phương Huỳnh sờ sờ mũi, “Lần trước không phải cậu đưa cúp cho tớ không, trả lại cho cậu cái này.”

Tường Tây Trì cười nói: “Giải bạc của cậu khá cao.”

“Cậu là á quân, tớ là giải bạc, giống nhau thôi.”

Cô cắn hai miếng, quay đầu nhìn, Tường Tây Trì vẫn đang yêu thích không buông tay lật xem giấy chứng nhận giành giải thưởng.

“Này, cậu ăn không?”

“Ăn.”

“Mau ăn, ăn xong rồi còn có việc.”

Tường Tây Tri liếc cô, “Chuyện gì?”

Phương Huỳnh cầm một ngụm dưa hấu, nói không rõ: “... Dạy thêm cho tớ.”—— cậu đã tin tưởng tớ như vậy, cô không thể phụ người ta.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Lên lớp

Edit: Tịnh Hào

Giữa mùa hạ, hơi nóng bốc lên từ mặt đất, làm cả người đổ mồ hôi thối.

Tường Tây Tri đi mất 3 km, quyết liệt luyện tập nửa tiếng trong nhà tắm hồ bơi, thay quần áo sạch sẽ, nhận điện thoại, đạp xe đến quán rượu Ngân Đàn.

Lên lầu, La Tiêu đang dọn rượu xuống cho khách, hai người chạm mặt nhau ở cầu thang.

“Anh Tiêu.”

Ngón tay La Tiêu chỉ lên phía trên: “Lên ngồi trước đi, đã bắt đầu.”

“Anh Tiêu.”

Tường Tây Tri khẽ cúi đầu, bước lên thang lầu làm bằng sắt đến tầng hai.

Hai bàn bida xếp song song với nhau, lúc này tất cả mọi người đều vây quanh dựa vào cái bàn phía nam.

Phương Huỳnh cầm gậy bida ở sau thắt lưng, lưng dựa vào mép bàn, lười biếng đứng, cười nhìn thanh niên tóc vàng đôi diện, “Hào phóng chút đi, mấy tờ tiền như thế là cho ăn mày à?”

Thanh niên tóc vàng cắn răng, móc ra tờ 100 đề hai tờ tiền tệ bên cạnh, “Như vậy được rồi chứ?”

Phương Huỳnh từ từ đứng thẳng cơ thể, lau bột tan lên gậy bida, “Mở to hai mắt, nhìn cho kỹ.”

Cầm gậy bida, cúi người, quả màu trắng chạm vào quả màu đỏ, quả màu đỏ rơi vào lỗ, quả màu trắng bật lại chạm vào ba quả cầu được gom lại; đổi phương hướng, quả cầu trắng chạm vào quả cầu xanh, rơi vào lỗ...

Ba phút, trên mặt bàn còn thừa lại sáu quả bóng màu, cứ như vậy từng quả từng quả, liên tiếp bị đánh rơi vào lỗ. Tiếng hít thở, tiếng vỗ tay, tiếng ồn ào...

Phương Huỳnh quăng gậy bida, nâng mắt nhìn thanh niên tóc vàng, “Sao hả, phục chưa?”

Thanh niên tóc vàng nắm chặt tay thành quyền, “Chơi thêm ván nữa?”

Phương Huỳnh cầm lấy ba tờ tiền kia vẩy vẩy, “Không, tôi còn có việc.” Cô cất tiền vào trong túi, vừa quay đầu lại, đã thấy cậu thiếu niên có dáng người cao lớn đứng ngoài nhóm người, trong mắt lập tức mang theo ý cười, “A Trì.”

Tường Tây Tri cũng cười cười, “Cậu lại ức hiếp người khác.”

Hai năm nay Tường Tây Tri đã cao lên, vừa qua 16 tuổi đã cao 1m76, bây giờ Phương Huỳnh nói chuyện với anh đều phải hơi ngược đầu, “Cách một rùng tre trúc, ta nghe thấy tiếng nước, trong như tiếng ngọc bội.”

“Không muốn ức hiếp anh ta, là anh ta nhất định muốn mở mang kiến thức về bản lĩnh của tớ.”

Hai người ngồi xuống sofa sát cửa sổ, Phương Huỳnh vận bình nước suối, uống ừng ực hơn phân nửa. Cô mặc áo T-shirt màu đen, buộc vạt áo ở eo, theo động tác uống nước của cô, bị kéo lên một chút.

Làn da trên eo lộ ra, trắng mịn như ngọc.

Tường Tây Tri chỉ nhìn thoáng qua, liền lập tức dời ánh mắt.

La Tiêu lên lầu, bưng hai ly ice sprite lên, ngồi xuống bên cạnh, châm thuốc, nhìn Tường Tây Tri và Phương Huỳnh, “Tra điểm chưa?”

Hai người cùng lên tiếng: “Chưa.”

“...” La Tiêu trợn trắng mắt, “Vậy mà hai cô cậu không hề gấp gáp.”

“Chắc chắn A Tri không thành vấn đề.”

“Vậy còn em?”

Phuong Huỳnh yên lặng cắn ống hút, uống một ngụm Sprite.

La Tiêu lấy di động của mình ra, đẩy ra trên bàn, “Mau tra đi.”

Phuong Huỳnh nhận lấy, ngón tay dừng lại trên bàn phím một lát, ngẩng đầu nhìn Tường Tây Tri, “Mã tra điểm là bao nhiêu thế?”

La Tiêu: “...”

Tường Tây Tri: “1688 782 1.”

Lúc bấm dãy số, tim Phuong Huỳnh đột nhiên đập mạnh, cô đứng lên, đi tới cánh cửa.

La Tiêu: “Làm gì vậy? Còn giấu chúng ta sao?”

Phuong Huỳnh không để ý đến anh ta.

La Tiêu liếc nhìn về phía Tường Tây Tri, “Em không tra à?”

Về mặt Tường Tây Tri bình tĩnh: “Đã tra rồi.”

La Tiêu: “...”

Nói về trình độ bình tĩnh, hai người này là người nổi bật nhất trong số đó.

“Tra rồi, nói nghe xem bao nhiêu điểm vậy?”

“632.” Điểm tối đa là 650.

“Ồn.” La Tiêu gợn ngón cái, “Tình hình của mấy năm trước, điểm trúng tuyển của trường ngoại ngữ Mạc Thành, bình thường khoảng 598.”

Tường Tây Tri không yên lòng “Dạ” một tiếng, ánh mắt nhìn về phía cửa.

La Tiêu nhìn anh, “Lo lắng à?”

Tường Tây Tri nhìn anh ta với ánh mắt “liên quan gì đến anh”.

La Tiêu chính là người đã xuất ngũ chuyển nghề làm ông chủ quán rượu trong miệng Phuong Huỳnh, Tường Tây Tri nghe nói anh ta xuất thân bộ đội đặc chủng, lúc bắt đầu nghỉ hè lên lớp 7, liền quần lấy anh ta nhờ anh ta dạy đánh nhau.

Công việc ở quán rượu rất bận, bình thường La Tiêu không rảnh, hơn nữa nhìn thấy Tường Tây Tri yếu đuối, ngay từ đầu căn bản không chịu đáp ứng. Sau này bị quấy rầy không chịu nổi, dẫn anh ra sân động gần đấy, bảo anh chạy 5km trước. Tường Tây Tri cứ thể không than thở một tiếng, cuối cùng “vừa lẫn vừa bò” kiên trì chạy xong 5km.

Trước đây La Tiêu tham gia quân đội, không dễ dàng nuốt lời, không còn cách nào, thu Tường Tây Tri một ít học phí, mỗi tuần huấn luyện cho anh tiến hành tập thể dục, luyện sức lực và đánh nhau. Hai năm trôi qua, Tường Tây Tri cao lên rất nhanh, tổ chất cơ thể rõ ràng vượt trội hơn bạn cùng lứa tuổi, đánh với đàn em của La Tiêu, cũng có thể qua được mười chiêu.

Về phần Phuong Huỳnh, từ trước mang biệt danh “em gái của ông chủ Đậu”, bưng trà rót nước cùng với người khác ở quán rượu, kiếm chút tiền tiêu vặt. Sau này dần dần có hứng thú với bida, thừa dịp lúc lâu hai ít người, tự mình bày ra một bàn chơi. Cô có chút thiên phú với hoạt động này, hơn nữa lúc rảnh thì nghiên cứu lực, góc độ, luyện nhiều hơn, chơi 10 trận thì thắng hết 9 trận. Cuối tuần qua đây vừa làm công, vừa cùng người khác đánh mấy ván thắng chút tiền, La Tiêu biết tình hình trong nhà cô, cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Có một lần, khi Phuong Huỳnh cùng người ta chơi bóng, may mắn đánh được ván “một cú dọn bàn”, sau đó cũng có rất nhiều người hâm mộ tới đây khiêu chiến với cô. Tỷ số thắng thua 6/4, sau đó nữa, Phuong Huỳnh cũng gom được chút tiền, còn nhiều tiền hơn so với làm công.

Qua 2 phút, Phuong Huỳnh cầm điện thoại quay trở lại.

Cúi đầu xuống, về mặt nặng nề.

Tường Tây Tri và La Tiêu đều sùng sốt.

Một lát, Tường Tây Trì dè dặt hỏi: “... Bao nhiêu điểm?”

Phương Huỳnh ngẩng đầu, ánh mắt dừng trên người anh một lát, “... 607.”

Tường Tây Trì: “...”

La Tiêu: “... Đây không phải rất tốt sao? Đủ vào trường cấp 3 ngoại ngữ Mặc Thành rồi, về mặt này của em là sao thế? Làm cho anh và Tây Trì nghĩ em thi chỉ được 400 điểm.”

“Làm sao có thể chứ.” Phương Huỳnh tròn trắng mắt, “Anh đang sỉ nhục trình độ dạy học của A Trì đấy.”

Nói giỡn xong, cô trả điện thoại cho La Tiêu, khi rũ mắt xuống, không nhận được buong tiếng thở dài.

Buổi tối La Tiêu mời khách, gọi cô vợ là chị La— nghe nói chị La tên thật là Ngân Thổ, không chịu lộ mặt, nên chỉ kêu bọn họ gọi là chị La— mời bọn họ đến phố cổ của đại học khoa học kỹ thuật.

“Xấu thịt dê, cà tím, ớt xanh, rau hẹ...” Tường Tây Trì gọi một loạt, cuối cùng dặn một câu, “Không được cay.”

La Tiêu không khỏi khinh bỉ Phương Huỳnh: “Lần sau sẽ không dẫn em đi ăn đồ nướng, vừa không thể uống rượu vừa không thể ăn cay, em sống còn có ý nghĩa gì hả?”

Phương Huỳnh nâng cằm lên, “A Trì không ăn gì cả, anh cũng có nói gì đâu? Em cảm thấy là anh thật sự không muốn mời khách, nếu không thì ăn cái gì chẳng được, nhất định phải ăn đồ nướng.”

La Tiêu vừa muốn tranh cãi, chị La đã nói theo: “Còn không phải sao, anh ấy là người khá keo kiệt, khi kết hôn, nhẫn vàng đều là từ vòng cổ...”

La Tiêu vội che miệng chị ấy, “Vợ à vợ, giữ chút mặt mũi cho anh.”

Khỏi lửa lượn lờ trong chợ đêm, La Tiêu giờ ly lên, chúc mừng Tường Tây Trì và Phương Huỳnh thi đạt điểm cao.

“Các em đều ra ngoài Mặc Thành sao?” La Tiêu nhìn người đang cắn bắp nướng ở trước mặt, một tên nhóc nhíu mày nhấp bia, “Cách xa nơi này, chắc sau này cũng không thường đến.”

Chị La buông đĩa xuống, lấy hai bao lì xì từ trong túi xách ra, đưa tới trước mặt hai người, “Chúc các em lên cấp 3 tiếp tục vượt qua bao sóng gió, vừa đánh đã thắng.”

Phương Huỳnh vội nói: “Chị La, cái này tui em không thể nhận...”

“Cầm đi.” Chị La nhất quyết nhét vào trong tay Phương Huỳnh, “Đừng khách sáo, dù sao là do anh La của em xuất ra. Sau này có rảnh thường xuyên trở về chơi nhé.”

Phương Huỳnh cười, nhận lấy lì xì, nhìn La Tiêu và chị La, chân thành nói: “Cảm ơn.”

Ăn xong, Tường Tây Trì đạp xe, chở Phương Huỳnh về hẻm Kiều Hoa.

Phương Huỳnh tự nhiên vòng qua eo của anh, nóng ẩm trong màn đêm, cả đường im lặng đến đầu cầu.

Tường Tây Trì dừng xe, chân chống lên đất quay đầu nhìn Phương Huỳnh: “Chọn một quả dưa, đến nhà của tớ ngồi một lát, bà ngoại cũng quan tâm thành tích thi lên cấp ba của cậu.”

Mua dưa, Tường Tây Trì đẩy xe, hai người cùng nhau đi vào ngõ nhỏ.

Ven sông hẻm Kiều Hoa, mát mẻ hơn nơi khác, trong hẻm càng mát hơn. Đi vài bước, mồ hôi trên lưng đã vơi đi hơn phân nửa.

Giọng nói của Tường Tây Trì và tiếng bánh xe chuyển động vang lên cùng lúc: “Cậu không vui.”

Phương Huỳnh theo bản năng phủ nhận: “Không có...”

Tường Tây Trì yên lặng, cô biết không thể nào nói dối anh, cúi đầu, theo thói quen đá cục đá trên đường. Cục đá bật hai cái, thì biến mất.

Giọng nói của Phương Huỳnh nặng nề: “Tớ ra ngoài Mặc Thành, mẹ tớ làm sao bây giờ...”

Hai năm nay, Phương Chí Cường thường sẽ phát điên, nhưng có Phương Huỳnh, cùng với Tường Tây Trì và ông bà ngoại anh ở bên kia sông thường xuyên đề phòng, Đinh Vũ Liên không bị đánh nữa.

Phương Huỳnh một khi đi rồi, Tường Tây Trì cũng không ở đối diện thường xuyên đề phòng, Đinh Vũ Liên...

Tường Tây Trì nhất thời không nói gì.

Cả đường yên lặng đến nhà. Ngô Ứng Dung, Nguyễn Học Văn và Đinh Vũ Liên đều đang ở đây, thấy hai người đi vào nhà, ánh mắt chờ đợi cùng nhau nhìn sang.

Phương Huỳnh báo thành tích, đưa đưa hẩu cho Ngô Ứng Dung, nghe ba người khích lệ, chỉ cười nhạt.

Cắt dưa hẩu xong, mọi người lấy một miếng.

Ngô Ứng Dung chỉ cắn hai miếng, liền để xuống, nhìn Phương Huỳnh, “A Huỳnh, có chuyện muốn nói với cháu.”

Phương Huỳnh vội vàng rút khăn giấy lau tay và miệng.

Ngô Ứng Dung và Đinh Vũ Liên liếc nhau, “Bà đã bàn bạc với mẹ cháu rồi, Tây Trì ra ngoài Mặc Thành học, chắc chắn không quen ở trong ký túc xá, bà và ông ngoại Nguyễn đã lớn tuổi, cũng không muốn đi qua đi lại, nếu không thì không bằng như vậy, thuê một căn nhà cách trường không xa, mẹ cháu giúp chăm sóc sinh hoạt hằng ngày cho Tây Trì, tiền lương làm tiền thuê nhà, cháu cũng qua đó ở...”

Phương Huỳnh sững sốt, nhìn Đinh Vũ Liên.

Đinh Vũ Liên cười, “Thật sự cảm ơn dì và chú suy nghĩ chu đáo như vậy.”

Hốc mắt Phương Huỳnh nóng lên, cúi mắt, nở nụ cười: “Khi mọi người lên kế hoạch, có thể dự đoán cháu chắc chắn thi đậu ạ?”

Ngô Ứng Dung cười ha ha nói: “Hai năm nay cháu học vất vả như vậy, không thi đậu thì còn có công bằng không chứ?”

Ăn dưa hẩu xong, Phương Huỳnh đến phòng bếp rửa tay.

Ánh sáng nơi đỉnh đầu tối sầm lại, Tường Tây Trì đứng bên cạnh cô, để tay dưới vòi nước, muốn chen lấn với cô.

Phương Huỳnh ghét bỏ: “... Cậu chờ một chút không được à?”

Tường Tây Trì: “Không được.”

Phương Huỳnh “Hừ” một tiếng, phẩy hai tay đẩy nước vào mặt anh.

Tường Tây Trì không chút suy nghĩ, một tay bắt lấy ngón tay của cô.

Sững sốt, lại vội vàng buông ra, có chút không được tự nhiên lui ra sau nửa bước, chạm nhẹ vào mũi, “... Ngày kia phải đến trường học đăng ký.”

“Ừ.”

“Cùng đi ra ngoài Mặc Thành.”

Rõ ràng là câu vô nghĩa, Phương Huỳnh vẫn trịnh trọng gật gù đầu, “... Ừm.”

Tường Tây Trì nhìn cô cười cười.

Đến lượt Phương Huỳnh không được tự nhiên, lau nước trên tay lên áo anh, bay nhanh chuồn ra khỏi phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chuyển nhà

Edit: Tịnh Hào

Thoáng chốc đã qua một kỳ nghỉ hè.

Trong thời gian này, La Tiêu đặc biệt lắp thêm một TV LCD màn hình siêu lớn, cả ngày đều phát cuộc thi đấu đặc sắc của thể vận hội Olympic Bắc Kinh, buôn bán vô cùng được, ngày lễ khai mạc, quán rượu càng đông đúc chen lấn.

Cả hai tháng, Phương Huỳnh gần như đều ở trong quán rượu của La Tiêu kiếm học phí cho mình.

Trường trung học ngoại ngữ Mặc Thành rất tốt, học phí cũng thật sự rất cao, khi sắp khai giảng, Phương Huỳnh còn chưa đủ tiền học phí.

Trước khai giảng hai ngày, Phương Huỳnh theo thường lệ đến giúp ở quán rượu, mười một giờ đêm người ở tầng hai ít đi một chút. Còn có một người chơi bóng, Phương Huỳnh chiếm một bàn khác, cầm lấy gậy bida nhưng không chơi.

Người hút thuốc làm bầu không khí ngột ngạt không thổi, lại không thể mở cửa sổ thông gió.

Đột nhiên Phương Huỳnh mất kiên nhẫn, ném gậy đi, đến cầu thang ngồi xuống. Tầng một xa hoa trụy lạc, âm nhạc ồn ào.

Phương Huỳnh ách xì một cái, tay chống má, không yên lòng nhìn phía dưới.

Một lát, La Tiêu ở phía dưới ló đầu ra nhìn cô: “Ngồi chỗ này làm chó giữ nhà à?”

Phương Huỳnh tròn trắng mắt.

“Mau xuống dưới đi, học trò của anh qua đó tiếp em.”

Cuối cùng Phương Huỳnh giữ vững tinh thần, đứng lên hất xì một cái, chậm rì bước xuống bậc cầu thang.

La Tiêu cản cô lại, “Đợi một chút.”

“Làm gì? Còn muốn thu phí bảo hộ à?”

“Em thật sự là miệng chó không mọc được ngà voi.” La Tiêu ngậm điều thuốc trong miệng, đưa tay móc ví tiền trong túi ra, “Học phí còn thiếu bao nhiêu?”

Phương Huỳnh sững sốt, “Em nói khi nào...”

“Đưa cho em thì vô dụng sao? Anh từng hỏi thăm rồi, học bổng ở ngoài Mặc Thành không thấp, anh đây là đầu tư cho em, vào đó học đảng hoàng cho anh.”

Phương Huỳnh không nói chuyện.

“Cô gái à, sao vẫn còn băn khoăn nhiều thế? Đừng luôn nghĩ chuyện gì cũng chỉ có một mình em gánh vác, em mới bao nhiêu tuổi hả, gánh nổi sao? Tiền bạc đối với anh Tiêu mà nói không thành vấn đề, anh và chị dâu em... em cũng biết. Ba năm nay anh thấy em đến đây, không nói quá đâu, anh xem em như là con gái của mình vậy.”

“... Sao lúc trước còn nói là em gái mà.”

La Tiêu trừng cô, “Muốn ăn đòn phải không?” Rút ra một xấp tiền, nhét vào trong tay cô, “Anh không phải là người tùy tiện cho vay tiền, cứu việc nguy cấp không cứu người nghèo. Em dùng trước, sau này trả nợ cho anh. Vẫn là câu nói kia, học hành cho tốt.”

Phương Huỳnh buồn buồn cầm tiền, qua một lúc lâu, mới nghẹn ngào nói ra một câu “Cảm ơn.”

La Tiêu vỗ vỗ bả vai cô, “Không phải ngày mai em còn phải chuyển nhà sao? Mau trở về ngủ đi, Tây Trì ở bên ngoài đợi em một lúc lâu rồi.”

Dựa vào chiếc xe đạp, Tường Tây Trì đặt tay vào trong túi, đứng dưới bóng đèn. Anh mặc áo thun màu xám, vai trắng tấp, phía trước người đeo một dây chuyền hình đầu đạn.

Người đi tới đi lui ở cửa quán rượu, có cô gái trẻ tuổi ăn mặc hợp thời, liếc nhìn gương mặt trắng nõn của anh vài lần, cười nói: “Anh đẹp trai, mời anh uống rượu nhé!”

Tường Tây Trì nhú mày, làm bộ không nghe thấy.

Cô gái kia đi vào, ngay sau đó là một bóng dáng gầy gò đi ra từ trong quán rượu.

Tường Tây Trì nhìn sang, “A Huỳnh.”

Phương Huỳnh bước đến cạnh anh, “Sao cậu lại đứng ở cửa kiếm khách cho anh Tiêu vậy?”

“...”

Tường Tây Trì đẩy xe đạp ra, ngồi lên xe, quay đầu nhìn, “Lên xe.”

Phương Huỳnh nhảy lên, nghiêng người ngồi xuống ghế sau. Chiếc xe đạp lắc lư, suýt chút nữa ngã lệch. Tường Tây Trì nhanh chóng cầm tay nắm, khẽ khom lưng, dưới chân dùng sức chống xuống đất, chiếc xe đạp bay trong con gió oi bức vào cuối tháng tám.

Mới vừa đi ra gia lộ, di động trong túi vang lên.

Một tay Tường Tây Trì cầm tay nắm, xe lắc lư một lát, lại được anh ổn định. Giờ tay kia ra, tìm di động.

“Tin nhắn của ai thế?”

“... Cha tớ.”

Tường Tây Trì liếc qua trên màn hình La Tiêu gửi tin “Đã gửi tiền cho Phương đom đóm rồi”, đang định khóa màn hình, lại bật ra một tin mới.

Vẫn là của La Tiêu gửi: “... Hai người cũng thật là buồn cười.”

“Chú nói gì thế?”

Tường Tây Trì khóa di động, cất trong túi, “... Ngày mai ông ấy đến đón chúng ta.”

Phương Huỳnh đã rất buồn ngủ, mí mắt đều sưng lên. Ngáp một cái rồi một cái, cuối cùng ôm eo của Tường Tây Trì, “A Trì.”

“Hà?”

“Tớ dựa vào cậu ngủ một lát.”

Tường Tây Trì còn chưa trả lời, đầu cô đã dựa vào, gò má áp vào phía sau lưng anh, nóng hừng hực. diendannnkeeydonnn

Các sạp ở đầu cầu đã dọn tiệm, túi rác nhựa rải rác trên nền đất, có thể nghe thấy tiếng nước chảy của sông Lục Xích càng rõ rệt, một tầng sương mù mờ nhạt bao trùm trên sông.

Phương Huỳnh ngáp một cái, “Đến rồi à, tự tớ trở về.”

Tường Tây Trì tiếp tục đập vào bên trong, “Tớ đã nói với dì Đình rồi, đưa cậu đến nhà của tớ ngủ.”

Cả kỳ nghỉ hè, tình huống này không phải chỉ một hai lần, Phương Huỳnh đã sớm tập mãi thành quen.

Đến đầu hẻm, Tường Tây Trì khóa xe lại, hai người đi vào hẻm nhỏ.

Sắp đến rạng sáng, trong con hẻm tắt đèn tối om, yên lặng không tiếng động. Tường Tây Trì lấy một đèn pin nhỏ từ trong túi ra, soi mặt đường, chạm vào một cái hồ, nắm lấy cánh tay của Phương Huỳnh tránh sang bên cạnh, “Cẩn thận.”

Phương Huỳnh đứng cũng có thể ngủ, bị Tường Tây Trì bắt lấy, bước chân không vững đi vào bên trong.

Không biết đập trúng cái gì, bàn chân bị trơn, rồi đột nhiên lao về phía trước.

Ánh sáng đèn pin chiếu loạng xọ, Tường Tây Trì vội ôm cô, cánh tay siết chặt đỡ eo cô.

Mang theo hơi thở ẩm áp lướt qua xương quai xanh, thoáng chốc lướt qua.

Tường Tây Trì bình ổn hô hấp, mới nói: “... Bảo cậu cẩn thận rồi.”

Lần này Phương Huỳnh bị dọa tỉnh, sau khi đứng vững thì liếc nhìn, là một viên đá.

Cô đá cục đá văng ra xa, “Làm tớ sợ muốn chết.”

Tường Tây Trì không dễ dàng xoay người, “Đi thôi.”

Ông ngoại bà ngoại đều đã ngủ, Tường Tây Trì mở khóa, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Hai người đều vào nhà rón ra rón rén như tên trộm, tẩn trong yên lặng xong, mỗi người trở về phòng nghỉ ngơi của mình.

Tường Tây Trì định đặt đồng hồ báo thức, vừa muốn tắt đèn, chợt nghe một tiếng đập cửa rất nhẹ.

Phương Huỳnh đứng ngoài cửa, ngáp một cái, “Ngày mai khi nào rời giường thế?”

Cô mặc váy ngủ hoa văn, không có tay, rộng thùng thình.

Đèn trong phòng bị anh che đi một ít, ánh sáng mờ nhạt bao trùm lên cô, dưới cổ, làn da mịn màng trắng nõn.

Tường Tây Trì nhìn cô vài lần, mới nói: “... 8 giờ rưỡi.”

“Thật sớm đấy —— cậu kêu tớ được không? Đừng sớm như vậy, cậu chuẩn bị xong thì kêu tớ. Tớ đã thu dọn đồ trong nhà xong rồi.”

“Ừ.”

Phuong Huỳnh vẫy vẫy tay, “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Chờ Phuong Huỳnh đi rồi, Tường Tây Tri đóng chặt cửa lại, bàn tay chống khung cửa, dùng một lát, lần đầu tiên trong đời, khóa cửa lại.

Trong lòng như là bị cái gì đó bắt lấy, đâm vào ngực ngáy.

Anh tắt đèn, nằm lên giường.

Có chút không thể đè nén được, theo hình dáng vừa mới thoáng nhìn thấy, tiếp tục tưởng tượng.

Máu nóng phân làm hai luồng, một luồng dâng ngược lên, một luồng tuôn xuống...

Lúc gần sôi sục, lại chớp mắt, im lặng nguội lạnh.

Anh khẽ sững sờ, trong lúc đó đột nhiên nhớ đến một đoạn ngắn không đúng lúc xông vào trong đầu.

Trong tình cảnh đó chẳng làm được chuyện gì.

Một mảnh yên tĩnh, chỉ có tiếng nước chảy ngoài cửa sổ.

Anh bình tĩnh nằm trên giường một lát, đứng lên, mở cửa ra.

Đến phòng tắm, mở vòi nước, dùng nước rửa tay lau sạch sẽ trên tay, hung hăng lau vài cái, mở vòi nước xối rửa.

Ngẩng đầu, nhìn thoáng qua trong gương.

Ánh mắt chán nản, phần nộ, chán ghét bản thân mình, kinh khủng. Uể oải.

Ngay cả chính mình cũng xa lạ.

Tường Gia Bình đặc biệt lái xe hơi đến giúp Tường Tây Tri và Phuong Huỳnh chuyển nhà.

Thuê nhà trên đường Hoa Phở cách trường trung học ngoại ngữ Mặc Thành không xa, cách xe buýt bốn trạm, lái xe cũng mất khoảng bốn phút, tuy gần hơn nữa sẽ thuận tiện hơn, nhưng điều kiện căn nhà không tốt, vừa quá đắt.

Phòng ở lầu 4, hai phòng một sảnh, và một phòng bếp. Khi Tường Gia Bình thuê nhà, đã kêu người quét dọn qua một lần, vừa sắm cho hai đứa nhỏ một bộ bàn ghế và đèn bàn mới.

Để ăn mừng Tường Tây Tri thi được trường ngoại ngữ Mặc Thành, còn đặc biệt mua notebook cho anh, điện thoại mới, MP4... nguyên bộ thiết bị điện tử.

Khi đến đường Hoa Phở, mặt trời lên cao, xuống xe nghỉ ngơi 2 phút, đã nóng đỏ đầy mồ hôi.

Tường Gia Bình lên xuống, chuyển vali trong xe lên.

Ông đứng dưới máy điều hòa trong phòng khách để gió thổi mát một lát, gọi Tường Tây Tri, “Tây Tri, con và Tiểu Phuong cùng đi Đỉnh dọn dẹp một lát, chúng ta cùng nhau ra ngoài ăn cơm!”

Tường Tây Tri đang treo quần áo vào trong tủ, “Không ăn.”

“Con không ăn, Tiểu Phuong và đi Đỉnh không ăn sao? Ở gần đây thôi, đi Từ con đã đến trước rồi, đã gọi đồ ăn rồi.”

Qua một lúc lâu, Tường Tây Tri mới bình thản “ạ” một tiếng.

Đến nhà hàng, vừa ngồi xuống không bao lâu, liền bắt đầu dọn đồ ăn.

Em trai của Tường Tây Tri – Tường Nghệ Hiên hơn hai tuổi, Tường Tây Tri vừa vào cửa, cậu bé liền ôm lấy chân gọi “Anh trai anh trai”.

Từ Uyển Xuân vội vàng nhìn Tường Tây Tri, đưa tay kéo Tường Nghệ Hiên, “Hiên Hiên, lại đây ngồi, đừng làm phiền anh.”

Tường Tây Tri vẫn bình tĩnh, một tay ôm lấy Tường Nghệ Hiên, đặt lên ghế dựa bên cạnh Từ Uyển Xuân.

Cậu bé tự đứng lên ở trên ghế, cười khanh khách không ngừng.

Lúc ăn cơm, Trương Gia Bình vẫn bùi ngùi: “Cô con cũng nói, phải làm cho con một bữa tiệc chúc mừng, dù gì Mặc Thành cũng là trường số một số hai...”

Từ Uyển Xuân cắt ngang lời ông: “Tây Trì không thích nhiều người ồn ào, không phải ông không biết.”

Trương Gia Bình cười nói, “Ừ, đứa con trai này của tôi, cái gì cũng tốt, chỉ có tính tình là quái gở.” Nhìn về phía Phương Huỳnh, “Tiểu Phương, sau này con là bạn học của thằng bé, trò chuyện với nó nhiều một chút, để nó đừng có cô đơn như vậy...”

Phương Huỳnh suýt chút nữa không ngừng cười được, “Dạ.”

Nói về trình độ quái gở, cô và Trương Tây Trì, chưa thể phân biệt được thắng bại đâu.

Từ buổi chiều đến buổi tối, mới dọn dẹp xong “nhà mới”.

Phương Huỳnh càng giúp càng rối, một trận gà bay chó sủa, cuối cùng bị Đinh Vũ Liên sai đi mua dưa hấu cho mọi người.

Phương Huỳnh mua dưa hấu về cắt, đưa một miếng cho Trương Tây Trì, đặt ở trên bàn anh, ngồi ở trên giường, nhìn anh treo quần áo gọn gàng để vào trong tủ.

“A Trì.”

Trương Tây Trì quay đầu nhìn cô.

“Có phải cậu làm chuyện gì cũng đều như vậy không? Có trật tự.”

“Cậu đang tự kiểm điểm mình à?”

Phương Huỳnh cười hì hì, “Tớ có cái gì tốt mà để kiểm điểm, dù sao tớ cũng không sửa được, không phải còn có cậu sao?”

Cắn hai miếng dưa, chợt nghe Đinh Vũ Liên ở phòng đối diện gọi cô.

Phương Huỳnh lê chân đi đến phòng mình, “Mẹ, sao vậy?”

Đinh Vũ Liên liếc qua phòng đối diện, khép cửa lại, “Bé con, sau này con đừng tùy tiện vào phòng Tây Trì nữa.”

Phương Huỳnh không hiểu, “Vì sao ạ?”

“Tuổi tui con cũng không còn nhỏ nữa, tránh điều xấu.”

Phương Huỳnh càng hoang mang, “Con và cậu ấy vẫn luôn như vậy, có gì cần tránh ạ?”

“...” Đinh Vũ Liên xếp quần áo trong tay, “Dù sao con nên tránh một chút, chỉ cần không ở phòng của mình, đều phải mặc quần áo thật kín rồi mới ra ngoài.”

Phương Huỳnh ngẫm nghĩ, cuối cùng hiểu ra, “Oa... Mẹ, tư tưởng của người lớn thật là xấu đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Huấn luyện quân sự

Edit: Tịnh Hào

Huấn luyện quân sự trước ngày khai giảng.

Cuối thu, trời nắng gắt tàn sát mọi người, học sinh mới ở trên sân thể dục mặc đồng phục ngây trang, bị nắng chiếu đến khô héo, vừa hô nghỉ ngơi thì mọi người liền chạy đến dưới bóng cây.

Trương Tây Trì có vóc người cao lại vừa nghiêm túc, mặc bộ quân phục, thẳng tắp cao ngất, vô cùng đặc biệt trong đám người nên dễ nhìn thấy. Huấn luyện viên vừa liếc mắt đã nhìn trúng, chọn làm lớp trưởng. Cuối cùng phát hiện lớp trưởng này vốn không để ý chuyện gì cả, khi nghỉ ngơi cũng chạy nhanh hơn người khác.

Phuong Huỳnh phiền nhất chính là những quy định cứng nhắc, nhưng đã đồng ý với Tường Tây Trì lên cấp 3 phải đúng đắn ít gây chuyện, nên chỉ có thể tạm thời thu lại tính tình cáu kỉnh của mình.

Buổi chiều trời nóng, huấn luyện viên không dám để bọn họ huấn luyện quá lâu, sợ bị cảm nắng, cứ nửa tiếng rồi nghỉ ngơi.

Vừa hô “giải tán”, Phuong Huỳnh lập tức chuẩn mất, không quan tâm gì cả, ngồi xuống bóng cây. Một lát, Tường Tây Trì cũng lại đây. Anh nhìn chăm chăm mặt đất, đứng từ chối một lát, mới chịu ngồi xuống.

Phuong Huỳnh cười nỏn ra làm quạt, quay qua nhìn Tường Tây Trì, ngạc nhiên: “... Sao cậu không đổ mồ hôi?”

Tường Tây Trì: “... Ồ.”

Phuong Huỳnh: “... Cũng không bị đen.”

Tường Tây Trì: “...”

Phuong Huỳnh: “Rất tức giận đấy.”

Tường Tây Trì mặc kệ cô, cầm bình nước đặt ở bên cạnh đưa cho cô, sờ sờ, đã bị nắng chiếu đến nóng theo luôn rồi.

“Khát không, tớ đi qua mua hai chai nước đá.”

Phuong Huỳnh: “Được được.”

Tường Tây Trì đang muốn đứng lên, chợt nghe bên cạnh có một người hô lớn: “Lương công tử mời mọi người uống nước đây!”

Phuong Huỳnh nhú mày, “Cái gì mà Lương công tử? Lương Sơn Bá à?”

“Lương Yên Thu.”

“Ồ.” Phuong Huỳnh tròn trắng mắt, “Tên gốc kia có tiền à.”

Lương Yên Thu mang logo Âu Mỹ, gắn lên trên quân phục vô cùng chói mắt. Phía sau cậu ta là ba người học sinh, một người xách hai túi nilon rất to, giống như lãnh đạo xuống nông thôn thăm hỏi, lần lượt đưa nước đá đến trong tay các bạn học nghỉ ngơi dưới bóng mát.

Lương Yên Thu tự lấy ra một chai từ trong túi, vặn mở uống một ngụm, gãi tay vẩy vẩy vô cùng giống như “thủ trưởng”, “Mọi người cứ việc uống, không đủ thì nói với tớ.”

“Lương công tử...”

Lương Yên Thu quay đầu lại.

“Không đủ...”

“... Làm sao có thể không đủ! Thêm huấn luyện viên tổng cộng là 50 người! Vừa vặn mua 50 chai!”

“Thực sự không đủ.” Người kia vô tội gãi túi nilon rỗng trong tay lên, “Cậu đã quên tính chính cậu... Cậu uống một chai, nên thiếu một chai.”

“...” Lương Yên Thu không nói gì nhìn chai nước đá đã vơi đi phân nửa trong tay.

Người ngồi ở bên cạnh Phuong Huỳnh, vừa đứng xui xẻo không có nước.

Lương Yên Thu tự giác làm không chu đáo chuyện này, đang muốn đi qua giải quyết “nguy cơ quan hệ xã hội”, đã thấy cô trực tiếp đưa nước trong tay cho Tường Tây Trì bên cạnh.

Lương Yên Thu thật sự không muốn gặp học sinh giỏi, nhất là học sinh giỏi thi vào đứng trong top 3, cũng không có ý muốn bù đắp, chân vòng lại, bước đi.

Phuong Huỳnh mở chai nước đá trong tay Tường Tây Trì, ngửa đầu uống phân nửa, đưa cho Tường Tây Trì.

Tường Tây Trì nhìn cô, lại nhìn chai nước trong tay cô.

“Ồ...” Phuong Huỳnh ý thức được, “Cậu thích sạch sẽ, cậu ghét bỏ tớ.”

“...” Tường Tây Trì đưa tay đoạt lấy chai nước.

Ánh mắt không tự nhiên nhìn chỗ miệng chai, một lát, ngửa đầu uống ừng ực không còn một giọt.

Khi anh uống nước, Phương Huỳnh cũng đang nhìn chăm chăm.

Hầu kết lúc lên lúc xuống.

Tường Tây Trì uống xong, phát hiện ánh mắt của cô, “Nhìn cái gì?”

“... Không có.” Phương Huỳnh sờ sờ mũi, đột nhiên cảm thấy không tự nhiên.

Tường Tây Trì nhìn chai không trong tay, cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Hai người một người nhìn bên trái, một người nhìn bên phải.

Lúng túng ngồi một lát như thế, huấn luyện viên chợt thôi còi, “Tập hợp!”

Tường Tây Trì đứng lên, đưa tay ném bình không đi. Bình không bay thành hình vòng cung, vũng vàng rơi vào thùng rác.

Phương Huỳnh sâu sắc cảm thấy phía sau có vài ánh mắt, quả thật là mấy nữ sinh, nhìn Tường Tây Trì chăm chăm hăng hái kể tai xì xào bàn tán.

Cô khẽ hừ một tiếng, bĩu môi.

Buổi tối, trên sân thể dục lớn đang chiếu bộ phim giáo dục chủ nghĩa yêu nước “Trương Tư Đức”.

Phương Huỳnh và Tường Tây Trì ngồi ở hàng cuối cùng, mỗi người đeo một tai nghe nghe nhạc.

Một lát, vang lên tiếng “bóp”.

Tường Tây Trì nhìn cánh tay mình, lại nhìn Phương Huỳnh.

Phương Huỳnh vô tội: “Không đánh cậu, có muỗi.”

“... Sao tớ không biết vậy.”

“Cậu ngu ngốc.”

Tường Tây Trì nhìn cô, “... Cậu mới ngu ngốc.”

Phương Huỳnh nhàm chán không ngồi yên, khuỷu tay chống trên đầu gối, hai tay ôm mặt, “... Bộ phim nói gì thế?”

“Không biết.”

“Cậu không xem sao?”

“Không.”

Phương Huỳnh ngửa đầu nhìn anh, “Vậy cậu đang nhìn cái gì?”

Về mặt Tường Tây Trì bình tĩnh, “Không nhìn cái gì cả.”

Phương Huỳnh nhàm chán ngáp một cái, “Nơi này muỗi thật nhiều đấy, chúng ta đi căn tin mua chút đồ ăn đi.”

Vừa dứt lời, lại nghe phía sau có một giọng nói dè dặt phấn khởi thông báo: “Lương công tử mời mọi người ăn đồ ăn vặt!”

Lăng Vĩ Tiên (tên loại bánh snack), bánh bơ nhỏ, bánh mì gấu trúc, socola HERSHEY, khoai tây chiên... truyền về phía trước.

Phương Huỳnh: “... Cái tên Lương Yến Thu này có phải bị bệnh không? Tiền nhiều đốt không hết nên quyên cho tớ à?”

Đình đầu có một giọng nói, “Bạn Phương Huỳnh có khó khăn gì sao?”

Phương Huỳnh ngẩng đầu, đối diện là gương mặt tươi cười nhe ra tám cái răng trắng sáng.

Phương Huỳnh: “...”

“Trực tiếp cho tiền, chuyện này ảnh hưởng không tốt, nhưng tớ có thể nói cha tớ lập một học bổng...” Lương Yến Thu ngồi bên cạnh cô, xắn tay áo, nhìn đáng vẻ e là muốn tán dóc về chuyện học bổng từ kiếp này đến kiếp trước một lần.

Tường Tây Trì tháo tai nghe xuống, bắt lấy cánh tay Phương Huỳnh, “Đi.”

“Đi đâu?”

“Mua đồ ăn vặt.”

“Này không phải có...” Phương Huỳnh chỉ chỉ túi nylon phía trước mặt, lại bị Tường Tây Trì quăng về sau, cứ như vậy rời khỏi băng ghế, tự nhiên đứng lên.

Huấn luyện viên tuần tra ở phía sau gào to: “Bạn học phía trước ngồi xuống!”

Phương Huỳnh vội vàng kéo Tường Tây Trì ngồi xuống cỏ, đúng lúc Lương Yên Thu vạc chân ra bao quanh.

Ba người nhìn nhau, tình hình có chút lúng túng.

Lương Yên Thu nhìn Phương Huỳnh, lại nhìn cánh tay Phương Huỳnh kéo Tường Tây Trì, “Quan hệ của bạn Phương và bạn Tường tốt lắm đấy.”

“Tốt hay không liên quan gì đến cậu.” Phương Huỳnh tròn trắng mắt, quay đầu nhìn huấn luyện viên cùng đội trưởng hàng khác nói chuyện, liền lôi kéo Tường Tây Trì, khom lưng, dọc theo khe hở trong hàng, lặng lẽ rời khỏi sân thể dục.

Đến căn tin mua chút sữa chua và đồ ăn vặt, hai người lại về lớp học.

Kết quả vừa nhìn, đèn đuốc sáng trưng, bên trong đã có ba bốn người ngồi, xem phim, nghe nhạc, thì ra không chỉ có hai người họ chuẩn đi.

Ghế đã ở trên sân thể dục, hai người trực tiếp ngồi lên bàn học.

Phương Huỳnh ngồi dựa lưng vào vách tường, mở nắp sữa chua, vurun đầu lưỡi liếm vài miếng sữa chua dính trên nắp, ngửa đầu uống một hóp lớn.

Nâng mắt nhìn, phát hiện Tường Tây Trì đang nhìn cô.

“Làm sao vậy? Cậu cũng muốn uống à...”

“... Dính trên mặt.”

Phương Huỳnh nâng tay chùi, “Chỗ nào?”

“Dựa qua đây một chút...”

Phương Huỳnh không kiên nhẫn, lục tìm khăn giấy trong ngăn kéo, đột nhiên Tường Tây Trì đưa tay.

Cô dừng một lát, không biết vì sao lại ngừng hô hấp.

Ánh mắt Tường Tây Trì gần như là chăm chú nhìn vào chỗ khoe miệng kia của cô, một lát, ngón tay anh chạm vào, lau miệng cô.

Đầu ngón tay có chút lạnh, có chút...

Phương Huỳnh nhanh chóng nhìn sang chỗ khác, “Cái kia...”

“Tốt rồi.” Tường Tây Trì rũ mắt, nhìn trên ngón trỏ, không tự giác xoa xoa, sau đó mới rút khăn giấy, lau tay sạch sẽ.

Phương Huỳnh nhét hai viên kẹo mềm Q.Q, vừa ăn vừa nói, “... Nghe nói học kỳ này kết thúc chúng ta phải kiểm tra chia lớp. Học kỳ sau đa số vào khoa tự nhiên, còn lại muốn vào lớp thực nghiệm và lớp thường.”

Tường Tây Trì cảm thấy có chút ngạc nhiên, “... Sao cậu lại quan tâm chuyện xa vời như vậy?”

“Cậu học khoa tự nhiên nhì?”

“Ừ.”

“... Tớ sợ mình không vào được lớp khoa học tự nhiên và lớp thực nghiệm.”

“Cậu có thể học khoa văn.”

Phương Huỳnh bĩu môi, “Không muốn. Tớ rất phiền chính trị.”

Yên lặng một lát, Tường Tây Trì nói: “... Có tớ nè.”

“Hà?”

“... Dạy thêm cho cậu.”

Phuong Huỳnh cười.

“... Tớ cũng không muốn học khoa văn.”

“Vì sao?”

“... Thì tớ không có bài văn để sao chép chứ sao.”

“... Chúng ta không học cùng nhau, tan học không phải cũng có thể cho cậu sao chép sao!” Tường Tây Trì không nói chuyện, nghĩ nghĩ, sau một lúc lâu, vẫn nói: “Cậu nên học khoa văn đi?”

“...” Phuong Huỳnh không nói gì, “Sao lại thay đổi?”

Tường Tây Trì dừng một lát, “... Được, cậu thích cái gì thì học cái đó.”

“Cậu còn chưa có trả lời đấy, sao lại muốn tớ học khoa văn?”

Tường Tây Trì nhìn cô, “... Không có gì, nói bừa.”

Bởi vì nam sinh của khoa học tự nhiên rất nhiều.

Khi bộ phim sắp kết thúc, Tường Tây Trì trở về sân thể dục, chờ hàng ngũ giải tán, hai người nhắc ghế dựa trở về.

Phuong Huỳnh đã dọn dẹp đồ xong, trong miệng ăn kẹo cao su, nghe nhạc, chờ Tường Tây Trì.

Nơi ở của hai người họ gần, về nhà không mất bao nhiêu thời gian, cho nên không nhanh không chậm, không tranh đoạt ra phòng học với người khác.

Người đã đi hơn phân nửa, mới chậm rãi đi ra ngoài.

Phuong Huỳnh cúi đầu đổi nhạc nên không chú ý, vừa nhắc đầu mới phát hiện có một người ngồi trên bục giảng, từ trên cao nhìn xuống cô.

Phuong Huỳnh hoảng sợ, “Làm gì vậy?”

Lương Yến Thu hứng thú cười, “Bạn Phuong, tớ nghe nói cậu ở cùng một chỗ với bạn Tường?”

“Liên quan gì đến cậu.”

Tình hình đầu năm nay là gì thế, sao chuyện riêng tư truyền ra nhanh như vậy.

Ánh mắt Lương Yến Thu liếc về phía sau, nhìn Tường Tây Trì, “Các cậu...”

Tường Tây Trì lạnh nhạt liếc cậu ấy một cái: “Từ lớp cấp 2 tụi tớ đã ở chung một chỗ rồi, có vấn đề gì sao?”

Lương Yến Thu sùng sốt, dè dặt thể thao xuống, cười nói: “Không có gì.”

Nhảy xuống bàn giáo viên, đi ra một bước, lại quay đầu, “Chơi Warcraft không?”

Tường Tây Trì không lên tiếng.

Lương Yến Thu cười, “Có rảnh thì đấu đơn nhé.”

Về nhà, Phuong Huỳnh tắm rửa trước, mặc áo ngủ hai dây mà Đinh Vũ Liên mới mua cho cô, đi gọi Tường Tây Trì tắm.

Cửa khép hờ, Phuong Huỳnh trực tiếp đẩy ra.

Đã thấy màn hình máy tính lúc này còn sáng, một lát sau liền tối đi.

Tường Tây Trì đứng lên, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, “... Tắm xong rồi?”

“Ừ.” Phuong Huỳnh nhìn chỗ máy tính, “... Cậu đang làm gì?”

“Không có.”

“... Vậy sao cậu rút điện ra?”

“... Chân đá phải.”

Phuong Huỳnh nhìn anh tựa như nghiên cứu, một lát, cười ác ý, “Có phải cậu đang xem phim đó...”

“Không có.” Tường Tây Trì cầm lấy khăn lông trên bả vai cô, che lên đầu cô, ý vào ưu thế đáng người cao ráo, còn ấn đầu cô, đưa tay đóng cửa lại, “... Sau này vào phòng nhớ gõ cửa.”

Phương Huỳnh lấy khăn lông ra, “Tường Tây Trì! Cậu thay đổi!”

Bước chân của Tường Tây Trì không dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Edit: Tịnh Hào

Cuối giai đoạn huấn luyện quân sự, nhiệm vụ chủ yếu là hai liên đội phải chọn ra một tập thể tạo thành ma trận hình vuông để tập võ quân đội, khi diễn ra hội thao sẽ tiến hành. Một lớp làm một hàng, tổng cộng 18 hàng, từng hàng chọn ra từ 2 đến 3 người.

Buổi sáng hôm nay, huấn luyện viên chính là đội trưởng của đám Phương Huỳnh, dạy hai chiêu trong võ quân đội trước, thời gian còn lại chính là chọn ra vài người có sức lớn.

“Các cô cậu đánh võ cực kỳ kém!”

Nghe nói có “Bệnh tim”, thì không thể vận động kịch liệt, Lương Yến Thu còn đặc biệt mang bệnh án đến và lời dặn xin phép của bác sĩ, bị huấn luyện viên đặc biệt phê phán, ngồi ở dưới bóng cây, lúc này không nhịn được xen mồm vào nói: “Đội trưởng! Tập võ quân đội có ích lợi gì ạ, không phải chỉ là để biểu diễn thôi sao?”

“Biểu diễn?” Đội trưởng nhìn qua với ánh mắt như dao bén, “Tôi kêu cậu lên biểu diễn đấy.”

Đội trưởng quét một vòng, quát: “Lớp trưởng! Bước ra khỏi hàng!”

Một lát sau, Tường Tây Trì mới nhớ tới mình là “Lớp trưởng”, chậm rì từ hàng cuối cùng đi đến hàng phía trước.

Đội trưởng kéo anh qua bên cạnh, nói thầm vài phút, một lát, quay đầu nhìn về phía Lương Yến Thu, “Mời lên!”

Dường như Lương Yến Thu chịu sự kinh ngạc, “Huấn luyện viên, không thể được, em có bệnh tim đấy, không thể vận động kịch liệt.”

Đội trưởng vỗ vai Tường Tây Trì, “Lớp trưởng, nhẹ tay chút, đừng quá kịch liệt.”

Trong đội phát ra tiếng cười thô tục của mấy nam sinh, bị ánh mắt lạnh thấu xương của đội trưởng trừng lại.

Lương Yến Thu đứng lên, chậm rãi đi đến trước mặt Tường Tây Trì, đánh giá anh, cười hỏi: “Huấn luyện viên, biểu diễn sao ạ?”

“Tùy cậu muốn biểu diễn thế nào.”

Tường Tây Trì và Lương Yến Thu liếc nhau, vẻ mặt hai người lập tức nghiêm túc.

Tường Tây Trì: “Ra chiêu đi.”

Còn chưa nói xong, đã thấy Lương Yến Thu nắm tay thành nắm tiền thắng đến đầu anh.

Mắt Tường Tây Trì chớp cũng không chớp, cúi người thấp xuống, người dịch sang trái, đánh thẳng vào má trái của Lương Yến Thu.

Lương Yến Thu nghiêng đầu tránh né, lui về sau nửa bước, dừng lại trong chớp mắt, lại đột nhiên xông lên phía trước, đưa chân đá tới. Chân Tường Tây Trì ngăn lại, nghiêng người đánh mạnh vào phần gáy...

“Khá đấy khá đấy!” Đội trưởng đi lên túm lấy Tường Tây Trì, “Bảo cậu nhẹ tay một chút!”

Lương Yến Thu bị tay chém cuối cùng mang theo rất nhiều sức đánh trúng làm cơ thể lắc lư một chút, dưới chân khễ lao đảo, mũi trên đầu cũng rớt.

Tường Tây Trì nhìn cậu ấy, lạnh nhạt nói: “Đã rất nhẹ tay.”

Đội trưởng nhìn ra Tường Tây Trì từng luyện tập đánh nhau, nhưng cũng không vạch trần, dù sao mục đích làm kinh sợ cũng đã đạt được, bảo Lương

công tử thân thể yếu đuối tiếp tục nghỉ ngơi lấy lại sức, “Ngậm miệng chặt vào, đừng khoa tay múa chân với phương pháp dạy học của tôi!”

Lương Yến Thu cười hì hì, xoay người nhặt lại mũ thể thao rớt trên đường nhựa, phủ bụi, đội vào đầu, nhìn Tường Tây Trì đối diện, nửa đùa nửa nghiêm túc nói: “Bạn Tường, ra tay ác độc như vậy, có phải ngày hôm qua chơi trò lâm trận bỏ chạy trong lòng không phục à?”

Tường Tây Trì: “...”

Ngày hôm qua trò chơi vừa bắt đầu, nghe thấy tiếng đẩy cửa, sợ bị Phương Huỳnh nhìn thấy chiến thư của cậu ấy mà anh đã đáp ứng, chuyện trò chơi một mình ầu trĩ như thế, chột lóc lên rồi biến mất.

Đội trưởng đẩy Lương Yến thu ra xa, “Xê qua một bên đi, đừng chậm trễ huấn luyện của chúng ta!” Hoét hoét, “Nghiêm!”

Không hề bất ngờ, Tường Tây Trì được chọn vào ma trận hình vuông đánh võ quân đội.

Đi theo còn có một người khác, là Mẫn Thắng Nam – trải qua một kỳ nghỉ hè, cô ấy tên là Mẫn Gia Sinh.

Trong lúc nghỉ ngơi huấn luyện, Phương Huỳnh đến căn tin mua nước đá, chuẩn bị đi qua thăm hỏi Tường Tây Trì và Mẫn Gia Sinh một lát.

Vừa mở cửa tủ lạnh ra, phía sau có tiếng cười hì hì: “Bạn Phương, cậu cũng đến mua nước à”

Phương Huỳnh lười nói chuyện với cậu ấy.

Lấy hai chai nước, đang định trả tiền, đã bị Lương Yến Thu cản lại.

“Tớ mời cậu nhé.”

Phương Huỳnh tròn trắng mắt, “Tớ mà không có ba đồng sao.”

“Không lùi nửa bước làm sao bước được ngàn bước...”

Phương Huỳnh dứt khoát đưa năm đồng ra, nhận lấy tiền lẻ, xoay người đi mất.

Chưa đi được hai bước, Lương Yến Thu cũng cầm bình hồng trà đuổi theo.

Cậu ấy thấy bước chân của cô không phải đi về phía hàng của mình, liền hỏi: “Bạn Phương đi đâu thế?”

Phương Huỳnh dừng chân, xoay người nhướn mày hỏi: “Tớ đi qua xem Tường Tây Trì, cậu cũng muốn qua xem cậu ấy sao?”

Lương Yến Thu: “...”

Ma trận hình vuông đánh võ ở một vị trí có bóng mát, khi Phương Huỳnh đi qua, đúng lúc bọn họ cũng giải tán nghỉ ngơi.

Tường Tây Trì nhìn Phương Huỳnh, tháo mũ xuống mũ đi qua phía cô.

Phương Huỳnh đưa nước qua, nhìn trong hàng ngũ, “Thắng... Gia Sinh!”

Mẫn Gia Sinh lập tức chạy khỏi hàng, nhận lấy chai nước cô đưa tới, ngọt ngào nói cảm ơn, tự giác không quấy rầy hai người, tự mình chạy qua bên cạnh uống nước.

Phương Huỳnh trực tiếp ngồi xuống, ngửa đầu nhìn Tường Tây Trì ở bên cạnh: “Có một không?”

“Vẫn ổn.”

Phương Huỳnh cười, “Anh Tiêu dạy vô cùng tốt...”

Tường Tây Trì “ừm” một tiếng.

Phương Huỳnh liếc anh, đung khuỷu tay vào anh, “Làm sao vậy?”

Tường Tây Trì uống một ngụm nước, “... Vừa rồi cậu cùng Lương Yến Thu đi mua nước?” (anh ghen rồi -.-)

“Ai muốn đi mua nước cùng với tên ngốc này chứ? Cậu ấy cứ đòi đi cùng.” Phương Huỳnh nghĩ đến gì đó, cười hì hì hỏi, “Thì ra ngày hôm qua cậu chơi trò chơi với cậu ấy à?”

Tường Tây Trì buồn bực không thôi, “... Không được tự vạch áo cho người xem lưng.”

“Lần sau chơi nhớ dẫn tớ theo.”

“Không dẫn theo.”

“Tại sao?”

Tướng Tây Trì liếc cô, “Chuyện của tớ và cậu ấy, cậu xen vào làm gì?”

“Ồ.” Phương Huỳnh nén cười, “Vây cậu nhẹ tay một chút, đừng quá kịch liệt.”

Tướng Tây Trì: “...”

Suy nghĩ của anh không thể chịu được sự kiểm soát nghĩ lệch ra ngoài một chút, lại nhanh chóng trở về bình thường, ánh mắt ngưng nhìn Phương Huỳnh, đưa tay ấn xuống đầu cô, “Đừng làm loạn.”

Tiếng còi của đội trưởng vang lên, Phương Huỳnh nhanh chóng đứng lên.

“Cậu chưa mua nước cho mình?”

Phương Huỳnh nhìn hai tay trống không của mình.

“...”

Phương Huỳnh cười, trực tiếp đỡ cổ tay anh, ôm cái chai trong tay anh uống hai ngụm, lau khóe miệng, “Tớ đi đây!”

Bay nhanh chạy về tập hợp.

Tướng Tây Trì nhìn chai nước, ngồi xổm trên mặt đất, qua hồi lâu, mới ngửa đầu uống hai ngụm.

Trước mặt xuất hiện hai cái chân.

Tướng Tây Trì ngẩng đầu nhìn, là Cố Vũ La.

Cố Vũ La chỉ chỉ bên cạnh anh, “Tớ có thể ngồi không?”

Tướng Tây Trì không lên tiếng.

Cố Vũ La trực tiếp ngồi xuống, “Có chuyện. Kỷ niệm thành lập trường một trăm năm vào tháng 11, trường học tổ chức một buổi họp mặt học sinh với nhau, lúc này chủ nhiệm tìm tớ, nói hai chúng ta làm thư ký buổi họp mặt chuẩn bị kỉ niệm thành lập trường của tổ cô Bạch.”

Tướng Tây Trì nhíu mày, “Đích danh tìm tớ?”

Cố Vũ La nhìn hắn, “Ừ.”

Tướng Tây Trì phiền nhất là mấy chuyện này, nhưng lại không thể không làm.

Một lát, anh nhận ra Cố Vũ La còn chưa đi, “Còn có chuyện gì sao?”

Cố Vũ La sững sốt, “... Không có.”

Năm giờ rưỡi chiều, huấn luyện quân sự kết thúc, buổi tối là hoạt động Lạ Ca (*).

(*) là một cách giải trí thi đấu ca hát với nhau giữa các đơn vị chiến đấu khác nhau trong quân đội, là một nét văn hóa đặc trưng trong quân đội Trung Quốc. Lạ Ca không giống với cuộc thi hát bình thường, trước đó không cần tập luyện và tổ chức kỹ càng, mà chỉ phát huy ngẫu hứng, thường vào lúc rảnh rỗi trong huấn luyện.

Phương Huỳnh và Tướng Tây Trì đạp xe về tắm rửa, thay quần áo đầy mồ hôi thoát, ăn cơm xong, trở lại trường.

Đi lên, hai người bị Đinh Vũ Liên xịt nước hoa xua muỗi lên.

“Bữa ăn khuya muốn ăn cái gì?”

“Mẹ, một ngày bốn bữa, con sắp mập rồi.”

“Mập cái gì mập!” Đinh Vũ Liên nhìn về Tướng Tây Trì, “Không tin con hỏi Tây Trì xem, có mập không?”

Ánh mắt Tướng Tây Trì quét qua trước ngực và eo của cô, lập tức không nhìn nữa, “... Không mập.”

Lạ Ca vào buổi tối, đội biểu diễn ma trận hình vuông trở về hàng lúc đầu của mình. Hai hàng xếp thành một vòng tròn, ngồi trên mặt đất.

Phuong Huỳnh ngồi kể Mẫn Gia Sinh, còn chưa bắt đầu đã ngập hai cái.

Mẫn Gia Sinh nhìn cô đặt đầu ở trên vai mình, cười cười nói: “Phuong Huỳnh, có phải cậu xị nước hoa không?”

“Ừ.”

“Tuồng Tây Tri cũng có xị, cùng một mùi đấy.”

“... Cậu là mũi chó sao?”

Mẫn Gia Sinh cười hỏi: “Các cậu thật sự ở cùng một chỗ?”

“Ừ.”

“Các cậu tốt thật đấy.”

“Tốt cái gì, cậu ấy khá phiền, lại thích sạch sẽ nên phiền toái.”

Mẫn Gia Sinh cười không nói.

Lạ Ca đơn giản chính là “Kêu bạn hát, thì bạn hát, không được mắc cỡ ngại ngùng, giống cái gì, giống cô gái”, sau đó chính là cùng hát đồng thanh “đoàn kết chính là sức mạnh.”

Phuong Huỳnh không hề có hứng thú với hoạt động tập thể này, vẫn còn may là Mẫn Gia Sinh tập trung tinh thần, cô có thể đi theo giả vờ lười nhác. Nhìn lại, Tuồng Tây Tri ở hàng cuối cùng cũng không hề hứng thú, lúc hát còn qua loa hơn cô, cũng không bằng lòng mở miệng.

Bên này đang hợp ca, đội trưởng của hai hàng đột nhiên cùng nhau bước đến, không biết đang mưu đồ bí mật cái gì.

Sau một lúc lâu, đội trưởng vỗ tay một cái, mọi người yên tĩnh trở lại, “Tôi vừa mới cùng đội trưởng hàng hai trao đổi, chúng tôi đã nghe hành khúc rất nhiều lần trong quân đội, cũng sắp không hợp với thời đại nữa rồi, các cô cậu dạy cho chúng tôi một chút, bây giờ bài nhạc nào đang phổ biến... Có bạn học nào, muốn chủ động biểu diễn tài nghệ không? Hàng của bọn họ đã chuẩn bị tốt rồi, chúng ta không thể thua...”

Còn chưa nói xong, hàng hai đã vang lên tiếng vỗ tay không ngừng, đã thấy Cố Vũ La mặc váy, thân nhiên đi tới chính giữa.

Phuong Huỳnh nhíu mày hỏi Mẫn Gia Sinh, “Cậu ấy làm gì thế, nhảy điệu không tước trên đường nhựa à?”

Mẫn Gia Sinh bị chọc cười, “Chắc là không phải đâu, không phải Lạp Ca sao, chắc vẫn là ca hát.”

Quả nhiên, liền có một bạn nam sinh, chuyển một cái ghế và đàn ghi-ta lên.

“Không phải Cố Vũ La học đàn piano sao, luyện đàn ghi-ta khi nào thế?”

Mẫn Gia Sinh lắc đầu.

Một lát, đã thấy Cố Vũ La ngồi xuống ghế, nhẹ nhàng gảy dây đàn, lấy giọng, ngân nga mở miệng: “You and I, we've been at it so long, I still got the strong fire...”

Mẫn Gia Sinh: “Westlife đấy... Lúc thi khẩu ngữ tiếng anh lần đầu tiên vào lớp 7, có phải là bài mà Tuồng Tây Tri hát không?”

Phuong Huỳnh không lên tiếng, mím chặt môi.

“Sometimes I feel like, the world is against me, the sound of your voice, baby...”

Cố Vũ La chậm rãi giương mắt, ánh mắt tìm kiếm trong đám người, cuối cùng dừng lại trên người Tuồng Tây Tri.

“Us against the world”, đây là bài Tuồng Tây Tri thích nhất.

Phuong Huỳnh nghe không nổi nữa, chợt đứng lên.

Ánh mắt đội trưởng đảo sang, “Làm gì hả?”

Phuong Huỳnh nói ba chữ “Đi toilet”, chạy nhanh đi.

Trong phòng học không có ai, vì đề phòng có người lên chuẩn đi, chủ nhiệm lớp đặc biệt khóa cửa lại.

Phuong Huỳnh lượn lờ một vòng, không biết đi chỗ nào, cuối cùng đi đến dưới tàng cây bồ kết trước tòa thí nghiệm.

Cô dựa vào thân cây ngồi xuống đất, cách một sân bóng rổ, nên không nghe thấy tiếng hát của Cố Vũ La trên sân thể dục.

Một trận gió lạnh ủa tới, lá cây bồ kết đong đưa.

Thoáng chốc sự tức giận ngọt ngào không rõ trong lòng đã giảm đi chút ít.

“Bạn Phương.”

Còn chưa yên ổn bao lâu, đột nhiên truyền đến một giọng nói đáng đánh đòn.

Phương Huỳnh tìm khắp nơi, không nhìn thấy người.

Một lát, nghe thấy phía sau cây truyền đến tiếng cười, “Nơi này nè.”

Phương Huỳnh: “...”

Lương Yến Thu vòng qua từ phía sau, nhìn cô: “Bạn Phương, tâm tình cậu cũng không tốt à?”

“Con mắt nào của cậu nhìn thấy tâm tình tớ không tốt?”

“Cậu thờ dài...” Lương Yến Thu nhìn cô, cười nói, “Trường Tây Trì rất được hoan nghênh đấy.”

“Đương nhiên được hoan nghênh hơn cậu.”

“Tớ không sao cả, dù sao cũng không có người thích tớ...” Lương Yến Thu cười, thả lỏng dựa vào thân cây.

“Phương Huỳnh!”

P phía sau tòa thí nghiệm truyền đến giọng nói của Trường Tây Trì.

Phương Huỳnh không biết mình xuất phát từ mục đích gì, không trả lời.

Một lát, liền nghe thấy tiếng bước chân của Trường Tây Trì qua đây, dừng lại, giọng nói có chút không vui, “... Đi toilet xa như vậy à?”

Lương Yến Thu lười biếng, uể oải cười nói: “Bạn Trường hay thật đấy, tớ và A Huỳnh trốn ở nơi bí mật như thế, cũng có thể tìm được.”

Bạn đang đọc truyện *Mưa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Edit: Tịnh Hào

Phương Huỳnh nhảy dựng lên, “Cậu gọi ai là A Huỳnh?”

Lương Yến Thu vẫn cười, “Gọi thì gọi, cũng không thiếu đi miếng thịt nào, hai chúng ta...”

“Ai cùng với cậu mà hai chúng ta!”

Mặt Trường Tây Trì đen giống như đáy nồi, bước đến nắm lấy cánh tay của Phương Huỳnh dẫn cô ra ngoài, “Mau đi về, tập hợp điểm danh.”

Phương Huỳnh bị túm đi ra ngoài bốn năm mét, lắc lắc cổ tay gãy giữa, “Cậu buông tớ ra.”

Trường Tây Trì liếc cô, buông tay.

Trong trường học không có cục đá để đá, Phương Huỳnh đá đá mặt đất cho hả giận, “Cậu không nghe nhạc, chạy tới tìm tớ làm gì?”

“Nghe nhạc gì?”

“Hừ.”

Trường Tây Trì: “...”

“Hát rất hay đấy, đàn ghi-ta cũng tốt lắm...”

Tường Tây Trì bưng tỉnh, “... Có Vũ La?”

Phuong Huỳnh cúi đầu, than thở, “... Đó là bài cậu thích nhất, cậu còn từng hát cho tớ nghe.”

Tường Tây Trì đánh giá giọng điệu của cô, nghiền ngẫm vài giây, khoảnh khắc buồn bực khi trông thấy cô và Lương Yến Thu “tư hội” (lén gặp mặt) cũng tan thành mây khói, khẽ cười, cố ý nói: “... Tớ không thể quyết định cậu ấy hát cái gì.”

“Vậy sau này không cho phép cậu thích bài này nữa.”

“Chuyện này không hợp lý...”

Phuong Huỳnh trừng anh.

“Chỉ như vậy thôi mà cậu không vui?”

“Đúng.”

Tường Tây Trì nhìn cô chăm chú, sợ lỡ mất chút thay đổi biểu cảm trên mặt cô, “Tại sao?”

Phuong Huỳnh nheo mắt.

Qua hồi lâu, câu kinh gãi gãi đầu, “... Dù sao chính là không vui đây.”

“Cậu cần thận suy nghĩ...”

“Không nghĩ, không biết.”

Tường Tây Trì: “...”

Bất đắc dĩ nắm lấy tay áo cô, “Mau trở về thôi, một lát chủ nhiệm lớp sẽ qua kiểm tra.”

Lập Ca kết thúc, không biết Lương công tử lại đi chỗ nào lượn một vòng về tới trong hàng ngũ, nhiệt tình giúp cô gái này cầm quần áo, giúp cô gái kia xách ghế.

Nhìn lại, Phuong Huỳnh và Tường Tây Trì giống như trẻ sinh đôi lúc nào cũng kề một chỗ, làm hòa như lúc đầu.

“A Huỳnh...”

Phuong Huỳnh trừng mắt sang.

Lương Yến Thu cười hi hi, “Ăn bữa khuya không.”

Tường Tây Trì: “Không ăn.”

“Tớ không hỏi cậu, bạn Tường.”

Phuong Huỳnh vỗ bả vai Tường Tây Trì, “Cậu ấy nói không ăn sẽ không ăn, cậu ấy quyết định.”

Tường Tây Trì thật vừa lòng.

Bạn học toàn khối, đều mang ghế ra ngoài phòng học, trong hành lang rất chật chội, chen lấn.

Làm sao Lương công tử “Ôm yếu mong manh” có thể chen lấn với mọi người, cao thượng dịch sang bên cạnh nhường lối, rồi hai bước, rồi khỏi hành lang.

Quay đầu nhìn, bước đến gốc cây nhãn, có một cô gái đang ngồi.

Lòng chính nghĩa của Lương Yến Thu bùng bùng trời dậy, sao hẳn tâm nhìn thấy cô gái đẹp ngồi khóc một mình lấy vạt áo lau nước mắt, lập tức đi qua hỏi han ân cần, “Bạn ơi, có phải cậu không thoải mái không? Có cái gì có thể giúp cậu không?”

Thì thấy cô gái kia tựa như không nghe thấy, mặt chôn vào giữa hai cánh tay, bả vai khẽ động đậy.

Lương Yến Thu ngồi trước mặt cô ấy, do dự một lát, đưa tay chọc chọc bả vai cô ấy, “Cô gái...”

Cô gái ngẩng đầu, “Làm gì!”

Lương Yến Thu thoáng nhìn hai mắt mờ mịt đắm nước mắt.

Cố Vũ La.

Cố Vũ La lấy ống tay áo xoa xoa mắt, đứng lên, phía sau lưng rất thẳng tắp, lạnh nhạt nói, “Tránh ra.”

Lương Yến Thu thở dài, lui về sau một bước, “Con gái bây giờ, sao đều hung dữ hết vậy.”

Cố Vũ La không để ý đến anh, đàn ghi-ta trên lưng, tay nhấc ghế dựa, đi về phía đầu bậc thang.

Váy dài bị chính mình giẫm lên, suýt chút nữa vấp té. Cô ấy cúi giận buông ghế, kéo váy lên ôm lấy.

“Bạn Cố.” Thì nghe phía sau truyền đến một giọng nói lười biếng, “Con gái theo đuổi rất tốn sức, rất tích cực, nhưng không thể yêu...”

Bước chân Cố Vũ La dừng một lát, không quay đầu, nhấc ghế lên lần nữa.

Cãi nhau ầm ĩ trong huấn luyện quân sự đã chấm dứt.

Chính thức nhập học, lý hóa sinh hơi khó một chút, giống như từ rãnh biển Mariana, nổi lên thành núi Kilimanjaro. Phương Huỳnh không dám buông lỏng, tập trung hết tinh thần và thể lực để học.

So sánh mà nói, Tường Tây Trì có vẻ cực kỳ nhẹ nhàng, dễ khó đến đâu vào trong tay anh, chưa được bao lâu đã được giải rõ ràng.

Chỗ ngồi vào cấp 3 là do chủ nhiệm lớp sắp xếp, Phương Huỳnh không ngồi cùng Tường Tây Trì, thoáng chốc đã thiếu đi rất nhiều trợ lực, chỉ có thể tự mình tìm tòi lẫn lộn.

Qua hai tháng khai giảng, Tường Tây Trì trở thành nhân vật nổi tiếng lần nữa. Từ lớp 10 đến lớp 12, nữ sinh ham muốn anh đã tăng lên thành cấp số mũ, mỗi ngày vừa mở ngăn kéo ra liền có thể nhận được kinh hi.

Mỗi ngày trong giờ học, ăn khoai tây chiên, đọc thư tình văn chương lai láng của nữ sinh cho Tường Tây Trì, đã thành một trong những niềm vui của Phương Huỳnh. Về phần đồ tặng, cái gì có thể ăn đều vào bụng của Phương Huỳnh, cái gì không thể ăn, chọn cái có thể dùng thì để lại, không dùng được thì trực tiếp để vào sọt rác.

Làm nhiều loại chuyện này, Phương Huỳnh cũng thường chịu chất vấn của lòng lương thiện không tồn tại, nhiều lần ăn chocolate mà nữ sinh tự tay làm, hỏi Tường Tây Trì: “A Trì, chúng ta phân chia tang vật như vậy, có thể không tốt lắm không.”

Tường Tây Trì: “Chỗ nào không tốt?”

“Dù sao mấy cái này đều là tấm lòng...”

“Không phải cậu nhận thay tớ sao?”

Phương Huỳnh nhận thu quà tặng, yên tâm thoải mái.

Ngày kỷ niệm thành lập trường vào tháng 11 đã trôi qua, đảo mắt trời đã lạnh hơn.

Mưa rơi suốt một tuần, thừa dịp hai ngày quang đăng, trường học nhanh chóng triệu tập tổ chức đại hội thể thao mùa thu.

Tường Tây Trì có ba hạng mục, 100 mét, 1500 mét cùng 4×100 tiếp sức.

Thần kinh vận động của Phương Huỳnh phát triển, nhưng cho tới bây giờ không tham dự, trước sau vẫn che giấu thực lực, làm tròn bổn phận giúp ủy viên tuyên truyền Mẫn Gia Sinh viết bài radio.

Đang chuẩn bị viết ra một bài đầy nhiệt tình, cánh tay đã bị Mẫn Gia Sinh đẩy, “Đến Tường Tây Trì điểm danh rồi kìa.”

Phương Huỳnh vội khép vở lại, tới gần Mẫn Gia Sinh phía trước, nhưng mà chỗ tay vịn đã bị chiếm không qua được.

“Đi lên sân thể dục xem!” Mẫn Gia Sinh quyết định rất nhanh, lôi kéo cánh tay cô, trực tiếp kéo xuống khán đài.

Tường Tây Trì mặc quần áo thể thao màu đen, trên lưng là vải bố có ghi con số, sau khi điểm danh xong, đã đến lúc làm nóng người.

Phương Huỳnh đứng ngoài sân thể dục, cao giọng gọi: “Tường Tây Trì!”

Tường Tây Trì quay đầu, nhìn thấy Phương Huỳnh cầm khăn lông và bình nước trong tay, nhón chân vẩy vẩy tay với anh, tóc bị gió thổi bay, trước trán có vài sợi lướt qua mắt, phất qua gương mặt trắng nõn của cô.

Anh cười cười, cũng vẩy vẩy tay.

Phương Huỳnh chỉ chỗ kết thúc: “Tớ ở chỗ đó đợi cậu!”

Tiếng người ồn ào trên sân thể dục, bài radio đầy tình cảm...

Bỗng nhiên tiếng súng vang lên, phá vỡ bầu trời...

Phuong Huỳnh đứng yên, có chút ngây người.

Trên đường băng màu đỏ, giống như mũi tên rời khỏi dây cung, thoăn thoắt nhanh nhẹn.

Ổng tay áo đồ thể dục của anh lộng gió, tốc độ kinh người, tràn ngập sức mạnh không ai bì được.

Dường như trước kia cô chưa từng thấy.

Tướng Tây Tri dẫn đầu vượt qua sợi dây kết thúc, nhân viên ghi chép nắm chặt đồng hồ báo cáo con số, anh không chú ý, trực tiếp đến trước mặt Phuong Huỳnh. Phuong Huỳnh đưa khăn lông và bình nước, anh vắt khăn lông lên vai, vặn mở bình nước giữa đầu uống một ngụm.

Thở dốc một hơi, hỏi: “Bao nhiêu giây?”

Phuong Huỳnh: “... Không chú ý.”

Trên người anh có hơi nóng và mồ hôi vọt lên, đập vào mặt.

Phuong Huỳnh sờ sờ mũi, lui ra sau nửa bước, “... Trận chung kết vào lúc nào thế?”

“Buổi chiều.”

Tướng Tây Tri cầm khăn lông lau mặt, “Buổi chiều còn phải chạy 1500 mét, đừng đi xuống nữa, ở trên xem là được rồi.”

“Không cần chạy cùng à?”

“Cậu được không?”

Phuong Huỳnh nhúm mày, “Cậu lặp lại lần nữa xem?”

Tướng Tây Tri nở nụ cười, nghe thấy nhân viên ghi chép gọi anh qua xác nhận thành tích, nhét chai nước vào trong tay Phuong Huỳnh, cùng tập hợp với vận động viên vừa chạy xong.

Phuong Huỳnh nhìn trong tay——, nước trong tay đã vơi đi phân nửa, đã bị méo do ngón tay anh bóp lấy.

Buổi tối đại hội thể thao, không cần lên lớp.

Chủ nhiệm lớp tuyên bố một câu tự học, liền rời khỏi văn phòng, không trở về nữa.

Ban ngày Tướng Tây Tri cầm hai giải quán quân 100 mét và 1500 mét về cho lớp, lập tức trở thành bạn tốt của ủy viên thể dục. Ủy viên thể dục đặc biệt mua khoai tây chiên và coca công nạp, muốn nịnh hót bao nhiêu thì nịnh hót bấy nhiêu.

Không có giáo viên trông chừng, trong phòng học lập tức ầm ĩ hỗn loạn.

Nghe giảng, đọc sách, cắn hạt dưa... Còn hơn nữa, có người bày ra “cờ ti phú”.

Phuong Huỳnh chiếm lấy chỗ ngồi bên cạnh Tướng Tây Tri, cầm PSP của anh chơi game.

Tướng Tây Tri nghĩ đến đề vật lý hỏi sáng còn chưa giải được, cầm bút chì vẽ biểu đồ phân tích chịu lực.

Phuong Huỳnh chơi rất sung, bị Mẫn Gia Sinh gọi, mấy nữ sinh tụ họp lại, không biết đang bàn bạc cái gì. Cô nói với Tướng Tây Tri một tiếng, buông PSP đi qua.

Chân trước vừa mới đi, sau lưng liền có mấy nam sinh xô đẩy qua đây.

Bọn họ đang tranh nhau cái gì đó, tranh quá kịch liệt, nên va chạm làm lệch bàn.

Suy nghĩ của Tướng Tây Tri bị cắt ngang, sự không kiên nhẫn còn chưa phát tác, đã bị Lương Yến Thu ôm vai, “Bạn Tướng, cùng nhau xem đi...”

Máy MP4 bị người này người kia tranh tới tranh lui, vài cái đầu chụm lại trên màn hình lớn bằng bàn tay.

Không biết máy MP4 bị ai đó đẩy, nó nghiêng về phía trước, MP4 rời khỏi tay, chốc lát rớt xuống mặt bàn, tai nghe cũng bị kéo xuống dưới.

Trong MP4, tiên sinh Vương Giai Chi ôn hòa, đang xoa người mình như kẹp giấy, triền miên.

Tiếng thờ dốc ái muội ồ ồ, truyền ra bên ngoài.

Toàn lớp ồ lên, mọi ánh mắt đồng loạt nhìn qua.

Tay chân luống cuống đề mắt tai nghe, những nam sinh còn lại đều bị hấp dẫn chạy qua, nữ sinh kéo dài giọng nói khinh bỉ: “Quá biến thái!”

Sắc mặt Tường Tây Trì trắng bệch.

Vội nhìn qua, hình ảnh kia phảng phất như một bàn tay, gắt gao nắm chặt ở yết hầu.

Anh nắm chặt hai tay, mạnh mẽ đẩy tay trên vai của Lương Yên Thu ra, chột đứng lên.

Tiếng ghế kéo trên mặt đất tạo ra âm thanh chói tai.

Anh đẩy nam sinh đang ngạc nhiên ở bên cạnh, chạy khỏi phòng học.

Ngoài hành lang toilet, đèn sáng, bên trong có người.

Tường Tây Trì ở ngoài cửa liếc nhìn, chưa đi vào, đi lên lầu, tầng này dành cho công nhân viên chức dạy học.

Toilet dành cho nhân viên dạy học không có người.

Anh đóng cửa lại, đưa tay run run dưới vòi nước, dòng nước lạnh xối vào, dùng sức rửa sạch một lúc lâu.

Rất nhanh, tay đã bị xoa đến ửng đỏ.

Một tảng đá cứng lạnh lẽo mắc kẹt ở trong bụng, cảm giác ghê tởm quay cuồng.

Không biết trải qua bao lâu, anh gội nước lên mặt, dần dần tỉnh táo lại.

Đi xuống lầu, lại không về lớp học, đi thẳng ra khỏi tầng học, ngồi xuống bậc thềm chỗ đồng hồ thông qua sân thể dục.

Cuối tháng mười một, gió đêm lạnh lẽo, thổi qua tay vừa mới rửa của anh, không có chút cảm giác.

Tan học 15 phút, người trong phòng học đều đi hết, Tường Tây Trì còn chưa có trở lại.

Phương Huỳnh đợi đã lâu, suy nghĩ xem có phải anh đã về trước không, thu dọn đồ đạc định đi ra, bóng người ở cửa chợt hiện ra.

“A Trì.”

Tường Tây Trì cúi mắt, không nhìn cô, chậm rãi quay lại chỗ ngồi của mình, dọn dẹp túi sách.

Phương Huỳnh đi đến chỗ ngồi kế bên anh, “Cậu đi đâu thế?”

Tường Tây Trì không mở miệng.

Phương Huỳnh đưa tay huỳnh vào anh.

Đột nhiên anh lui về sau.

Phương Huỳnh sững sốt.

Ba năm trôi qua, tiếp xúc thân thể bình thường không có bất kỳ vấn đề gì, cô cho rằng bệnh thích sạch sẽ của Tường Tây Trì đã tự nhiên tốt lên...

Yên lặng chốc lát, Tường Tây Trì chậm rãi ngẩng đầu, Phương Huỳnh chột kinh ngạc.

Một ánh mắt màu xám chết lạng không cách nào hình dung được.

“A Huỳnh.” Tường Tây Trì khàn giọng gọi cô, một lát, đưa tay, chạm vào mu bàn tay cô.

—— thực lạnh, như là bị đông lạnh trong tuyết.

Ngón tay anh dừng trên mu bàn tay cô một lát, chậm rãi, lại vụng về nắm lấy ngón tay cô, lại ngừng trong chớp mắt, sau đó đưa đến trước mặt mình.

Cô lập tức đánh lên ngực anh.

Hơi thở lạnh lẽo đập vào mặt, lạnh mà chua xót.

Dùng sức ôm hai cánh tay cô, xương cốt đều sắp cắt đứt ra.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Ngăn cách

Edit: Tịnh Hào

Phuong Huỳnh bị dọa đến hô hấp đều ngừng lại, giọng nói run run hỏi “Sao thế”, muốn lùi về sau nhìn về mặt của anh, lại bị anh ấn đầu thật chặt vào ngực.

Cô không lên tiếng.

Cô nghe thấy Tường Tây Tri hô hấp dồn dập hỗn loạn, tim như bị cái gì đó hung hăng níu lấy, khó chịu không biết làm thế nào.

Anh... Có thể là đang khóc nhỉ.

Qua thật lâu, ngoài cửa chợt truyền đến tiếng quát của chú bảo vệ: “Mau đi về! Sắp khóa cửa!”

Phuong Huỳnh nhú mảy gào với chú bảo vệ: “Đã biết ạ!”

Vỗ nhẹ nhẹ lên bả vai của Tường Tây Tri: “A Tri.”

“... Ừm”

Một lát, cánh tay Tường Tây Tri nói ra, quay lưng lại dọn dẹp cặp sách của mình. Phuong Huỳnh nhìn theo, nhưng trong mắt anh sạch sẽ, không có tí giọt nước nào.

Xe đạp chạy giữa bóng đêm yên tĩnh, xuyên qua vài con đường, thẳng đến chỗ dưới lầu.

Tường Tây Tri khóa xe, đang định lên lầu, cánh tay bị Phuong Huỳnh bắt được.

Ánh mắt anh nhìn thoáng qua tay cô, dời lên trên, dừng trên mặt cô, “Làm sao thế?”

“Cậu muốn nói gì với tớ không?”

Cô nhìn anh chăm chú, trong mắt anh không có sự ép buộc, chưa từng có sự hiểu kỳ, chỉ là đơn thuần quan tâm.

Điều này làm cho Tường Tây Tri cảm thấy dễ chịu chút.

Ngừng một lát, nâng mắt nhìn thoáng qua ánh đèn sáng ở cửa sổ trên lầu, “... Lần sau đi.”

Phuong Huỳnh gật đầu, “Được, tớ chờ cậu nói với tớ, mau đi thôi, chắc chắn mẹ tớ sắp sắp chết rồi.”

Quả nhiên, Đinh Vũ Liên gấp đến mức phải gọi điện thoại cho trường học, nghe Phuong Huỳnh giải thích xong cũng chỉ nửa tin nửa ngờ.

Khi Tường Tây Tri và Phuong Huỳnh cùng ăn bữa khuya, cô ngồi đối diện, càng lộ ra vẻ có tâm sự lo lắng.

Phuong Huỳnh tắm xong, đi vào phòng ngủ lấy máy sấy.

Đinh Vũ Liên vào phòng, đóng cửa lại, “Bé con, mẹ hỏi con một câu.”

Phuong Huỳnh cầm khăn lông lau tóc, “Mẹ, làm sao vậy?”

Ánh mắt Đinh Vũ Liên nhìn ra bên ngoài, “Có phải con... đang làm người yêu với Tường Tây Tri không?”

Phuong Huỳnh trừng lớn mắt, “Làm sao có thể, con và Tường Tây Tri là bạn tốt ạ...” Cô đột nhiên nghĩ đến đêm đó Cố Vũ La vừa đàn ghi-ta vừa hát, chợt trong lòng có một sự không vui.

“Không có thì tốt. Bà Ngô bảo mẹ qua đây chăm sóc Tây Tri, là đang giúp chúng ta... Nếu như con và Tây Tri... mẹ không có mặt mũi gặp họ.”

Phuong Huỳnh khó chịu “ạ” một tiếng, “Con biết ạ.”

“Về sau tan học không được nán lại trong trường học, về nhà sớm một chút, về muộn ở trên đường không an toàn.” Đinh Vũ Liên dặn xong, mở cửa đi ra ngoài.

Phuong Huỳnh ngồi xuống ghế, qua một lúc sau mới nhớ mở máy sấy.

Trong lòng có sự ngột ngạt không rõ.

Tắm xong, Tường Tây Trì và Phuong Huỳnh cùng Đinh Vũ Liên chúc nhau ngủ ngon, về phòng của mình, khóa cửa lại.

Lần đầu tiên, anh tìm tới phuong pháp thực tiễn “mắm móng” mà trước đây các nam sinh truyền thụ cho nhau, kéo vào đám mây tải video clip có hơn ba trăm triệu lượt xuống.

Đầu anh gối lên cánh tay, nằm ngửa trên giường, nhìn trần nhà, không biết suy nghĩ cái gì.

Không biết trải qua bao lâu, nghe thấy “Đinh” một tiếng, video clip đã tải xong.

Anh ngồi dậy, đeo tai nghe, click mở video clip.

Dáng người của cô gái Nhật Bản nhỏ nhắn, mở đầu là đoạn đối thoại với người khác, cười ngọt ngào, tuy rằng không nghe hiểu, nhưng giọng nói dễ nghe.

Không có gì là không thoải mái.

Anh lướt nhanh kéo về đoạn sau.

Hôn môi, cởi áo, vuốt ve.

Dường như vẫn tốt.

Một bàn tay kéo quần lót cô gái xuống...

Anh “bóp” một tiếng đóng màn hình lại, ngón tay run run, cảm giác ghê tởm như đang trào dâng trong dạ dày, từng chút từng chút lan ra tứ chi.

Phuong Huỳnh không ngủ được mơ mơ màng màng, khát mà tỉnh dậy.

Chân tìm dép lê, mở cửa phòng ngủ ra, lại phát hiện đèn sáng trong phòng tắm.

Cô rót nước, cố ý đợi một lát, không thấy người đi ra, đi qua gõ cửa, “A Trì?”

“... Ừm”

“Làm sao vậy? Táo bón?”

Vừa dứt lời, nghe thấy tiếng nước ào ào.

Một lát, cửa mở ra, mặt Tường Tây Trì đầy nước đi ra, trên người có mùi nước rửa tay nha đam.

Phuong Huỳnh cúi đầu nhìn tay anh, “... A Trì.”

“Không có việc gì.” Tường Tây Trì đưa tay đóng cửa phòng tắm, “Mau đi ngủ đi.”

Phuong Huỳnh lo lắng nhìn anh quay lại phòng ngủ, bóng lưng khẽ khom lại, mỗi một, lại có chút chậm chạp.

Sau đó, Phuong Huỳnh rõ ràng cảm thấy Tường Tây Trì có chút thay đổi.

Thiếu đi vẻ tươi cười, thời gian ở riêng với cô cũng giảm đi. Khi ở riêng với nhau, cũng không giống như trước tự nhiên nói này nói nọ, anh không để ý, bắt đầu ngăn người.

Phuong Huỳnh đã sẵn sàng đợi đến kỳ nghỉ đông, nhất định phải tìm thời gian nói chuyện đàng hoàng với anh, việc cấp bách là chuẩn bị cho kỳ thi cuối kỳ.

Cuộc thi cuối kỳ có liên quan đến việc có tiến vào được lớp thí nghiệm khoa học tự nhiên hay không, rất chăm chỉ học tập, Phuong Huỳnh cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì thành tích nằm trong top 10, nhất định phải toàn lực ứng phó, mới có khả năng cùng lớp với Tường Tây Trì.

Cả lớp tạm thời học hơn nửa học kỳ, đều đang lo lắng hăm hở vuron lên như vậy, chỉ riêng Lương Yến Thu. Nghe nói, Lương công tử đang có dự định muốn ra nước ngoài du học.

Phuong Huỳnh đang sửa đề sai, chợt có bóng người trước mặt, Lương Yến Thu đã ngồi xuống, “A Huỳnh.”

“Thiếu đánh phải không?”

Lương Yến Thu cười hì hì, ánh mắt nhìn về phía sau, hạ giọng thần bí hỏi: “Cậu cãi nhau với Tường Tây Trì à?”

“Cậu quan tâm Tường Tây Trì như vậy, thích cậu ấy à?”

Lương Yến Thu: “...”

Phuong Huỳnh cau mày, lấy viết đỏ tô vòng tròn vào chỗ sai của mình, “Có thể đi sang một bên không, đừng phiền tớ.”

Đuổi được Lương Yến Thu, Phuong Huỳnh không nhịn được quay đầu nhìn qua.

Tường Tây Trì cúi mắt, đang làm bài. Anh đeo tai nghe, giống như tất cả xung quanh mình đều không liên quan đến anh.

Bao gồm cô.

Cuộc thi cuối kỳ kết thúc, Phuong Huỳnh đứng thứ 7 trong lớp, hạng 143 toàn khối, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra. Trường học tổng cộng có bốn lớp thí nghiệm khoa học tự nhiên, cộng lại là hai trăm người, thành tích này của cô chắc là không có vấn đề gì.

Chủ nhiệm lớp nhấn nhủ mọi chuyện, hô một tiếng “Chúc các em nghỉ đông vui vẻ”, Phuong Huỳnh lập tức vác cặp sách đã được dọn từ sớm, đến trước mặt Tường Tây Trì.

“A Trì, chiều hôm nay chúng ta trở về hẻm Kiều Hoa nhé?”

Tường Tây Trì “ừm” một tiếng, bắt đầu chậm rãi thu dọn đồ đạc.

Phuong Huỳnh cũng không nóng nảy, chuẩn bị nghe nhạc giết thời gian, đưa tay lấy MP4 anh đặt trên bàn.

Tay bị bắt được.

Phuong Huỳnh ngạc nhiên.

Tường Tây Trì cầm lấy MP4, tùy tiện nhét vào trong cặp, “Xóa nhạc rồi, chỉ có bài nghe tiếng Anh.”

Phuong Huỳnh liếc nhìn anh, vẻ mặt anh vô cùng bình tĩnh, không có chút biểu cảm nào.

“A Huỳnh.” Cửa truyền đến giọng nói của Mẫn Gia Sinh.

Phuong Huỳnh quay đầu lại. Mẫn Gia Sinh vẫy vẫy tay với cô, “Khai giảng gấp, năm mới vui vẻ.”

Phuong Huỳnh: “Khai giảng gấp.”

Ánh mắt Mẫn Gia Sinh lướt qua trên người Tường Tây Trì, cười cười, lại vẫy tay, “Bye bye.”

Ở cửa trường học, lại gặp được Lương Yến Thu.

Lương Yến Thu bước qua, câu vai Tường Tây Trì, “Nghỉ đông cùng nhau chơi game không?”

Tường Tây Trì bỏ cánh tay anh ra, “Không rảnh.”

“Sao không rảnh?” Lương Yến Thu nhìn Phuong Huỳnh, “Yêu đương à?”

Phuong Huỳnh muốn nhét cặp da vào trong miệng cậu ấy, “... Có phải cậu không cảm miệng sẽ chết không?”

Lương Yến Thu không chút để ý, nhìn Tường Tây Trì và Phuong Huỳnh đi một khoảng xa, quay đầu nhìn, Cố Vũ đã đẩy xe đi tới.

“Bạn Cố.”

Cố Vũ La lạnh nhạt nhìn cậu ấy.

Lương Yến Thu ôm một hộp khoai tây chiên lớn bỏ vào giỏ xe đạp của cô, “Giúp tớ ăn đi, tớ ăn không nổi.”

Lời từ chối của Cố Vũ La còn chưa nói ra khỏi miệng, cậu ấy chạy vài bước đến ven đường, mở cửa xe hơi màu đen đã sớm dừng ở đằng kia.

Vừa lên xe, đáng vẻ cà lơ phất phơ của cậu ấy bỗng chốc biến mất không còn thấy tăm hơi.

Cố Vũ La thăm nghĩ là mình nhìn lầm, chuẩn bị nhìn lại, thì cửa sổ xe kia đã đóng lại.

Hẻm Kiều Hoa vẫn ồn ào như cũ, mọi nhà đều mua sắm đồ tết, có một số nhà đã treo lồng đèn, trong hẻm đã trang trí tấc vàng và cây son trà.

Đến nhà Nguyễn Học Văn trước. Ngô Ứng Dung đã nấu một bàn đồ ăn lớn, ở trên bàn ăn vẫn luôn hỏi tình hình học tập của hai đứa nhỏ, cuối cùng nhìn Tường Tây Tri cảm thán, “Mới một tháng này không gặp, đã cao lên rồi.”

Phuong Huỳnh: “Cháu cũng nói cậu ấy, có phải trộn thức ăn gia súc gì không...”

Đình Vũ Liên đánh lên mu bàn tay Phuong Huỳnh một cái bốp, “Nói gì đấy!”

Ngô Ứng Dung cười hề hề hỏi: “A Huỳnh thế nào hả, nửa năm này cao bao nhiêu?” diemnnndanmlequyyydonna

“1m63.”

Đình Vũ Liên: “Con gái thời nay, không dễ cao lên nữa.”

Ngô Ứng Dung: “Đủ dùng rồi, cao quá dễ làm gì, cũng không phải đi làm người mẫu.”

Vui vẻ hòa thuận ăn xong bữa cơm, Phuong Huỳnh giúp bung chén đĩa vào phòng bếp, rửa tay sạch, trở về phòng Tường Tây Tri.

Anh đang ngồi trước bàn sách, thoáng chốc thì cảm lên, lúc thì buông MP4 xuống.

“A Tri?”

Tường Tây Tri ngẩng đầu lên.

Phuong Huỳnh đứng ở cửa, “... Đi chơi không?”

“Không đi, tớ muốn làm bài tập.”

“... Tớ với cậu cùng nhau làm.”

Tường Tây Tri không nói chuyện, nhưng ngồi ở đằng kia không nhúc nhích tí này, thể hiện rõ thái độ từ chối.

Phuong Huỳnh cắn môi, trong lòng cũng có chút bực tức. Khoảng thời gian này, toàn là như thế này, mặt nóng dán mông lạnh.

Cô cảm thấy không thú vị, cũng không nói gì nữa, mặc kệ bỏ đi.

Sáng ngày hôm sau, Phuong Huỳnh ngủ đến chín giờ.

Đến phòng khách phát hiện trong nhà trừ Ngô Ứng Dung ra, một người cũng không có ở nhà. Đình Vũ Liên trở về dọn dẹp trong nhà mình, Nguyễn Học Văn ra ngoài sắm sửa đồ Tết.

“A Tri đâu ạ?”

“Hình như là đi thư viện rồi đấy?”

“Thư viện nào ạ?”

“Ở khu mới xây của chúng ta đấy.”

Phuong Huỳnh ăn bữa sáng cho qua loa, đạp xe đến thư viện tìm người.

Thư viện rộng rãi sáng sủa, vừa mới khánh thành, hơn nữa là trong kỳ nghỉ đông, tất cả đều là học sinh.

Phuong Huỳnh tìm từng dãy từng dãy trong thư viện, cuối cùng tìm thấy Tường Tây Tri ở khu khoa học xã hội.

Đang định đi qua chào hỏi, chợt nhìn thấy một người đứng đối diện anh.

Là nữ sinh.

Cố Vũ La.

Hai người đứng không xa không gần, nhưng giọng nói chuyện rất thấp, một câu cũng không nghe thấy.

Hình như Cố Vũ La có chút gấp gáp, cơ thể hơi nghiêng về trước, dường như đang tranh luận gì đó.

Phuong Huỳnh không nhìn nữa, máu nóng lửa giận dâng lên, không chút suy nghĩ, tiến lên cầm tay Trương Tây Trì, nhét đi động roi ở trong nhà vào tay anh.

“Trương Tây Trì, tên khốn kiếp!”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Cái chớp mắt thứ ba

Edit: Tịnh Hào

Giọng nói cực lớn, mọi người đều nhìn sang. Người quản lý khề quát: “Nhỏ giọng một chút!”

Phuong Huỳnh tức giận đến lồng ngực phập phồng kịch liệt, ánh mắt như muốn khoét Trương Tây Trì, vung tay một cái, quay đầu rồi đi.

Trương Tây Trì vội nhét cuốn sách mình mượn mượn lên kệ sách, nhanh chóng theo sau.

Ở bên hông thư viện, Trương Tây Trì phát hiện Phuong Huỳnh.

Cô cầm một cục đá, ném từng viên từng viên vào con sông.

Trương Tây Trì tiến lên một bước, nắm lấy cánh tay cô, "A Huỳnh."

Khụy tay Phuong Huỳnh dùng sức vung tay anh ra, “Trương Tây Trì, cậu có ý gì? Không muốn làm bài tập với tớ, mà chạy tới gặp Cố Vũ La?”

Trương Tây Trì mở miệng, "... Tớ không..."

"Tớ đã hiểu thời gian này tại sao cậu đều không chịu chơi chung với tớ, cậu cảm thấy tớ cản trở cậu rồi hả? Nếu cậu thích Cố Vũ La thì cậu sớm nói với tớ, tớ sẽ không quẩn theo cậu nữa!"

Về mặt Trương Tây Trì nghiêm trọng, "Tớ nói câu này khi nào hả?"

“Vậy cậu đã nói cái gì? Lời nói tớ đợi cậu nói cho tớ biết, cậu đã nói chưa?”

Thoáng chốc Trương Tây Trì im lặng.

Phuong Huỳnh tràn đầy lửa giận cũng bị sự im lặng của anh dập tắt, nếu anh không chịu mở miệng, cô thật sự cũng không có cách gì với anh.

Chuyện tranh đoạt là chuyện một mồi và uế oải nhất, cô không rõ tại sao mình tức giận đến như vậy.

Cô nâng tay, ném toàn bộ cục đá còn lại vào trong sông.

Trên mặt sông nổi lên từng gợn sóng, cục đá chìm ngấm, không thấy tăm hơi.

"Trương Tây Trì... Tớ thấy giữa tớ và cậu, đã không có bí mật rồi."

Phuong Huỳnh vòng qua phía trước tìm xe đạp, trước khi rời đi, lại quay đầu nhìn thoáng qua phía bờ sông.

Trương Tây Trì còn đứng ở đằng kia, bóng dáng cô đơn.

Con tim thoáng chốc căng chặt, treo ở giữa không trung.

Nhưng mà cô không đi qua, vì biết đi qua cũng không biết nên làm gì.

Đành phải lên xe đạp, đạp bàn đạp, đi vào giữa cơn gió lạnh cuối tháng một.

Trong lòng Phuong Huỳnh không thoải mái, liền chạy tới quán rượu Ngân Đan ăn hiệp Đại Đầu ngốc nghếch. Cô ở trên bàn bida đắc ý, thắng liên tiếp ba ván, hơi có chút cảm giác độc cô cầu bại (*), quăng gậy bida, bụng lỵ nước chanh ngồi gần cửa sổ, bị một phòng đầy khói thuốc tạo thành người ẩn cư xa lánh trần gian.

(*) Độc cô cầu bại, chỉ một người buồn bã, chỉ có một mình vì võ công quá thâm hậu do đó không ai có thể đánh bại được.

La Tiều lên đây, ngồi xuống bên cạnh cô, “Làm sao vậy, giống như muốn giết người?”

"Không có gì —— nói anh cũng không hiểu."

La Tiều nở nụ cười, sờ hộp thuốc lá nhét điếu thuốc vào trong miệng, cúi đầu châm lửa.

Phuong Huỳnh quay đầu nhìn anh hút thuốc, “Anh Tiều, hút thuốc có mùi vị gì.”

“Khó hút, lại cai thuốc không được, em nghĩ cũng đừng nghĩ, người vị thành niên hút thuốc cái gì.”

Phuong Huỳnh bĩu môi, “Em không thể uống rượu, lại không thể hút thuốc, sao em xui xẻo như vậy?”

La Tiều nhìn cô, "Cãi nhau với Tây Trì à?"

Phuong Huỳnh cắn ống hút, Cậu ấy là tên khốn kiếp, lén lút đến thư viện hẹn hò cùng với nữ sinh.”

La Tiều cười đến mức khói phun ra từ trong lỗ mũi, “Em ghen à?”

Phuong Huỳnh giật mình, "Em ghen cái gì, Tưởng Tây Trì là anh em của em..."

“Ồ, anh em lại tức giận như vậy?” La Tiều dựa lưng vào sofa, “Chuyện này chắc chắn là có hiểu lầm, tên ngốc kia vô cùng quan tâm đến em, muốn hẹn hò cũng chỉ với em mà thôi...”

Phuong Huỳnh thở dài: "Anh đừng nói bừa..."

La Tiều cảm thán: "... Tuổi trẻ, thật tốt."

Phuong Huỳnh tròn trố mắt, vô cùng buồn chán cắn ống hút, lại hỏi: "Anh Tiều, có phải Tưởng Tây Trì có bí mật gì không?"

"Bí mật gì?"

“Cậu ấy ghét tiếp xúc thân thể với người khác...”

La Tiều gật đầu, "Chuyện này anh phát hiện ra."

“Trước đây em cho rằng cậu ấy thích sạch sẽ, nhưng mà...”

"Bị tổn thương sau khi mắc chướng ngại."

"... Gì?"

La Tiều cười một tiếng, “Trước đây anh ở trong bộ đội, có một người bạn chiến hữu nhận nhiệm vụ, đồng đội trúng đạn ngay bên cạnh anh ta, viên đạn trực tiếp làm vỡ đầu, máu tuôn ra ào ào, sau này chỉ cần anh ta vừa muốn cầm súng lại nghĩ đến cảnh tượng này, tay run, không thể nào cầm súng, sao ở lại trong bộ đội được nữa, liền chuyển nghề rồi...”

Vừa ngừng đầu, lại thấy Phuong Huỳnh nhìn mình chăm chăm, vội nói: “Không phải anh, là chiến hữu của anh.”

Phuong Huỳnh: "Chắc chắn là anh."

La Tiều: "... Máy đưa nhỏ tui em có phiền hay không chứ."

Phuong Huỳnh nghe hiểu, "Anh nói, trước đây Tưởng Tây Trì... từng chịu tổn thương gì sao?"

"Chắc là vậy, cụ thể em phải hỏi rõ cậu ấy."

Phuong Huỳnh bĩu môi, “Cậu ấy sẽ không nói. Muốn nói thì đã sớm nói."

La Tiều trừng cô: “Em không có chút nhẫn nại sao? Hướng dẫn từng bước? Em hỏi người ta giống như thăm vấn tội phạm, ai mà vui vẻ quan tâm đến em?”

Phuong Huỳnh: "..."

La Tiều: “Tình hình này của em, trừ Tưởng Tây Trì ra, em hy vọng còn có ai bao dung cho em hả. Quý trọng đi...”

Phuong Huỳnh lấy gối ôm đập anh ấy.

Phuong Huỳnh ở nơi này của La Tiều hết một ngày, làm đủ tư tưởng chuẩn bị, phải đi về "Hướng dẫn từng bước", "Đeo bám dai dẳng".

Đến nhà Ngô Ứng Dung liền hỏi, thì biết Tường Tây Tri đã đi rồi.

“Buổi chiều cha nó đến đón, nói tết ba năm nay nó không có ở cùng, năm nay bất cứ thế nào người một nhà cũng phải ăn một bữa cơm.” Ngô Ứng Dung không vui, “Ai là người một nhà cùng với cậu ta? Sau khi Lăng Phàm qua đời cậu ta từng quan tâm Tây Tri sao? Bây giờ lại nói những lời tốt lành thế này... Còn Từ Uyển Xuân kia, rất muốn lên làm chủ, ngoài mặt thì nhã nhặn, sau lưng thì bàn tính vang dội...”

Phương Huỳnh không nghe nữa, không yên lòng an ủi Ngô Ứng Dung hai câu, thừa dịp trước khi trời tối, trở về trong nhà mình.

Đêm giao thừa, Phương Huỳnh và Đinh Vũ Liên ăn cơm ở nhà Ngô Ứng Dung.

Thiếu một người, luôn thiếu thiếu chút gì đó, lạnh lẽo không nói nên lời. Chín giờ tối, điện thoại bàn đặt bên TV đột nhiên vang lên.

Phương Huỳnh nhảy dựng lên, lập tức chuẩn bị nghe máy, nhìn lại, vẻ mặt Đinh Vũ Liên phức tạp nhìn chăm chăm cô, liền ngồi trở lại.

Ngô Ứng Dung cười ha ha: “A Huỳnh, cháu nghe đi, chắc là Tây Tri gọi tới...”

Lúc này Phương Huỳnh mới đi qua, hít thở, nhận điện thoại, ngón tay quấn cuộn dây điện thoại ba vòng, nhẹ giọng nói: “... Alo.”

"A Huỳnh."

"Ăn cơm xong chưa?"

"Ăn rồi..."

Tường Tây Tri “Ừm” một tiếng.

“Sao cậu đi không nói với tớ một tiếng...”

"Chờ cậu đến năm giờ, cậu cũng không trở lại.”

Phương Huỳnh trầm mặc, một lát mới hỏi: "... Khi nào thì trở về?"

"... Tớ ở bên ngoài, đi du lịch ăn Tết, trở về trực tiếp đi học lại rồi."

Phương Huỳnh không còn lời gì để nói, trong cổ họng như bị nghẹn cái gì đó, “... Vậy tớ đưa điện thoại cho bà ngoại Ngô...”

Cô ngồi trở về lên ghế sofa, nhìn Ngô Ứng Dung nhiệt tình trả lời điện thoại, trong lòng hui quạnh.

Tường Tây Tri muốn lạnh nhạt với cô, để cô chủ động xa lạ với anh, cô cảm giác được.

Khai giảng, vẫn là đáng vẻ không gặp thì tốt hơn.

Xác suất Phương Huỳnh thắng là một phần tư, thuận lợi cùng lớp với Tường Tây Tri.

Lớp thực nghiệm khoa học tự nhiên áp lực lớn vượt qua sức tưởng tượng, bốn lần thi tháng, nếu hai lần rơi xuống ngoài top 200 sẽ bị “lùi về” lớp thường.

Mẫn Gia Sinh học lớp thực nghiệm khoa văn, Lương Yến Thu dựa vào quan hệ và tiền bạc, đương nhiên sẽ không bị xếp ra ngoài Mặc Thành... Người quen biết lúc trước, trong một đêm liền tách ra, điều này làm cho Phương Huỳnh cô đơn không nói nên lời.

Mà khó chịu nhất chính là, Cố Vũ La lại cùng lớp với bọn họ.

Cô cảm thấy, giữa Cố Vũ La và Tường Tây Tri, có bí mật gì đó, bí mật này có thể xảy ra ở thư viện ngày đó, không có liên quan gì đến cô, cô cũng không thể can thiệp.

Cùng một mái nhà, quan hệ của hai người lại lâm vào trạng thái cực kỳ lúng túng.

Đinh Vũ Liên đều cảm thấy được, đã nói chuyện riêng cùng với hai người, nhưng mà không hỏi được nguyên do tại sao, có lúc trên bàn cơm bà sẽ tự mình tìm đề tài, hai đứa nhỏ miễn cưỡng đáp lại một tiếng, ăn cơm xong, mỗi người đi tắm, liền trở về phòng mỗi người học bài.

Lúc thời tiết đẹp, trường học tổ chức đại hội thể thao mùa xuân.

Vì trận nổi tiếng lần trước, lần này hạng mục của Tường Tây Tri chỉ nhiều không ít. Tất cả hạng mục đều chia xong, chỉ còn lại một nữ thi chạy dài ba ngàn mét. Hạng mục này đòi hỏi phải có nghị lực, tham gia chính là thành công. Ủy viên thể dục bắn khoăn, hỏi một vòng cũng không có người tham gia.

Cuối cùng, Cố Vũ La xả thân vì việc nghĩa.

Lần này Phương Huỳnh không có chút tinh thần, từ lúc đại hội thể thao bắt đầu, liền trốn dưới bóng cây lười nhác.

Trận cuối cùng vào buổi chiều ngày hôm sau, chính là cuộc thi chạy dài, nữ chạy 3000 mét và nam chạy 5000 mét. Hạng mục của Tường Tây Trì đã kết thúc vào buổi sáng, nhưng vẫn không nghỉ ngơi, buổi chiều bị giáo viên thể dục bắt đến chỗ điểm danh làm việc.

Trời hơi âm u, mắt thấy sắp đổ mưa, tiến độ tất cả hoạt động không thể không nhanh hơn được.

Tiếng súng ra lệnh vang lên, nữ sinh ở vạch xuất phát, giống như những quả banh bị gây bida phá thùng, lập tức tán ra bên ngoài. Bắt đầu có người ở phía xa xa dẫn đầu, nhưng hai vòng nữa, thì cơ thể không chống đỡ nổi nữa. 3000 mét tổng cộng có 7,5 vòng, chạy xong ba vòng, chênh lệch điểm số đã được thấy rõ ràng.

Cố Vũ La mặc bộ quần áo thể thao màu hồng, vô cùng dễ thấy. Trong lớp có nam sinh ở bên trong vòng, chạy cùng cô ấy.

Hạng mục cuối cùng, trên khán đài có rất nhiều người tuôn ra trên sân thể dục, Phương Huỳnh cũng bị Lương Yến Thu chạy từ lớp khác kéo ra ngoài.

Cố Vũ La cắn răng, những giọt mồ hôi rơi xuống trên mặt, bước chân xiên vẹo, nặng nề làm tròn nhiệm vụ.

Lương Yến Thu neho mắt nhìn, cảm thấy có chút không đúng, “Có phải cậu ấy không thoải mái không. . .”

Phương Huỳnh ưu buồn: "Không biết..."

Vừa dứt lời, liền thấy Cố Vũ La ôm bụng, trực tiếp ngã xuống.

Tiếng kinh hô vang lên không ngừng trên sân, giáo viên thể dục thổi còi, vẫy tay về phía Tường Tây Trì.

Tường Tây Trì do dự trong chốc lát, chạy lên phía trước, đi theo mấy người khác nâng dậy Cố Vũ La, khom lưng, công cô ấy lên, đi về phía phòng y tế.

Phương Huỳnh sững sờ nhìn Lương Yến Thu vội chạy qua, sững sờ nhìn Cố Vũ La mất đi ý thức nằm trên lưng Cố Vũ La, sững sờ nhìn đám người vây quanh Cố Vũ La biến mất trên sân thể dục kia. . .

Trên mặt bỗng nhiên chợt lạnh.

Mưa rơi xuống.

Bây giờ đêm, Phương Huỳnh còn chưa có trở về.

Bởi vì đổ mưa, lại có học sinh bị choáng trong hội thao, trường học phá lệ bỏ tiết tự học buổi tối.

Đình Vũ Liên gấp đến độ đi tới đi lui, thường nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó, thật sự ngồi không yên, muốn ra ngoài tìm.

"Dì à, để con đi ạ."

Tường Tây Trì trở về phòng lấy áo khoác, kéo khóa kéo lên, lúc đổi giày ở cửa, nói với Đình Vũ Liên: "Dì chờ ở nhà, con tìm được lập tức gọi điện thoại cho dì."

Tiếng mưa rơi tí tách, Tường Tây Trì mặc áo mưa, vội chạy đến bãi xe đạp.

Khi định mở khóa, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía bên cạnh, nhất thời cả kinh. Trên cái ghế bỏ đi dưới cây hòe lớn trong tiểu khu, có một người đang ngồi.

Anh nhìn kỹ trong chớp mắt, xác định là Phương Huỳnh không thể nghỉ ngơi.

Phương Huỳnh đã ngồi hai tiếng.

Cô thấy Tường Tây Trì đậu xe ở bãi xe, không chú ý tới cô, cứ như vậy chạy lên lầu, nhìn thấy khách thuê trong tòa nhà vội vàng chạy giữa mưa xuân, mang theo một túi đồ ăn, chửi rửa giẫm lên nước dưới chân, nhìn thấy cái ô của ông cụ bị gió thổi lật ngược lại. . .

Nhìn thật lâu, cho đến khi qua giờ tan tầm, tiểu khu lại an tĩnh giữa tiếng mưa rơi tí tách không ngừng.

Rốt cuộc cô cũng chịu nhìn tâm tư của mình.

Vì sao tức giận, vì sao suy sụp, vì sao hoang mang không chịu nổi một ngày bị vứt bỏ. . .

"A Huỳnh!" Tường Tây Trì vội chạy đến trước mặt, che áo mưa mặc trên người cho lưng cô, kiểm chế con tức, "Sao cậu không trở về nhà? Dì đã. . ."

Anh khựng lại, Phương Huỳnh chậm rãi ngẩng đầu, nhìn anh, ánh mắt kia vô cùng xa lạ, anh chưa bao giờ thấy.

Một lát, Phương Huỳnh đuổi tay về phía anh.

Anh có chút không biết làm sao, lại không tự chủ được cũng vươn tay.

Tay bị cô nắm lấy, tay cô bị mưa gội không có chút độ ẩm.

Cô đứng lên, hơi ngửa đầu, nhìn thẳng anh.

Đèn đường ở rất xa, bị nước mưa làm mờ hồ không rõ, mặt cô như bị bao phủ trong cái bóng tối tăm, nhưng mà ánh mắt lại đặc biệt sáng ngời.

"A Trì..."

Cô kiễng chân.

Có mùi nước mưa, có mùi của cỏ cây...

Thế giới bỗng chốc an tĩnh.

Bờ môi hơi lạnh chạm vào trên môi anh, đây là ——

Một cái hôn.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Lời thật lòng

Edit: Tịnh Hào

Tiếng mưa lại quay về.

Từng giọt tí tách, quanh quẩn bên tai, giống như chạy thẳng vào trong tim.

Phuong Huỳnh cho rằng Tường Tây Trì sẽ đẩy cô ra, nhưng anh không có.

Dừng khi lúc đầu đã tiêu tan, cô nhanh chóng lùi một bước, cũng không biết có phải do lạnh không, nhưng toàn thân đều run rẩy.

"A Trì." Giọng nói run rẩy đến sắp lạc giọng, "A Trì, cậu thích tớ không?"

"Thích."

Câu trả lời dứt khoát giống như câu hỏi của cô.

Phuong Huỳnh sững sốt một lát, nâng mắt nhìn, ánh mắt nhìn vào gương mặt của Tường Tây Trì, lại giống như bị phóng nhanh chóng dời sang chỗ khác.

Tường Tây Trì cúi đầu nhìn cô chằm chằm, trong mắt toàn là sương mù, cẩn thận lại nghiêm túc, trả lời lần nữa: "Phuong Huỳnh, tớ thích cậu."

Tâm tình Phuong Huỳnh vừa nhảy nhót được một nửa, lại nghe giọng nói trầm thấp của Tường Tây Trì: "... Nhưng tớ không thể cùng với cậu."

Đột nhiên tiếng mưa rơi lại lớn lên.

Cách một lúc lâu, Phuong Huỳnh mới nghe thấy giọng nói của mình, "Có ý gì?"

Tường Tây Trì mím chặt môi.

Phuong Huỳnh tiến về phía trước một bước, "Vì sao?"

Vẫn là trầm mặc.

"... Cậu có thể nói cho Cố Vũ La, lại không thể nói với tớ sao?"

"Tớ không có nói cho Cố Vũ La, "Tường Tây Trì tránh đi ánh mắt của cô, "Tớ sẽ không nói cho bất cứ ai."

Trong bất cứ ai này, đương nhiên cũng bao gồm Phuong Huỳnh.

Tâm tình Phuong Huỳnh lên xuống vài lần, rất tức giận, nắm chặt hai tay, bả vai run rẩy, một lát sau, "... Tên khốn kiếp, sau này cậu đừng nghĩ nói một

câu với tớ!”

Tường Tây Tri cúi đầu xuống, vẻ mặt bị bao phủ bởi bóng cây, “... Nhanh đi thôi, tớ đi siêu thị một chuyến, lập tức trở về.”

“... Bảo cậu đừng nói chuyện với tớ rồi mà...”

Nói còn chưa dứt lời, cổ tay cô bị anh nắm lấy, kéo qua, cả người chạm vào trong ngực anh. Nước mưa rơi lã chã xuống áo mưa trên người.

Cái ôm dùng sức xa cách này, và giọng nói chua xót của anh: “Thật xin lỗi.”

Trong chớp mắt, anh buông lỏng tay cô ra, để vào trong túi, dọc theo nơi có đèn đường chiếu sáng đi vào trong mưa, hình bóng cô đơn.

Mắt Phương Huỳnh chớp rồi lại chớp, nén nước mắt trở về, ôm chặt áo mưa, nhìn hình bóng Tường Tây Tri bước đi biến mất trong bóng đêm.

Tường Tây Tri không có chỗ để đi, thật sự lượn một vòng trong siêu thị, cuối cùng mua gói thuốc lá, một cái bật lửa.

Bóng đêm nặng nề, gần trạm xe bus không có nhiều người, anh ngồi xuống tránh mưa, khom lưng, hai tay chống trên đầu gối, giống như người sành sỏi mở thuốc ra, lại bị lần hút thứ nhất làm ho khan kịch liệt.

Xe bus hiện ra hai luồng ánh sáng mờ lung của đèn xe, ngay sau đó chạy gần vào, ghé vào trạm xe. Có hành khách mình đây cơ bắp giống như dã thú bước xuống xe, mở ô, giẫm lên mặt đất đầy nước nhanh chóng rời đi.

Nửa giờ sau, di động vang lên. Tường Tây Tri nhận điện thoại, nhét gói thuốc lá và bật lửa vẫn còn nhiều vào trong thùng rác.

Hai đứa trẻ không nói chuyện với nhau, đây là tình huống mà Đinh Vũ Liên không cần có ý quan sát kỹ cũng có thể phát hiện ra, càng về sau, thậm chí buổi sáng và buổi tối đều sẽ không cùng nhau ra ngoài và về nhà.

Cuộc thi tháng vào tháng tư, thành tích của Phương Huỳnh thật lụi, đứng hạng hơn 190, gần kề nguy hiểm.

Đinh Vũ Liên lo lắng, hôm nay nhân lúc Phương Huỳnh đi tắm, đi gõ cửa phòng Tường Tây Tri.

Hình như Tường Tây Tri đang xem sách gì đó, vào lúc bà mở cửa giống như lo lắng sờ sách dưới tài liệu học tập, tuy rằng động tác vô cùng tự nhiên, nhưng Đinh Vũ Liên vẫn nhìn ra.

“Tây Tri, bây giờ con có rảnh không?”

“Dì, chuyện gì ạ, đi cứ nói?”

“Dì thấy bài thi tháng lần này của Phương Huỳnh, hình như môn vật lý bị thấp xuống.” Đinh Vũ Liên nhíu mày, “Con cũng biết từ trước đến giờ con bé học vật lý không tốt lắm, dì muốn hỏi con, nếu có thời gian, có thể chỉ cho con bé một chút không?”

Tường Tây Tri im lặng một lát, “... Con có thời gian, dì nói A Huỳnh tới tìm con nhé.”

Ánh mắt Đinh Vũ Liên liếc qua bàn học của anh, “Vây... Vây con tiếp tục học đi, dì không quấy rầy.”

Buổi tối ngày hôm sau, Đinh Vũ Liên nói lại ý của Tường Tây Tri cho Phương Huỳnh.

Phương Huỳnh bĩu môi, “Tìm cái gì mà tìm, có cái gì đâu mà tìm.”

“Vật lý của Tây Tri tốt...”

“Vật lý của cậu ấy tốt là chuyện của cậu ấy, đâu có liên quan đến con.”

Đinh Vũ Liên hiểu tính tình của Phương Huỳnh, cũng không cứng rắn khuyên. Bà không có yêu cầu cao như vậy với Phương Huỳnh, với tình hình năm đó, cực khổ học hành cho tới bây giờ, đối với bà mà nói đã cảm thấy thật sự mệt mỏi rồi.

Bà thờ dài, biết mình không khuyên được hai đứa nhỏ.

Sau một lúc lâu, đột nhiên nhớ tới chuyện khác, “A Huỳnh, mẹ hỏi con.”

Phương Huỳnh ngẩng đầu lên từ trong sách, “Dạ?”

“Con có biết quyển sách nào, trước chữ ‘bạch’ là chữ ‘dững’, ‘tử’ gì đó không?”

“Nghịch tử ạ?”

Đinh Vũ Liên gật đầu. Ban ngày, lúc bà quét dọn vệ sinh, khi lau bàn nhìn thấy một góc quyển sách lộ ra đặt dưới bài thi của Tường Tây Tri. Bình thường bà tuyệt đối không tùy tiện động vào bất cứ đồ gì của hai đứa nhỏ, nhưng lúc đó ma xui quỷ khiến thế nào, xóc bài thi lên, nhìn trên bìa sách.

“Nội dung nói về cái gì?”

Phuong Huỳnh cúi đầu tiếp tục viết đề, “Tiểu thuyết nói về đồng tính luyến ái, nam chính là người đồng tính luyến ái...”

Sắc mặt Đinh Vũ Liên trắng bệch, “Đồng tính luyến ái...”

“Chính là đàn ông thích đàn ông, phụ nữ thích phụ nữ ạ...” Phuong Huỳnh cảm thấy kỳ quái, giương mắt nhìn Đinh Vũ Liên, “Mẹ, sao mẹ hỏi cái này ạ?”

“Ồ... Mẹ, mẹ mua đồ ăn quen biết một bà dì, nói hình như đứa cháu nhà bà ấy đang xem loại sách này.”

“Xem sách này cũng không sao cả, văn học nổi tiếng mà, con cũng đã xem qua, con có đồng tính luyến ái không?”

Đinh Vũ Liên thở phà, “Con nói bậy gì đó!”

Nhưng những lời này của Phuong Huỳnh làm bà dễ chịu một chút, chàng trai có tướng mạo nghiêm chỉnh như Tây Tri, làm sao có thể sẽ là...

Lương Yến Thu ăn sinh nhật, trước một tuần, mỗi ngày đều chạy vào lớp học của Phuong Huỳnh, đeo bám dai dẳng, cuối cùng vẫn làm cho Phuong Huỳnh đồng ý tham gia buổi tiệc sinh nhật của cậu ấy.

Hôm nay tan học, lúc về nhà ăn bữa ăn khuya, nói chuyện này với Đinh Vũ Liên: “Ngày mai con không có ở nhà, phải đi tham gia buổi tiệc sinh nhật của bạn ạ.”

Đinh Vũ Liên gật đầu, lại hỏi Tường Tây Tri ở bàn ăn bên kia, “Tây Tri, con có trở về hẻm Kiều Hoa không? Ngày mai dì sẽ trở về, giúp bà ngoại con phơi chút đồ.”

Tường Tây Tri dừng một lát, “Dì, tuần này con không về ạ, dì nói với ông bà ngoại con một tiếng... Con cũng đi tham gia sinh nhật của bạn.”

Phuong Huỳnh lập tức nhìn anh.

Đinh Vũ Liên sừng sốt, “Hai đứa cùng đi? Nói sớm đi... Làm hòa rồi hả? Làm hòa thì đi... Ày da, hai đứa quỷ các con, chiến tranh lạnh gì chứ...”

Phuong Huỳnh bấu môi, cúi đầu ăn cơm.

Ngày sinh nhật của Lương công tử, tổ chức trong biệt thự ở ngoại ô nhà cậu ấy.

Đây là lần đầu tiên Phuong Huỳnh thấy thậm chí có hệ thống phun nước viết trong tiểu thuyết, bể bơi, cửa sổ rộng lớn sáng sủa, phía sau vườn được bày trí ngăn nắp... Đi dạo một vòng từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, không cảm thấy nơi này có gì mới lạ. Thế giới của kẻ có tiền, hình như cũng rất chán.

Lương Yến Thu mời mười mấy người, trừ cô, Tường Tây Tri và Cố Vũ La ra, còn có Mẫn Gia Sinh và vài bạn học không quen biết của lớp khác.

Giữa trưa ăn ở biệt thự, trên cái bàn dài, bát tết phi lê cao cấp và rượu đỏ, có cao cấp hay không thì Phuong Huỳnh cũng không nếm ra mùi vị. Hiển nhiên không chỉ một mình cô có ý nghĩ thế, ăn cơm trưa chưa được bao lâu, mọi người liền ồn ào muốn ăn đồ ăn vặt.

Lương Yến Thu cười tủm tỉm: “Nhà của tớ không có đồ ăn không tốt cho sức khỏe.”

Mọi người nhìn cậu ấy.

“Thật sự, không phải tớ có bệnh tim sao, cha tớ không cho tớ...”

Mọi người cùng kêu lên, tiếng ‘xùy’ vang dội, “Bệnh án giả của cậu, cũng chỉ có thể dọa được huấn luyện viên thôi.”

Lương Yến Thu cười ha ha, kêu bảo mẫu trong nhà, bảo cô ấy đi mua cho mọi người.

Tất cả mọi người tranh nhau đi tìm bảo mẫu báo đồ ăn vặt mình muốn, duy chỉ có Tường Tây Tri ngồi bất động tại chỗ.

Lương Yến Thu đi qua câu vai anh, “Người anh em, cậu không ăn à?”

Tường Tây Tri liếc cậu ấy một cái.

“Cậu và Phuong Huỳnh cùng nhau đến, làm hòa rồi à?”

Tường Tây Tri không mở miệng.

“Tớ đã nói rồi, vợ chồng nhỏ, đầu giường cãi nhau cuối giường làm lành...”

Tường Tây Tri càng nhìn càng không hiểu Lương Yến Thu, “Không phải cậu thích Phuong Huỳnh sao...”

“Xuyt xuyt xuyt!” Lương Yến Thu vội vàng cắt ngang lời anh, “Đừng nói bậy, đừng để cô gái tớ thích nghe được, tớ liền hết đường chối cãi...”

Tường Tây Trì: “...”

Lương Yến Thu cười ha ha, “Cho tớ bây giờ tớ chưa từng thích A Huỳnh, tớ không khổng chế được cô gái có tính tình ác liệt thế này, dù sao tớ có bệnh tim, không cẩn thận thì chết toi rồi... Tớ thấy hai người chơi vui, chọc các cậu thôi...”

Tường Tây Trì: “...”

Rất nhanh, đồ ăn vặt đã trở lại, nhân tiện còn có ba cái pizza cỡ lớn.

Mọi người ăn uống no say, dưới đất hỗn độn, bật nhạc vang lên tiếng ầm ầm, ngồi trên sàn gỗ cao cấp của nhà họ Lương, có mấy điều hòa, mọi người chơi trò đại mạo hiểm nói lời thật lòng.

Ở tuổi này ai cũng có chút tâm tư nhỏ, bình thường không dám nói, đúng lúc có thể mượn trò chơi này nói ra.

Cố Vũ La tương đối xui xẻo, lượt thứ nhất liền thua, không chút do dự chọn nói lời thật lòng.

Liền có nam sinh nhìn cô ấy, cười vô cùng xấu xa, câu hỏi cũng đơn giản và trực tiếp: “Có phải cậu thích Tường Tây Trì thật không?”

Cố Vũ La nhìn cũng không nhìn Tường Tây Trì, “Không thích...” Dừng một lát, “Không thích rồi.”

Phía sau là chữ “rời”, lập tức làm mọi người ồn ào một trận, “Thì ra là từng thích à?”

Giọng nói của Cố Vũ La vô cùng bình tĩnh: “Từng thích thì làm sao hả? Người ưu tú như Tường Tây Trì, không đáng giá thích sao?”

Thái độ thẳng thắn, lại làm cho mọi người không thể nói gì nữa.

Phương Huỳnh bị Cố Vũ La mở miệng nói “thích” làm trong lòng khó chịu, lúc im lặng không nói, thua một ván.

Cô nghĩ nghĩ, “Đại mạo hiểm.”

Mọi người đều biết tính của Phương Huỳnh, không dám chọc cô như Cố Vũ La, cuối cùng bảo cô tùy chọn một người ở đây, hôn mặt.

Nếu không giới hạn giới tính, Phương Huỳnh liền kéo Mẫn Gia Sinh, đụng một cái lên gò má cô ấy.

Mẫn Gia Sinh cười một cái, “A Huỳnh, trên người cậu thơm quá đấy.”

Cả người Phương Huỳnh dựa vào người cô ấy, buồn bã ỉu xìu tiếp tục chơi.

Mấy ván tiếp theo, Tường Tây Trì vẫn luôn vững như núi cuối cùng gặp nạn.

Anh không chút suy nghĩ, khề đây là bài trên đất, “Đại mạo hiểm.”

Mấy nam sinh trao đổi ánh mắt, “Tụi tớ bảo cậu chơi đại mạo hiểm, chính là để cậu nói lời thật lòng.”

Tường Tây Trì nhú nhú mày.

Liền nghe một giọng nói trong trẻo, với âm lượng mà tất cả mọi người đều nghe thấy, kỳ quái hỏi: “Tường Tây Trì, cậu là đồng tính luyến ái à?”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Cái chớp mắt thứ tư

Edit: Tịnh Hào

Câu hỏi này vừa được đưa ra thì mọi người lập tức ồ lên, Cố Vũ La hoảng sợ nhìn Tường Tây Trì, giống như nóng lòng muốn giải thích gì đó.

Phương Huỳnh lại nhảy dựng lên mắng to: “Cậu thúi lắm!”

Nam sinh đưa ra câu hỏi kia nhún vai, “Cũng không phải tớ nói, mọi người đều nói như vậy. Lần trước trong lớp các cậu bật phim **, không phải cậu ấy

bị dọa chạy sao, còn có, khá nhiều người nhìn thấy trong MP4 của cậu ấy có rất nhiều phim đồng tính luyến ái, một bộ thì không nói, trong list phim tất cả đều là...”

Phuong Huỳnh: “Cậu thúì lắm!”

Nam sinh nhìn về phía Tường Tây Trì, cột nhà, “Tụi tớ hỏi ra cũng không có ý gì khác đâu, chỉ muốn nếu Tường Tây Trì cậu thật sự như thế, thì nói cho rõ ràng, nhiều em gái xếp hàng chờ cậu như vậy, đừng chiếm hết nhà vệ sinh mà không kéo đi...”

Tường Tây Trì bước lên nấc lấy cổ áo của cậu ta, trực tiếp nhấc cậu ra từ trên sàn nhà, “Cậu lặp lại lần nữa?”

Dường như nam sinh khiêu khích trừng Tường Tây Trì, “Nếu cậu không phải thì cậu chứng minh cho mọi người xem đi? Trong phòng nhiều nữ sinh như vậy, cậu chọn một người đi...”

Mắt thấy khoe mắt Tường Tây Trì muốn nứt ra, nắm tay lên rồi hạ xuống, Lương Yến Thu nhanh chóng tiến lên khuyên can, “Đừng đánh! Sinh nhật của tớ, địa bàn của tớ, nể mặt mũi, nể mặt mũi...” Ôm chặt eo của Tường Tây Trì, dùng sức kéo ra ngoài.

Giằng co một lát, Tường Tây Trì đẩy Lương Yến Thu ra, cầm túi sách lên, xoay người rồi đi.

“A Trì!” Phuong Huỳnh đuổi theo.

Bóng người đi rất nhanh, Phuong Huỳnh chạy suốt đường, mới đuổi theo kịp bên ven đường.

Anh dựa vào biển báo trạm xe, cúi thấp đầu, trong miệng ngậm một điếu thuốc. Áo sơ mi màu trắng bị sắc trời âm u chiếu lên tạo thành một cảnh không đồng nhất, phía cuối giống như có ánh nắng, tựa hồ lập tức sẽ biến mất.

Trái tim Phuong Huỳnh run rẩy, đi đến trước mặt anh, “A Trì?”

Tường Tây Trì khẽ mở mắt ra.

Phuong Huỳnh nâng tay, đoạt lấy điếu thuốc không biết đã được châm từ lúc nào, “... Khó hút lại khó cai thuốc, cậu đừng hút nữa.”

“... Ừm”

Chân cô đi về trước nửa bước, đưa tay, chậm rãi ôm lấy anh, dừng một lát, dùng sức ôm chặt, giống như một năm trước anh ôm cô như thế ở đầu cầu.

Có lẽ anh cảm thấy lạnh, lại cảm thấy đau khổ.

Cô bắt lực, chỉ có thể ôm anh như vậy.

“A Trì...” Cuối cùng Phuong Huỳnh cũng hiểu tại sao Tường Tây Trì nói thích cô, nhưng không thể cùng với cô, “Không sao cả, mặc dù cậu là đồng... Tớ vẫn là bạn tốt nhất đời này của cậu...”

“Tớ không phải.”

Phuong Huỳnh sững sốt một chút, giương mắt nhìn lại.

Về mặt anh suy sụp, “... Tớ không phải là đồng tính luyến ái, tớ...”

Phuong Huỳnh đợi đã lâu, không đợi được nửa câu sau của anh, phía sau vang lên tiếng xe chạy đến, Tường Tây Trì lập tức thẳng người vẫy tay, một lát, nắm lấy cổ tay cô, kéo vào trong xe taxi.

Sau khi báo địa chỉ, Tường Tây Trì vẫn luôn im lặng suốt đường.

Sắc trời càng ngày càng tối, khi đến nội thành, màn đêm đã hoàn toàn bao phủ.

Đến cửa tiểu khu, Phuong Huỳnh lại bị Tường Tây Trì lôi kéo xuống xe, lên lầu đi vào nhà.

Đình Vũ Liên trở về hẻm Kiều Hoa giúp đỡ cho Ngô Ứng Dung, bởi vì nghe nói buổi trưa và tối hai người họ đều sẽ ở nhà Lương Yến Thu ăn cơm, liền quyết định hôm nay sẽ không trở về, sáng sớm dặn họ trở về nhà ngủ sớm một chút, còn bảo Tường Tây Trì chăm sóc Phuong Huỳnh.

Lúc này, trong nhà không có một bóng người.

Phuong Huỳnh đang muốn nâng tay bật đèn phòng khách ở cạnh cửa, chợt bị một cánh tay nắm chặt, kéo đến phía trước.

Giữa một mảnh tối tăm, giọng nói Tường Tây Trì khàn khàn hỏi cô: “Cậu tin tưởng tớ không?”

Phuong Huỳnh không chút do dự: “Toàn thế giới đều nghi ngờ cậu, tớ cũng sẽ tin cậu.”

Yên lặng hồi lâu, như là Tường Tây Trì quyết định gì đó, đột nhiên túm chặt cổ.

Bước chân Phương Huỳnh lao đảo, cứ như vậy bị kéo vào phòng ngủ Tường Tây Trì.

Không bật đèn, cửa sổ mở ra, một chút ánh trăng bên ngoài tiến vào, tản ra thành một mảnh trên mặt đất, như kết lại thành một tầng sương trắng.

Phương Huỳnh đứng trong vùng sương trắng đó.

Tường Tây Trì đang quan sát cô, giọng nói không lưu loát hỏi cô lần nữa: "... A Huỳnh, cậu tin tưởng tớ không?"

Phương Huỳnh gật đầu.

"Tớ không phải là đồng tính luyến ái, cho tới bây giờ tớ không muốn có ý trốn tránh cậu..." Một mùi máu tươi chua xót tràn qua cổ họng, Tường Tây Trì nâng tay, nắm lấy vạt áo T-shirt ngấn tay trên người Phương Huỳnh...

Phương Huỳnh sững sốt, vội bắt được tay của anh, "A Trì..."

Tường Tây Trì mở tay cô ra, nhấc áo T-shirt của cô lên, giọng nói Phương Huỳnh có chút hoảng sợ, nhưng vẫn thuận theo giờ hai tay lên.

Bên trong mặc một bộ nội y màu trắng tinh, cô quay đầu, đưa tay che trước ngực.

Tường Tây Trì đến gần một bước, dừng một lát, lúc này đây, đưa tay sờ nút quần jeans của Phương Huỳnh.

Phương Huỳnh không biết tại sao hốt mất liên độ, quay mặt nhìn Tường Tây Trì, vô cùng lo lắng, bàng hoàng mà đau đớn, cô nói không ra lời, tay muốn ngăn cản cứ như vậy dừng lại, tùy ý anh tiếp tục...

Ngay sau đó, ngón tay Tường Tây Trì, vòng qua sau lưng cô.

Dường như ánh trăng kia hơi lạnh, cô không nhận được khẽ run rẩy, "A Trì..."

Tường Tây Trì cũng đang run rẩy, độ ẩm trên tay còn thấp hơn khối băng, "... Cậu tin tưởng tớ không?"

Phương Huỳnh không nói chuyện, cắn môi, trong mắt là sương mù mờ nhạt, nhưng vẫn thông thả mà kiên định gật đầu.

"Phương Huỳnh, tớ thích cậu..."

Vì câu thổ lộ chưa xót này, cơ thể Phương Huỳnh run lên một cái.

"Trong kế hoạch của tớ, muốn sau khi kết thúc thi tốt nghiệp, cùng cậu rời khỏi Mặc Thành, cùng nhau học đại học, cùng nhau đi làm... Sau đó, mãi mãi ở bên nhau." Tay anh khựng lại, bỏ đi quần áo cuối cùng che đậy cơ thể cô, "... Nhưng tớ không có tư cách này."

Bởi vì xấu hổ, giọng nói Phương Huỳnh run run như muốn lạc mất: "... Vì sao?"

"Tớ là một người không có năng lực..." Tường Tây Trì cắn chặt răng, dựa vào ánh trăng mà nhìn kỹ cơ thể không che đậy của Phương Huỳnh.

Anh vốn cho rằng mình sẽ giống như vô số lần đã thử nghiệm trong khoảng thời gian này, khi ánh mắt nhìn đến phía dưới của phái nữ, liền phản xạ có điều kiện buồn nôn ghê tởm...

Nhưng mà lúc này đây, anh không có.

Phương Huỳnh không có một chút liên quan gì đến dơ bẩn, trái đạo đức.

Cô được ánh trăng chiếu lên, nhẹ nhàng, thuần khiết, sạch sẽ.

Cô ở trong ánh sáng.

Cô chính là ánh sáng của mình.

Tường Tây Trì sững sốt một lát, ngay sau đó, bản năng dục vọng của loài người ngủ say đến nay đã thức tỉnh.

Lần đầu tiên, anh cảm giác được chính mình nổi lên phản ứng.

Sau khiếp sợ, đau đớn, là xấu hổ.

Phương Huỳnh cắn môi, nước mắt trong mắt tràn ra, đang đợi anh vô cùng khua nhục nói xong bốn chữ "không có năng lực", cũng chờ anh chứng minh mình "không có năng lực".

Nhưng lúc này, phía dưới của anh. Có cái gì đó cứng rắn, nào có liên quan đến "không có năng lực"?

Tường Tây Trì ngượng ngùng lui về sau một bước, quơ lấy chiếc mền điều hòa trên giường, nhẹ nhàng quấn quanh cô, đắp kín mít.

Phuong Huỳnh nháy mắt, nước mắt cứ như vậy rơi xuống.

Phuong Huỳnh bị cha đánh thành như thế cũng sẽ không khóc.

Trái tim Tường Tây Trì run lên một cái, tay chân luống cuống xin lỗi.

Hai tay Phuong Huỳnh níu chặt mền, gào khóc, mắng to: “Tên khốn kiếp!”

Anh vội vàng đến gần, ngón tay cái lau đi giọt nước mắt trên mặt cô, vừa đau lòng vừa kích động nói: “... Cậu mặc quần áo vào trước có được không?”

Phuong Huỳnh mặc quần áo xong, đi ra cửa tìm Tường Tây Trì.

Anh ngồi ở phía ngoài giữa phòng khách và ban công, vùi đầu vào giữa hai tay.

Dường như nghe thấy tiếng bước chân của cô, giọng anh khàn khàn nói: “...Đừng bật đèn.”

Cả người anh giống như hòa làm một thể cùng với bóng tối.

“A Trì?” Phuong Huỳnh đi đến ngồi xuống bên cạnh anh, tay đặt ở đỉnh đầu anh, dừng trong chớp mắt, nâng đầu anh lên.

Trước mắt là nước mắt.

Tường Tây Trì nhìn sang chỗ khác, gơ tay lau đi, xin lỗi với cô trước, “Thật xin lỗi...”

Phuong Huỳnh lắc đầu.

Cô chưa từng thấy Tường Tây Trì khóc, chuyện có thể làm anh khóc, chắc chắn rất là đau đớn.

“... Có thể nói với tớ không?”

Tường Tây Trì yên lặng, hồi lâu, rốt cục cũng mở miệng.

Nguyễn Lăng Phàm qua đời, ở trong trí nhớ của anh, đã không thể lưu lại ấn tượng khắc sâu gì.

Anh chỉ nhớ rõ trong phút chốc cả thế giới liền thay đổi, anh đối với những chuyện căn bản như ăn cơm, tắm rửa, đi ngủ, dần dần không thể đạt được sự thỏa mãn.

Sau khi đau đớn, Tường Gia Bình dồn hết tinh lực vùi đầu vào công việc, bắt đầu không rảnh quan tâm đến sinh hoạt của anh, gọi anh ở nhà cô Tường Gia Ly.

Cô và dựng đều hiền lành, hai người cũng rất ân ái, là đôi vợ chồng điển hình cho kiểu quen nhau từ thời đại học.

Nhưng mà điều tốt đẹp không tồn tại mãi, người dựng nhìn ôn hòa, khiêm tốn, lịch sự, lại tìm người phụ nữ khác ở bên ngoài.

Cãi cọ qua nhiều năm, người cô vẫn bị ép buộc ly hôn.

Sau đó, người cô có chút thay đổi, có lúc ngờ ngác cả ngày, có lúc lại điên cuồng mua sắm, nấu cơm, tập thể hình.

Nhiều nhất chính là, người cô ôm anh, thì thầm nói: “Tây Trì, Tây Trì, cháu bị bỏ rơi, cô cũng bị bỏ, sau này cũng chỉ có chúng ta sống nương tựa lẫn nhau...”

Trong thời gian hai năm đó, Tường Gia Ly cực kỳ ỷ lại vào anh, cô ta thường tức giận, khóc rống, muốn anh dỗ dành, an ủi như một đứa bé, giống như anh đối thân phận với cô ta, anh thành người giám hộ của cô ta.

Cùng lúc đó, ôm ấp đơn thuần ban đầu, cũng dần dần biến thành không đơn thuần.

Biến thành an ủi qua lớp quần áo. Biến thành anh sờ trên bắp đùi cô ta, không cách lớp quần áo. Sờ...

Anh hồ đồ không biết, chỉ là cảm thấy như vậy hình như không tốt, anh cảm thấy không thoải mái, nhưng lại không dám phản kháng, cũng không dám nói với bất kỳ ai.

Rốt cục có một ngày, Tường Gia Ly tắm xong, nằm xuống trên giường anh.

Cô ta mở quần áo ra, nắm lấy tay của anh, kéo xuống, cô ta nói, “Tây Trì, cháu an ủi cô có được không? Cô rất đau khổ, cô trừ con ra, ai cũng không có...”

Ngày đó, trong trí nhớ của anh, là ẩm ướt, tanh nồng, dơ bẩn.

Sau đó, anh liền nhiễm bệnh thường xuyên muốn rửa tay.

Anh tự mình lên xem một ít sách, rồi cuộc hiểu chuyện này bắt thường cỡ nào.

Lần thứ hai khi Tường Gia Ly đưa ra yêu cầu như vậy, anh mắng to: “Biến thái!”

Tường Gia Ly hoảng sợ, tát anh một cái.

Tiếp xúc tí xiu với thân thể của cô ta cũng làm anh cảm thấy ghê tởm, anh cảm thấy toàn thân mình đều có vi khuẩn, anh muốn đi tắm rửa.

Tường Gia Ly túm anh trở về, lại tát cho một cái, “Các người đều là đồ vong ân bội nghĩa! Các người đều muốn rời khỏi tôi!”

Anh cắn lên cổ tay bị thương của cô ta, mới trốn thoát từ trong nhà cô ta.

Anh không dám nói cho bất cứ ai, nhất là Tường Gia Bình.

Anh chỉ có một suy nghĩ, anh phải rời khỏi, đến nơi an toàn.

Vì thế anh đăng ký trường cấp 2 Thanh Dã cách xa nhà nhất ở thành phố này.

Phuong Huỳnh mở to hai mắt, nước mắt rơi xuống, “Tên cặn bã này! Tớ muốn đi giết cô ta!”

Giọng nói của Tường Tây Trì khàn khàn gần như nghe không rõ: “... Cậu cảm thấy tớ bẩn không?”

“Cậu không bẩn! Cậu không có lỗi gì cả, lỗi này chính là của người lớn dơ bẩn!” Hai mắt Phuong Huỳnh đầm nước mắt mờ mịt ôm anh, con tim như bị người ta khoét lỗ, rất khó chịu.

Người cô tán thưởng, yêu thích, chàng trai bảo vệ cô, thì ra là giấy giụa ra từ trong địa ngục.

Rời xa Tường Gia Ly, Tường Tây Trì cảm thấy mình dần dần hồi phục, đặc biệt là sau khi gặp được Phuong Huỳnh.

Có lẽ đều đã từng bị vùi lấp trong vực sâu tuyệt vọng không thấy mặt trời, nên anh có một sự gần gũi tự nhiên với Phuong Huỳnh.

Loại gần gũi này, vô cùng tự nhiên, phát triển thành sự yêu thích, thành quyết định muốn bên cô một đời một kiếp.

Mà ngay tại lúc này, anh phát hiện thật ra mình cũng chưa có hồi phục.

Từ ngày đó nhìn thấy Phuong Huỳnh mặc áo ngủ, về thất thường lại im bất, đến khi bạn cùng lớp bật phim **, mình ở trên giường. Cảnh diễn ghê tởm lại làm người ta nhớ lại chuyện cũ lần nữa, sau đó nữa, anh định tải xuống một bộ AV, lại vào lúc diễn viên đang bắt đầu, bị cảm giác ghê tởm chiếm lấy khó mà tiếp tục được nữa...

Anh dần dần ý thức được một chuyện, năm đó anh bị xâm hại. Hồi ức về chuyện xâm hại đó vẫn luôn ảnh hưởng, có thể cả đời này anh không thể...

Anh buộc mình xem rất nhiều phim **, với ý đồ dùng “liệu pháp nhanh nhất”, để mình thích ứng, tin đây chỉ là chuyện bình thường, kết quả đều vô dụng.

Sau đó, anh nhìn thấy một số biểu hiện của đồng tính luyến ái trên sách, một trong số đó là cảm thấy không thoải mái với người khác phái.

Vì thế anh lại đi xem rất nhiều phim và sách, để biết rõ bản thân mình có phải là thế không, dẫn ra vấn đề phía trước.

Kết quả rõ ràng, chuyện anh phản cảm chính là do bản thân mình, không hề liên quan đến giới tính, xem phim đồng tính, thậm chí còn làm tăng lên mức phản cảm của anh.

Anh không thể không chấp nhận số phận.

Phuong Huỳnh: “... Cho nên Cố Vũ La...”

“Tớ mượn sách tâm lý học về đồng tính luyến ái, bị cậu ấy bắt gặp, cậu ấy đã cho rằng tớ là...”

“Cậu ấy có ý đồ gì chứ, lại đi nói cho người khác...”

“Không phải cậu ấy nói.”

“Sao cậu biết? Cậu còn che chở cho cậu ấy...”

Phuong Huỳnh khóc hu hu, vì trong khoảng thời gian này cái gì cũng không biết, bản thân mình chỉ lo cái kinh.

Cũng vì Tường Tây Trì.

Anh một mình, trong đêm tối không có mặt trời như vậy, tuyệt vọng bồn ba bao lâu, mới có thể có can đảm kể những chuyện cũ bản thù, không chịu nổi đó cho cô nghe?

—— Cậu tin tưởng tớ không?

—— Tớ làm sao có thể không tin chứ.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Hôn môi

Edit: Tĩnh Hào

Phuong Huỳnh bắt đầu ôm đầu gối khóc, lúc đợi Tường Tây Trì qua đây vỗ vai cô, cô liền thuận thế ôm lấy cánh tay anh khóc.

Tường Tây Trì đành phải bắt đắc dĩ đồ: “Nín khóc có được không?”

Trong lòng có sự thoải mái trước nay chưa từng có, giống như hòn đá lớn đè ở tim anh, trong khoảng khắc sụp đổ, ánh trăng chiếu vào, những hạt bụi lượn quanh, nhưng rất nhanh tất cả đều sẽ trở về sự yên lặng.

—— lúc đau khổ, có người khóc vì bạn, thật tốt.

Rốt cuộc Phuong Huỳnh cũng dừng lại, đôi mắt sưng như quả hạch đào thâm tình nhìn chăm chăm anh, khóc thút thít một lát: “... Đói bụng.”

Tường Tây Trì: “...”

Hai người liền đi lục lọi tủ lạnh tìm đồ ăn, trước khi Đinh Vũ Liên đi, đã dọn dẹp đồ ăn thừa, cơm thừa không còn một miếng.

Tường Tây Trì: “Tớ có một cách...”

Phuong Huỳnh chờ đợi Tường Tây Trì anh mình thần võ đưa ra ý kiến.

Tường Tây Trì: “... Chúng ta đi xuống mua mì ăn liền đi.”

Phuong Huỳnh: “...”

Hai người đứng chen ở cửa mang giày, Phuong Huỳnh cứ muốn giành với anh, đạp chân của anh, mang giày trước, trước kia ở hẻm Kiều Hoa, bọn họ đấu xem ai sẽ chạy đến đầu cầu trước, thường sẽ như vậy.

Lần này Tường Tây Trì không tranh giành, nhường Phuong Huỳnh.

Phuong Huỳnh mở cửa, đạp lên bậc cửa thấp bé, nhón chân chờ anh.

Tường Tây Trì ngồi xổm xuống, thắt dây giày thể thao, “Mang chìa khóa không?”

“Mang theo...”

Tường Tây Trì đứng dậy, nhìn cô một cái.

Cô giống như đang chơi đùa lên xuống với bậc cửa, lúc nào cũng như thế, không thuận phục, không dịu dàng.

Lòng ngứa ngứa, tựa như bị gãi nhẹ một cái.

Anh nhẹ nhàng ho khan một tiếng, “Đi thôi.”

Một trước một sau xuống lầu.

Đến giờ phút này, cảm giác lúng túng đã lan tỏa khắp nơi.

Hai người đều là như thế này, nói chuyện, chỉ cần ánh mắt có chút gì khác lạ, sẽ có một người rời khỏi trước một bước.

Trong đêm, các ông cụ bà cô ăn cơm xong bắt đầu đi ra tản bộ loanh quanh, vợ chồng trẻ tuổi dắt chó, đứa nhỏ cùng đùa giỡn đuổi theo.

Tất cả đều giống như bình thường, lại giống như tất cả không giống như ngày thường.

Đến siêu thị, Phương Huỳnh tìm dọc theo từng kệ hàng.

Tường Tây Trì biết mì ăn liền đặt ở đây kia, nhưng không biết tại sao mình không nhắc nhở cô, cũng đi theo sau lưng cô, tìm từng dãy từng dãy.

“Ăn vị gì?” Phương Huỳnh giơ một ly lên, “... Cái này được không?”

“Ừm.”

“Cái này thì sao...”

“Ừm.”

...

Chờ đến lúc lấy lại tinh thần, cô đã ném năm ly mì ăn liền vào trong giỏ mua đồ.

Phương Huỳnh sững sờ nhìn một cái, bỏ ly dư ra.

“Để tớ...”

Ngón tay chạm vào nhau.

Phương Huỳnh bắn ra như điện giật, “VẬY... Tớ đi xem bên kia có xúc xích không!”

Gian nan mua hết đông đồ, trở về trong nhà, nấu nước mì ăn liền.

Hai người ngồi ở hai đầu bàn ăn, vùi đầu ăn mì ăn liền không hề ngon, ngẫu nhiên nói hai câu.

“... Lại sắp thi tháng rồi.”

“Ừm.”

“Giáo viên toán cắt tóc ngắn rồi, chú ý tới không?”

“Không.”

“Vị này vẫn ăn rất ngon.”

“Ừm.”

“Vị xúc xích này có hơi nặn.”

“Ừm.”

...

Thật vất vả ăn xong, hai người dọn dẹp sạch sẽ đồ bỏ đi, đặt ở cửa.

Mỗi người lúng túng lại khách sáo, nhường đối phương đi tắm rửa trước.

Đều tắm xong, lúc Phương Huỳnh đi đánh răng, di động của Tường Tây Trì vang lên.

Đình Vũ Liên gọi tới, hỏi bọn họ có về nhà không.

“Đã trở về rồi ạ.”

Đình Vũ Liên: “VẬY ngủ sớm một chút nhé Tây Trì, mặc dù ngày mai là chủ nhật, nhưng tụi con cũng đừng xem tivi chơi máy tính quá muộn, nghỉ ngơi không tốt, thứ hai cũng không có tinh thần.”

“Dạ, thưa dì.”

“Tây Trì, phiền con đưa điện thoại cho Phương Huỳnh, dì nói chuyện với con bé vài câu...”

Tường Tây Tri ngẩng đầu nhìn thoáng qua phòng tắm, đi tới cửa, “A Huỳnh.”

“Chờ một lát!” Phương Huỳnh vội vàng đánh răng xong, phun bọt trong miệng, súc miệng sạch sẽ, nhận điện thoại, “Mẹ.”

“Huỳnh Huỳnh, A Tri có ở trước mặt con không?”

Phương Huỳnh nhìn Tường Tây Tri đứng ở cửa, “... Không có ạ, cậu ấy trở về phòng rồi.”

“Tốt lắm, khi con ngủ, nhớ khóa cửa lại, còn có... áo ngủ cũ mẹ đã vứt giùm con rồi, cứ mặc cái mới đi.”

Điện thoại không bật nắp, âm thanh mở tới đa, không bật ra, cũng có thể nghe thấy âm thanh nói chuyện.

Huống hồ, Tường Tây Tri còn cách gần như vậy.

Tường Tây Tri: “...”

Phương Huỳnh: “...”

Đinh Vũ Liên còn dặn dò: “Không phải mẹ nói Tây Tri có ý đồ gì với con, nhưng dù sao cũng là nam sinh 16, 17 tuổi, huyết khí sôi trào...”

Không khí có chút lúng túng.

Phương Huỳnh: “... Mẹ, con đã biết.”

“Biết thì tốt, vậy con nhớ rõ đấy, đóng cửa cho kỹ...”

Phương Huỳnh vội nói câu “bye bye”, cúp điện thoại.

Sờ sờ mũi, đưa di động cho Tường Tây Tri, “Cái kia... Tớ, tớ đánh răng xong rồi, cậu đánh đi.”

Phương Huỳnh trở về phòng của mình, giả vờ lấy bài tập về nhà ra, vừa nghe tiếng động ở cửa, vừa tùy tiện nhìn thoáng qua bài thi.

Chốc lát, Tường Tây Tri cũng đánh răng xong.

Anh đi ngủ thường mặc áo T-shirt thuần cotton, phía dưới là quần đùi thể thao rộng rãi.

“A Tri...”

Tường Tây Tri đáp lại.

“Giúp tớ xem đề vật lý này đi.”

Bước chân Tường Tây Tri dừng một lát, chậm rãi đi đến bên cạnh cô, “Đề gì?”

“À chính là đề này, cái này...”

Trong tay cô cầm là bài thi tiếng Anh.

Hai người đều trầm mặc.

Một lát, Phương Huỳnh luống cuống tay chân lục lọi cặp da, lấy ra một bộ bài thi vật lý, “Cầm sai rồi, là cái này...”

Tường Tây Tri kéo ghế dựa, ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn cũng không biết có phải cô tùy tiện chỉ một đề không, tuy rằng này xác suất rất lớn, bởi vì đề này thật sự rất đơn giản, từ đầu không giống như là cô không làm được.

Nhưng mà, anh vẫn cầm bút chì, xoạt xoạt hai đường, vẽ biểu đồ phân tích chịu lực cho cô...

Vừa tắm xong, trên người hai người đều tản ra mùi hương tươi mát của bạc hà, mang theo một chút hơi nước, giống như đang lan tỏa, chui vào lỗ mũi.

Tường Tây Tri không yên lòng hỏi: “... Biết làm chưa?”

Phương Huỳnh không yên lòng đáp: “... Biết.”

“Vậy...” Tường Tây Tri trả bút lại cho cô.

“Kia...” Phương Huỳnh nhận bút.

Tim đập quá tốc độ, làm đề vật lý quý quái gì chứ!

Phuong Huỳnh: "... Ngày mai tớ sẽ làm."

Tường Tây Tri không rõ nguyên do "ừm" một tiếng, rất là đầu tranh đứng dậy từ trên ghế, "... Vậy cậu ngủ sớm một chút đi, đóng cửa kỹ lại..."

Anh sừng sốt, quả thực không rõ tại sao mình muốn nói ra nửa câu sau.

Cũng may Phuong Huỳnh cũng không đề ý, "... Cậu cũng đi ngủ sớm một chút."

Tường Tây Tri dừng một chút, bước chân có chút nhẹ nhàng, khép cửa cho cô, cứ như vậy trở về phòng của mình.

Phuong Huỳnh ngồi ở bên bàn, phiền chán gãi gãi đầu.

Không đúng, không phải còn sớm sao, không phải vừa mới qua chín giờ sao... Bình thường bọn họ đều đến 11 giờ rưỡi mới ngủ, tuy rằng ngủ sớm, nhưng cũng quá sớm đây!

Chịu đựng ngồi một lát, không biết trải qua bao lâu, bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng của Tường Tây Tri, "A Huỳnh."

Phuong Huỳnh suyt chút nữa nhảy lên, nhưng giọng nói lại vô cùng bình tĩnh: "... Ồ."

"Ngủ rồi sao?"

"... Chưa."

"Từ điển Hán ngữ hiện đại của cậu có để ở nhà không?"

Phuong Huỳnh vội vàng liếc qua bên bàn học, "... Có!"

"Cho tớ mượn dùng một chút..."

"Được."

Cửa mở ra, Tường Tây Tri đứng ở cửa.

Hai người liếc nhau, Phuong Huỳnh vội vàng ôm từ điển trên bàn đến, đưa cho anh ở cửa, "Từ..."

Tường Tây Tri đột nhiên đi vào bên trong một bước, đưa tay, kéo cô.

Đoạt lấy từ điển trong tay cô, ném lên giường.

Một tiếng 'bịch' nặng nề.

Phuong Huỳnh "A" một tiếng, cửa ở sau lưng cô khép lại, đèn cũng tắt.

Bên trong bóng tối, hô hấp Tường Tây Tri gần trong gang tấc.

Đột nhiên cô có chút hít thở khó khăn, ực một cái, "A Tri..."

"Ừm..."

Tất cả giác quan đều trở nên nhạy bén.

Hơi thở ẩm áp ẩm ướt lướt qua chóp mũi, cầm lấy cánh tay mang theo chút mồ hôi, cố gắng khống chế, lại hô hấp khó khăn như cũ, hít sâu một cái.

Còn có con tim, sau khi chợt ngừng, rồi đột nhiên đập kinh hoàng.

Một vùng bóng tối, tỏa vào trước mắt cô, chậm rãi cúi xuống.

Đã cách rất gần rồi.

Môi ẩm áp, rớt cuộc dán lên.

Cô kim nén hít thở rất lâu, rớt cuộc thở dồn dập, giống như trong phổi có nước biển chảy ngược, cảm giác đau âm ỷ.

Tường Tây Tri cũng giống như thế.

Lực dùng ngón tay trước nay chưa từng có, nắm lấy cổ tay cô, toàn thân đều cứng ngắc.

Chỉ là đơn thuần môi hôn môi, mọi suy nghĩ khác còn chưa đi xa quá, đã bị hỗn loạn, giống như lúc này đầu óc bị chập mạch bóp nghẹn rồi.

Thật lâu, không biết tại sao trong đầu anh vang lên một câu nói không biết là ai nói “A Huỳnh, cậu thật thơm đấy.”

Giống như bị mê hoặc, anh khẽ thăm dò đầu lưỡi, ở trên làn môi của cô, nhẹ nhàng liếm một chút. diendannleeequydonnn~

Hương trà xanh, là vị kem đánh răng.

Phuong Huỳnh lập tức hoảng sợ, lông mi điên cuồng run rẩy, nhưng mà không có mở mắt, cũng không lùi lại.

Trong đầu Tưởng Tây Trì, tất cả suy nghĩ thoáng chốc toàn bộ nổ tung.

Trước kia đã xem qua rất nhiều video clip không khỏe mạnh, tất cả nữ chính trong phim trong nháy mắt đều biến thành gương mặt của Phuong Huỳnh.

“...”

Anh buông cô ra, nửa người dưới nổi lên phản ứng, chậm rãi dựa về sau một chút, tránh khỏi cơ thể Phuong Huỳnh.

Mí mắt Phuong Huỳnh run lên một cái, có chút hoang mang mở to mắt.

Mắt đối mắt, lại không hẹn mà cùng tránh đi.

Hai người, giống như hai bình nước đem đi đun, đồ từ trên mặt thẳng đến cổ, bùng bùng bốc lên hơi nóng.

Qua thật lâu, đồng thời lên tiếng: “A...”

Tưởng Tây Trì: “... Cậu nói trước đi.”

Phuong Huỳnh: “... Cậu nói trước đi.”

Tưởng Tây Trì: “... Tôi đã quên tôi muốn nói gì.”

Phuong Huỳnh: “... Tôi cũng đã quên.”

Lại qua thật lâu, rốt cuộc Phuong Huỳnh cũng nhớ mình muốn nói gì, “... Cậu, cậu có cảm thấy ghê tởm không?”

Tưởng Tây Trì: “... Không có... Là cậu thì sẽ không.”

“Vậy...”

Vậy nếu tiến thêm một bước thì sao? Câu hỏi này, Phuong Huỳnh không hỏi được.

Tưởng Tây Trì lại biết cô muốn hỏi điều gì, “... Cũng sẽ không.”

Phuong Huỳnh lắp ba lắp bắp hỏi: “Thật, thật vậy chăng?”

Tưởng Tây Trì lắp ba lắp bắp đáp: “... Ừm.”

“Vậy...”

Lỗi tai Phuong Huỳnh vang lên tiếng ong ong, giọng nói của mình cũng không nghe thấy.

Lại sau một lúc lâu, Tưởng Tây Trì tiến lên nửa bước, đưa tay, ôm cô vào trong lòng, “... Cậu buồn ngủ không?”

“... Không buồn ngủ.”

“Tôi không muốn ngủ...” Giọng nói Tưởng Tây Trì nặng nề, thân thể nóng lên.

“Tôi cũng không muốn ngủ...”

Luyến tiếc.

Bên trong an tĩnh, hô hấp hai người lúc trầm lúc bổng.

Một lát, Tưởng Tây Trì chạm vào gương mặt nóng hổi của cô, cúi đầu hôn cô lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Nói chuyện đêm khuya

Edit: Tịnh Hào

Tường Tây Tri cúi đầu, bàn tay đặt ở bên eo Phương Huỳnh, động cũng không dám động.

Ngay cả môi cũng chỉ dám chạm vào của cô, qua thật lâu, mới dám nhẹ nhàng dùng lực một chút.

Cho tới bây giờ tim cũng chưa từng giống như vậy, vừa trường vừa đau, vừa nặng nề lại vừa nhẹ nhàng.

Hôn một lát nữa, lại ôm cô vào lòng, ai cũng không nói chuyện, chỉ có tiếng hít thở.

Phương Huỳnh nghe tim anh đập, cả người giống như chìm vào trong nước lạnh lẽo đến tối, ngay sau đó đã được đưa đến bầu trời đêm có ánh trăng ôn nhu.

Nhẹ nhàng, cảm giác có một chút không thật.

“Tường Tây Tri.”

“Ừm.”

“... Cậu thích tớ không?”

“Tớ thích cậu.”

Lúc này, những lời nói này, không giống với những lần trước anh đã nói.

Mặt Phương Huỳnh nóng đến đau, vùi đầu ở trước ngực anh, dùng sức nắm chặt áo T-shirt bên eo anh ở trong tay. Dưới chân có chút nhũn ra, giống như đứng không nổi.

Thật lâu, Tường Tây Tri thấp giọng nói: “Chúng ta cùng nhau ngủ có được không?”

Phương Huỳnh còn chưa phản ứng kịp với những lời này, Tường Tây Tri lại vội nói: “Tớ... cái gì tớ cũng sẽ không làm...”

Trong lỗ tai như có tiếng đánh trống reo hò, chỉ chốc lát sau, Phương Huỳnh mới nghe thấy mình nhẹ nhàng nói “ừm” một tiếng.

Hai người như là hai đứa nhỏ ở nhà trẻ, ngây ngốc treo lên giường.

Phương Huỳnh: “... A!”

Tường Tây Tri kích động: “Làm sao vậy?”

“... Từ điển, cần tớ.” Lăn mò từ điển, ném một cái “bịch” xuống sàn.

Mới đầu là thất thần nằm ngửa, sau khi yên lặng thật lâu, Tường Tây Tri thấp giọng gọi một tiếng “A Huỳnh”, sau đó lật người, hai người, dựa vào ánh sáng mờ mờ bên ngoài, mặt đối mặt nhìn đối phương chăm chú.

Giống như không hề lúng túng như trong tưởng tượng vậy.

Tường Tây Tri vươn tay, chạm vào bên má cô, vén những sợi tóc rơi loạn bên má ra sau tai, “... Trong khoảng thời gian này, có phải cậu rất chán ghét tớ không?”

“Nếu không thì sao?” Phương Huỳnh tròn mắt, ngược lại còn nói, “... Nhưng mà tớ không trách cậu, chuyện như vậy, đổi thành tớ cũng sẽ phải tốn thời gian thật dài mới dám nói cho cậu.”

“... Không phải không dám nói cho cậu chuyện quá khứ, mà là...”

Không thể nói ra bản thân mình “không có năng lực”.

Phương Huỳnh cười ha ha.

Sau đó, cũng trong thời khắc đó, hai người nhớ đến cảnh tượng hai tiếng trước, Phương Huỳnh lóa thể.

Phương Huỳnh không cười nổi nữa.

Tướng Tây Trì cũng trầm mặc.

Sau khi yên lặng thật lâu, Phương Huỳnh nhắm mắt, không để ý đến: "... Dù sao sớm hay muộn cũng phải cho cậu xem."

Tướng Tây Trì: "..."

Anh cảm giác mình từ lúc bắt đầu vào phòng hôn Phương Huỳnh, 'tiểu huynh đệ' vẫn luôn mềm nhũn, càng cứng rắn khó chịu.

Phương Huỳnh đỏ mặt, còn nói: "... Có phải cậu nghĩ quá xa rồi không?"

"Không xa." Tướng Tây Trì khẽ dịch về sau, "Hứa hẹn cũng không phải là nói đùa."

"Hứa hẹn gì? Sao tớ không nhớ rõ?"

"... Tớ còn chưa nói."

Phương Huỳnh: "..."

Tướng Tây Trì: "... Đã từng nói ở trong lòng."

Phương Huỳnh đá anh một đạp, "Tớ cũng không biết thuật đọc tâm!"

Tướng Tây Trì nở nụ cười, "... Lời nói rất sến súa, không nói đâu."

"Nói đi, tớ thích sến súa đấy."

Tướng Tây Trì trầm mặc một lát, đắn đo, "... Không chỉ là cùng nhau rời khỏi Mặc Thành, tớ còn muốn mãi bên cậu..."

Phương Huỳnh xoa cánh tay thật mạnh, "Quá sến rồi!"

Tướng Tây Trì: "..."

Giống như Phương Huỳnh, Tướng Tây Trì cũng có tính nóng nảy, "Cho dù có sến hơn nữa, cậu nghe cũng phải nghe, không nghe cũng phải nghe!"

Phương Huỳnh cười ha ha, "Được được được, cậu nói đi."

Tướng Tây Trì suy nghĩ một lát, lời sến súa không nói ra khỏi miệng được, "... Hay là không nói đi."

Phương Huỳnh: "... Cậu phiền quá đấy!" Lại đá anh một đạp.

Tướng Tây Trì: "... Cậu đá tớ nữa thì tớ sẽ ngã xuống đấy."

"Ồ." Phương Huỳnh nhanh chóng dịch vào bên trong, "Cậu vào đi."

Tướng Tây Trì hiểu sai rồi.

Mặt nóng đến cổ, qua một lúc lâu, mới "ừm" một tiếng, dịch vào trong.

Có đôi khi trí nhớ rất tốt, cũng không phải là một chuyện tốt, những lời thoại "ngừng lại đi", "thở dồn dập" trong phim **, bây giờ anh vẫn còn nhớ rất rõ ràng.

Rõ ràng ba tháng, hai người không có nói chuyện nhiều. Bây giờ hiểu lầm đã được giải tỏa, liền "lời chuyện cũ" không ngừng.

"Thành tích của cậu đã thật lùi."

"Ai cho cậu không phụ đạo cho tớ."

"Học cho tớ à?"

Phương Huỳnh trừng anh, "Đương nhiên là học vì cậu."

Tướng Tây Trì: "... Tớ sai rồi."

Phương Huỳnh đưa tay chọt vào bả vai anh, "Còn có, cả ngày cậu đều gần gũi với Cố Vũ La."

“Tớ gần gũi với Cố Vũ La khi nào? Tớ thấy mỗi ngày Lương Yến Thu đều đến tìm cậu, các cậu còn đi căn tin...”

“Đi căn tin thì thế nào? Tớ dễ dãi, không phải cậu không biết...”

Phương Huỳnh không phục, đã không phục lại ủy khuất, “Cậu còn công Cố Vũ La, cậu cũng chưa từng công tớ...”

“Là giáo viên thế dục bảo tớ công...”

“Cậu cũng chưa từng công tớ.”

“Bây giờ tớ công cậu, được không?”

“Tối rồi.”

“... Vậy cậu nói làm sao bây giờ?”

Phương Huỳnh suy nghĩ, hình như không có cách nào để sửa chữa, thật mất hứng hừ một tiếng, lại đá Tường Tây Trì một cước.

Hai người, trò chuyện lung tung, đến cuối cùng, Phương Huỳnh nhớ đến một câu hỏi cực kỳ quan trọng: “Cậu bắt đầu thích tớ vào lúc nào?”

Tường Tây Trì suy tư một lát, “... Không nhớ rõ.”

Đến lúc ý thức được, cũng đã định sẵn ở trong lòng sẽ ở cùng với cô cả đời.

Trò chuyện cho tới lúc không biết thời gian, cũng không muốn biết đã mấy giờ.

Càng về sau, Phương Huỳnh buồn ngủ ngáp, nói xong lời này, đoạn sau lại im lặng.

Tường Tây Trì nhẹ nhàng xuống giường, đến phòng tắm mở vòi hoa sen. Nước ấm thật lạnh, nhưng mà gội nửa ngày, vẫn ở trong trạng thái đứng thẳng.

Anh tắt nước, ngồi xuống bồn cầu.

Mang theo chút cảm giác tội lỗi, tưởng tượng ra gương mặt của Phương Huỳnh, còn có cảnh tượng dưới ánh trăng đã khắc sâu vào trong ký ức của anh cả đời.

Sau khi xử lý xong, anh tắm rửa, mặc quần áo.

Nhớ rõ ngày mai Đinh Vũ Liên sẽ về nhà, liền đi vào phòng ngủ cầm điện thoại lại đây, đặt một báo thức cực sớm, trở về phòng Phương Huỳnh, lại nhẹ nhàng trèo lên giường.

Phương Huỳnh lật người, lầu bầu, “... A Trì.”

“Ừm.” Tường Tây Trì tới gần, hôn một cái lên mặt cô.

Vòng qua eo cô, chỉ chốc lát, con buồn ngủ kéo tới.

Buổi sáng, đồng hồ báo thức chỉ vừa vang lên tiếng đầu tiên, Tường Tây Trì liền nhanh chóng rời khỏi giường, nhặt từ điển rơi trên đất để lại lên bàn, nhìn thấy bài thi vật lý của Phương Huỳnh, cầm bút viết hai hàng chữ ở trên, thuận tay nhét bài vật lý đã dùng làm nháp vào cuốn từ điển.

10 giờ sáng, Đinh Vũ Liên đã trở lại.

Trở về vừa nhìn, Phương Huỳnh vẫn còn đang ngủ, trực tiếp đi qua tung chăn ra.

Phương Huỳnh ôm chặt chăn mỏng than thở, “... A Trì, đừng nháo.”

Đinh Vũ Liên bị dọa choáng váng.

Bà không đánh thức Phương Huỳnh, khép cửa lại, ra ngoài mua đồ ăn.

Phương Huỳnh ngủ đến giữa trưa mới tỉnh, sau khi rửa mặt đánh răng xong thì ăn cơm.

Trên bàn cơm, cô nhìn thấy đậu Hà Lan xanh tươi, vô cùng tự nhiên gấp cho Tường Tây Trì, “Buổi chiều cậu làm gì?”

“Làm bài tập.”

“Tớ cũng làm bài tập.”

Đình Vũ Liên yên lặng ăn cơm, quan sát hai người.

Cả một ngày, hai đứa nhỏ đều có động tác mờ ám không ngừng, khi rửa tay ăn cơm tối, phải chen tới chen lui giống như trước kia, hai người làm bài một lát, đến ban công nghỉ ngơi, đang cười nói, Phương Huỳnh chợt nhắc chân khế đá Tường Tây Trì, nhưng Tường Tây Trì cũng không giận, hơn nữa, khi hai người tình cờ đối mặt với nhau, sẽ cực kỳ mất tự nhiên tránh khỏi.

Không khí vừa xấu hổ vừa mập mờ.

Đình Vũ Liên ngậm ngậm thở dài, sao mới trở về hẻm Kiều Hoa một đêm, mà xảy ra chuyện long trời lở đất này?

Buổi tối, thừa dịp Phương Huỳnh tắm, Đình Vũ Liên gọi Tường Tây Trì đến ban công.

Một cậu trai cao 1m78, sắp đến 1m8, còn cao hơn bà một cái đầu.

“Dì, chuyện gì ạ?”

Đình Vũ Liên nhìn vào trong nhà, ngẩng đầu nhìn Tường Tây Trì chăm chú, giọng nói nặng nề: “Tây Trì, con nói thật với dì, đêm qua con... có cùng Huỳnh Huỳnh không...”

Tường Tây Trì sùng sốt, không nghĩ tới Đình Vũ Liên sẽ sâu sắc như vậy, vội nói: “... Dì à, tuyệt đối không có, con sẽ không làm chuyện không có trách nhiệm với Huỳnh Huỳnh.”

Đình Vũ Liên khẽ buông lỏng, nhìn anh, lại hỏi: “Thích Huỳnh Huỳnh à?”

Tường Tây Trì thẳng thắn thừa nhận, “Dạ.”

“Dì không phải là người bảo thủ, dì cũng biết tính cách và đạo đức của con. Tây Trì, dì chỉ có một yêu cầu...” Đình Vũ Liên thở dài, “Tây Trì, còn có biết hồi nhỏ Huỳnh Huỳnh đã sống qua những ngày tháng thế nào không. Con bé luôn bảo vệ dì, đáng về hung dữ với người khác. Khi dì bị đánh, cái gì cũng không quan tâm... Dì và con bé phải cảm ơn con, còn có ông bà ngoại của con, nếu không có các người...”

“Dì à, đừng nói như vậy, đây là việc con phải làm ạ.”

Mất mũi Đình Vũ Liên chưa xót, “Dì không thể cho Huỳnh Huỳnh cái gì, chỉ muốn con bé bình yên vui vẻ, con bé đã sống những ngày tháng quá đau khổ... Tây Trì, nếu con thích con bé, nhất định phải quý trọng con bé. Dì không có yêu cầu khác, chỉ là bây giờ tụi con còn nhỏ, mọi việc phải đúng mực, học tập là quan trọng.”

Tường Tây Trì trịnh trọng gật đầu.

“Tụi con đều là những đứa nhỏ biết hiểu việc, không cần nhiều lời. Tính cách của Phương Huỳnh nóng nảy, con trông chừng con bé một chút.”

“Dì à.” Sóng lưng Tường Tây Trì rất thẳng tắp, “Con muốn sống cả đời cùng với Huỳnh Huỳnh, không phải đùa giỡn. Cho nên những gì dì nói, con đều hiểu.”

Trên mặt cậu thiếu niên còn non nớt, cũng đã có sự trưởng thành và thành thật khiến người khác không thể không thề.

Đình Vũ Liên gật đầu, “Huỳnh Huỳnh liền giao cho con.”

Phương Huỳnh tắm rửa xong, kéo cửa ra vừa nhìn, Tường Tây Trì và Đình Vũ Liên đứng ở trên sân thượng.

“Mẹ! A Trì! Hai người nói chuyện thầm thì gì ạ?”

Đình Vũ Liên ngẩng đầu nhìn, đẩy cửa ban công ra, “Nói thành tích vật lý của con giảm xuống nhanh, làm thế nào để uốn nắn kịp thời, sắp thi tháng rồi, cũng không chịu lo lắng.”

Phương Huỳnh kêu rên một tiếng, “Con đã biết!”

Tường Tây Trì trở về phòng lấy quần áo, Phương Huỳnh về phòng lau tóc, thu dọn lại cặp sách.

Cô thấy có gì đó bị kẹp trong cuốn từ điển, là đề thi vật lý tùy ý móc ra vào ngày hôm qua, rút ra nhìn, không biết Tường Tây Trì viết một hàng chữ gì đó ở phía trên: Đơn giản như vậy còn phải hỏi, ngốc.

Phương Huỳnh: “... Cậu mới ngốc!”

Ánh mắt nhìn xuống, mới phát hiện mặt sau còn có một hàng nho nhỏ, để sát vào mới có thể miễn cưỡng nhìn rõ: Ngốc tởm cũng thích.

Trong lòng có chút ngứa, lại có chút ngọt.

Phương Huỳnh hé miệng cười, nghe tiếng nước, chò cửa phòng tắm mở ra, chen vào trong cửa.

“... Mẹ tớ đã nói gì với cậu?”

“Nói thành tích vật lý của cậu giảm xuống rất nhanh...”

“Quá phiền, hai người thông đồng với nhau!”

Tướng Tây Tri cười cười, nhìn về phía phòng bếp, Đinh Vũ Liên vẫn còn bận rộn.

Cơ thể khẽ ngấn tia sáng ở sau lưng, đề ốt cô xuống, nhanh chóng cúi đầu hôn.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Khiêu khích

Edit: Tịnh Hào

Sáng thứ Hai, bếp gas trong nhà có vấn đề, bận rộn nửa ngày cũng không sửa được, Tướng Tây Tri và Phương Huỳnh bị đẩy ra ngoài ăn.

6 giờ rưỡi trời vẫn còn chưa sáng bao lâu, trong sắc trời phảng phất còn giữ một chút bóng tối của trời đêm.

Hai người đạp xe ra ngoài tiểu khu đến cửa hàng ăn sáng, Phương huỳnh đã bỏ quên “sự tinh táo” ở nhà, không ngừng ngáp lên ngáp xuống.

Gọi hai chén bún gạo, lấy giấy lau bàn ghế trong tiệm một lần rồi một lần, Tướng Tây Tri kéo Phương Huỳnh ngồi xuống.

Đầu Phương Huỳnh dựa vào vai anh, “Tớ ngủ tiếp một lát, có bún gạo rồi thì gọi tớ.”

Không đến năm phút đồng hồ, ông chủ nói: "Hai chén bún gạo đến rồi đây!"

Phương Huỳnh: "..."

Bún gạo đậu Hà Lan nóng hổi, Phương Huỳnh lại ngáp một cái.

“Hôm qua không phải 11 giờ là cậu đã ngủ rồi sao?”

Phương Huỳnh nhìn anh, "Không có ngủ."

Vừa vui mừng vừa ngọt ngào, nháy mắt đã là chuyện trôi qua được hai ngày.

Tướng Tây Tri: "... Tớ cũng không ngủ."

Hai người nhìn trong chén, sừng sốt một lát, Phương Huỳnh mới vội cầm đũa, "Mau ăn! Bị muộn rồi!"

Tiết tự học vào buổi sáng kết thúc vào bảy giờ bốn mươi, sau giờ học, trong phòng học liên tục ngập mùi bánh bao, màn thầu, súp mì sợi, mỗi khi đến lúc này, lớp trưởng sẽ phải gào lên: “Ai ngồi bên cạnh cửa sổ thì mở cửa!”

Phương Huỳnh kéo Tướng Tây Tri đến căn tin trường học mua một đồng hồ ăn vặt, lúc về lớp học, phát hiện có năm sáu bạn học vây quanh nhau, đang hưng phấn bàn tán chuyện bất quá gì đấy.

Không biết ai cao giọng ho khan một tiếng, mấy người kia lập tức tản ra.

Phương Huỳnh nhú mày, mơ hồ hiểu chuyện gì xảy ra, quay đầu nhìn thoáng qua, vẻ mặt Tướng Tây Tri cũng lạnh nhạt.

Phương Huỳnh ngồi xuống chỗ bên cạnh Tướng Tây Tri, ăn miếng khoai tây, “... Tớ muốn giúp cậu làm sáng tỏ mọi chuyện.”

"Không cần, không phải rất tốt sao?" Tướng Tây Tri ngồi dựa vào tường, cười nhìn cô, "Không có nữ sinh viết thư tình cho tớ nữa."

Phương Huỳnh: "... Vậy nếu có nam sinh viết thư tình cho cậu thì sao?"

Tướng Tây Tri: "..."

Phía sau đột nhiên vang lên một giọng nói, “Ai muốn viết thư tình cho Tướng Tây Tri vậy?”

Lương Yến Thu khinh bỉ ngậm một hộp sữa, đang đứng bên cạnh cậu ta cắn bánh bao hấp là Mẫn Gia Sinh.

Phương Huỳnh: "... Các cậu có thể khách khí một chút được không, đến lớp của tụi tớ mà giống như đi vào phòng khách của nhà mình vậy."

Mẫn Gia Sinh cười. Lương Yến Thu ngồi xuống bàn bên cạnh, nhìn Phương Huỳnh và Tường Tây Tri, "Hai cậu làm hòa rồi à?"

"Mắc mớ gì đến cậu."

"Ồ... Phản ứng này là đúng rồi! Làm hòa rồi sao?" Ánh mắt Lương Yến Thu quét tới quét lui giữa hai người, "Cậu kết với nhau làm việc xấu?"

"Cậu mới là người cấu kết làm việc xấu!"

"Cùng một giuộc? Tình cảm âm thầm? Yêu đương vụng trộm..."

Phương Huỳnh chớp lấy cuốn "từ điển Oxford cao cấp" ném qua.

Hai người không phải chỉ đơn thuần qua đây "tán chuyện", Mẫn Gia Sinh hạ giọng hỏi Phương Huỳnh: "Cậu có nghe nói gì không?"

"Nghe nói cái gì?"

Mẫn Gia Sinh liếc nhìn trái phải, đề sát vào một chút, "Cậu còn nhớ rõ Vạn Tử Lâm không?"

Phương Huỳnh nhú mày, "Nhớ rõ, làm sao vậy?"

"Mấy ngày nay, học sinh trong lớp nghệ thuật truyền tai nhau, nói vào kỳ nghỉ dài hạn ngày một tháng năm, Vạn Tử Lâm..." Mẫn Gia Sinh có chút khó khăn mở miệng, "Đi phá thai..."

Phương Huỳnh cả kinh, "Thiệt hay giả?"

"Mấy người bạn tốt của cậu ấy nói, là thật hay giả thì cụ thể cũng không biết... Dù sao nói sau ngày một tháng năm, cậu ấy cũng không học lớp thể dục suốt một tháng."

"Cậu ấy quen ai? Ở trường của chúng ta à?"

Mẫn Gia Sinh lắc đầu, "Hình như không phải, trong xã hội đen hay sao ý."

Tin tức này, không hiểu sao làm mọi người có một tầng bóng ma bịt kín trong lòng.

Trong trường học cũng không phải không có người ngấm truyền tin ai đó "không còn trinh", ai đó cùng ai đó ngủ qua, nhưng gây ra chuyện phá thai, mà lại là người quen biết, không khỏi làm người người khác cảm thấy kích động lại bất ổn.

Vạn Tử Lâm và Khổng Trình Trình cùng sống ngoài Mạc Thành, Phương Huỳnh đều biết. Hai cô ấy đều học nghệ thuật, có đôi khi gặp nhau trong sân trường, đôi bên cũng cho là không nhìn thấy nhau.

Tám chuyện được một nửa, Lương Yến Thu giương mắt nhìn, chợt nói: "Các cậu tán gẫu trước nha." Nhảy xuống từ trên bàn, ngậm hộp sữa tui đi đến phía trước.

Phương Huỳnh ngẩng đầu nhìn, cậu ấy đi đến chỗ ngồi của Cố Vũ La.

Cố Vũ La vừa ngồi xuống trên ghế, ánh sáng trước mắt liền bị người khác che đi hơn phân nửa.

Ngẩng đầu nhìn, Lương Yến Thu đang nhìn cô, muốn cười nhưng không cười.

"Làm gì hả?"

"Tâm tình khá hơn chút nào không?"

Giọng nói Cố Vũ La nhàn nhạt, "Tâm tình tớ vẫn luôn tốt."

Lương Yến Thu nhìn cô một lát, cười một cái nói: "Cậu lo lắng Tường Tây Tri hiểu lầm, thì đi giải thích cho cậu ấy, không phải cậu truyền tin đồn."

Cố Vũ La cúi đầu tìm bài thi số học trong ngăn kéo, "Không có gì để giải thích."

"Này." Lương Yến Thu kéo dài giọng nói, "Cậu vẫn luôn căng thẳng như vậy, không mệt sao?"

Tay Cố Vũ La khựng lại, một lát, dùng sức kéo bài thi từ trong ngăn kéo ra, "Có thể tránh ra không, tớ phải làm bài tập."

Lương Yến Thu đứng đó một lúc lâu, móm mém túi, ném một món đồ lên bàn của cô, cầm hộp sữa bò đã rỗng bỏ đi.

Cổ Vũ La nhìn trên bàn.

Là chocolate Ferrero. (mì thích chocolate này lắm >.<)

Cô ngừng một lát, mới đưa tay cầm chocolate kia, nắm chặt vào trong tay.

“Cuộc huấn luyện gấp gáp môn vật lý” của Phương Huỳnh đã bắt đầu được triển khai. Tường Tây Trì dùng hết toàn bộ thời gian sau giờ học, tận dụng triệt để củng cố kiến thức cho Phương Huỳnh, tăng cường đề thi căn bản, chia sẻ bí quyết giải đề “sáng tạo độc đáo của Tường Thị”, Phương Huỳnh học đến trong đầu đều là vận tốc ban đầu, tốc độ tuyến, gia tốc hướng tâm...

Đình Vũ Liên khuấy hai ly sữa bò, đưa đến phòng hai đứa nhỏ, thúc giục họ nhanh chóng đi ngủ.

Phương Huỳnh đuổi người: "Mẹ, mẹ ngủ trước đi, A Trì nói xong đề này thì cho con ngủ."

Đình Vũ Liên ngáp một cái, "Vậy con ngủ sớm một chút, đừng quá 11 giờ rưỡi, cẩn thận ngày mai không dậy nổi."

Sau khi Đình Vũ Liên ra ngoài, Phương Huỳnh đẩy bút, gục xuống bàn dài thờ dài, "Thật sự không nên học khoa lý."

Tường Tây Trì đưa sữa qua, "Lần thi tháng này xong, chúng ta ra ngoài dạo phố nhé?"

Mắt Phương Huỳnh sáng rực lên, "Hẹn hò à?"

Tường Tây Trì lấp ba lấp báp, "... Có thể nói là vậy."

Phương Huỳnh mong chờ được hẹn hò, càng không muốn học, uống một ngụm sữa, nhìn với ánh mắt trông mong hỏi: "Vậy hôm nay có thể không làm không? Đầu óc choáng váng rồi..."

Tường Tây Trì nhìn chằm chằm khóe miệng dính sữa của cô, "... Đề cuối cùng."

"Đề này rất khó, đã chống đỡ được 10 đề trước rồi..."

Tường Tây Trì bắt vi sở động (không có hành động nào), "... Mau làm, nếu không..."

"Nếu không?"

Tường Tây Trì nhìn ra bên ngoài, cửa phòng ngủ đối diện khép chặt.

Anh đoạt lấy ly thủy tinh trong tay Phương Huỳnh, thò người qua, đột nhiên chạm vào môi cô.

Nghe thấy Phương Huỳnh "ồ" một tiếng, dứt khoát mặc kệ, bàn tay quay đầu cô về phía trước mặt mình, lè lưỡi, liếm sữa dính bên môi cô.

Trên mặt và trên cổ Phương Huỳnh như bị đốt cháy, đưa tay, nhẹ nhàng nắn lấy hai bên áo T-shirt của anh, nhắm hai mắt lại.

Môi khẽ chạm, trần trọc. Đầu lưỡi của anh giống như đang thăm dò, môi chạm nhẹ, nhưng thật sự không dám đưa lưỡi đi vào.

Thật lâu, Tường Tây Trì mới lưu luyến rời khỏi.

Hai người mặt đỏ cúi đầu ngồi một lát, Phương Huỳnh lấp ba lấp báp hỏi: "Vậy... vậy đề cuối cùng..."

"Hay là muốn làm."

Phương Huỳnh: "..."

Tường Tây Trì dốc hết tâm huyết huấn luyện, cuối cùng cũng thấy hiệu quả, kỳ thi vật lý cuối tháng năm, Phương Huỳnh chọt tăng 15 điểm, thành tích nhảy lên vào khu vực an toàn.

Kết thúc thi tháng chính là kỳ nghỉ tháng, đúng lúc Phương Huỳnh trực nhật, Tường Tây Trì vốn muốn giúp cô, nhưng bị mấy nam sinh kêu đi đánh bóng rổ.

Phương Huỳnh trực nhật xong, đến sân bóng tìm người.

Ánh trời chiều dày đặc, như là dòng mật ong.

Trên sân bóng nổi lên tranh chấp.

Ban đầu, lúc bạn nam sinh kia chuyền bóng không cẩn thận bị Tường Tây Trì đụng một cái, quái gờ nói: "Áy da, ăn đậu hủ của tớ à!"

Mọi người cười vang, Tường Tây Trì tức giận, nhưng chịu đựng không phát tác.

Sau đó, lại là nam sinh này, liên tiếp khiêu khích, một lát nói “Có phải tớ cũng sẽ bị truyền nhiễm không?”, một lát thì nói, “Tớ đẹp trai như vậy, không phải được coi trọng chứ.”

Tường Tây Trì thờ đốc một hơi, ném quả bóng rổ trong tay, chột tiến lên, nắm lấy cổ áo của nam sinh kia.

Bóng rổ chạm vào cột, vang lên một tiếng “bộp” đàn hồi, nảy vài cái trên đất, rơi ra ngoài sân.

Trong lúc đang cãi nhau với nam sinh kia, Tường Tây Trì đang định hạ nắm đấm xuống.

Chợt nghe bóng rổ mạnh mẽ nện trở về trên sân bóng.

Quay đầu nhìn lại, Phương Huỳnh tháo cặp da xuống, đi tới bên này. Nam sinh kêu gào càng lớn tiếng, "Sao hả, cậu cũng chuẩn bị ra tay?"

Phương Huỳnh mím chặt môi, không lên tiếng, đến trước mặt nắm lấy tay của Tường Tây Trì.

Tường Tây Trì nhìn cô một cái, buông lỏng cổ áo của nam sinh ra.

Sau đó, Phương Huỳnh đột nhiên nhào lên người Tường Tây Trì, ôm lấy cổ anh, kiễng chân hôn lên.

Toàn bộ khiếp sợ.

Tường Tây Trì cũng chấn động, bị cô va vào lui về sau vài bước, sau đó vững vàng, một lát, cánh tay liền ôm chặt eo Phương Huỳnh.

Tiếng hít vào, tiếng huyết sáo, tiếng vỗ tay.

Học sinh ở giữa sân bên cạnh, thêm học sinh đánh bóng bàn bên cạnh, lại thêm học sinh đá banh ở bên cạnh, tất cả đều vây quanh lại đây.

Ước chừng hai phút, Phương Huỳnh mới mở mắt ra, lùi về sau một bước, có chút ngượng ngùng nhìn Tường Tây Trì.

Trong ánh mắt Tường Tây Trì hàm chứa ý cười.

Cô xoay người, trừng nam sinh vừa mới gây sự, lửa giận khi lúc này nhìn thấy Tường Tây Trì bị chen ép bùng lên: "Đừng có nói Tường Tây Trì là đồng tính luyến ái nữa, cho dù vậy cũng không nhìn vừa mắt cậu!"

Về mặt nam sinh ngượng ngùng.

"Có bản lĩnh thì đường đường chính chính kiểm tra vượt qua Tường Tây Trì đi, sau lưng làm chuyện xấu đều là cẩu nương.. uhm..."

Hai chữ sau không kịp nói ra khỏi miệng, đã bị Tường Tây Trì bịt miệng.

"Đừng nói tục."

Phương Huỳnh: "Uhm uhm"

Tường Tây Trì buông cô ra, nắm tay cô, nhặt cặp da đặt bên cạnh viên sân bóng đeo lên lưng, lại xách cặp da bị cô ném xuống đất lên.

"A Trì."

"Hả."

Phương Huỳnh cười hì hì nói: "Đi xem phim không?"

"Đi."

Tường Tây Trì vỗ bụi dính trên cặp da của cô, đưa cho cô.

Hai người đi ra ngoài trong đầy kinh ngạc của mọi người.

Chợt nghe loa phát thanh trong sân thể dục có người thổi "vù vù" hai tiếng, ngay sau đó là một tiếng ho nhẹ, "Xin mời bạn Phương Huỳnh, và Tường Tây Trì lớp 10.7, nhanh chóng đến phòng giảng dạy! Xin mời bạn Phương Huỳnh, và Tường Tây Trì lớp 10.7, nhanh chóng đến phòng giảng dạy!"

Phương Huỳnh: "..."

Tường Tây Trì: "..."

Phuong Huỳnh: "... Xong đời."

"Lặp lại một lần nữa, Xin mời..."

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Hẹn hò

Edit: Tịnh Hào

Phòng giáo vụ là nơi rất quen thuộc đối với Phuong Huỳnh, khi cô học cấp 2. Cô là người ngang tàng, bình thường hai ba câu phê bình không hề để vào trong lòng.

Nhưng lần này không giống, lúc này là cùng với Tường Tây Tri. Tường Tây Tri là “con nhà người ta”, từ nhỏ đến lớn đều lớn lên trong sự khen ngợi.

Phuong Huỳnh sợ anh không chịu nổi, trên đường đến phòng giáo vụ, cứ củng cố tâm lý cho anh:

—— “Không có việc gì, cậu là người đứng đầu khối, họ sẽ không làm gì cậu đâu.”

—— “Tất cả giáo viên đều là hồ giấy, thành tích mới là đồng tiền có giá. Cậu xem, cấp 2 tớ nghịch ngợm gây sự như vậy, sau khi tốt nghiệp đứng top 5 của lớp, Trương Quân không dám hó hé gì với tớ...”

—— “Nếu như phê bình cậu, cậu cứ đẩy lên người tớ, nói là tớ cưỡng hôn cậu...”

Tường Tây Tri không nhịn được nở nụ cười, “Tớ sẽ không đẩy lên người cậu, nào có dám làm không dám chịu.”

Phuong Huỳnh vội nói: “Thật sự không có việc gì, tớ đều bằng lòng vì cậu...”

“Tớ sẽ không như thế” Tường Tây Tri nắm lấy tay cô, “Bất cứ chuyện gì tớ cũng sẽ không để cậu một mình gánh vác.”

Phuong Huỳnh: “...”

Một lát, nhỏ giọng cười nói: “Quá buồn nôn đấy.”

Tường Tây Tri: “...”

Chủ nhiệm Hà của phòng giáo vụ chờ đã lâu, nhìn thấy hai người họ đi vào, xử lý phần tài liệu cuối cùng xong, mới chỉ hai cái ghế đã sớm bày ra trước bàn làm việc, “Ngồi đi.”

Tường Tây Tri: “Tụi em không ngồi, đứng nghe thầy giáo huấn ạ.”

Chủ nhiệm Hà ghen lời, bạn học này, sao không giống như những người thường vậy?

“Tốt lắm, thái độ này không tệ, các em cũng hiểu rõ tính nghiêm trọng của vấn đề này chứ? Trường ngoại ngữ Mặc Thành, là trường dạy học đã lâu đời, là truyền đạo thụ nghiệp (*), bắt nguồn từ xa xưa, nơi vang vọng tiếng lật sách, không phải là nơi để cho các cô cậu, các em...” Chủ nhiệm Hà cảm thấy nói ra chuyện này giống như có một nỗi xấu hổ, “... Rõ như ban ngày, vẫn ở trên sân thể dục trường học, bạn Tường, em vẫn là học sinh đứng đầu khối, em tự nói xem, em làm ra chuyện này sẽ phá hỏng tấm gương đến cỡ nào?”

(*) Thầy giáo có thể chân thành hiến thân cho sự nghiệp học thuật giáo dục, nhiệt tình và quan tâm đến sự trưởng thành của học sinh, thực hiện chức trách giáo dục.

Tường Tây Tri: “Không ở trường học thì được ạ?”

Chủ nhiệm Hà: “...”

Phuong Huỳnh sắp không nhịn được, liều mạng kiềm chế, căng mặt ra, mới không cười ra tiếng.

“Trường học cũng không được! Các em mới bao lớn, còn thiếu niên đi học mà không làm chuyện đàng hoàng, cần rờ quan hệ nam nữ...”

“Chủ nhiệm Hà, tụi em không cần rờ...”

Phuong Huỳnh lên kéo ống tay áo Tường Tây Tri, hắng giọng, ngăn anh chọc tức chủ nhiệm giáo vụ sắp tức xui vì sự nghiệp vĩ đại, “Chủ nhiệm Hà, tụi

em sai rồi ạ...”

“Tự em nói, sai ở đâu?”

“Sai ở chỗ không hiểu chuyện làm ra chuyện hồ đồ, không học tập ý thức cách mạng của các bậc hiền triết đã khuất phần đầu chịu đựng gian khổ trong những năm qua, không biết kiểm chế, không biết được tình yêu thực sự trong thời kỳ còn ngây ngô, không phân định rõ mâu thuẫn chủ yếu và mâu thuẫn thứ yếu...”

Tướng Tây Tri nghe đến sùng sốt.

Chủ nhiệm Hà liên tục gật đầu, “Trẻ con dễ dạy! Chúng ta là trường học nổi tiếng về tiêu chuẩn giáo dục có liên thông với quốc tế, chưa đến nỗi phải phủ định toàn bộ, đều là người từng trải, các em ở độ tuổi này, có chút yêu mến lẫn nhau, cũng là chuyện bình thường. Nhưng mà...” Ông liếc nhìn hai học sinh ngoan ngoãn đứng trước mặt, “Phải giải quyết cho thỏa đáng, biến nó thành động lực thúc đẩy giúp đôi bên tiến bộ...”

Phuong Huỳnh cũng liên tục gật đầu, “Tụi em biết sai rồi, tụi em sẽ cùng nhau thúc đẩy tiến bộ...”

“Vậy được.” Chủ nhiệm Hà hài lòng vắn mở bình giữ nhiệt, uống ngụm trà, “Viết giấy cam đoan đi. Cam đoan từ ngày hôm nay, cho đến khi kết thúc cuộc thi, hai em không được có bất kỳ quan hệ tiếp xúc gì vượt quá mức bình thường, một khi phát hiện, trường học sẽ tiến hành xét xử phạt không giới hạn trong bản ghi lỗi...”

Phuong Huỳnh nhìn Tướng Tây Tri tựa như muốn chuẩn bị bác bỏ, vội nói: “Vâng, tụi em viết liền ạ.”

Chủ nhiệm Hà chỉ chỉ bàn trống phía trước, “Đến chỗ đó viết đi, bây giờ viết liền. Phải xin lỗi thật chân thành, đầy đủ nhận thức mình phạm sai lầm”

Hai người ngồi xuống, mặt đối mặt ở bàn làm việc, Phuong Huỳnh đưa giấy cho Tướng Tây Tri, nhìn thấy mặt anh không vui, nhỏ giọng nói: “Mau viết đi, viết xong chúng ta đi xem phim”

Tướng Tây Tri nhếch miệng.

Hai người viết rẹt rẹt lên giấy cam đoan, Tướng Tây Tri viết một hàng, nhìn Phuong Huỳnh, vừa nhìn liền biết cô từng làm chuyện này rất nhiều lần, các loại lời nói “tình cảm chân thành” đều có hết.

Bên kia, không biết chủ nhiệm Hà đang lật cái gì, “Phuong Huỳnh, thi tháng lần này em được hạng mấy toàn khối?”

“Hạng 130 ạ.”

“Vậy không được, em đã cam đoan thúc đẩy nhau học tập, cuộc thi lần sau em đứng top 100 thử xem?”

Phuong Huỳnh: “...”

Chủ nhiệm Hà chậm rãi uống trà: “Làm được không?”

“Em...”

Chủ nhiệm Hà nhìn Tướng Tây Tri, “Bạn Tướng, đặt tắc kiểm tế thiên hạ (*), một mình em chỉ thi được hạng nhất thì không được, người giàu trước phải giúp người giàu sau, mang theo bạn Phuong cùng nhau thoát khỏi nghèo khó vượt lên giàu có nhé!”

(*) Đặt tắc kiểm tế thiên hạ: Nếu đến mức bi đát nhất thì ta chỉ cần giữ cho bản thân mình được thanh cao; nếu được vua chúa tin dùng thì ta giúp mọi người được thanh cao như ta

Tướng Tây Tri: “... Em sẽ phụ trách nâng cao thành tích của Phuong Huỳnh.”

“Vậy thì được rồi! Bạn Phuong, còn em? Em cũng nên tỏ thái độ đi, mỗi lần thi tiến lên mười hạng, được không?”

Phuong Huỳnh nghiêng răng nghiêng lợi: “... Được.”

Mười lăm phút sau, chủ nhiệm Hà vừa lòng thu giấy cam đoan của hai người, “Viết không tệ, thái độ của các em tốt như vậy, vậy...”

Phuong Huỳnh âm thầm chờ đợi.

“... Thứ hai gọi phụ huynh hai bên đến đây đi.”

Ra khỏi phòng giáo vụ, Phuong Huỳnh tức giận đến sắp phát điên, “Quá gian xảo! Giấy cam đoan đã viết rồi, tại sao còn muốn gọi phụ huynh?”

“Gọi thì gọi, không sao cả, di Đình sẽ không nói gì cậu đâu.”

Phuong Huỳnh bĩu môi, “Sao cậu biết mẹ sẽ không nói gì tở. Mẹ thường dặn tở, bảo tở...”

“Bảo cậu cái gì?”

Phuong Huỳnh do dự một lát, “... Bảo tớ không được quen với cậu, cậu, bà ngoại Ngô và ông ngoại Nguyễn đã giúp chúng ta nhiều như vậy, tớ như vậy là có lỗi với mọi người.”

Tường Tây Trì nở nụ cười, “Vậy không phải là vừa đúng sao, tớ giúp cậu nhiều như vậy, cậu lấy thân báo đáp.”

“...” Phuong Huỳnh nhảy dựng lên, “Oa cậu không biết xấu hổ quá đấy!”

Tường Tây Trì nở nụ cười, nắm lấy tay cô, “Không sao cả, chúng ta đi xem phim.”

“Thứ hai mẹ tớ đến, nếu chủ nhiệm nói nặng lời gì đó thì làm sao bây giờ? Còn có, cậu phải gọi bà ngoại Ngô đến đây sao?”

Phuong Huỳnh do dự, “... Đừng gọi bà ngoại Ngô được không? Gọi phụ huynh bề mặt quá, hém Kiều Hoa lại xa như vậy...”

“Tớ gọi cha tớ đến.”

“Cha cậu... có trách tớ không?”

Về mặt Tường Tây Trì lạnh nhạt, “Ông ấy không có tư cách này.”

Đến cái ao ở cuối hành lang lâu một.

Mồ hôi trên áo T-shirt của Tường Tây Trì đã thấm khô, anh vươn đầu xuống vòi nước, rửa sạch đầu, rút khăn lông trong cặp ra lau mặt.

Quay đầu nhìn, Phuong Huỳnh còn có một chút bất mãn không vui.

“Đừng không vui nữa, một lát mời cậu ăn kem.”

Phuong Huỳnh đứng dựa vào vách tường gạch sứ, “Nói chuyện yêu đương với cậu quá vất vả! Một lần tiến lên 10 hạng, đến sang năm, có phải tớ sẽ phải vượt qua cậu không?”

Tường Tây Trì cười ra tiếng.

“Cậu làm gì mà thành tích tốt như vậy?”

“... Thói quen.”

Phuong Huỳnh không phục, “... Hơn nữa sau này không thể gần gũi với cậu.”

“Về nhà cũng như nhau thôi.”

“Đúng là không có lời.” Cô quay đầu nhìn Tường Tây Trì, “Dù sao đã viết giấy cam đoan rồi, phụ huynh cũng phải mời, vậy hôn một cái nữa đi, thu hồi lại vốn.”

Tường Tây Trì phản ứng kịp, mặt như thiêu cháy, nhìn Phuong Huỳnh đang tới gần, “Đừng lộn xộn...”

Trên tóc và mặt cậu thiếu niên còn thấm vài giọt nước, đứng thẳng tắp, như cây tùng giữa đêm trăng, sáng rực.

Lòng Phuong Huỳnh ngứa, nắm lấy cổ tay anh, kiểm chân.

Gió từ sau lầu phòng học len vào giữa bóng cây rậm rạp, thổi bay vạt áo T-shirt màu trắng.

Lướt qua bên tai, chốc lát lại quay về yên lặng.

Ánh trời chiều chiếu xuống từ phía tây, hai cái bóng kéo ra thật dài, dán chặt vào nhau.

Rời khỏi trường học đến đường dành riêng cho người đi bộ, mặt trời đã hoàn toàn lặn xuống, đèn đuốc dọc theo ven đường đã sáng rực, tiếng náo nhiệt rộn ràng. Hai tuần này Phuong Huỳnh đều đi đầu vào học tập, chột vừa đi ra, giống như tên tội phạm đang bị cải tạo được hóng gió, cái gì lạ hay không lạ đều muốn đi xem một chút.

Hai người đến trước rạp chiếu phim cầm thẻ học sinh mua vé, tháng năm có chiếu phim “King Kong”, sắp không chiếu nữa, rạp chiếu phim tổng cộng chỉ xếp hai đợt, một đợt buổi chiều, một đợt buổi tối.

Mua vé xong, Tường Tây Trì thực hiện lời hứa, mời cô ăn kem ly.

Lúc chọn vị, Phuong Huỳnh lại khó khăn.

“Vị việt quất này hình như không tệ, nhưng tớ cũng thích vị hương thảo...”

“Vậy mua hai cái đi.”

“Hai cái ăn không hết.”

“Ăn không hết thì tớ ăn.”

Phuong Huỳnh cảm thấy vừa lòng giờ hai ly kem lên, bên trái cắn một miếng, bên phải lại cắn một miếng, so sánh, vẫn là vị việt quất ngon hơn, đưa vị hương thảo cho Tường Tây Trì.

Tường Tây Trì nhìn ly kem có một lỗ hồng nhỏ bị cô cắn, “Cậu không ăn cái này à?”

Phuong Huỳnh do dự một lát, lại đi qua cắn một miếng, “Còn dư lại cho cậu.” Liếc anh một cái, “... Cậu sẽ không ghét bỏ tớ chứ?”

“...” Tường Tây Trì cúi đầu cắn một miếng, thấp giọng nói, “... Ghét bỏ cậu thì sẽ không hôn cậu.”

Ăn xong, đến rạp chiếu phim

Phuong Huỳnh không thích coca, hai người đến cửa hàng trà sữa xếp hàng mua trà sữa.

Sau khi gọi món, đầu Phuong Huỳnh dựa vào cánh tay anh, nghiêng người một lát, lại đứng thẳng, lại nghiêng người, lại đứng thẳng.

Một lát, cô nhìn thoáng qua ở phía vỉa hè bên kia, hai hình bóng chợt tiến vào trong một cửa hàng.

“A Trì.”

“Hà?”

“Hình như tớ thấy Lương Yến Thu và Cố Vũ La.”

“...”

“Nhưng mà cũng có thể là tớ nhìn lầm rồi, sao họ có thể đi chung với nhau chứ?”

Tường Tây Trì cúi đầu nhìn cô, “Đi qua xem không?”

Phuong Huỳnh vội lắc đầu, “Không cần, Lương Yến Thu quá phiền.”

Tường Tây Trì cười cười.

“Cười cái gì.” Phuong Huỳnh trừng anh, “Có phải cậu muốn đi gặp Cố Vũ La không?”

Tường Tây Trì: “...”

Phim rất hay, nhưng từ lúc bắt đầu chiếu được một nửa hai người có chút không yên.

Khi phim sắp hết, ở rạp chiếu cũng không còn nhiều người, máy điều hòa lại lớn, thổi vù vù làm cánh tay Phuong Huỳnh nổi da gà.

Tường Tây Trì thấy cô sờ cánh tay mấy lần, hạ giọng hỏi: “Lạnh à?”

“Cũng ổn.”

Anh khựng lại một lát, sau một lúc, vẫn giúp Phuong Huỳnh đặt ly trà sữa vào trên giá đỡ ở tay vịn, đưa tay, ôm bả vai cô, “... Không có áo khoác, tạm như vậy.”

Nói chuyện dán chặt bên tai cô, Phuong Huỳnh vừa ngẩng đầu, gò má liền lướt qua môi anh.

Hai người đều giật mình.

Trong lòng bàn tay đang đỏ mồ hôi, hô hấp nông sâu, trái tim nhất thời căng lên.

Hình ảnh trên phim đã tắt, Jackman đẹp trai đang nói gì đấy, hai người cũng không quan tâm nghe hết.

Trong bóng tối, Tường Tây Trì cúi đầu.

Phuong Huỳnh hơi nghiêng người, tay khoát lên ngang hông của anh.

Dịu dàng và mềm mại, càng về sau, Phương Huỳnh nghe thấy Tường Tây Tri hít một hơi thật sâu, tay đặt trên lưng cô căng thẳng, sau đó, đầu lưỡi chạm rãi thâm nhập vào một chút, đụng phải răng nanh của cô.

Toàn thân cô đều cứng lại, máu nóng chạy thẳng lên mặt, thoáng chốc luống cuống, hai gò má hóp vào.

Cánh tay Tường Tây Tri chặt chẽ, giọng nói thấp gần như không nghe rõ: "... Huỳnh Huỳnh, há mồm."

Phương Huỳnh thờ hất ra, cơ thể run run.

Rốt cục, đầu lưỡi Tường Tây Tri đi vào, chạm nhẹ vào lưỡi cô một chút, lại nhanh chóng lui ra.

Tạm dừng chốc lát, đi vào lần nữa.

Không lưu loát, không theo trình tự.

Anh không dám, ngưng ngưng, cũng không biết dùng sức ra sao, chỉ là lướt qua rồi thôi.

Nhưng mà Phương Huỳnh, cảm thấy trong miệng anh đều là vị ngọt của trà và đậu đỏ, không nhin được, cuốn lấy lưỡi anh, mút một cái.

"..."

Vừa tê dại vừa đau, mẩu chót là...

Vừa mới lần này, đột nhiên phía dưới lại cứng lên phát đau.

Tường Tây Tri lùi lại, ngồi thẳng người, điều chỉnh đáng ngồi một chút.

Phương Huỳnh không hiểu: "... Làm sao vậy?"

Mặt Tường Tây Tri nóng lên, lắc lắc đầu, trà trà sữa vào trong tay cô, "Uống đi, sắp lạnh rồi."

"... Còn thêm đá nữa hả!"

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Edit: Tịnh Hào

Xem phim xong, rời khỏi đã là hơn chín giờ. Tường Tây Tri và Phương Huỳnh không thể đi chơi quá muộn, định đi chợ đêm tản bộ một vòng rồi trở về nhà.

Kết quả đang vậy xem tranh vẽ tên treo trên sạp, lại chạm mặt với Lương Yến Thu và Cố Vũ La.

Bốn người ngơ ngác nhìn nhau.

Suy cho cùng Lương công tử là người đã quá quen với cảnh đời, vô cùng tự nhiên và khí thế vung tay lên, "Hi!"

Phương Huỳnh: "..."

Tường Tây Tri: "..."

Lương Yến Thu: "Các cậu đi hẹn hò à?"

Tuy rằng Phương Huỳnh vô cùng tò mò với một đôi tổ hợp quái dị, nhưng cũng không muốn đáp lời với Lương Yến Thu lắm. Đương nhiên Tường Tây Tri cũng nghĩ như vậy, nắm lấy tay cô kéo ra bên ngoài.

Lương Yến Thu cười hi hi: "Không xem à? Cùng nhau đi chơi nhé!"

Tường Tây Tri: "Không quấy rầy các cậu."

Nhìn Tường Tây Tri và Phương Huỳnh đi xa, Lương Yến Thu cúi đầu nhìn thoáng qua Cố Vũ La, ánh mắt cô yên tĩnh, còn đang nhìn tranh vẽ của ông cụ

trên sạp.

“Này.”

Cố Vũ La nâng mắt.

“Nếu cậu buồn thì biểu hiện ra ngoài đi, nếu không ai biết cậu buồn chứ.”

“Nhưng tớ lại không buồn, làm sao biểu hiện ra bên ngoài cho cậu chứ?”

Lương Yên Thu nhìn chăm chăm cô, “Thật à?”

Cố Vũ La đưa tay sờ di động trong túi, “Máy giờ?”

“Chín giờ mười.”

Cố Vũ La hơi hoảng hốt: “Đã trễ thế này rồi à? Tớ phải trở về.”

Lương Yên Thu cố ý muốn đưa về, nhưng Cố Vũ La từ chối, ở trên xe taxi, luôn nhấn giữ ánh sáng trên di động để xem thời gian.

“Sốt ruột trở về?”

Về mặt Cố Vũ La nhận nhậ: “Tớ có người gác cửa, 9 giờ rưỡi phải về nhà.”

Lương Yên Thu liền thúc giục tài xế lái nhanh một chút, lại trấn an nói: “Chắc chắn 9 giờ rưỡi có thể đến.”

Cố Vũ La có chút sốt ruột mơ hồ. Lương Yên Thu vẫn là dáng vẻ bình tĩnh nhàn nhã, nhìn cô cười hỏi: “Cậu thích Tường Tây Trì ở điểm nào nhất?”

“Tớ nói 100 lần rồi, không có thích cậu ấy.”

“Vậy trước kia thì sao?”

Quả thật Cố Vũ La cũng muốn học theo Phương Huỳnh không để ý đến hình tượng tròn trĩnh trắng mắt, “... Thành tích tốt, nghiêm túc, có cảm giác ở trên cao không thể chạm vào...”

“Oa, cậu là người cuồng chịu ngược sao?”

Cố Vũ La: “...”

Lương Yên Thu dựa người vào phía sau, hai tay đan lại gối sau đầu, “Mấy điểm cậu nói, tớ vừa đúng đều không có, cậu nói xem có trùng hợp không?”

Cố Vũ La dừng một lát, “... Cho nên cậu là người rất đáng ghét.”

Lương Yên Thu khẽ cười, không lên tiếng.

Đến cửa tiểu khu, Cố Vũ La xuống xe, “Hôm nay cảm ơn cậu.”

Lương Yên Thu không xuống xe, khuỷu tay chống lên cửa sổ xe, cười hi hi nói: “Vậy lần sau hẹn cậu, cậu nên vui vẻ một chút, đừng để tớ ba lần bốn lượt mời cậu ra khỏi...”

Cố Vũ La mím môi, khẽ nở nụ cười, nhìn thời gian thật sự không còn kịp rồi, vẫy tay nói câu “bye bye”, vội chạy vào bên trong.

“Này!”

Bước chân Cố Vũ La dừng lại, “Còn có chuyện gì?”

“Cậu đã quên cái này.” Anh giơ tay ném đi.

Cố Vũ La giang hai tay ra tiếp được, một viên chocolate Ferrero. Cô sững sốt một lát, không kịp phản ứng, bị thời gian thúc giục chỉ còn kịp nói cảm ơn, xoay người tiếp tục chạy điên cuồng vào bên trong.

Lương Yên Thu cười nhìn bóng cô biến mất, nói tài xế quay đầu trở về biệt thự vùng ngoại thành, hai tay vẫn gối đầu sau óc, lắc chân, nhắm mắt.

Xe chạy trên đường, đèn đuốc càng ngày càng thưa thớt.

Chạy nhanh qua đèn đường, anh đang ở nơi không có ai trông thấy, nụ cười dần dần nhạt đi, nhẹ giọng thở dài.

Đến nhà, Phương Huỳnh nói “hành động vĩ đại” hôm nay ở trường học cho Đinh Vũ Liên. Đương nhiên Đinh Vũ Liên phê bình cô một trận, nhưng cũng

khó xử không biết làm sao, dặn cô sau này ở trường học khiêm tốn một chút, “Con gái nhà ai, mà không biết xấu hổ hả?”

Phuong Huỳnh cười hi hi, nửa người dựa vào Đình Vũ Liên, “Nhưng con không thể để mặc bọn họ nói A Trì là đồng tính luyến ái.”

“Con không biết nói đạo lý à?”

“Nói đạo lý có ích sao?”

Đình Vũ Liên trầm mặc một lát, vỗ vỗ mu bàn tay cô, “Được rồi, mau đi tắm rửa đi, ngày mai mẹ đến trường học một chuyến.”

Ngày hôm sau, kết thúc tiết thứ hai, Phuong Huỳnh và Tường Tây Trì bị gọi đến phòng giáo vụ lần nữa, được hưởng thụ đãi ngộ cao cấp nhất của “hội thâm tam đường” chủ nhiệm lớp, chủ nhiệm giáo vụ và phụ huynh.

Còn thiếu Tường Gia Bình, Tường Tây Trì gọi điện thoại hỏi, nói đã đến dưới lầu rồi.

2 phút sau, Tường Gia Bình thở hổn hển vào cửa, không nói hai lời, đưa điều thuốc cho chủ nhiệm lớp và chủ nhiệm giáo vụ trước.

Mặt Tường Tây Trì mặt đen lại, “Cha, văn phòng cấm hút thuốc...”

Tường Gia Bình không để ý đến anh, cười lạnh nói: “Con trai gây họa, không hiểu quy củ, xin thầy bỏ qua cho.”

Chủ nhiệm Hà đẩy điều thuốc ra, “Tôi không hút thuốc lá, anh Tường, mời anh ngồi, hôm nay chúng ta đến nói chuyện bạn Tường không tuân thủ quy định...”

“Phải ghi tội sao? Hay là khuyên giải?... Anh yên tâm, phí xây dựng trường gì đó, chuyện này đều dễ bàn...”

Phuong Huỳnh nhìn Tường Tây Trì, vẻ mặt anh giống như đang kết thành sương.

Không dám gây ra động tĩnh lớn, lặng lẽ đưa tay, tựa như an ủi khẽ chạm vào mu bàn tay anh.

Dù sao chủ nhiệm Hà cũng phải khuyên Tường Gia Bình, người vừa đến đã chuẩn bị lấy “đồng tiền mực nát” ra ngồi xuống, kể tình hình cụ thể một lượt.

Tường Gia Bình vừa nghe là “Yêu sớm”, dáng vẻ như “lâm vào đại dịch” trong chốc lát tiên tan không còn thấy tăm hơi, ngược lại còn lộ ra vài phần cảm giác kiêu ngạo không diễn tả được.

Chuyện Chủ nhiệm Hà và chủ nhiệm lớp nên dặn dò cũng đã dặn dò, nói phụ huynh hai bên bất cứ thế nào cũng phải quan tâm nhiều hơn, năng lực phân biệt đúng sai của đứa nhỏ trong giai đoạn này vẫn chưa tốt, không nên vượt quá mức, làm đường lối bước, vân vân.

Cuối cùng, chủ nhiệm Hà gờ hai tờ giấy trong tay lên, “Bạn Tường, bạn Phuong, giấy cam đoan đều ở chỗ này, nói được thì phải làm được đấy!”

Phuong Huỳnh: “... Đã biết ạ.”

Chủ nhiệm Hà cười nói: “Trường học chuẩn bị triển khai trong thời hạn một tháng, học sinh nam nữ có quan hệ không bình thường sẽ bị phạt, hai em phải phát huy hiệu quả tấm gương đi đầu, ngăn chặn lần đừng để bị bắt dưới mắt của thầy.”

Đi xuống lầu, Tường Gia Bình vỗ mạnh vào bảo vai của con trai cao hơn mình, cười nói: “Con trai, con có triển vọng đó!”

Tường Tây Trì không vui nghiêng mình, tránh khỏi bàn tay ông.

Tường Gia Bình nhìn Đình Vũ Liên, “Đứa nhỏ này, hôm qua gọi điện thoại cho tôi còn ấp a ấp úng, tôi còn tưởng là chuyện gì, kết quả là yêu sớm...”

Đình Vũ Liên có chút ngượng ngùng, Phuong Huỳnh đã vô cùng không vui, bận tâm đến việc là cha của Tường Tây Trì, nên không phát tác.

Tường Tây Trì lại so đo: “Cái gì gọi là yêu sớm?”

Tường Gia Bình sùng sốt một chút, “Ồ... Chuyện này không lớn gì, tuổi của con, chơi đùa một chút, cũng là bình thường...”

Đình Vũ Liên cực kỳ ngượng, không ngờ Tường Gia Bình sẽ như vậy, không chú ý đến con gái và bậc phụ huynh của con gái đều có mặt ở đây, há miệng thở dốc, nhưng cái gì cũng không nói nên lời.

Phuong Huỳnh chịu đựng tức giận, nắm lấy tay Đình Vũ Liên kéo đi, “Mẹ, con đưa mẹ ra ngoài.”

Người đi rồi, Tường Gia Bình càng không kiêng nể gì, “Tây Trì, chơi thì chơi, con vẫn nên chú trọng việc học. Còn có, tuổi con còn nhỏ, có một số việc, chú ý một chút, đừng để cha con làm ra chuyện chết người...”

Ngày hôm qua nhận được điện thoại của Tường Tây Trì, không biết là tức giận, hay lại cảm thấy vui vẻ, con trai lớn như vậy, lần đầu gọi ông đi gặp giáo viên, chứng tỏ cái gì, chứng tỏ cuối cùng con trai cũng muốn dựa vào người cha này của anh.

Ông còn đang kể về sự rộng lượng của người làm cha như ông, chợt bị Tường Tây Tri cắt ngang.

“Năm đó, ông đối với mẹ tôi, cũng là “chơi một chút” sao?”

Tường Gia Bình biến sắc, “Sao nói chuyện này hả!”

“Cũng may mẹ tôi qua đời sớm, không cần nhìn sắc mặt ngày hôm nay của ông.”

“Tường Tây Tri, con cũng đừng hếch mũi lên mặt với cha! Cái con ăn, con dùng, đến tiền đến trường đều từ cha mà ra! Cánh còn chưa cứng cáp đã muốn kêu gào, ai dạy con cái thói này hả?”

Tường Tây Tri cười lạnh một tiếng: “Ông trừ tiền ra, còn có cái khác không?”

Trong lòng đã vô cùng thất vọng Tường Gia Bình, một chút ảo tưởng cuối cùng cũng không còn, cũng không muốn nói nhiều với ông, xoay người rời đi.

“Tường Tây Tri, con đứng lại cho cha!”

Tường Tây Tri cũng không quay đầu lại.

Đi qua sân thể dục, đến lầu phòng học. Tất cả đều đang học, cả sân trường im ắng.

Tường Tây Tri đi vào lầu học từ cửa sau, đang định đi lên, chợt nghe Phương Huỳnh gọi anh.

Quay đầu nhìn, cô đang đứng dựa vào tường.

Phương Huỳnh ngửa đầu nhìn anh, cười nói: “Cậu cũng không phát hiện tớ sao?”

Tường Tây Tri đi xuống hai bước, đến bên cạnh cô, “Di Đình trở về rồi à?”

“Ừm.” Phương Huỳnh cười, “Nhưng tức giận, nói ngày đó mẹ tin cậu như vậy, kết quả lại là “chơi một chút”...”

“Tớ không phải thế.”

“Tớ biết, chọc cậu thôi.”

Tường Tây Tri nghiêng người, cực kỳ nghiêm túc nhìn cô, “A Huỳnh, tớ không phải chơi một chút.”

Phương Huỳnh khựng lại, cũng nghiêm túc trả lời: “... Tớ biết, tớ tin tưởng cậu.”

Anh không vui thờ dài, “Thật muốn lớn lên.”

Phương Huỳnh nở nụ cười, “... Sao tớ nhớ mấy năm trước, cậu an ủi nói sẽ trôi qua rất nhanh mà.”

Cô nắm lấy tay anh, “... Tớ chỉ tức giận cha cậu thôi, sẽ không giận cậu, cậu là người thế nào, tớ rõ hơn ai hết.”

Tường Tây Tri tự giễu cười cười, “VẬY mà tớ còn ôm chút ảo tưởng với ông ấy.”

Phương Huỳnh lập tức nhớ đến năm kia cùng Tường Tây Tri đến bệnh viện phụ sản thăm Từ Uyển Xuân và đưa bé bà mới sinh, một phòng vui vẻ hòa thuận, chỉ riêng Tường Tây Tri giống như người ngoài.

Trong lòng cô nhất thời có nỗi buồn không nói nên lời.

Chỉ sợ tất cả tình lực của người cha này, một phần cũng không may đặt trên người Tường Tây Tri. Vợ trẻ tuổi, đứa con trai nhỏ được bao bọc học nói, không giống với đứa con trai của người vợ đã mất, một câu nói nhỏ nhẹ cũng không chịu nói, cứ đâm chọc nhau.

Tóm lại, Tường Gia Bình chỉ xem anh là một sản phẩm thành công, một huy chương về vang có thể đem khoe với người khác rằng “con trai tôi đứng hạng nhất trường ngoại ngữ Mặc Thành”, ông không cần phải lo lắng tốn thời gian, đúng giờ sẽ chuẩn bị chút tiền treo huy hiệu này vững vàng trên tường.

Về phần “huy hiệu” thích ai, thật lòng với ai, có phải ‘chơi một chút’ không, quan trọng sao?

Một năm kia, ở hàng cuối cùng của chiếc xe buýt, giữa ánh sáng lúc sáng lúc tối, ánh mắt anh như bị bao phủ trong bóng ma, giọng nói vừa khan khan vừa cô đơn.

Anh nói: “Thật ra tớ đã sớm không có nhà.”

Khi đó trừ im lặng ra, cô không thể nào đáp lại.

Phuong Huỳnh tiến lên một bước, đưa tay, ôm lưng anh.

Đường nét phía sau lưng của cậu thiếu niên lộ rõ xương bả vai. Anh trưởng thành sớm, lý trí, hiểu chuyện, thường làm người khác quên tuổi của anh, đã quên anh vẫn là một đứa nhỏ chưa trưởng thành.

Đầu Phuong Huỳnh vào trên ngực anh, nhẹ giọng gọi anh: “A Trì.”

“Hùm”

Xa xa, truyền đến tiếng còi trên sân thể dục, tiếng thầy Trần hùng hồn giảng hóa trong phòng học bên cạnh cũng rõ ràng đến có thể nghe thấy.

Nhưng ở một góc rất yên tĩnh này, chỉ có tiếng tim đập của nhau.

“... Cậu còn có tớ.”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoảng Qua Ấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34-1: Đêm tuyết 1

Edit & Beta: Tịnh Hào

Thời tiết lạnh, cửa sổ khép chặt, trong phòng học có vị ngọt của trà sữa thoảng qua, hòa vào các mùi khác, vừa trầm vừa ấm, chỉ làm cho người ta buồn ngủ.

Khi lên lớp 12, tiết tấu học vốn đã khẩn trương càng nhanh hơn gấp đôi, dù thái độ của Phuong Huỳnh vẫn bình tĩnh quen biếng nhác, cũng bắt đầu cảm thấy có một loại cảm giác cấp bách đang đến gần.

Đợt ôn tập lần 1 của trường học đã kết thúc, đợt ôn tập lần 2 vừa mới triển khai, thì giáo viên cũng gấp gấp giống như thời gian thi đại học đang tới gần, mỗi lần nghỉ giữa tiết đều không hề có một khe hở để nghỉ ngơi, trước một giáo viên vừa đi, thì sau đó giáo viên khác sẽ đến.

Tất cả mọi người đều đang ở trong áp lực khẩn trương cao độ, dùng hết sức giành giật từng giây.

Sau khi thành tích của Phuong Huỳnh tiến vào top 50 của khối, thì đã đến giới hạn, mỗi lần đều quanh quẩn trên dưới hạng 10 trong lớp, muốn tiến lên một hạng nữa, quả thật còn khó hơn lên trời.

Cô cũng tính rồi, với thành tích này, chắc chắn không thể nào học cùng một trường với Tường Tây Trì, nhưng có thể học ở khoa chính quy trọng điểm khác trong cùng một thành phố.

10 giờ rưỡi, trường học tan tiết tự học tối. Lại sắp thi tháng, mọi người không hề có chút hưng phấn khi tan học, đều đang mệt mỏi dọn dẹp đồ đạc, lên tiếng chào hỏi, ngáp dài rời khỏi phòng học.

Phuong Huỳnh đang làm đề vật lý cuối cùng trong sách bài tập, không để ý trường đã đánh chuông tan học, khi Tường Tây Trì đi tới, cô mới phát hiện người trong phòng học đã đi khỏi khá nhiều rồi.

"Đi thôi, ngày mai lại đến làm."

"Chờ tớ năm phút nữa, nhanh thôi."

Tường Tây Trì trực tiếp đóng sách bài tập của cô lại, không nói gì kéo cô đứng dậy từ chỗ ngồi. "Đi trước thôi, về sớm một chút để nghỉ ngơi, cậu đừng quá mệt mỏi."

“Vây tớ mang về...”

"Đừng mang theo."

Đến bây giờ, giai cấp đã đảo lộn, người mê học không chịu nghỉ ngơi kia lại biến thành Phuong Huỳnh.

Tường Tây Trì hiểu tại sao cô liều mạng như vậy, lúc đó nhất thời tùy hứng bảo cô học khoa tự nhiên, kết quả lại làm hại cô hơn hai năm qua không có một ngày nghỉ ngơi.

Anh lén nhìn tờ nguyện vọng cô đặt dưới góc bàn để tiếp thêm sức mạnh cho mình, trường đại học A cách trường đại học anh muốn đến rất gần, chỉ có mấy trạm tàu điện ngầm.

Phuong Huỳnh ngáp một cái, thuận theo anh, “Cậu giúp tớ dọn dẹp cặp da được không?”

"Được."

Phuong Huỳnh vặn mở bình giữ nhiệt uống một ngụm nước ấm, dựa vào bàn học vươn vai, nhìn Tường Tây Trì giúp cô dọn từng cây bút vào trong bóp viết.

Ngoài trường gió lạnh, Tường Tây Trì mở khóa chiếc xe đạp, quay đầu dặn Phuong Huỳnh mang bao tay. Phuong Huỳnh vừa sờ cặp, mới phát hiện bao tay để ở trong ngăn kéo phòng học.

“VẬY CẬU ĐỪNG ĐẠP XE, TỚ CHỜ CẬU.” Tường Tây Trì giúp cô quấn khăn quàng cổ, leo lên xe, hai chân chống đất, chờ Phuong Huỳnh ngồi lên yên sau.

Gió se lạnh lướt qua giống như mũi chích, làm trên mặt người ta đau đớn, Phuong Huỳnh kéo khăn quàng cổ che nửa bên mặt và lỗ tai, hai tay nhét vào trong túi quần của Tường Tây Trì, đầu dựa vào trên lưng anh.

Chiếc xe đạp nghiền nát những chiếc lá khô mục nát rơi trên đất, vào đêm khuya, thành phố vừa yên tĩnh vừa lạnh lẽo.

Trong túi quần của Tường Tây Trì cũng nóng, Phuong Huỳnh nhấc chân lên, nhẹ giọng nhẩm câu hát “Mưa dạt dào, cổ hương xưa um tùm cây cỏ” (*), thì nghe thấy Tường Tây Trì hỏi một câu “có lạnh không”, cô vội nói “không lạnh”.

(*) Bài hát Yên Hoa Dịch Lãnh của Châu Kiệt Luân

Trong màn sương đêm phía trước có bóng đèn màu vàng cam, có sạp bán rượu gạo ở ven đường.

Tường Tây Trì nhìn lại, "Uống không?"

“Chắc mẹ tớ có làm đồ ăn khuya.”

Người bán rượu gạo là một ông lão tóc hoa râm, tuổi đã rất lớn, khom lưng, thở ra một khối trắng trong không khí.

Hai người đều có chút không đành lòng, Phuong Huỳnh thấp giọng nói: "Chúng ta mua hai chén đi."

Tường Tây Trì dừng xe bên đường, hai người đi qua, gọi hai chén.

Ông lão vui vẻ nói một câu “Được”, mở một cái nắp bằng gỗ, một hơi nóng thơm ngọt tản ra.

Phuong Huỳnh hít mũi, tính tham ăn đã trời dậy, “Thơm quá!”

“Đều là do nhà ông tự làm đấy.” Ông lão cười thật thà, đưa hai ly rượu gạo qua, còn tặng bọn họ hai trứng luộc trong nước trà.

Đứng trước quán uống xong, trả chén lại, Tường Tây Trì dặn một câu: “Ông lão, trời lạnh, ông mau dọn quán về nhà đi ạ.”

"Được rồi!"

Rượu gạo nóng vào bụng, cơ thể ấm lên, leo lên xe, chạy một đường về tiểu khu.

Khi Tường Tây Trì khóa xe, Phuong Huỳnh đứng ở một bên, hà hơi vào trong tay.

"Lạnh à?"

Tường Tây Trì nhét chìa khóa vào trong túi, nắm lấy tay của Phuong Huỳnh, nhẹ nhàng chà xát.

"Cũng tạm... Gió rất lạnh đấy, cũng không biết có phải sắp tuyết rơi không."

Tường Tây Trì nắm lấy ngón tay cô, "Lên lầu đi, trong phòng ấm áp."

"Chờ một chút." Phuong Huỳnh lắc lắc ngón tay.

Tường Tây Trì cười cười, để sát vào, dựa vào ánh đèn lơ mờ trước bãi đậu xe, cúi đầu chạm một cái lên môi cô, “Đi thôi.”

Trên môi còn mang theo vị ngọt của rượu gạo.

Sáng ngày hôm sau, Phuong Huỳnh chải răng xong, còn chưa thấy Tường Tây Trì rời giường, đi qua gõ cửa, lại không nghe thấy bên trong có người trả lời.

Nghi hoặc đẩy cửa đi vào, đã thấy chắn nhú lên một cục tròn, Tường Tây Trì còn nằm ở trên giường.

"A Tri?"

Đến gần, lại thấy mu bàn tay anh đặt trên trán, nhú chặt mảy. Vừa đưa tay chạm vào, làn da nóng bỏng.

Phuong Huỳnh cả kinh: "Cậu phát sốt à?"

Bên ngoài truyền đến giọng nói của Đinh Vũ Liên: "Làm sao vậy?"

“Hình như A Tri phát sốt ạ.”

Đinh Vũ Liên đi tới sờ trán của anh, “Con mau đi ăn bữa sáng đi, đừng đến muộn, mẹ đưa A Tri đến bệnh viện.”

“Con... nếu không thì con cũng xin phép nghỉ nhé.”

“Đã sắp thi tháng rồi, đừng chậm trễ.” Đinh Vũ Liên ôm bả vai cô, “Ngoan.”

Phuong Huỳnh vội vàng ăn điểm tâm xong, định đi đến phía trước, lại vào nhà nhìn Tường Tây Tri một lát.

"A Tri." Đưa tay lắc anh một cái, “Tớ đến trường trước, buổi trưa trở về thăm cậu nha.”

Tường Tây Tri không hề phản ứng.

"A Tri?"

“Ủm.” Anh cố sức mở to mắt, nhìn cô một cái, “... Mặc ấm một chút.”

Phuong Huỳnh cắn môi, "Chính cậu tinh thần không rõ còn quản tớ."

Tường Tây Tri giật giật khoe miệng, giống như là muốn cười. Phuong Huỳnh đưa tay chạm vào mặt anh, “Tớ đi đây, một lát cậu đến bệnh viện tiêm ngừa, ngoan nha.”

Tường Tây Tri: "..."

Phuong Huỳnh cất bước, Đinh Vũ Liên vào phòng Tường Tây Tri, ngồi ở mép giường, đẩy đẩy cánh tay anh, "Tây Tri?"

Tường Tây Tri chậm chạp "ạ" một tiếng.

“Con có thể ngồi dậy không? Mặc quần áo đi, đi đưa con đến bệnh viện.”

Sau một lúc lâu, Tường Tây Tri chậm rãi mở mắt, "... Dạ được."

Đinh Vũ Liên ra bên ngoài đợi hơn mười phút, không nghe thấy động tĩnh, lại đi mở cửa, Tường Tây Tri còn nằm ở trên giường, không nhúc nhích tí nào.

Bà biết đứa nhỏ này không quá thích tiếp xúc thân thể với người ngoài, bình thường cũng rất chú ý, nhưng lúc này đành phải như vậy, lấy áo lông treo trên giá cho anh, dựa vào chiếc ghế, dịu anh.

Đinh Vũ Liên tốn rất nhiều sức, mới giúp anh mặc áo khoác vào được, đỡ ra ngoài cửa phòng.

Nửa người Tường Tây Tri đều dồn lên người bà, bà thẳng lưng, dưới chân còn khê lắc lư, thật vất vả, rốt cuộc đã đỡ vào được thang máy.

Gần tiểu khu có chỗ chữa bệnh của xã khu, sau khi đưa tới, bác sĩ nhanh chóng treo nước biển cho Tường Tây Tri.

Anh nằm ở trên giường bệnh nặng nề ngủ, trước mắt là một vòng thâm quầng, trên môi bởi vì nhiệt độ cao nên nổi lên một tầng da chết màu trắng.

Đinh Vũ Liên nhìn thấy liền cảm thấy đau lòng.

Tường Tây Tri và Phuong Huỳnh cùng nhau lớn lên trước mặt bà, đối với bà mà nói, cũng chẳng khác nào là nửa con trai. Đứa nhỏ này có cha cũng giống như không có, muốn đi học, nhưng ông bà ngoại lại ở xa, không thường ở bên cạnh.

Cho nên chuyện của anh và Phuong Huỳnh, bà cũng mở một mắt nhắm một mắt, trừ Phuong Huỳnh ra, cũng không ai có thể làm bạn với anh.

Huống hồ đứa nhỏ này vô cùng hiểu chuyện, ba năm ở bên cạnh, luôn lịch sự lễ độ với bà, tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng có thể gánh vác được mọi chuyện.

Đinh Vũ Liên hỏi y tá muốn một ly nước ấm, lấy bông băng ướt thấm làn môi khô của anh.

Dường như anh phát giác được, há miệng thở dốc, vô ý thức chếp miệng một cái.

Đinh Vũ Liên cảm bông băng, vừa nhăn nheo vừa chậm chậm, đút cho anh một ít nước.

Đề cái cốc sang một bên, chồm người sang chạm vào trán anh thử nhiệt độ, chợt nghe anh mơ hồ nói câu gì đó.

Đinh Vũ Liên dừng một chút, đề sát lỗ tai vào.

Anh nhúm mày lại, lặp lại một lần nữa.

Lần này Đinh Vũ Liên nghe rõ ràng, mũi nhất thời chua xót, ngẩng đầu vuốt sọc tóc bị mồ hôi làm ướt trên trán anh, "... Không sao cả, có mẹ ở chỗ này."

Tường Tây Trì treo hai chai nước liền hạ sốt, muốn trở về lên lớp, bị Đinh Vũ Liên ngăn lại, bảo anh đừng nghĩ đến chuyện lên lớp nữa, dưỡng bệnh cho tốt trước rồi hãy nói tiếp.

Giữa trưa Phương Huỳnh trở về ăn cơm, cả người mang theo khí lạnh tiến vào nhà, vừa đẩy cửa ra liền hô to một tiếng: "A Trì!"

Đinh Vũ Liên ló đầu ra từ phòng bếp, "Đang chơi game ở trong phòng đấy."

Phương Huỳnh đập giày, thay thành giày bông, vội vã chạy vào, quả nhiên nhìn thấy Tường Tây Trì đang dựa vào trên giường chơi PSP.

"Cậu sao rồi? Đờ nhiều hơn chưa?" Phương Huỳnh cởi áo bông công kênh trên người ra, đặt ở trên ghế, ngồi xuống mép giường, đưa tay chạm lên trán anh, kinh ngạc, "Sao vẫn còn nóng vậy!"

"... Bởi vì tay cậu lạnh." Tường Tây Trì bỏ PSP xuống, kéo tay cô xuống, "Không mang bao tay à?"

"Đi gấp, nên đã quên." Phương Huỳnh không chút để ý, "Cậu đỡ chưa?"

"Hạ sốt rồi, tớ muốn đến trường, nhưng dì không cho."

"Đi cái gì mà đi." Phương Huỳnh tròn trắng mắt, "Cậu có thể cho người hạng 2 một ít hy vọng phản công được không?"

Tường Tây Trì cười ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34-2: Đêm tuyết 2

Edit & Beta: Tịnh Hảo

Chăm sóc bệnh nhân, cơm trưa đặc biệt nấu theo khẩu vị thanh đạm, Tường Tây Trì không có khẩu vị gì, ăn chút cháo nóng, trở về phòng nghỉ ngơi như cũ.

Ban ngày ngắn, lại dễ dàng bị cảm, mùa đông này, bình thường Phương Huỳnh không ngủ trưa. Nghỉ trưa nửa tiếng, trừ ăn cơm ra, thời gian còn lại đều ở trong phòng Tường Tây Trì.

"Thật kỳ lạ, lần đầu thấy cậu phát sốt." Phương Huỳnh ngồi dưới đất, nằm bò bên mép giường.

"Cậu lên ngồi đi, dưới đất lạnh."

"Không sao, tớ ngồi trên dếp lê." Phương Huỳnh đưa tay kéo tay anh đến xem, trên mu bàn tay của anh có một lỗ kim còn mới, "Mẹ tớ nói cậu nặng muốn chết, kéo đến bệnh viện xã khu, cảm giác như mình đang kéo trâu."

Tường Tây Trì cười ra tiếng.

Phương Huỳnh tựa cằm lên cánh tay mình, nhìn Tường Tây Trì, "Mặc dù đáng vẻ cậu bị bệnh cũng đẹp mắt, nhưng sau này cậu vẫn nên khỏe mạnh thì hơn..."

Tường Tây Trì: "... Có thể đổi tính từ khác không?"

Phương Huỳnh cười hi hi, "Tướng mạo xinh đẹp? Phong thái xuất chúng? Cô đơn độc lập? Đáng đẹp như người say rượu..."

Tường Tây Trì: "..."

Phuong Huỳnh chắc chắn nói: “Cậu chính là đẹp mắt đấy.”

Tường Tây Tri lười tranh luận từ “đẹp mắt” này với cô, rốt cuộc có thích hợp với một nam sinh như anh không, nếu cô vui thì tùy cô vậy.

Phuong Huỳnh không đứng đắn cọ vào anh một lát, chợt nói: “Hôm nay trong trường xảy ra một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Vạn Tử Lâm —— cậu còn nhớ cậu ấy không —— bị khuyên lui học.”

Tường Tây Tri sững sốt, “Tại sao?”

“Bị phát hiện ở cùng với một người trong xã hội đen, chính là Ngụy Minh, cậu còn có ấn tượng không?”

Tường Tây Tri khẽ nhủ mày, “Ngụy Minh không đi học?”

Phuong Huỳnh bĩu môi, “Nghe nói cậu ấy tốt nghiệp cấp 2 thì không đi học nữa, đi theo anh Thiện gì đó, trước đó bởi vì cướp bóc mà còn vào cục cảnh sát.”

“Sao Vạn Tử Lâm lại ở cùng với cậu ấy... Không phải năm đó Ngụy Minh có ý với Khổng Trinh Trinh sao?”

Những chuyện này, xa xăm như là xảy ra từ đời trước rồi.

“Ai biết chuyện này chứ.” Phuong Huỳnh nhún vai, “Còn có một việc, cũng là tớ nghe nói... điều kiện gia đình của Vạn Tử Lâm không tốt, chắc là cậu biết nhỉ? Cậu có biết tại sao cậu ấy có thể học được khoa nghệ thuật ngoài Mặc Thành không?”

Tường Tây Tri lắc đầu.

“Là anh Thiện gì đó đưa tiền cho cậu ấy, lần trước cậu ấy phá thai, cũng là bởi vì anh ta...”

Tường Tây Tri kinh ngạc, “Nhưng không phải cậu ấy vẫn chưa trưởng thành sao...”

Nhất thời trầm mặc.

Mà Phuong Huỳnh chỉ cảm thấy trong lòng còn sợ hãi, buổi sáng khi nghe được tin tức làm cho người ta sợ hãi đó đã bắt đầu thế rồi.

Cô không học vào, trần trọc suy nghĩ chuyện thời cấp 2, bị mò hôi ra khắp người mà hoảng sợ.

Cô còn có điểm dừng, không đến mức sa đoạ như Vạn Tử Lâm. Nhưng năm đó, nếu như cô cứ buông xuôi như thế, hai bàn tay trắng, chỉ bằng nắm đấm mà làm bừa, bây giờ có tốt hơn bọn Vạn Tử Lâm không?”

Năm đó, thật ra cô cách vực sâu chỉ có một bước xa.

Nếu không phải có Tường Tây Tri, nếu không phải đêm đó anh trượng nghĩa tương trợ, nếu không phải anh tin tưởng cổ vũ cô, nếu không phải có giao ước kia...

Cô không dám tưởng tượng.

Cô nhìn Tường Tây Tri, đột nhiên chạm một cái lên môi anh.

Tường Tây Tri thoáng nhìn ra bên ngoài, “... Cửa cũng không đóng.”

“Không nhìn thấy đâu.”

“Cẩn thận truyền bệnh cho cậu.”

“Vậy càng tốt...” Phuong Huỳnh liếc nhìn ngoài cửa, chòm người qua, hôn anh một cái nữa, cười nói, “... Tớ cũng có thể không cần lên lớp!”

Môn cuối cùng của cuộc thi tháng là Tiếng Anh, khi sắp nộp bài thi, không biết ai hô lên một câu, “Tuyệt rồi!”

Mọi người nhón nháo nhìn ra bên ngoài, những bông tuyết nhẹ như xóp rơi xuống, trong khoảnh khắc đó không có ai còn tâm trí làm bài nữa.

Giáo viên gác thi vỗ tay một cái, duy trì trật tự: “Mọi người nghiêm túc làm bài thi, thi xong có thể ra ngoài ngắm tuyết!”

Khi tiếng chuông nộp bài thi vang lên, nhất thời phòng học sôi trào hừng hực.

Phuong Huỳnh nộp bài thi, chộp lấy túi sách, là người đầu tiên rời khỏi trường thi đi tìm người.

Tường Tây Tri cũng vừa mới ra phòng học, hai người chạm mặt ở hành lang, liếc nhau, cười.

Phuong Huỳnh thu hồi ý định muốn nắm tay anh, sờ mũi, “Tuyệt rồi.”

“Ừm.”

Hai người cùng nhau rời khỏi phòng học của mình, tiếng người ồn ào trên hành lang, đã là thời gian ăn cơm, không ít người bố trí ổn thỏa một cái bàn cho mình, trực tiếp chạy vội xuống lầu ngắm tuyết.

Thời gian cơm chiều ngắn, Phuong Huỳnh và Tường Tây Tri bình thường không trở về nhà ăn, tạm ăn ở căn tin trường học.

Phuong Huỳnh trang bị đầy đủ, đi đến chỗ ngồi bên cạnh Tường Tây Tri, nhắc nhở anh mang khăn quàng cổ, “Cậu không được để mình bị cảm nữa.”

Tường Tây Tri vẫn luôn bách độc bất xâm (*), bị đột phát sốt lần trước làm mất mặt, “... Lần trước là ngoài ý muốn.”

(*) Bách độc bất xâm: trăm thứ độc không thể thâm nhập được.

“Ngoài ý muốn còn phát sốt bốn mươi độ?”

“Ồ, sức khỏe yếu như vậy à?” Lương Yến Thu lại xuất quỷ nhập thần.

Phuong Huỳnh bị dọa nhảy dựng, không biết cậu ta lén chạy đến phòng học 12.7 từ khi nào, “... Sao cậu lại tới nữa?”

Lương Yến Thu ngồi xuống trên bàn, cười hi hi nói: “Bạn Tường phát sốt bốn mươi độ à? Cơ thể không ổn đấy.”

Tường Tây Tri: “Ổn hơn cậu là được.”

Lương Yến Thu nhú mày, “Sao cậu biết tớ không được?”

“Sao cậu lại biết tớ không được?”

“...” Phuong Huỳnh cắt ngang cuộc tranh cãi ấu trĩ của họ, nhìn về phía Lương Yến Thu, “Cậu được? Không phải cậu có bệnh tim sao, không phải bất cứ lúc nào sẽ die sao?”

“Chứ gì nữa.” Lương Yến Thu làm tư thế ôm ngực như Tây Thi, “Bạn Phuong, cậu phải quý trọng thời gian hiện tại đây, nói không chừng sau này sẽ không được thấy tớ nữa.”

Phuong Huỳnh tròn trố mắt, “Sẽ không có chuyện không thấy cậu được nữa, cậu là tai họa ngàn năm mà.”

Lương Yến Thu cười, nhảy xuống từ trên bàn, “Các cậu ăn cơm à? Mang cho tớ một cái nhé.”

“Không mang, cút xéo.”

Chờ Tường Tây Tri và Phuong Huỳnh đi rồi, Lương Yến Thu đến trước mặt Cố Vũ La.

Cố Vũ La đang sửa lại đề thi của bốn môn, “Lăn đến nơi này rồi à?”

Lương Yến Thu cười nói: “Đi ăn cơm không?”

“Nếu không thì sao?”

Lương Yến Thu liếc nhìn bài thi của cô, “Cậu thi thế nào rồi?”

“Không biết, chắc là ổn.” Cố Vũ La cúi đầu, động tác trong tay ngừng một chút, lát sau, nhẹ giọng nói, “Nghe nói cậu chuẩn bị xuất ngoại.”

Nụ cười của Lương Yến Thu nhạt đi, “... Ừm.”

Cố Vũ La khẽ cắn môi, nhét bài thi vào trong ngăn kéo, xoay người rời đi.

“Này!”

Bước chân Cố Vũ La không ngừng.

Lương Yến Thu nhanh chóng đi lên hai bước, nắm lấy tay áo khoác của cô, “Đi đâu thế?”

Cố Vũ La mạnh mẽ kéo ống tay áo ra, “Cậu quản tớ đi đâu, có liên quan đến cậu sao?”

Trong mắt nhuộm một tầng sương mù.

Lương Yến Thu sững sốt một chút, thật lâu, mới đặt hai tay vào túi, vẫn là nụ cười không nhìn ra được ý nghĩ thật sự trong lòng, “Xem ra không thể đi ăn cơm cùng với cậu rồi.”

Sương mù trước mắt Cố Vũ La phai mờ, nhìn cậu ta chăm chăm một hồi lâu, vung tay rời đi.

Tuyết rất lớn, khi tiết tự học buổi tối bắt đầu, cây tùng trong trường đã bị che bởi một tầng tuyết màu trắng thật mỏng.

Vừa mới thi tháng xong, nên trong tiết tự học tối mọi người đều không muốn học, giáo viên phải tăng ca để sửa bài thi, cũng không rảnh đến đây duy trì kỷ luật.

Phương Huỳnh đổi chỗ ngồi với bạn cùng bạn Tường Tây Trì, đến cạnh anh, hai người đeo một tai nghe nghe nhạc xem tạp chí.

Trong phòng học, tiếng nói chuyện lớn dần, lớp trưởng quản vài lần đều không hề hiệu quả, đột nhiên, có người đè thấp giọng: “Chu nhiệm giáo vụ đến!”

Phương Huỳnh theo bản năng, khom lưng, trốn xuống dưới.

Yên lặng một lát, nghe thấy Tường Tây Trì ghen cười nói: “... Đã đi rồi.”

Phương Huỳnh ngồi dậy, “Cậu còn cười! Bị bắt nữa thì xong đời!”

Khi tiết tự học thứ nhất sắp kết thúc, lớp trưởng lớp bên cạnh qua đây, nói chủ nhiệm lớp tìm Tường Tây Trì có việc.

Tường Tây Trì tháo tai nghe xuống, “Tớ đi một lát.”

Phương Huỳnh đợi đến hết giờ học, cũng không thấy anh trở về, liền quay về chỗ ngồi của mình.

Tiết tự học thứ hai qua được một nửa, Tường Tây Trì mới trở về, thuận đường mang theo bài thi lý mà giáo viên đã chấm vào buổi sáng.

Lúc phát bài thi lý xuống, Phương Huỳnh vội vàng nhìn thành tích, không khác lần trước lắm. Kết quả đã có được ba môn, tiếng anh vẫn ổn, nếu không ngoài ý muốn, thứ tự cuộc thi lần này, chắc cũng vẫn là hạng 10 lớp, khoảng hạng 50 khối.

Tuyết đã rơi ba tiếng, đến khi hết tiết tự học thì ngừng, trên đất đã nổi lên một tầng tuyết thật dày.

Ngày mai đã được nghỉ tháng, Phương Huỳnh cũng không thèm mang bài thi về sửa sai, tùy ý nhét bản tạp chí vào, đeo cặp lên lưng đi tìm Tường Tây Trì.

Trên sân thể dục, có hai ba học sinh đang ném tuyết.

Không đạp xe được, Phương Huỳnh và Tường Tây Trì quyết định đi xe buýt.

Khi sắp đến cổng lớn, Phương Huỳnh chợt bị một quả cầu tuyết hung hăng đánh trúng mặt.

Lập tức quay đầu nhìn lại, vậy mà là Mẫn Gia Sinh.

“Oa, cậu xong đời rồi!” Phương Huỳnh cúi cặp ra, giao cho Tường Tây Trì, lập tức khom lưng vo một quả cầu tuyết, ném tới Mẫn Gia Sinh. Mẫn Gia Sinh trốn đi, cầu tuyết bị lệch, thừa dịp Phương Huỳnh bắt đầu tấn công lần nữa, nhanh chóng chạy ra bên ngoài.

Hai người cậu tới tớ đi, cậu truy tớ đuổi, rất nhanh liền ra khỏi cổng trường

Tường Tây Trì bắt đầu đi theo ở phía sau, lớn tiếng nhắc nhở Phương Huỳnh chậm một chút, đừng để ngã.

Trong bồn hoa ven đường, cây cỏ xanh um đã bị che bởi một tầng tuyết dày.

Tường Tây Trì không nhìn thấy người, tìm khắp nơi, gọi hai tiếng, cũng không thấy người trả lời.

Đang định đi về phía xe buýt, chợt nghe một loạt tiếng bước chân phía sau.

Nhìn lại, trong ánh mắt Phương Huỳnh sáng lấp lánh, chạy như bay về phía anh.

Anh thầm nhủ không ổn, quả nhiên Phương Huỳnh đến bên cạnh nhào lên lưng anh, liền nhét một quả cầu tuyết vào cổ áo anh.

Tường Tây Trì lạnh đến run lên, nhanh chóng lấy ra.

Phương Huỳnh cười khanh khách, “Đến ném tuyết đi!”

Tường Tây Trì: “Sao lại giống như một đứa trẻ vậy.”

Phuong Huỳnh lui ra phía sau vài bước, lại vo một quả cầu tuyết nữa, ném một cái “bốp” lên áo lông anh, “Đến đi!”

“Đừng quậy nữa, quậy nữa tớ sẽ tức giận đấy.”

Phuong Huỳnh cười ha ha, “Vậy cậu tức giận cho tớ xem đi?”

Quả cầu tuyết thứ ba nổi gót tới.

Liền thấy Tường Tây Trì khom lưng xuống, chuẩn bị phản kích.

Phuong Huỳnh kêu một tiếng, nhanh chóng chạy về phía trước.

Một loạt tiếng bước chân phía sau, càng đuổi càng gần, cô quay đầu nhìn, vừa cười vừa tiếp tục chạy.

Sau đó, cánh tay bị bắt được.

Dưới chân Phuong Huỳnh trơn trượt một chút, lại lập tức đứng vững, nghe thấy tiếng sột soạt gì đó, vội vàng co rút cổ lại.

Quả nhiên, Tường Tây Trì đưa tay ra sau gáy cô.

Nhưng mà... Không có tuyết.

Chỉ có ngón tay hơi lạnh của anh.

Phuong Huỳnh sùng sốt.

Ngón tay này nắm sau gáy cô, đè về phía trước. Cô ngã vào trong ngực Tường Tây Trì, lập tức lại bị đẩy mạnh về phía sau, phía sau lưng dựa vào thân cây ven đường, kè chặt vào thân thể anh.

Trên lá cây, tuyết rơi ào ào xuống.

Phuong Huỳnh định mở miệng thở, nhưng không thở được, tim đập chọt ngừng một nhịp.

Cơ thể cao lớn, giam cầm cô ở trong ngực.

Mặt thiếu niên bị màu tuyết rơi vào vô cùng trong sáng, nhưng trong mắt có chút ý nguy hiểm lại nóng rực mà cô chưa bao giờ thấy.

Anh nâng gáy cô lên, khẽ quay mặt cô lên trên, không nhẹ nhàng hôn xuống.

Tim Phuong Huỳnh đập kịch liệt, rất nhanh đã bị nụ hôn kịch liệt rất không giống “Tường Tây Trì” này làm cho hô hấp khó khăn.

Có người nhìn sang bên này, bị cánh tay của Tường Tây Trì chống đỡ ở trên thân cây chặn tầm mắt.

Gió thổi tuyết động trên lá rơi xuống, nhẹ nhàng “bốp” một tiếng, rơi trên mặt đất, ánh đèn đường màu cam gần đó chiếu lên tuyết động làm cho khung cảnh trở nên ấm áp.

Hai bóng người dưới tàng cây, quấn quít cùng nhau, thật lâu thật lâu.

Mẫn Gia Sinh đứng ở xa xa, nhìn thấy cảnh tượng hạnh phúc này, cũng không muốn tìm Phuong Huỳnh “báo thù”, trái lại tự nở nụ cười, xoay người rời đi.

Thật lâu, Tường Tây Trì mới thờ phì phì rút lui, ánh mắt sáng ngời giống như tuyết, “A Huỳnh.”

Phuong Huỳnh còn choáng váng mơ hồ, “Hả?”

“Có tin tức tốt.”

Phuong Huỳnh nhìn anh.

Ánh mắt Tường Tây Trì mang theo ý cười, “... Trường học đề cử tớ tham gia đại học A.”

Phuong Huỳnh sùng sốt, một lát nói: “Thật à?”

Tường Tây Trì cười gật đầu.

Phuong Huỳnh sắp nhảy lên, “Thật tốt quá!”

Cô vui vẻ không biết thế nào mới tốt, liền ôm chặt lấy Tường Tây Trì, rạo rức giống như mình cũng được cử đi học, “Thật ra tớ cũng không ngạc nhiên lắm, dù sao cậu là Tường Tây Trì mà.”

Tường Tây Trì nở nụ cười.

Tuyết đêm nay không hề lạnh chút nào, trong lòng sôi sục tình cảm ấm áp.

Phương Huỳnh ôm anh một lát, đầu đặt vào bên trong áo lông của anh, cọ vài cái lên ngực mặc áo lông màu xám, “A Trì.”

“Hả?”

Phương Huỳnh nhỏ giọng: “... Hôn lại.”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoảng Qua Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Bị phạt

Edit: Tịnh Hào

Học sinh đã học một học kỳ rất căng thẳng, vì để giảm bớt căng thẳng, cho mọi người ăn một cái tết vui vẻ, đề thi cuối kỳ ra rất đơn giản.

Thi xong lại học bổ túc hai tuần, đến hai mươi bảy tháng chạp hôm nay mới được nghỉ.

Trong hẻm Kiều Hoa đã giăng đèn trang trí, giống như những năm trước. Nhưng hai năm nay bắt đầu cấm pháo, tết đã phai nhạt hơn so với trước đây.

Ngô Ứng Dung đã sớm làm xong một bàn đầy đồ ăn, ba người vừa trở về liền trực tiếp ăn cơm. Tường Tây Trì phụ giúp vào phòng bếp lấy bát đũa, Ngô Ứng Dung thẳng lưng nhìn Tường Tây Trì, cười nói, “Lại cao thêm rồi, bây giờ cao bao nhiêu?”

“1m82 ạ.”

Lấy canh vịt củ từ hầm trên nồi đất trên bếp lò than lửa đang cháy rùng rục.

“Còn sợ cháu học lớp 12 căng thẳng, ăn không ngon.”

“Dì Đình nấu cơm ngon lắm ạ.”

Ngô Ứng Dung rửa sạch bát đũa đưa vào trong tay anh, cười nói: “Bà thấy cháu bị hai người ấy mua chuộc rồi.”

Tường Tây Trì nở nụ cười.

Chuyện của anh và Phương Huỳnh, sau này Ngô Ứng Dung và Nguyễn Học Văn biết cũng không phản đối một câu, còn hay trêu đùa bọn họ, nói chuyện Tường Tây Trì giúp đỡ năm đó, chính là cứu “con dâu nuôi từ bé” của mình trở về.

Trong phòng khách, “con dâu nuôi từ bé” đang ngồi trên mặt đất, đang nghiên cứu con chim có bộ lông màu tro bị nhốt ở trong lồng cùng với Nguyễn Học Văn.

Nguyễn Học Văn: “Con chim này không thích ăn sâu, thích ăn thịt kho tàu, cháu nói xem có kỳ lạ hay không chứ?”

Ngón tay Phương Huỳnh duỗi vào trong lồng sắt, muốn sờ cái đầu tròn bóng của nó, nó lập tức nghiêng đầu, mở cứng liền muốn nhô tới.

Phương Huỳnh lập tức rút tay, “Ồi chao, thật hung dữ.”

Ngô Ứng Dung bưng đồ ăn ra, nhìn một già một trẻ vây quanh lồng chim: “Hai ông cháu mau rửa tay ăn cơm đi, đã bao nhiêu tuổi rồi, còn giống như đứa trẻ.”

Nguyễn Học Văn nhỏ giọng nói: “Bà ngoại Ngô của cháu thật không thú vị.”

Phương Huỳnh cũng nhỏ giọng nói: “Tính trẻ con của ông vẫn chưa phai mất.”

“...” Tường Tây Trì nghe thấy được toàn bộ.

Ăn cơm trưa xong, Phương Huỳnh đi theo Đình Vũ Liên về nhà quét dọn phòng.

Mùng một năm kia, sau khi Phương Chí Cường bị bề mặt trước hàng xóm, cũng rất ít khi về nhà, sau đó ông ta ở ngoài tìm phụ nữ, khi đó lại theo ông chủ đến công trường ở phường Bắc, mấy năm nay cũng không nghe thấy tin tức gì, cũng không trở về hẻm Kiều Hoa nữa.

Phương Huỳnh xem ông ta như đã mất, mừng rỡ nhẹ nhõm.

Căn nhà ở hẻm Kiều Hoa, bây giờ cô và Đinh Vũ Liên không ở, nhưng Đinh Vũ Liên vẫn luôn phải trở về quét dọn một lần, tốt xấu gì cũng là nhà.

Ngày hôm sau, Phương Huỳnh kéo Tường Tây Tri đến quán rượu thăm hỏi La Tiêu.

Mấy năm nay xung quanh đã phát triển thành một con phố toàn quán rượu, buôn bán không tốt lắm, nhưng La Tiêu lại cố chấp, cảm thấy quán rượu phải có dáng vẻ như trong phim HongKong. mấy năm nay tất cả mọi người đều trang hoàng, các phương diện phục vụ cũng phí rất nhiều tâm tư để cho sáng tạo, chỉ riêng anh giặt chân tại chỗ, khách hàng rồi đi từng người một.

Tay nghề đánh một gậy hết sạch bàn của Phương Huỳnh mấy năm không luyện, cũng hạ xuống, mở một ván cùng với La Tiêu, lại không hề có lực hoàn thủ.

Mọi người ngồi xuống sofa đã rách nát không chịu nổi ở tầng hai uống rượu tán gẫu, La Tiêu hỏi dự định của bọn họ sau này.

“A Tri được cử đi thi tuyển thẳng, ba tháng có kết quả, nhưng chắc chắn có thể được.” Phương Huỳnh có chút tự hào.

“Còn em?”

Phương Huỳnh nhìn Tường Tây Tri ngồi ở bên cạnh, “Em đi đại học C.”

“Tụi em là hai tên nhóc có tiền đồ.” La Tri nhấp một ngụm rượu, vô cùng xúc động cảm thán một câu như mấy ông lão.

“Anh định làm gì đây? Quán rượu lỗ vốn thành như vậy rồi.”

La Tiêu cười một cái nói: “Thụ chuyển tử, nhân chuyển sinh, năm sau anh bán quán rượu này ra ngoài, làm cái khác.”

“Chị La nói thế nào?”

La Tiêu không mở miệng, hít một hơi thuốc lá.

Phương Huỳnh nhìn có chút không thích hợp, “Anh cãi nhau với chị La à?”

Trên mặt La Tiêu hiện ra chút vẻ mặt mệt mỏi, “Vấn đề cũ, cô ấy lại đem ra cãi nhai nữa.”

Chị La không có khả năng sinh đẻ.

Năm đó La Tiêu cực khổ theo đuổi chị ấy ba năm, nghỉ phép của bộ đội không nhiều, còn xa nhau không ở cùng một chỗ. Nhưng chỉ cần có thời gian rảnh, La Tiêu nhất định sẽ giành thời gian còn lại đi tìm chị La.

Sau này chiến hữu của La Tiêu nhận nhiệm vụ hy sinh, La Tiêu không cảm sung được nữa, liền xin xuất ngũ. Cảm thấy không xứng với chị La, cũng không quần theo chị ấy nữa, nhưng lúc này chị La chủ động tìm tới cửa. Không qua bao lâu, hai người kết hôn, nhưng hai năm chị La cũng không có mang thai.

La Tiêu cũng không vì chuyện này mà ly hôn với chị La, ngược lại còn an ủi chị ấy. Không phải không biết tiếc nuối, nhưng cô gái mà anh thành tâm thành ý theo đuổi, thật lòng muốn cưới về, bởi vì chuyện này mà vứt bỏ vợ cả, thì thành dạng gì đây? Trong nhà thường hay thúc giục, nhưng La Tiêu đều gán dùm lý do là mình không thể sinh.

Trong lòng chị La hơi ngượng, cũng từng đề cập ý kiến nhận con nuôi, nhưng vẫn chưa hành động. Tính tình hai người đều cứng rắn, thường có lúc mâu thuẫn cãi nhau, mỗi lúc như thế này, chị La đều sẽ cảm thấy, nếu như có đứa nhỏ hòa hoãn, quan hệ của hai người chắc chắn sẽ dịu đi một chút. Lời nói lúc nóng giận đã nói ra, cuối cùng chị La bảo anh đi tìm phụ nữ khác.

Việc này cũng thường có, nhưng là người đã qua trung niên, âm ỹ một lần đến xé thịt xé gan, nhưng La Tiêu cũng không biết bày tỏ sự chung thủy ra sao, mới có thể đề cho chị La tin tưởng, tiếc nuối thì tiếc nuối, nhưng có đứa con hay không, thật sự không đến mức ảnh hưởng đến tình cảm của hai người. Anh đã bình thường trở lại, chỉ có chị La tự mình áy náy, còn thường xuyên gây chuyện.

Phương Huỳnh cười nói: “Ai bảo anh mở quán rượu, nhiều gái đẹp lui tới như vậy, chị La có thể có cảm giác an toàn sao?”

La Tiêu tắt điếu thuốc, “Vậy nghe em, bán quán rượu anh mở tiệm net, tất cả đều là đại lão gia, được rồi chứ!”

Phương Huỳnh cười ha ha.

Trước khi đi, La Tiêu thừa dịp Tường Tây Tri đi toilet, kéo Phương Huỳnh đến một bên, “Học phí đi đại học, đủ không?”

Ba năm nay, học phí ở trường trung học ngoại ngữ Mặc Thành, tất cả đều nhờ La Tiêu giúp đỡ. Đinh Vũ Liên ngoài việc chăm sóc hai đứa nhỏ ra, buổi sáng và buổi chiều đều sẽ làm chút công việc part-time gần đó, nhưng tiền đều lấy ra để Phương Huỳnh và bà chi tiêu hằng ngày, cũng tiết kiệm không được bao nhiêu.

Đinh Vũ Liên mượn tiền của La Tiêu, từng khoảng đều nhớ rõ, nói chờ Phương Huỳnh đi đại học, mình sẽ đi tìm một công việc lương cao, sau này sẽ từ từ trả lại.

Bây giờ quán rượu buôn bán ảm đạm, sao Phương Huỳnh không biết xấu hổ lại lấy tiền của La Tiêu chứ, “Đủ, học phí ở đại học không tốn nhiều tiền lắm, hơn nữa còn có thể xin vay của trường. Anh còn có tâm tư lo chuyện của em, quán rượu này của anh sắp đóng cửa rồi.”

La Tiêu bảo cô cút xéo.

Phương Huỳnh và Trương Tây Tri đi khỏi, thừa dịp thời tiết tốt, cùng nhau trở về hẻm Kiều Hoa.

Vừa đến đầu cầu, một bác gái đã chặn đầu. Bác gái nhìn Phương Huỳnh, gấp gấp nói: “Còn nhân nhả tàn bộ nữa! Cha cháu đã trở về rồi kìa, e là muốn đánh nhau...”

Trong lòng Phương Huỳnh rung mình, nghẹn ngào nói: “Phương Chí Cường?!”

Chân cô đã phản ứng nhanh trước một bước, chạy về phía hẻm đông.

Trương Tây Tri nhanh chóng đuổi kịp.

Phương Huỳnh thở hổn hển ngừng ở cửa nhà, mạnh mẽ đẩy cửa gỗ lụp xụp khép hờ ra.

Bên trong Đinh Vũ Liên sợ tới mức lui vào trong góc, Phương Chí Cường đang chỉ vào bà chửi ầm lên.

“Phương Chí Cường! Ông mắng lại một câu thử xem!”

Lúc này Phương Chí Cường mới để ý tới Phương Huỳnh đã trở lại, còn có Trương Tây Tri cao 1m82 theo vào.

Về kiêu ngạo của ông ta giảm đi một nửa, nhưng trong miệng vẫn hùng hổ, “Nhà này của ông đây, ông đây còn chưa có chết đâu! Dám không cho tao vào cửa à!”

Bốn năm rưỡi không gặp, dáng vẻ của Phương Chí Cường càng ngày càng thô tục, trên người mặc áo bông không biết dính vết bẩn gì, trên mặt nhợt nhạt có hai bọng mắt cực to. Tóc thì không biết mấy ngày chưa gội, từng sợi từng sợi tỏa ra mùi tanh rình.

Phương Huỳnh tức giận đến cả người phát run, bản năng muốn chiến đấu với người này đã sớm khắc sâu vào trong lòng nay lại quay về, “Mau cút!”

“Đây là nhà của tao, mày dựa vào gì mà bảo tao cút!”

Vừa dứt lời, Trương Tây Tri nhất thời tiến lên một bước che chở cho Phương Huỳnh ở phía sau.

Phương Chí Cường bắt nạt kẻ yếu, nhìn Trương Tây Tri thân hình cao lớn, đứng ở chỗ đó, mơ hồ tỏa ra một khí chất không thể chọc vào, mấy năm nay ông bị rượu chè vết sạch thể xác, chỉ sợ bây giờ không không phải là đối thủ.

Phun một ngụm, hùng hổ đi mất.

Phương Huỳnh nhanh chóng ôm vai Đinh Vũ Liên, “Mẹ, không có việc gì...”

Đinh Vũ Liên bị mấy trận đánh tàn nhẫn những năm trước luyện ra phản ứng có điều kiện, Phương Chí Cường nói một tiếng, bà liền sợ tới mức không dám nhúc nhích.

Phương Huỳnh trấn an nửa ngày, bà mới khôi phục lại.

Trương Tây Tri sợ Phương Chí Cường trở về gây chuyện, bất cứ thế nào cũng không để hai mẹ con tiếp tục ở chỗ này.

Đến hẻm tây, Ngô Ứng Dung nghe chuyện này xong vô cùng tức giận, liền bảo Đinh Vũ Liên vừa đứng dịp Phương Chí Cường lộ diện, ly hôn với ông ta. Hủy bỏ quan hệ vợ chồng, sau này ông ta muốn làm bừa nữa, cũng không thuận tiện như bây giờ.

Chuyện này được Phương Huỳnh làm trong một ngày, chuẩn bị đến cục dân chính làm, ép cũng phải ép Phương Chí Cường đi theo Đinh Vũ Liên ly hôn.

Chuyện Phương Chí Cường trở về, rất ảnh hưởng đến tâm tình của Phương Huỳnh. Nhưng cô lo lắng cho cảm xúc của Đinh Vũ Liên, không dám biểu hiện ra ngoài quá mức.

Giao thừa cùng với Trương Tây Tri, đã thành thói quen mấy năm nay.

Mấy người lớn đều không thức khuya được, 11 giờ liền phát tiền lì xì, bảo Phương Huỳnh và Trương Tây Tri cuộn tròn ở trên ghế sofa chơi trò chơi đi

ngủ sớm.

Phuong Huỳnh đang chơi một trận khó qua, sao buồn ngủ được, thuận miệng nói “dạ dạ dạ”, liền điều khiển tay cầm chém nhân vật của Tường Tây Trì.

Nhìn máu của nhân vật trên màn hình đã mất hơn phân nửa, Phuong Huỳnh cười ha ha.

Tường Tây Trì: “...”

Có chút buồn bực.

Anh và Lương Yến Thu đấu đơn, kết quả 10 trận thì thắng hết 9 trận, nhưng cho dù chơi cái gì, từ nhỏ đến lớn, gỡ mìn đến PK vớng du, rất ít khi có thể thắng được Phuong Huỳnh.

Phuong Huỳnh thừa thắng xông lên, vài cái đã chém chết nhân vật của Tường Tây Trì, nhìn trên màn hình chữ “WIN” nhảy ra bên nhân vật của mình, nhúu mày hỏi, “Phục không?”

Tường Tây Trì ném tay cầm, cầm lấy cổ tay cô, trực tiếp đè cô xuống sofa.

Chân Phuong Huỳnh xoạt ra hai bên, cũng yên tĩnh, đưa tay ôm lấy bả vai anh, đáp trả nụ hôn của anh.

“... Khụ.”

Hai người sợ tới mức mắt hồn mất vía, tách ra rất nhanh, ngồi nghiêm chỉnh.

Ở cầu thang, Ngô Ứng Dung đang cầm một cái bình giữ nhiệt, “... Đánh nhau à?”

“... Dạ.”

“Lớn rồi, đừng đánh nhau, giải quyết văn minh.”

Ngô Ứng Dung thông thả đi vào phòng bếp, thêm nước ấm cho đầy bình giữ nhiệt, lại từ từ lên lầu. Đi hai bước, quay đầu nhìn, hai người giống như học sinh tiểu học, tay đặt trên đầu gối, lưng rất thẳng tắp.

“Đêm hôm khuya khoắt, ngồi trên ghế sofa phạt ngồi sao? Mau đi ngủ đi!”

Hai người cùng lên tiếng: “... Dạ.”

Đội bóng dáng của bà ngoại Ngô biến mất ở trên bậc thang, Tường Tây Trì và Phuong Huỳnh cùng thở phào nhẹ nhõm, sau đó ngay cả cổ cũng đổ ừng.

Phuong Huỳnh đánh anh một cái, “Đều tại cậu.”

Tường Tây Trì không nhịn được cười một tiếng.

“Buồn ngủ không, mau đi rửa mặt đi.”

Phuong Huỳnh lắc đầu, “Chơi thêm một lát.” Nói xong lại nhặt tay cầm lên.

Tường Tây Trì thua cũng không cấu kình, đè vào tay cô, “Hôm nay không chơi nữa.”

“Vậy cậu nhận thua.”

Tường Tây Trì bắt đắc dĩ, “Được được được, tớ nhận thua.”

Phuong Huỳnh đắc thắng, vui vẻ, “Có phải thua thì phải chịu bị phạt không?”

“Cậu nói đi.”

“VẬY TỚ HỎI CẬU MỘT CÂU, CẬU PHẢI NÓI THẬT.”

“Cậu hỏi đi.”

Cái này, Phuong Huỳnh hơi ngại ngùng, liếc anh một cái, lại tựa như khó có thể mở miệng.

Do dự sau một lúc lâu, cuối cùng đứng lên định đi toilet, “... Hay là bỏ đi.”

Lòng hiếu kỳ của Tường Tây Trì hoàn toàn bị gọi lên, túm lấy tay cô kéo trở về, “Hỏi đi.”

“Thật sự muốn hỏi?”

“Hỏi.”

Phuong Huỳnh tựa như không dám nhìn anh, đưa tay ôm lấy anh, mặt giấu ở trên vai anh.

Hỏi thỏ cô ảm áp, thoáng qua làn da nơi cần cổ nên hơi ngứa.

Qua hồi lâu, liền nghe giọng nói thấp đến không thể nghe thấy của Phuong Huỳnh: “... Mỗi lần cậu hôn tớ, có phải đều... cứng rắn không?”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoảng Qua Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Thi thử

Edit & Beta: Tịnh Hảo

Phản ứng đầu tiên của Tưởng Tây Trì là rút lui.

Chờ sau khi rút lui, mặt nóng lên lảng tránh nói: “... Nên đi ngủ thôi.”

Mặt Phuong Huỳnh ửng hồng, nhìn anh với ánh mắt rất vô tội.

Tưởng Tây Trì quay đầu, qua một hồi lâu mới thấp giọng nói: “Tớ là người bình thường...”

Anh thường rất chú ý, từ lúc học kỳ hai năm lớp 10 đến giờ, trừ hôn môi ra, những cái khác đều vô cùng kiềm chế. Anh đồng ý với Đinh Vũ Liên sẽ quý trọng Phuong Huỳnh, không đùa giỡn, đồng ý rồi thì phải làm được. Đã hứa với Đinh Vũ Liên nên những chuyện khác thường với Phuong Huỳnh, anh không thể làm được.

Nhưng dù sao cũng là tuổi trẻ, có đôi khi hôn đến ý loạn tình mê, không phải lúc nào cũng đều nhớ rõ phải điều chỉnh tư thế tránh để Phuong Huỳnh chú ý tới phản ứng của anh, số lần càng nhiều, thì càng tránh khỏi...

Có một lần vào lúc trời lạnh, bọn họ đi chơi, trở về cũng núp dưới tàng cây ở tiểu khu hôn môi. Phuong Huỳnh lạnh, thuận thế nắm tay đặt vào trong túi quần anh, liền không cẩn thận đụng phải...

Khi đó, anh rõ ràng cảm giác được động tác của Phuong Huỳnh khựng lại một lát. Hai người ai cũng không nói chuyện, anh lấy tay của cô ra, nắm trong tay mình, hỏi cô “lạnh không”, sau đó làm bộ không có chuyện gì xảy ra.

Một lần quá giới hạn nhất, khoảng chừng là nghỉ hè năm trước, hai người trốn ở trong phòng điều hòa làm bài tập, Đinh Vũ Liên ra ngoài mua ít đồ, không biết tại sao họ lại nháo lên. Phuong Huỳnh đề anh ở trên giường... trước ngực... đè nặng lên anh.

Anh không nói chuyện, bàn tay đè lưng Phuong Huỳnh, nút áo ngực liền ở dưới bàn tay. Anh cách một quần áo chậm rãi lấy lòng, lần đầu tiên điều chỉnh tư thế không phải vì tránh cô, mà là bảo cô mặc quần short đùi lộ ra, đứng lúc liền đặt ở giữa chân mình.

Đương nhiên Phuong Huỳnh cảm nhận được, nhưng chỉ vui đầu vào hõm vai anh, không nói gì cả.

Anh cũng không dám nhúc nhích, hai người giống như hai cục than bùng bùng cháy đỏ ở cùng nhau, mãi đến khi nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng chìa khóa mở cửa, mới nhanh chóng tránh ra.

Sau này, khi anh có phản ứng, cũng sẽ không nhất định phải tránh Phuong Huỳnh.

Kết quả hôm nay Phuong Huỳnh lại hỏi đến.

Đối với loại chuyện này, Phuong Huỳnh hành động không kiêng kỵ không giống như bình thường. Một đoạn trong cuốn “Rừng Na Uy” đã bị mọi người lật nhiều đến sườn sách trở thành màu đen kìa, đương nhiên cô đã xem qua. Còn những cuốn có mức độ lớn hơn nữa, những cuốn Tưởng Tây Trì “nghiên cứu và luyện tập”, cô chưa từng xem qua, cũng không dám xem.

Nhưng chung quy vẫn là hiếu kỳ.

Cho nên hôm nay phát điên, mở miệng hỏi một chuyện vẫn luôn tò mò.

Hỏi xong cô liền hối hận, không khí thật sự lúng túng, không biết xoay chuyển như thế nào.

Đành phải nói: “... Tớ, tớ biết rồi.”

Hai người cũng không nhìn đối phương, liếc nhìn một ô vuông trên sàn nhà, vừa thẹn thùng vừa chờ đợi.

Tường Tây Trì: "... Cậu xem ở đâu thế." diendannlequyyyyydonn

"... Tớ từng đọc sách, cậu còn không biết tiêu chuẩn nghiêm túc văn học sao?"

Tường Tây Trì nở nụ cười một tiếng.

Phuong Huỳnh chuẩn bị cười ha ha cho qua chuyện này.

Đột nhiên Tường Tây Trì nghiêng người về trước, ôm chặt cô vào lòng.

Một lát, đột nhiên tay cô bị Tường Tây Trì bắt lấy, nhét vào trong túi quần.

Phuong Huỳnh sững sốt một lát, theo bản năng muốn rút ra, ngón tay vừa động một chút, đã bị Tường Tây Trì đè lại. Cứ như vậy cách một lớp vải, bị anh nắm lấy tay, rất nhanh đã đụng vào.

Nóng, cứng.

Mặt Phuong Huỳnh như bị thiêu cháy, nhưng mà cứ như vậy một lát, Tường Tây Trì rất nhanh đã buông ra.

Môi anh kề sát vào trán cô, yên lặng một lát, cúi đầu, hôn lại một lần nữa.

Qua thật lâu, hai người mới tách ra.

Đã qua mười hai giờ, nhưng bị Phuong Huỳnh hỏi như vậy, sao Tường Tây Trì còn ngủ được.

Ôm cô thấp giọng nói: "Lần sau không được hỏi."

Phuong Huỳnh cười khanh khách: "Liên muốn hỏi."

"Không được hỏi..." Giọng nói của Tường Tây Trì kề sát vào vành tai cô, "... Sau này cậu sẽ biết."

Phuong Huỳnh: "..."

"Oa" Cơ thể lập tức nhảy ra từ trong ngực anh, chạy trốn vào toilet.

Tường Tây Trì nâng tay che mặt, chính mình cũng ngó người một hồi lâu.

Trước khai giảng còn dư lại vài ngày, Phuong Huỳnh đang hỏi thăm tin tức của Phuong Chí Cường. Nhưng mà ngày đó sau khi ông ta lộ diện thì không xuất hiện ở hẻm Kiều Hoa nữa, Phuong Huỳnh hoàn toàn không biết bình thường ông ta qua lại với người nào.

Không tìm thấy người, đương nhiên không thể nào ép người đi ly hôn với Đinh Vũ Liên.

Sắp đi học lại, không ở hẻm Kiều Hoa nữa, Phuong Chí Cường không đến mức dễ quấy rầy được.

Học kỳ sau khi khai giảng này rất ngắn, gần như trong nháy mắt đã đến đại hội tuyển thế 100 ngày, chớp mắt đại học A đã gửi danh sách trúng tuyển cử đi học chính thức, không hề lo lắng, Tường Tây Trì nằm trong số đó.

Nhưng vì để không làm dao động ý chí, trường học vẫn bảo tất cả học sinh được cử đi học, vẫn tiếp tục cùng với mọi người lên lớp. Về phần khi lên lớp làm chuyện gì, chỉ cần không quá mức, bình thường giáo viên sẽ không quản.

Bình thường Tường Tây Trì có lúc sẽ giúp đỡ giáo viên toán, cung cấp ý giải đề, bây giờ vẫn như cũ.

Nhưng sau khi được trúng tuyển, thời gian càng nhiều ra.

Anh lấy tất cả thời gian đó, đều nhằm vào tình hình sức lực của Phuong Huỳnh tiến lên kế hoạch cuối cùng.

Phuong Huỳnh không thể không cảm thấy áp lực.

Cô cùng với một chiến hữu dẫn đầu giải phóng, cô còn đang bị giầy vò trong tiếng pháo gầm rú dày đặc, không biết khi nào, cũng không biết có thể thuận lợi hợp lực với anh không.

Chuyện này làm nụ cười của Phuong Huỳnh giảm bớt rõ rệt, Tường Tây Trì và Đinh Vũ Liên đều có thể cảm thấy được

Đinh Vũ Liên không dám hỏi, còn có hai tháng nữa là thi đại học, bà không dám để mình có bất kỳ câu hỏi không đúng lúc nào, lại càng thêm gánh nặng tâm lý cho Phuong Huỳnh.

Tường Tây Tri cũng không nói gì, chỉ là toàn bộ quá trình đều đi cùng, phối hợp tác chiến, tùy lúc dẫn đường.

Cuộc thi thử ngày 2 tháng 3, thành tích của Phương Huỳnh có chút không như ý, trượt đến khoảng 80 hạng. Thành tích của học sinh ngoại ngữ Mặc Thành vốn cao hơn toàn bộ học sinh của trường khác một khoảng cách lớn, hạng 80 toàn khối này tuy cao, cách rất xa, nhưng cách trường đại học C Phương Huỳnh muốn đến, còn chưa đủ chắc chắn.

Một người đề một đám người, đây là lời nói ở bên miệng của giáo viên, lúc này, cuối cùng Phương Huỳnh cũng đã cảm nhận được uy lực của những lời này.

Buổi chiều, môn thi thử cuối cùng vào tháng tư đã kết thúc.

Không giống trước kia, thi tháng xong mọi người còn có tâm tư cãi nhau âm ỉ, bây giờ ai cũng nỗ lực, giành giật từng giây, thi tháng kết thúc, rất nhanh liền khôi phục trạng thái “treo cổ lên nhà tự tử” như bình thường.

Cảm xúc của Phương Huỳnh có chút sa sút, khi Tường Tây Tri theo cô ra trường thi về lớp học đã nhìn ra. Tường Tây Tri không cần thi tháng, mỗi lần thi tháng xong đều bị giáo viên mỗi môn kéo đi làm người giúp chấm bài thi.

Anh cố ý tính toán thời gian kết thúc, khi về lớp học, Phương Huỳnh đang ngồi xuống.

Đặt cặp da ở trên bàn, sau khi ngồi xuống giống như thế, lấy bài thi, ly nước, hộp bút ra.

Tường Tây Tri đi qua, hỏi câu “sao thế”, nâng tay lấy bài thi tiếng Anh cô vừa mới thi xong.

“Bóp.”

Phương Huỳnh nâng tay đề cánh tay lại.

Tường Tây Tri sững sốt, cúi đầu nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của cô, cũng không dám hỏi gì nữa, trở về chỗ ngồi của mình, chờ cô thu dọn đồ đạc rồi về nhà.

Hôm nay, lúc ăn cơm tối, cũng là vẻ nghiêm trọng khác thường.

Đinh Vũ Liên nhìn Phương Huỳnh, cẩn thận nói: “Lần này thi xong được nghỉ tháng phải không? Cùng đi dạo với Tây Tri nhé?”

“Không đi.” Phương Huỳnh buông đũa xuống, vội vàng nói câu “Con ăn no rồi ạ”, đứng dậy liền trở về phòng ngủ.

Đinh Vũ Liên và Tường Tây Tri cùng liếc nhau.

“Không thi tốt à?”

Tường Tây Tri gật đầu, “Hình như là vậy ạ.”

Hai người đều không có tâm tư ăn cơm, một lát, Tường Tây Tri thấp giọng hỏi: “Di à, có phải con yêu cầu rất nghiêm khắc với Phương Huỳnh không ạ?”

Đinh Vũ Liên thờ dãi.

Mấy năm nay, bà đều nhìn thấy sự cực khổ của Phương Huỳnh.

Khi kết thúc lớp 7, thành tích của Phương Huỳnh rất tệ, trừ ngữ văn tốt một chút, những môn khác căn bản đều không có bản lĩnh. Năm năm qua, Tường Tây Tri đều phải từng chút từng chút đặt nền móng cho cô. Cô cũng chăm chỉ, tuy ngoài miệng thường cần nhắc, nhưng căn bản nói cái gì thì làm cái đó, tuyệt đối không làm sai.

Cứ như vậy, lúc ở trường Thanh Dã, từ hạng 20 từ dưới đếm lên đã bò lên trước 20 hạng, đến học kỳ 2 lớp 9, liền ở vững với vị trí hạng 5 trong lớp, nhất thời là hình mẫu chăm chỉ của Thanh Dã.

Về phần khi đến ngoại ngữ Mặc Thành, chăm chỉ chỉ tăng chứ không giảm.

Học sinh tốt nhất, giỏi nhất toàn thành phố đều tập hợp ở đây, đậm chân tại chỗ chính là lui bước, vì không để Tường Tây Tri thêm phiền toái, cô cũng chỉ có thể cắn răng vui đầu học tập.

Bây giờ, có phải nhiệt tình của cô, đã sắp cháy tới đâu rồi không?

Ăn cơm xong, Tường Tây Tri đi đến cửa phòng ngủ của Phương Huỳnh, do dự chốc lát, khẽ gọi một tiếng: “A Huỳnh.”

Phương Huỳnh đang xem bài thi lý buổi sáng, quay đầu lại liếc anh một cái, “Chuyện gì?”

Tường Tây Tri đi vào, liền nhìn bài thi lý, nâng tay cất đi, “Cậu đừng quá để ý chuyện thành tích, bình tĩnh chờ đợi là được.”

Phuong Huỳnh mím môi, một lát, dường như nở nụ cười châm biếm, “Cậu thật sự là đứng nói chuyện mà không đau eo.”

Hôm nay đương nhiên nói chuyện không vui vẻ.

Ngày hôm sau, tất cả kết quả bài thi thử lần thứ ba đều phát ra.

Tướng Tây Tri giúp đỡ công tác thống kê điểm, thuận tiện nhìn thành tích của Phuong Huỳnh, tính toán điểm cuối cùng và thứ tự, lần này... lại rớt mười hạng.

Trời hơi âm u, buổi chiều liền xin phép, Tướng Tây Tri nhanh chóng nhập điểm.

Khi kết thúc, thi đã mưa.

Tướng Tây Tri không mang ô, dầm mưa, vội vội vàng vàng chạy về phòng học.

Chỗ ngồi của Phuong Huỳnh trống, cũng mang theo cặp rồi.

Vừa hỏi bạn ngồi cùng bàn với cô, mới biết được tiết trước cô nói không thoải mái, xin phép giáo viên trở về nghỉ ngơi rồi.

Tướng Tây Tri không dám chậm trễ, vội vã chạy đi đến bãi đậu xe, không có xe đạp của Phuong Huỳnh, có lẽ là đã rời khỏi trường học rồi.

Anh dầm mưa, đạp xe bay nhanh chạy về nhà, trong nhà xe ở tiểu khu, phát hiện xe của Phuong Huỳnh, nhưng về nhà hỏi, mới phát hiện Phuong Huỳnh không về nhà.

Đinh Vũ Liên nóng nảy, nhanh chóng gọi điện thoại cho cô, vì để có phương tiện liên lạc, năm trước Đinh Vũ Liên đã móc tiền ra, mua cho cô một di động có chức năng đơn giản.

Vang vài tiếng, không có người nhận.

Tướng Tây Tri gọi thêm lần nữa, vẫn không có người nhận.

“Đi à, đi đừng nóng vội. Xe đạp của Phuong Huỳnh đã trở lại, chắc chắn không đi xa, có lẽ là ở ngay trong tiểu khu, con ra ngoài tìm xem”

Phản ứng đầu tiên của Tướng Tây Tri là cái ghế dài cô ngồi lần trước, đi qua tìm, nơi đó trừ bị mưa giội lên, lá khô rớt đầy đất thì cái gì cũng không có.

Lục tung khắp xóm xinh trong tiểu khu, đều chạy xem những chỗ có thể ẩn nấp, vẫn không tìm thấy người.

Cuối cùng, chạy tới chỗ bảo vệ hỏi. Đúng lúc gặp một bác gái ở cùng lầu mặc áo mưa ra ngoài mua đồ nghe thấy, nói lúc lấy quần áo vào ở trên sân thượng, nhìn thấy một người ở trên đó, hình như là một cô gái. Lúc bác gái nói sắp đổ mưa, bảo cô mau đi xuống. Cô đáp lại, nên bác gái không để ý nữa.

Tướng Tây Tri lau nước trên mặt, ô cũng không kịp bật ra, ba chân bốn cẳng, chạy lên mái nhà lầu 8.

Khóa đã sớm hỏng rồi, liền đẩy cửa ra. ~~~~

Vừa đẩy cửa nhìn vào, quả nhiên Phuong Huỳnh ở đằng kia.

Không bung dù, cứ như vậy sững sờ đứng dựa vào lan can.

Mưa rơi không nhỏ, quần áo tóc tai cô đều ướt sũng, bóng dáng gầy gò, như là sắp bị gió cuốn đi vậy.

Toàn bộ trái tim của Tướng Tây Tri đều treo lơ lửng, tức giận quát một tiếng: “Phuong Huỳnh!”

Bóng người kia làm như không hề phát hiện.

Tướng Tây Tri đi nhanh qua, sắp tới gần, bước chân dừng một lát, không cảm thấy Phuong Huỳnh giống như có ý tự tử, mới khẽ nhẹ nhàng thở ra, nắm lấy tay cô, kéo vào trong lòng.

“Cậu làm gì vậy!”

Vừa mở miệng, anh liền mềm lòng, hung hăng ôm chặt, Phuong Huỳnh đỏ mắt, toàn thân run nhè nhẹ, trên mặt đều là nước, không biết là nước mắt hay là mưa.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: An ủi

Edit & Beta: Tịnh Hảo

Tường Tây Trì lập tức luống cuống, “A Huỳnh...”

Anh mở ô ra, nghiêng về phía cô, một tay đặt vào sau lưng cô, thấp giọng an ủi. Phương Huỳnh cúi đầu nức nở, khóc cũng không lớn tiếng.

Mưa dần dần nhỏ lại, sắc trời dần tối, trên sân thượng gió lớn, bầu không khí vẫn lạnh lẽo. Tường Tây Trì sợ Phương Huỳnh bị cảm, ép cô kéo vào trong lầu, dẫn về nhà.

Đinh Vũ Liên thấy cô ướt sũng như thế, vừa sợ vừa đau lòng, nhìn Tường Tây Trì.

Tường Tây Trì nhẹ giọng nói câu: “Không có việc gì ạ.”

Đinh Vũ Liên đẩy Phương Huỳnh vào phòng tắm, thúc giục bảo cô mau tắm nước nóng trước.

Nửa giờ sau, cửa phòng tắm mở ra.

Tường Tây Trì bước qua, lấy khăn lông đặt trên vai cô, quần lấy đầu cô dùng sức xoa nhẹ vài cái, “Có đói bụng không?”

Phương Huỳnh lắc đầu.

Tường Tây Trì nhìn về phía Đinh Vũ Liên định đến phòng bếp, ý nói với bà trẻ một lát rồi hãy ăn cơm.

Đinh Vũ Liên tùy theo hai người họ. Bà đối với chuyện học hành của Phương Huỳnh, vẫn chưa bao giờ đề cập tới, không bằng giao cho Tường Tây Trì giải quyết.

Tường Tây Trì kéo Phương Huỳnh vào phòng của mình, ấn cô ngồi xuống bên mép giường, lấy máy sấy tóc trong phòng cô qua, cắm vào nguồn điện thử độ nóng, bắt đầu giúp Phương Huỳnh sấy tóc.

Mái tóc cô vẫn luôn dài tới gáy, nhưng mấy tháng này không đến tiệm cắt tóc, dần dần hơi quá vai. Chất tóc rất mềm, Tường Tây Trì từ lâu đã biết.

Máy sấy hơi nhắm ngay mặt Phương Huỳnh, cô lập tức nheo mắt lại.

Tường Tây Trì vội chuyển hướng gió đi.

Nhấn nạt cẩn thận sấy khoảng mười phút, tóc khô rồi, mới cất máy sấy đi.

Phương Huỳnh đã không khóc nữa, nhưng tinh thần vẫn sa sút.

Tường Tây Trì ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn vào laptop, “Chơi game không?”

Phương Huỳnh lắc đầu.

Trong phòng vừa ấm áp vừa sáng sủa, Phương Huỳnh vừa tắm nước nóng xong, lại thoải mái khóc xong, tâm tình cũng không quá tệ.

Trong lúc đang yên lặng, chợt nghe Tường Tây Trì nói: “Thực xin lỗi.”

Phương Huỳnh nhìn sang.

“Ngày đó tớ nói với cậu bình tĩnh mà chờ đợi, lời này thật vô liêm sỉ, thật xin lỗi.”

“Rốt cuộc cậu cũng biết cậu vô liêm sỉ rồi hả.”

Tường Tây Trì dùng một lát, chỉ cần cô chịu mở miệng, vậy là tốt rồi.

“Ừ, tớ biết rồi.” Tường Tây Trì nâng tay, sờ sờ đầu cô, “Cậu đang tấn công, tớ không nên nói lời không may với cậu.”

Phương Huỳnh chu mỏ, hốc mắt lại hơi đỏ.

Tường Tây Trì yên lặng một lát, chợt nói: “Tớ từ bỏ chuyện được cử đi học.”

Phương Huỳnh vội ngẩng đầu, “Cậu điên rồi!”

“Tự tổ thi, cũng có thể thi được đại học A.”

“Cậu không được nói giỡn.”

“Không có nói đùa.”

Phuong Huỳnh lập tức nhắc chân đá anh, “Tớ không cho phép.”

Tường Tây Tri nhìn cô.

Cô đỏ mắt, tức giận, “Thành tích rất tốt, sao cậu lại tùy hứng như vậy, tớ không để ý đến cậu.”

“Cùng học với cậu...”

“Không được. Tớ đến đâu thi đến đó...” Phuong Huỳnh cắn môi, “Tớ muốn đi mách thầy.”

Tường Tây Tri không biết có nên nở nụ cười hay không, chỉ nhìn cô, “Cậu giận tớ sao?”

“Tớ giận chính mình.”

“Cậu muốn nghe tớ phân tích cuộc thi lần này không?”

Phuong Huỳnh trầm mặc.

Tường Tây Tri cũng không vòng vo, xét đến cùng mấu chốt chính là ở chỗ này, “Cuộc thi thử này là do tám trường hợp lại, đề thi khó hơn mức thi đại học bình thường, hơn nữa có hai trường thích ra đề khó hơn bình thường, chuyện này không phải là điểm mạnh của cậu.”

Phuong Huỳnh nghiêm túc nghe.

“Cố ý ra khó như vậy, cũng là muốn cho hai tháng này mọi người đều quyết tâm học hành cho tốt. Cậu yên tâm, khẳng định cậu không sao...”

“Cậu lại biết à.”

“... Cậu là do tớ dạy từ cấp 2 đến giờ, tớ so với giáo viên và bài thi, còn hiểu cậu hơn.”

Những lời này, làm Phuong Huỳnh giật mình.

Dừng một lát, cô quay đầu đi, đầu tựa vào trên vai Tường Tây Tri.

“Đề thi đại học vẫn luôn ổn định, dưới tình huống bình thường, có 70% là đề căn bản, 20% là đề nâng cao, 10% là đề khó, 30% điểm cuối cùng dùng để kéo khoảng cách điểm, đề căn bản cậu không thành vấn đề, đề nâng cao sẽ có một phần hơi khó, cậu không có sở trường với nội dung của 10% điểm cuối cùng...”

Tường Tây Tri giúp cô phân tích từng li từng tí, “Có thể làm thì làm cho tốt, không thể làm thì nhìn sơ qua, quả thật không thể, thì liệt kê công thức ra, trực tiếp bỏ đi, nộp bài thi trước, ra ngoài tìm tớ đi chơi...” dienndannlyquydonnn

“Này.”

Tường Tây Tri cười cười, “Tớ đã quên, chủ nhiệm lớp không cho nộp bài thi trước.”

Nhìn cảm xúc của Phuong Huỳnh dịu hơn rất nhiều, Tường Tây Tri nâng đầu cô lên, chồm người qua lấy laptop, mở ra, từ trong mục yêu thích click vào một website.

Một vùng biển mênh mông, trên đảo có những vách đá kỳ lạ.

Kéo trang web xuống, dần dần xuất hiện toàn cảnh của hòn đảo nhỏ, làng chài nguyên sinh, tường trắng ngói đen, biển và trời hòa vào một, chỗ bến tàu có một con thuyền đang lay động.

“Thi đại học xong, chúng ta đến nơi này chơi.”

“Hai chúng ta sao?”

“Gọi thêm dì Đình cũng được.”

Kéo trang web đến hết, Phuong Huỳnh đưa tay lướt màn hình trơn bóng, kéo trở về tỉ mỉ nhìn lại một lần nữa.

Từ lúc sinh ra đến giờ, cô chưa từng rời khỏi Mặc Thành.

Dường như có tiếng sóng biển vang lên ở trong đầu, vẫy gọi cô.

“... Được.”

“Học không nổi nữa, thì tới tìm tớ.”

“... Được.”

“Thì được thành tích gì cũng không sao, toàn thành phố không phải chỉ có mình đại học C.”

“Đại học C cách cậu gần mà.”

“Tớ đi tìm cậu, mỗi ngày đều tìm cậu.”

...

Rất cục, Phương Huỳnh như trút được gánh nặng gật đầu.

Ngoài phòng, Đinh Vũ Liên ló đầu vào hỏi, “... Com đã nấu rồi, bây giờ dì xào rau nhé?”

“Vâng ạ, dì có thể xào rau ạ.”

Đinh Vũ Liên đi ra ngoài, Phương Huỳnh tiếp tục trượt trên màn hình, đột nhiên nói: “Trong máy tính cậu có cái gì bậy bạ không...”

“...”

“Tớ tìm xem...”

“Không có.”

“Không tin.”

“Cố cũng đã sớm xóa, làm sao có thể cho cậu tìm được.”

Phương Huỳnh lần lượt click vào từng chữ cái CDEF, thật sự không có gì bậy bạ, trừ mấy trò chơi ra, máy tính của Tường Tây Trì cũng sạch sẽ giống như phòng anh.

“Cậu có biết xóa đi rồi vẫn có thể tìm về không?”

“Chắc tớ giả bộ hay quá.”

Phương Huỳnh: “...”

Đá anh một cước, “Cái người này thật nhàm chán.”

“Cậu cũng tương đối nhàm chán.”

Hai người đầu vỗ mồm một lát, đều cảm thấy áu trĩ, cũng liền dừng lại.

Ăn qua tối xong, Phương Huỳnh đến phòng Tường Tây Trì chơi, cửa phòng rộng mở, hai người bọn họ tựa vào trên giường, hai người cùng nhau chơi game trên một website nhỏ.

Chơi một lát, lại bật một bộ phim kinh dị máu chảy lê lết, Phương Huỳnh nhìn xem cười ha ha.

Tường Tây Trì: “...”

Phương Huỳnh nhìn anh, “Có phải cậu sợ không?”

Đương nhiên Tường Tây Trì nói không phải.

Yên lặng, một lát, Tường Tây Trì chợt thấy có cánh tay ở sau lưng anh, phản ứng đầu tiên là hơi hoảng sợ.

Phương Huỳnh cười ha ha, “Sợ thì cứ nói thẳng đi, lại không bẽ mặt...”

Tường Tây Trì bắt đắc dĩ, bắt lấy tay cô, “... Đừng nháo.”

“Tây Trì, Huỳnh Huỳnh.” Đinh Vũ Liên đến cửa phòng, “Hàng xóm trên lầu có việc, mẹ đi giúp một lát, lập tức trở về, hai con đừng mở cửa lung tung.”

Phuong Huỳnh đáp lại.

Chờ cửa đóng lại, hai người bỗng nhiên đều trầm mặc.

Hai năm nay, thừa dịp Đinh Vũ Liên không có ở nhà, hai người lén lút hôn, đã là chuyện bình thường.

Quả nhiên, chỉ một lát, Phuong Huỳnh liền ném máy tính sang một bên, cũng không đóng cửa lại, sợ Đinh Vũ Liên có thể về nhà bất cứ lúc nào, nên tốt nhất vẫn cầm lấy máy tính làm ngụy trang.

Mặt cô cọ cọ vào cổ anh, một lát, ngẩng đầu lên.

Tướng Tây Tri cúi đầu.

Tâm tình Phuong Huỳnh vẫn luôn sa sút, từ học kỳ khai giảng này đến nay, là lần đầu tiên hai người ngọt ngào.

Không khỏi có chút chưa thỏa mãn.

Tướng Tây Tri kéo cánh tay cô, để cô cách một cái chân, giạng chân ở trên chân mình, đè đầu cô xuống, ngửa đầu hôn.

Phuong Huỳnh hơi dùng sức mút lưỡi của anh, nhẹ nhàng gọi một tiếng “A Tri...”

Giọng mũi rất nặng, nghe ở trong lỗ tai có chút vẻ chọc người không tả được.

Tướng Tây Tri khó chịu, muốn kéo cô ra.

Hình như cô lại nghĩ đến ngày giao thừa đó, bắt đầu không an phận, tay chui vào trong chăn.

Tướng Tây Tri nhanh chóng nắm lấy tay cô, “... Đừng nháo.”

Phuong Huỳnh khẽ vùng ra, ngón tay mềm mại dọc theo mép quần chậm rãi hướng về phía trước, một lát, chạm vào.

Nhưng cũng chỉ là chạm vào, không dám động, mặt đỏ như rì máu.

Tướng Tây Tri cũng không nhúc nhích, cứ như vậy ôm cô, mặt cũng đỏ lên.

Hai người liền duy trì tư thế kỳ quái như vậy.

Phuong Huỳnh tắm xong, trên người có mùi sữa tắm, xuyên vào trong mũi của Tướng Tây Tri.

Tướng Tây Tri khó chịu, cũng không biết mình dựa vào nghị lực gì để kiên trì.

Tay đặt trên lưng Phuong Huỳnh do dự mấy lần, vẫn không tiến thêm động tác nữa.

Anh thầm hát bài “Quốc tế ca” ở trong đầu, ổn định cảm xúc.

Nhưng mà, Phuong Huỳnh lại không định buông tha anh, có lẽ là căn bản không biết tình thế ác liệt, hỏi thêm một câu hỏi kỳ quái nữa.

Kề vào lỗ tai anh, nhẹ giọng hỏi: “... Tổ nghe nói, nam sinh các cậu sẽ tự mình...”

“Nghe ai nói?”

—— cho tới bây giờ không hề có đáng cứu thế, cũng không dựa vào thần tiên Hoàng đế.

“... Xem ở trong sách, “ Phuong Huỳnh cọ cọ cổ anh, “... Cậu sẽ thế sao?”

Tướng Tây Tri: “...” d ấ l q đ!!!

“Sẽ sao?”

“... Có.”

“... Sẽ nghĩ đến ai?”

—— đây là lần tranh đấu cuối cùng, sẽ mãi mãi đoàn kết.

Tướng Tây Tri cảm giác con đường của mình quá gian nan, bờ bên kia là tứ đại giai không (thế gian tất cả đều là hư vô), dưới cầu... dưới cầu là bị tay của tiểu yêu tinh Phuong Huỳnh bắt lấy.

Anh bị cô nháo vẫn không cúi kính, “... Còn có thể có ai?”

“... Tớ sao?”

Chuyện đã biết rõ, cô lại phải hỏi lần nữa.

—— anh luôn cố nhịn, nên nhất định phải thực hiện.

Chắc chắc là có thể, thực hiện không dứt!

Tường Tây Trì kéo tay cô, xoay một cái, mình lật người, thoáng chốc đã đè cô ở trên chân.

Phuong Huỳnh cả kinh “A” một tiếng, giương mắt liền nhìn thấy đục vọng trong đôi mắt vừa trong suốt vừa vô tư của anh.

Cô bị ánh mắt này nên không dám nói tiếp nữa, trái tim nhảy vọt lên tận cổ, ngay cả nuốt cũng phải cẩn thận.

Tường Tây Trì nắm lấy cổ tay cô, thô bạo hôn xuống.

Cô có chút thờ không nổi, thử đẩy một chút, lại không đẩy ra, sức lực cách xa, cuối cùng cô cảm giác được một chút nguy hiểm.

Nhưng mà tay Tường Tây Trì vỗ nhẹ lên lưng cô, tay nắm chặt lại nói ra, buông lỏng ra lại nắm chặt, nhưng vẫn không có tiếp tục.

Cuối cùng, thờ dốc một hơi rồi ngẩng đầu, bàn tay khẽ vén sợi tóc trên trán cô, nhìn vào ánh mắt cô, cảnh cáo nói: “Cậu lại nữa, tớ cũng mặc kệ...”

Cũng không biết những lời này là nói cho chính mình nghe, hay là nói cho Phuong Huỳnh nghe.

Sau một lúc lâu, Phuong Huỳnh ngậy ngốc gật gật đầu.

Lúc này Tường Tây Trì mới rút lui, khôi phục lại dáng vẻ trước khi phụ huynh đi, ấn máy tính tạm dừng đưa cho cô.

“Tiếp tục xem...”

“... Ừm”

Tường Tây Trì bắt đầu đi về đầu cô một cái.

Thật sự là, muốn mạng của anh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Đưa tiễn

Edit & Beta: Tịnh Hảo

Đến tháng năm, tình hình cơ bản của mọi người đã ổn định, sẽ không có biến động quá lớn.

Tường Tây Trì quả thật làm tròn bổn phận, tới đâu thì tới đó, không chỉ giúp Phuong Huỳnh sửa lại đề sai, nêu ra ý giải bài. Anh vẫn không thích tiếp cận với người trong lớp, tan học đều giúp cô chen lấn ở căn tin mua đồ ăn vặt cho cô. Sau vài lần chen lấn, suy nghĩ ra một cách vẹn cả đôi đường, trực tiếp trừ một bịch đồ ăn vặt lớn để ở phòng học, đúng giờ sẽ tiếp tế cho Phuong Huỳnh.

Chuyện này không biết tại sao bị Lương Yến Thu biết, nhảy qua hỏi Tường Tây Trì, đòi đồ ăn vặt.

“Không cho. Không phải cậu có tiền sao, xuống mua ở căn tin đi, nhân viên sẽ giao hàng cho cậu.”

Lương Yến Thu tựa như sợ ngây người: “Có tiền cũng không thể coi tiền như rác.”

Tường Tây Trì: “...”

Tên địa chủ này bị ngốc sao, không biết trên người mình đã sớm bị dán mác là “người ngốc nhiều tiền” rồi.

Lương Yến Thu cười hi hi, còn đang nói chuyện với Tường Tây Trì, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Cố Vũ La ở dãy trước, “Lão Tường...”

“Đừng kêu như vậy, cực kỳ khiếp sợ.”

Lương Yên Thu suy nghĩ một chút, có điểm gì đó không đúng, hình như có nhân vật lịch sử nào đã bị người khác gọi như vậy, “... Lão Trì à.”

Tường Tây Trì: “...”

“Cuối tuần chơi game với tớ.”

“Không đánh, theo bạn gái rồi.”

Lương Yên Thu vô cùng xem thường: “Còn đi theo, cậu dính trên người cậu ấy kéo cũng không xuống.”

Tường Tây Trì không chút để ý.

“Nửa ngày thôi.” Lương Yên Thu cười cười, “Sau này có lẽ các cậu sẽ thiếu đi một người phong lưu kinh tài tuyệt đỉnh như tớ làm bạn rồi, đây chính là chuyện mà các cậu khó có thể bù đắp được sự mất mát.”

Tường Tây Trì nhìn cậu ấy: “Sắp đi rồi?”

“Thứ tư tuần sau đi.”

“Không phải còn chưa tốt nghiệp sao?”

“Tớ không tham gia thi đại học, nhưng có thể cầm bằng tốt nghiệp trước đấy.”

Tường Tây Trì: “...”

“Ba ván định thắng thua, làm quà tiễn tớ.”

Mọi người tuy ngoài miệng đều châm chọc nhau, nhưng trên thực tế đã sớm tiếp nhận Lương Yên Thu là một người bạn rồi.

Bạn sắp đi, đương nhiên là phải tiễn.

Tường Tây Trì lại nghĩ tới vấn đề khác: “Cậu nói với Cố Vũ La chưa?”

Lương Yên Thu cười, hiếm thấy lúc không lên tiếng.

“Nói cho rõ ràng đi, cậu theo con gái người ta có ý gì hả?”

“Cắt.” Lương Yên Thu liếc Tường Tây Trì, “Khi nào thì đến phiên cậu giảng đạo lý với tớ thế.”

Nói châm chọc cười vui được một lát, sắp tới tiết, Lương Yên Thu mới biếng nhác đứng dậy. Vốn định đi ra cửa sau, bước chân đã bước ra, nhưng lại vòng qua một khúc rẽ, đi về phía cửa trước.

Đương nhiên Cố Vũ La thấy, ánh mắt nhìn cậu ấy đi ra cửa, lại không ngẩng đầu, ngón tay bấu vào trang sách trên tạp chí, cắn chặt môi, một lát, mãi đến khi chuông vào học vang lên, mới ngừng động tác không hề có ý nghĩa này của mình.

Buổi chiều chủ nhật, trường học cho nghỉ nửa ngày, Tường Tây Trì đi tiệm net chơi game cùng với Lương Yên Thu, Phương Huỳnh không vui khi mình bị bỏ ở nhà, cũng đi qua cùng. diennndannnleequyydonn^^

Đường đường là Lương công tử, làm sao có thể chen chúc chơi ở chỗ bình dân, vừa ra tay đã thuê phòng bao đắt nhất trong tiệm net. Trong phòng bao được trang hoàng xa hoa, bốn máy tính, còn có sofa.

Quản lý tiệm net đưa ba chai nước tinh khiết, nói là miễn phí.

Phương Huỳnh: “...”

Lương Yên Thu tiếp đón: “Cứ ngồi đi, cứ ngồi đi!”

Phương Huỳnh ngồi xuống bên Tường Tây Trì, ấn vào công tắc, chờ máy tính khởi động máy xong.

Tường Tây Trì cầm con chuột, “Không đánh cuộc chút gì sao?”

“Có thể đánh cuộc cái gì, trên người tớ cũng không có cái gì đáng giá.” Một lát, Lương Yên Thu giơ cánh tay lên, “Trên cổ tay tớ có một cái đồng hồ thôi.”

“Mắc không?”

“Không mắc không mắc.”

Đương nhiên Tường Tây Trì không yên tâm với câu nói không mắc của cậu ấy, “Bao nhiêu tiền?”

“Bao nhiêu tiền đã quên, dù sao thật sự không mắc, lúc tớ 14 tuổi, tự mua bằng tiền mình kiếm.”

“Cậu có thể tự mình kiếm tiền?”

Lương Yến Thu cười ha ha, “Ông cha truyền tay nghề, không thể bỏ đi.”

Phương Huỳnh: “Vây đồng hồ này rất có ý nghĩa kỷ niệm với cậu.”

“Phải có ý nghĩa kỷ niệm mới không biết xấu hổ đưa cho bạn chứ...” Lương Yến Thu click vào con chuột, “Đến đây đi đến đây đi, mau đánh mau đánh.”

Lương Yến Thu chơi cũng nhanh, thua cũng nhanh.

Ba ván Tường Tây Trì đều thắng, gần như là không hề hồi hộp.

Lương Yến Thu nhận đánh thua, cời đồng hồ xuống đưa cho Tường Tây Trì, la hét muốn mở thêm một ván nữa.

Tường Tây Trì: “Cậu ngốc quá, đánh với cậu không thú vị.”

Lương Yến Thu vẫn là đáng vẻ cười hi hi, “Sợ?”

“...”

Tường Tây Trì rất nhanh đã click vào bắt đầu

Nhưng mà ván này, tình thế lại khác nhau rất lớn. Lương Yến Thu vừa thay đổi điều bộ lát phơ lát phát bình thường, đánh với Tường Tây Trì không ngừng nghỉ.

Ba ván trước, ưu thế áp đảo của Tường Tây Trì không còn sót lại chút gì, có khi còn có hướng bị Lương Yến Thu áp chế.

Không khỏi nói câu “Ẩn giấu thực lực đấy”, cũng không dám khinh thường, tập trung 100% tinh lực.

Phương Huỳnh liếc qua Lương Yến Thu ở phía đối diện, nhất thời ngẩn ra, về mặt cậu ấy nghiêm túc, nào còn có đáng vẻ quần là áo lượt nữa?

Một ván này, Tường Tây Trì thua.

Đương nhiên không phục, mời Lương Yến Thu tái chiến.

Một ván này, lại bại.

Ý chí chiến đấu của Tường Tây Trì bị kích thích rồi, lại mời.

Tình hình hừng hực khí thế, Tường Tây Trì phát hiện đến ván thứ ba, Lương Yến Thu giống như là càng tiến vào trạng thái, cậu ấy ổn định đến một chút sơ hở cũng tìm không thấy.

Vào lúc tình thế của Lương Yến Thu cực kỳ tốt, cậu ấy lại chột ném con chuột: “Không chơi nữa...”

Hình ảnh trên màn hình chột ngừng, Tường Tây Trì không nhịn được nhìn Lương Yến Thu.

Thì thấy cậu ấy chau chặt mày lại, đưa tay tìm trong cặp da để ở bên cạnh, tay run run lấy ra lọ thuốc ở bên trong, mở nắp đổ ra mấy viên, vịn mở chai nước mà lúc này quản lý tiệm net đưa tới, ngửa đầu uống thuốc vào trong miệng.

Phương Huỳnh và Tường Tây Trì đều im lặng.

Rốt cuộc bọn họ cũng ý thức được một chuyện rất bình thường nhưng chưa bao giờ để ở trong lòng.

Một lát, đầu Lương Yến Thu ngửa ra sau, dựa vào, thật lâu vẫn không nhúc nhích.

Giọng nói Tường Tây Trì bình thản: “Cậu còn chưa chơi xong.”

Lương Yến Thu nhìn sang.

Về mặt cậu ấy đã dịu đi, nhưng lại giống như người vừa chiến đấu trong trò chơi chính là cậu ấy, là một người không phải hư cấu, bây giờ hiện ra về mặt

vô cùng mệt mỏi.

“Phải tôn trọng đối thủ.”

Lương Yến Thu cười, vẫn cầm lấy con chuột, dùng ngón tay vẽ cà lơ phớt phơ bình thường, kết quả đương nhiên là không chút lưu tình cho Tường Tây Tri thua.

Mọi người đều không muốn chơi game nữa, Lương Yến Thu thoáng nhìn về mặt phức tạp của hai người đối diện, có chút bất đắc dĩ nhún vai, “Tớ đã nói rồi, ai bảo các cậu không tin.”

Tường Tây Tri: “Cố Vũ La biết không?”

“Không biết.”

Phương Huỳnh vẫn không hợp với Cố Vũ La, lúc này lại mơ hồ có chút đồng cảm với cô ấy, “Mặc kệ cậu ra quyết định gì, cậu phải nói rõ ràng với cậu ấy.”

Lương Yến Thu trầm mặc, một lát cười cười nói: “Không nói rõ đâu, lỡ như cậu ấy khóc thì làm sao.”

“Cố Vũ La sẽ không khóc.”

Lương Yến Thu lắc đầu, “Cho nên các cậu không hiểu cậu ấy.”

Đều im lặng.

Lương Yến Thu gơ cổ tay lên, chuẩn bị xem thời gian, mới phát hiện đồng hồ đã bị cướp thua, nhìn thoáng qua bên dưới màn hình góc phải, “Hôm nay tớ đi trước nhé, tớ còn có việc, hoan nghênh các cậu đến để quốc Mỹ chơi, tớ sẽ dẫn các cậu đi.”

Phương Huỳnh buột miệng nói: “Cậu không đi học à?”

“Không đi, ngày hôm qua đồ đạc đã chuyển trở về hết rồi.”

Đương nhiên Tường Tây Tri và Phương Huỳnh cũng không còn tâm trí chơi tiếp, đi xuống lầu theo.

Dưới lầu đã có xe đang chờ, Lương Yến Thu đeo cặp da lên vai, cười hi hi chúc hai người hẹn hò vui vẻ, mở cửa xe ghế trước.

Từ trong kính chiếu hậu, Lương Yến Thu nhìn thấy hai người vẫn còn đang nhìn theo, cậu ấy không quay đầu, đóng cửa sổ xe lại.

Cha Lương – Lương Hưng Bang nhìn con trai, “Còn chơi game, không sợ mạng nhỏ còn không có.”

Lương Yến Thu uể oải dựa vào ghế ngồi, “Tụi con đang chơi Tetrix (trò xếp hình), nghe qua chưa ạ? Không hề kịch liệt.”

Lương Hưng Bang cười, cũng không nói cái gì nữa.

Tất cả ở trong nước đều đã chuẩn bị sẵn sàng, Lương Yến Thu rời khỏi Mặc Thành vào thứ tư. Một ngày liền bay thẳng, vé đã đặt trước hai tuần rồi.

Đến sân bay quốc tế, gửi vận chuyển hành lý xong, thời gian còn dư một chút.

Trên người Lương Yến Thu chỉ đeo một cái cặp, lúc đi ra từ quầy hàng, mẹ Lương – Bạch Lâm gơ tay vỗ nhẹ vào bả vai cậu, “Chỗ kia có một cô gái, luôn nhìn chăm chăm về bên này, có phải bạn của con không?”

Lương Yến Thu sững sốt, nâng mắt nhìn sang.

Cố Vũ La.

Mặc váy trắng, đeo một túi nhỏ, trong tay mang theo một cái túi to.

Lương Yến Thu do dự một lát, nói với Bạch Lâm vài câu, đi qua chỗ cô.

Cười hi hi nói: “Đám Phương Huỳnh miệng không chặt gì hết...”

Nhìn thấy mặt Cố Vũ La không biểu cảm, phút chốc liền cười không nổi nữa.

Lương Yến Thu nhúc nhủ, chỉ quán cà phê sách bên cạnh, “Đi qua ngồi một lát nhé?”

“Không đi.” Cố Vũ La tiến lên một bước, nhét túi lớn vào trong tay cậu, thái độ quá mức bình tĩnh, làm Lương Yến Thu không nhìn ra cô có đang tức giận hay không.

Lương Yến Thu nhận lấy túi lớn, nhìn vào bên trong, sững sốt, tất cả đều là hàng rời chocolate Ferrero.

“Cậu... sao cậu không ăn?”

Cố Vũ La cắn môi, “Cậu sợ chết thì ngay từ đầu đừng có tới tìm tớ.”

Lương Yến Thu cười, chợt hỏi một vấn đề hoàn toàn không liên quan, “Lần đầu tiên cậu gặp tớ, là từ lúc nào?”

“... Lớp học, cậu đang tự giới thiệu.”

Quá phô trương, làm Cố Vũ La vừa nhìn đã nhớ kỹ cậu.

“Tớ không phải.” Lương Yến Thu chuyển túi chocolate lớn từ tay trái sang tay phải, cảm thấy nặng trĩu, làm cậu có chút xước không nổi, “Lần đầu tớ gặp cậu, là ở cửa trường học. Cậu mặc đồ rất giống hôm nay...”

Váy trắng, đứng bên tường gạch đỏ, vẫn luôn nhìn Tường Tây Trì và Phương Huỳnh phía đối diện đang đứng trước sạp chờ bóng ngó ra nòi.

Lương Yến Thu là người rất rành rồi, cũng vẫn luôn chờ xem, nhìn Cố Vũ La sẽ nhìn tới khi nào. Kết quả, cô thật sự vẫn không nhúc nhích, luôn nhìn hai người cầm bóng ngó, thanh toán tiền, đi vào trường. d d l q d (((

Sau này, thật dễ dàng biết được cô gái này vì cô thi được top 3 của trường, sau đó chính là người ở huấn luyện quân sự trong buổi Lạp Ca ngày hôm đó. Cô đã chuẩn bị tiết mục thật lâu, hát được phân nửa, khi người có liên quan lại đột nhiên rời đi. Cậu thấy cô rời xa nhóm người, ngồi ở đằng kia khóc.

Người này và Cố Vũ La kiên cường, mạnh mẽ trong miệng người khác, hoàn toàn khác nhau.

Sau đó nữa, từ vô ý thức chọc cô chơi, đến có ý thức tới gần cô, khi phát hiện ra, cậu phát giác mình đối với cô gái cứng rắn này, thật sự không còn đơn giản là hiếu kỳ.

Đến mức này, lại tự rút lui.

Lương Yến Thu cười, “... Không phải tớ sợ chết, mà là sợ cậu khóc...”

Vừa dứt lời, liền nhìn thấy trong ánh mắt Cố Vũ La dâng lên một tầng hơi nước, quật cường nhìn cậu, giống như muốn bảo cậu nuốt từ “chết” trở về, hay là muốn chứng minh mình sẽ không khóc.

“Cậu thích tớ không?”

Lương Yến Thu cười: “Thích, sao lại không thích.”

Cố Vũ La tiến về phía trước một bước, nhìn cậu một lát, sau đó đưa tay ôm cậu.

Lương Yến Thu sững sốt.

“Chỉ là nước Mỹ, tớ cũng có thể đi. Cậu chờ tớ, tớ sẽ tới, cậu không được chết.”

Lương Yến Thu vẫn thất thần.

“Nghe thấy không?”

“... Ừm”

Cố Vũ La ngẩng đầu lên, trước mắt đã bị nước mắt làm mờ đi, vẫn luôn mờ to mắt nhìn, không để nó rơi xuống, “Nghĩ đến Mỹ, sẽ không khóc vì cậu. Nếu thật sự sẽ có một ngày như thế, tớ chắc chắn sẽ đốt pháo chúc mừng, trên thế giới thiếu đi một người tai họa như vậy.”

“Được, lời nói đã định rồi, tớ chết...”

Cố Vũ La bước đến, chặn chữ “chết” cậu tính nói ra.

Cha Lương và mẹ Lương cách đó không xa tròn mắt há hốc mồm.

Lương Yến Thu cũng tròn mắt há hốc mồm

Một lát, cảm giác có một làn môi kề lên môi cậu, ướt át và ấm áp.

Cậu khẽ thở dài, ôm Cố Vũ La vào trong ngực, nghe thấy cô hít một hơi thật sâu, mặt chôn ở hõm vai cậu, khẽ nức nở.

“Hỏi cậu...”

Nước mắt Cố Vũ La không ngừng.

“... Chocolate đều quá hạn rồi à?”

Cố Vũ La dùng một lát, sau đó, không nhìn được cười ra tiếng, mang theo tiếng khóc nức nở mắng cậu: “Bệnh thần kinh.”

Bàn tay Lương Yến Thu vỗ lưng cô, giọng nói rất chậm và rất rõ ràng.

“Đừng tiếc ăn, vẫn sẽ đưa cho cậu cả đời.”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Thi đại học

Edit & beta: Tịnh Hảo

Trước kỳ thi đại học một tuần, thời gian tự học dần dần rút ngắn lại, nhưng thời gian nghỉ ngơi vẫn duy trì như cũ.

Mỗi ngày Phương Huỳnh làm một đề thi vật lý duy trì cảm xúc, và lại khi xem hai đề thi sai, sẽ phải học thuộc các từ đơn, công thức, tuy vẫn trong trạng thái tích cực chiến đấu, nhưng sẽ không chọn vấn đề khó tăng áp lực cho bản thân mình.

Tường Tây Tri đi theo hỗ trợ, toàn bộ quá trình đều phối hợp. Sau khi coi bỏ được nút thắt trong lòng, Phương Huỳnh cũng bình tĩnh, trạng thái ổn định, Tường Tây Tri chắc chắn sẽ không vấn đề gì rất lớn.

Tiết tự học buổi sáng kết thúc, Mẫn Gia Sinh cầm hai cái bánh bao tìm Phương Huỳnh tán gẫu. Tường Tây Tri lại bị giáo viên kêu làm chuyện vặt, Phương Huỳnh đang nhàm chán, bảo cô ấy ngồi ở chỗ bên cạnh mình, cầm tựa trên vai cô ấy, hỏi cô ấy chuẩn bị thế nào rồi.

“Rất tốt.” Mẫn Gia Sinh cười cười, “Thành tích của tớ không ổn định lắm, không biết sự phát huy thất thường của tớ có ảnh hưởng tới thi đại học C không?”

Phương Huỳnh kinh ngạc, “Cậu cũng muốn thi đại học C à?”

“Đúng rồi, không phải tớ đã nói với cậu rồi sao?”

“Vậy thì tốt quá, cùng nhau thi, cùng nhau thi.”

Mẫn Gia Sinh cười, đưa bánh bao chỉ còn lại một cái trong tay cho Phương Huỳnh, “Ăn không?”

“Không ăn, tớ ăn rồi, muốn ăn đồ ăn vặt không?”

Mẫn Gia Sinh còn chưa kịp nói “Không cần”, Phương Huỳnh đã đến chỗ ngồi của Tường Tây Tri, lấy ra một đồng hồ ăn vặt từ trong hộp giấy bên cạnh chia đều trên bàn.

“Cứ chọn đi.”

Mẫn Gia Sinh tùy tiện chọn màn thầu nhỏ Vương Tử, cười nói, “Đều là Tường Tây Tri chuẩn bị cho cậu à?”

“Đúng vậy đúng vậy, cậu ấy còn cung cấp đúng giờ ấy.”

Mẫn Gia Sinh nhìn cô, “Có béo không?”

“Cậu thấy sao?”

Mẫn Gia Sinh nghiêm túc đánh giá, “Cậu còn có thể béo thêm một chút nữa, quá gầy.”

“Rất thích nói chuyện với cậu, quá chuẩn rồi...”

Mẫn Gia Sinh hé miệng cười.

Một lát, cô ấy bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó: “Tớ nghe nói Cố Vũ La bỏ chuyện được cử đi học, muốn tự mình tham gia thi đại học?”

“Ừ.” Phương Huỳnh cũng không nhìn được trầm mặc một lát, “... Cậu ấy được cử đi học ở khoa hóa học của đại học D, được tuyển chọn miễn thi sẽ

không thể thay đổi ngành học, cho nên cậu ấy chuẩn bị tự thi, cậu ấy muốn thi khoa y đại học D.”

Mẫn Gia Sinh kinh ngạc, “Vi Lương Yến Thu?

Phuong Huỳnh cũng không nghĩ ra lý do khác.

Thành tích của bọn họ rất tốt nên muốn làm gì thì làm còn hơn người tùy hứng.

Thoáng chốc, Trương Tây Trì từ văn phòng đã trở lại.

Mẫn Gia Sinh tự giác rời đi, đi lên cười nói với Phuong Huỳnh: “Cố lên.”

“Cậu cũng cố lên.”

Thời kỳ này, căng thẳng nhất không phải là Phuong Huỳnh, mà lại là Đinh Vũ Liên. Nhưng bà lại không thể biểu hiện về căng thẳng này ra ngoài, chỉ có làm tăng gánh nặng thêm cho Phuong Huỳnh, liên ngầm hỏi Trương Tây Trì tình hình ôn tập.

Trương Tây Trì luôn nói: “Không thành vấn đề.”

Trên bàn cơm buổi trưa, Đinh Vũ Liên hỏi Phuong Huỳnh có biết chỗ thi chưa, có phải gần ở đây không.”

“Chuyện này cũng không chính xác ạ, năm rồi là ở Nhị Trung, cũng có thi ở Tam Trung.”

“Có phải chúng ta cũng phải tìm một khách sạn gần chỗ thi không?”

“Mẹ, không cần phô trương đâu ạ, chỗ lạ con sẽ không ngủ ngon giấc.”

Đinh Vũ Liên nghĩ một chút thấy cũng có lý, một lát còn nói: “Nếu như mình có xe thì tốt rồi, mẹ lo lắng buổi sáng xe buýt xa, bị kẹt đường...”

“Hai ngày thi đại học sẽ có cảnh sát giao thông duy trì trật tự.” Phuong Huỳnh nhìn Đinh Vũ Liên, cười nói, “Sao mẹ còn căng thẳng hơn con vậy.”

“Ồ, không căng thẳng, không căng thẳng, ăn thom chút cơm nhé?”

Chờ ăn cơm xong, lúc Đinh Vũ Liên dọn dẹp phòng bếp, lại nghĩ tới một chuyện, nhanh chóng gọi Trương Tây Trì đến.

“Dì à, có chuyện gì ạ?”

“Gần đây con đều cùng Huỳnh Huỳnh đi học, tan học không?”

“Dạ.”

“Chỉ còn có một tuần cuối cùng, đi có thể phiền con buổi tối nhất định phải đi về chung với Huỳnh Huỳnh không?”

“Vâng ạ, buổi tối không an toàn.”

Đinh Vũ Liên gật đầu, nhưng dường như có chút chuyện muốn nói lại thôi.

Trương Tây Trì đã nhìn ra, vội hỏi: “Dì à, làm sao vậy? Có phải còn có chuyện gì không?”

Đinh Vũ Liên nhìn ra bên ngoài, kéo Trương Tây Trì lại gần cửa sổ, hạ giọng nói với anh: “Chuyện này, nhất định đừng nói cho Huỳnh Huỳnh, con cũng biết tính tình của con bé.”

Trương Tây Trì gật đầu.

“... Gần đây dì ra ngoài mua đồ ăn, luôn cảm thấy có người lén lút đi theo dì. Hàng xóm cũng nói với dì, nói ở dưới lầu của chúng ta có một người đàn ông thường xuyên đi loay quanh ở đây, dì sợ là...”

Phuong Chí Cường.

Trong lòng Trương Tây Trì rùng mình, “... Con hiểu rồi ạ.”

“Chỉ còn một tuần cuối, bất cứ thế nào cũng phải để Huỳnh Huỳnh thi đại học này trước, con bé đã nhịn nhiều năm thế này, không dễ dàng... Chờ tụi con đi đại học hết, tất cả đều tốt rồi.” Đinh Vũ Liên không khỏi có chút chua xót.

Đi theo ba năm, Đinh Vũ Liên đối với Trương Tây Trì mà nói, cũng đương nhiên không phải người thân hơn hẳn người thân, thêm vào đó còn có quan hệ với Phuong Huỳnh. Ký ức của anh về Nguyễn Lăng Phạm rất mờ nhạt, cũng chưa hiểu thế nào là đúng chuẩn một người mẹ, nhưng ở chung với Đinh Vũ Liên, anh thường có thể cảm nhận được vài thứ đã thiếu sót trong quá trình trưởng thành của mình, nhất là lần trước khi ngã bệnh.

Tường Tây Tri trình trọng nói: “Dì à, dì yên tâm, con nhất định một tác cũng không rời, luôn đi theo A Huỳnh.”

Rất nhanh, phân bố trường thi đã được thông báo, Phương Huỳnh ở Thất Trung, tương đối may mắn là, cách nơi này không xa lắm, chỉ mất nửa tiếng đi xe buýt.

Hai ngày cuối cùng, tất cả chương trình học đều đổi thành tự học, để học sinh tự mình bổ sung. Đối với chuyện học sinh trong lớp tự đổi chỗ ngồi, giáo viên bộ môn cũng đều nhắm mắt, mở mắt.

Phương Huỳnh chưa hề buông lỏng, ngồi bên cạnh Tường Tây Tri, vẫn nắm chặt tất cả thời gian nhờ anh chỉ hướng giải quyết câu hỏi.

Rốt cục đã đến đêm trước kỳ thi đại học.

Buổi chiều trường học cho học sinh đến xem trường thi, buổi tối không có tiết tự học, chủ nhiệm lớp không nhận được dặn dò đủ thứ, dặn dò xong rồi thì cho học sinh về nhà, buổi tối phải nghỉ ngơi thật tốt.

Ban đêm, Tường Tây Tri muốn cùng Phương Huỳnh kiểm tra đồ đạc cho cuộc thi ngày mai. Giấy báo thi, bút chì 2B, thước thẳng, compa... vân vân, tất cả đều được đựng trong một túi văn phòng phẩm cỡ lớn.

Bảo đảm chắc chắn không sơ hở tí nào, Tường Tây Tri giục Phương Huỳnh mau đi tắm rửa ngủ.

Phương Huỳnh tắm xong, chợt đến phòng Tường Tây Tri.

Anh đã viết, về cái gì đó, Phương Huỳnh nhìn sang, là thời gian biểu sắp xếp cho ngày mai.

Có nước rơi xuống, Tường Tây Tri quay đầu nhìn, mái tóc cô còn chưa lau kỹ, nhanh chóng lấy khăn trên vai cô vò trên đầu cô, “Mau đi sấy khô, đừng để bị cảm.”

Phương Huỳnh ngồi trên giường Tường Tây Tri, lắc đầu sấy tóc.

Một lát, cô đưa chân đụng vào Tường Tây Tri ngồi trước bàn, “Ngày mai cậu đưa tớ đi sao?”

“Nói thừa.”

“Cậu có thể đừng để mẹ tớ đi không, tớ không muốn mẹ ở bên ngoài chờ, trời nóng như vậy, huống hồ tớ thấy thật ra mẹ tớ còn căng thẳng hơn.”

“Tớ đã nói với dì rồi.”

Phương Huỳnh bật máy sấy, một lát, nói gì đó.

Tường Tây Tri không nghe rõ.

Phương Huỳnh tắt máy sấy, cười nói: “Tớ nói, thật sự rất nhanh.”

Năm đó ở đầu cầu, cô đồng ý với lời hứa của Tường Tây Tri, chỉ cảm thấy cách tốt nghiệp cấp ba rất xa, rời khỏi Mặc Thành giống như một giấc mơ không thể chạm vào.

Mà lúc này, đang ở trước mắt, chỉ còn vào ngày mai.

Tường Tây Tri “ừm” một tiếng, đi qua, chạm một cái lên mặt cô, “Thi tốt nhé.”

“Biết rồi.”

Ngày hôm sau, Tường Tây Tri đã vạch ra thời gian, kêu Phương Huỳnh rời giường, đẩy cô vào phòng tắm, “Tắm đi, lên tinh thần một chút.”
diennndannnleequydonn~

Chờ Phương Huỳnh đi ra, bữa sáng cũng đã dọn lên bàn.

Ăn bữa sáng xong, Tường Tây Tri đã giúp cô mang cặp da tới, nói xe đã chờ ở cửa tiểu khu.

Phương Huỳnh tròn mắt há hốc mồm: “... Thông đồng với nhau à?”

“Đi thôi, nói nhiều như vậy.”

Đình Vũ Liên đưa người đến cửa tiểu khu, nhìn hai đứa nhỏ trên xe taxi mà Tường Tây Tri đã hẹn trước ngày hôm qua, không nhận được lại dặn dò rất nhiều.

Tường Tây Tri nắm bắt thời gian, cắt ngang Đình Vũ Liên, bảo bà yên tâm, nhất định đưa đến an toàn.

Trên đường có hơi kẹt xe, gần địa điểm thi đều nghiêm ngặt, nhiều đoạn đường còn cấm bóp còi.

Đến gần Thất Trung, vừa xuống xe, Phương Huỳnh lập tức bị cảnh tượng phụ huynh tập nập đưa đi thi ngoài cổng trường dọa sợ.

“... Nhiều người như vậy?”

Tường Tây Trì kéo cô đến cổng, tìm vị trí ít người một chút, mở ô ra. Còn chưa đến thời gian đi vào trường thi, cũng không cần phải gấp.

Phương Huỳnh vặn mở chai nước, uống một ngụm nhỏ, không dám uống nhiều, sợ đến lúc đó muốn chạy đi toilet.

Môn đầu tiên là ngữ văn, cô cũng không lo lắng, đây là điểm mạnh từ trước đến nay của cô.

Phương Huỳnh nhìn thoáng qua khắp nơi, đến đưa đi thi tất cả đều là người lớn, thậm chí còn điều động cả gia đình, ngay cả mấy người lớn tuổi cũng chống gậy tới đây.

Cô tiến lên một bước, ôm Tường Tây Trì, cọ vào quần áo của anh, cười hỏi: “Bạn trai đưa đi thi, có phải chỉ có mình tớ không?”

“Không nóng sao?” Mặc dù nói như vậy, Tường Tây Trì cũng đưa một tay ra ôm lấy cô.

“Một lát cậu đến tiệm net gần đây đi, chơi game một lát, tớ rất nhanh sẽ thi xong.”

Tường Tây Trì bật cười, “Cậu còn tâm tình quán tớ à.”

Phương Huỳnh “ừm” một tiếng, “Không muốn nhìn cậu chờ lâu.”

Không lâu sau, cổng trường mở ra, thí sinh đã có thể vào rồi.

Chờ sau khi một đợt học sinh chen chúc đi vào, Phương Huỳnh đi đến cổng trường, bên trong có đường ngăn cách, trừ thí sinh ra thì không được ai tiến vào.

Phương Huỳnh đi vào, vẫy tay với Tường Tây Trì, cười nói: “Tớ vào nhé!”

“Ừm.”

Tay đặt vào túi, nhìn theo hình bóng của cô, hòa vào đám đông, không quay đầu lại.

Hai ngày thi đại học, cứ căng thẳng như vậy rồi lại bình thản kết thúc.

Đinh Vũ Liên đã sớm ở trong nhà đứng ngồi không yên, vừa nghe ngoài cửa vang lên tiếng bước chân quen thuộc, nhanh chóng xông lên mở cửa ra, nhìn Phương Huỳnh ra trận trở về, gấp ngừng nói: “Sao hả? Sao hả?”

Phương Huỳnh cười nói: “Chắc là được ạ, không có cảm giác gì.”

Đinh Vũ Liên thờ phào nhẹ nhõm, “Thi xong thì tốt rồi, thi xong thì tốt rồi! Đói bụng không? Mau đi rửa tay, rửa xong thì ăn cơm.”

“Con đi tắm trước.” Phương Huỳnh cầm quần áo đến phòng tắm.

Đinh Vũ Liên nhìn về phía Tường Tây Trì.

Tường Tây Trì cười nói: “Chắc không có vấn đề gì ạ.”

Trên bàn cơm, Phương Huỳnh nói sơ về đề thi lần này: Ngữ văn và tiếng Anh thì nắm chắc, đề đại số cuối cùng của môn toán rất khó, làm thì có làm, nhưng không chắc được gì, lần này đề lý ngược lại không tính là quá khó, nhưng hóa học có một đề rất nâng cao.

Tường Tây Trì dựa theo lời cô nói, trong lòng tính toán một chút, dự đoán đại học C chắc không thành vấn đề.

Chiếm được chính sách ưu đãi, năm nay bọn họ vừa đúng gặp được lần đầu tiên Mục Thành thực hiện nguyện vọng song song, lần khai đầu tiên mỗi học sinh có thể điền được ba trường, điểm chuẩn đạt được đến đâu thì gửi đến trường đó, không giống như những năm trước, nếu như là nguyện vọng một, thì phải đi khai lần thứ hai, cho nên, mặc dù không trúng tuyển vào đại học C, nhưng điền được hai trường có điểm thấp hơn đại học C cùng thành phố, cũng rất có khả năng.

Ăn cơm xong, Mẫn Gia Sinh gọi điện thoại tới hỏi tình hình thi của Phương Huỳnh, còn nói trên mạng đã có đáp án tham khảo của cuộc thi lần này, bảo Phương Huỳnh có thể tự mình đánh giá điểm trước.

Tường Tây Trì bác bỏ: “Không đánh giá, chờ có thành tích đi.”

Phương Huỳnh nhìn anh, nở nụ cười: “Thi là tớ, cậu sợ cái gì?”

Đến giật lấy máy tính của anh, “Cậu yên tâm, ước lượng điểm gì đó, tớ đều có chuẩn bị tâm lý, tránh ra tránh ra, nhân lúc bây giờ tớ còn nhớ được mình viết đáp án gì, mau cho tớ xem một cái.”

Tường Tây Trì do dự một lát, vẫn giao máy tính chỉ Phương Huỳnh

Phương Huỳnh lướt màn hình, cùng với Tường Tây Trì, lướt từng mục từng mục xuống.

“Haizz, ngữ văn của tớ lại sai ngay đề tuyển chọn rồi, không thể tha thứ...”

“Quả nhiên đề cuối cùng của môn toán tớ tính sai rồi...”

“Đề hóa học này cũng quá khó, ra đề cho ai làm vậy...”

“Đề đọc hiểu Tiếng Anh làm đúng hết, ha ha.”

Cuối cùng, dò bốn môn xong, Phương Huỳnh kéo tờ giấy nháp qua, chuẩn bị tính điểm.

Tường Tây Trì: “675.”

Phương Huỳnh sững sốt.

“Khác biệt dao động khoảng 10 điểm.”

Qua một lát, Phương Huỳnh mới có chút kích động hỏi: “Thật sự?”

“Nếu như cậu không nhớ sai đáp án.”

“Chuyện này sao có thể nhớ lầm chứ!”

Tường Tây Trì cười, “Vậy không sai được, 665~ 685.”

Đi đại học C nắm chắc.

Phương Huỳnh kích động bỏ nhào qua Tường Tây Trì, ôm lấy anh, mới chạy sang chia sẻ tin tức tốt này với Đinh Vũ Liên.

Đinh Vũ Liên cũng cười, quay lưng lại, không nhận được gạt nước mắt, “Thì gì cũng được, mẹ biết con đã nỗ lực lắm rồi.”

Con đã nỗ lực.

Phương Huỳnh sững sốt, thoáng chốc bị những lời này chọc trúng, tự nhiên muốn khóc, kìm nén hồi lâu, trấn an Đinh Vũ Liên: “Mẹ, mẹ đừng khóc, mẹ là người lớn, không được mất mặt đấy.”

“Ừm...” Đinh Vũ Liên cười ra tiếng.

Khôi phục cảm xúc lại, Phương Huỳnh chuẩn bị cùng Tường Tây Trì ra ngoài đi dạo.

Đinh Vũ Liên dặn dò họ đừng đi đến bờ sông, cũng đừng đến chỗ ăn chơi gì, mấy năm nay trên báo toàn là tin tức như vậy, mấy đứa nhỏ thi đại học xong ra ngoài chơi điên cuồng, rớt xuống sông chết đuối, ngộ độc rượu bất ngờ chết, vân vân, vui quá hóa buồn.

Phương Huỳnh: “Tụi con không đi đâu cả, tụi con trở về trường đi dạo.”

Hai người không đạp xe, dọc theo khu phố vào ban đêm trong ngày hè, chậm rãi đi về phía trước.

Trong lòng Phương Huỳnh đang suy nghĩ rất nhiều, đến lúc này, một câu nói cũng không nói. Tường Tây Trì nắm tay cô, cũng không nói chuyện, hai người liền im lặng, thẳng đến trường học.

Trường học đã yên rồi.

Trên lầu lớp 12 đang ném bài thi xuống, trang giấy bay tán loạn, giống như tuyết rơi, không biết ai hăng giọng hát vang bài “Bạn cùng bàn”, lạc tông sai nhịp, lại làm người khác buồn bã.

Hai người né tránh trận điên cuồng này, đến sân thể dục.

Trên khán đài rộng lớn, không có một bóng người. Ở đây chính giữa, tìm vị trí, cũng mặc kệ bậc thang có sạch sẽ hay không, trực tiếp ngồi xuống.

Phương Huỳnh ôm đầu gối, ngửa đầu nhìn bầu trời.

Chưa từng có khoảnh khắc, cô cảm thấy bóng đêm ở Mặc Thành dịu dàng như vậy, ngay cả gió cũng lơ đãng lưu luyến.

Giống như tất cả vết thương trước kia, đều có thể được bù đắp trong loại dịu dàng này.

“A Trì.”

“Hả.”

“... Thật tốt.”

“Ừm.”

“Bạn có mang MP3 không?”

“Không.”

“Tiếc quá.”

“Muốn nghe cái gì, tớ hát cho cậu.”

Phương Huỳnh cười, “VẬY... bài “Sao Sáng” đi.”

“Tay trong tay, một hai ba bốn bước, cùng hướng lên bầu trời.

Ngắm nhìn những vì sao, một hai ba bốn ngôi, bên nhau xếp thành hàng.

Tựa lưng vào nhau thì thầm lời nguyện ước, ngôi sao phương xa kia liệu rằng có nghe thấy không.”

Lưng đưa lưng, yên lặng ung thuận tâm nguyện, xem phương xa tình, hay không nghe thấy.

Tường Tây Trì nắm tay Phương Huỳnh kéo qua, nắm chặt tay vào bên trong.

“A Huỳnh.”

“Hả.”

“Cùng nhau rời khỏi Mặc Thành.”

“... Đi đâu?”

Nơi có thuyền và biển.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Bảo vệ

Edit & Beta: Tịnh Hảo

Phương Huỳnh và Tường Tây Trì ở lại trường học đến chín giờ tối, gặp Mẫn Gia Sinh, nói chuyện một lát, lại về lớp học thu dọn một ít đồ đạc cuối cùng.

Trận ồn ào trong vườn trường cũng dần dần đến kết thúc, nhưng còn có một chút học sinh, tụ tập tốp năm tốp ba rải rác, hoặc cất tiếng hát, hoặc ghen ngào khóc lóc.

Phương Huỳnh không tham gia vào, nắm tay Tường Tây Trì đi về.

Sắp đến giao lộ đường Hoa Phở, điện thoại Tường Tây Trì vang lên. Anh đưa tay lấy điện thoại ra, vừa nhìn, là Tường gia Bình gọi tới, lập tức có chút không muốn nhận.

Do dự một lát, vẫn ấn nút nghe.

Lúc này Tường Gia Bình gọi đến, đương nhiên không có dụng ý khác, chủ yếu là hỏi Phương Huỳnh thi xong chưa, thi thể nào rồi.

Tường Tây Trì nói qua loa vài câu.

“Đã thi xong, vậy đi qua ăn một bữa nhé? Chúng ta cũng lâu rồi không gặp phải không?”

Lần trước ra về trong sự không vui, Tường Gia Bình tức giận đến suýt chút nữa cắt đứt nguồn kinh tế của Tường Tây Trì. Nhưng Từ Uyển Xuân ở bên cạnh nói không ít lời tốt, nói ý nghĩ của đứa nhỏ trong thời kỳ trưởng thành dễ sa vào cực đoan, nếu như lúc này ông và Tường Tây Trì đối nghịch, chỉ sợ sau này vết nứt giữa hai cha con sẽ hoàn toàn khó có thể bù đắp được.

Tường Gia Bình cảm thấy vô cùng có lý, lại không khỏi cảm thấy Từ Uyển Xuân khéo hiểu lòng người. Tuy rằng Tường Nghệ Hiến không đầy hào quang bằng Tường Tây Trì, nhưng thắng ở việc khôn khéo biết chuyện. Ông ở trong gia đình mới này đạt được sự an ủi mà trước nay chưa từng có, đương nhiên cũng không muốn cãi nhau cắt đứt quan hệ cha con với Tường Tây Trì. Bình tĩnh xong, lợi dụng thời cơ thi đại học xong, cũng chủ động liên hệ.

Tường Tây Trì quả thật không mấy hứng thú: “Vậy nói sau ạ, còn phải chuyển nhà...”

“Chuyển nhà cần cha giúp đỡ không?”

“Đồ đạc nhiều, tụi con trực tiếp tìm công ty chuyển nhà rồi.”

Tường Gia Bình cũng không vội, “Vậy được, dọn xong rồi thì gọi điện cho cha.”

Tường Tây Trì đáp hai tiếng “dạ dạ”, thì nghe phía sau truyền đến tiếng vang “ò ề ồ” the thé.

Anh và Phương Huỳnh cùng nhau quay đầu lại, thì thấy một chiếc xe cảnh sát chạy về phía trước, đèn quay loạn xạ, giống như sắp xé rách một bầu trời đêm.

Trong lòng Phương Huỳnh chợt hoảng sợ không lý do, nhìn xe cảnh sát lướt qua bên cạnh hai người, vội hỏi: “Có phải đi về phía tiểu khu chúng ta không?”

Tường Tây Trì cũng nhìn không rõ lắm, cúp điện thoại của Tường Gia Bình, kéo Phương Huỳnh vội chạy qua.

Trong và ngoài tiểu khu, dòng người vây tới chật như nêm.

Phương Huỳnh và Tường Tây Trì mất một lát lâu mới chen vào được, dọc theo nơi có người chen vào bên trong, nhưng lại thấy trước tòa lâu đài bọn họ ở, có dây chặn lại, xe cấp cứu cũng đã đến.

Trong đám người không biết có ai hô một câu: “Nhóc Phương, nhà cháu gặp chuyện rồi!”

Chân Phương Huỳnh như nhũn ra, còn chưa kịp hỏi, thì thấy hai cảnh sát áp giải Đinh Vũ Liên đi ra từ trong tầng lầu.

Phương Huỳnh vội chen vào bên trong, nghẹn ngào gọi: “Mẹ!”

Mấy chú cảnh sát ngăn cô lại, thì thấy Đinh Vũ Liên ngẩng đầu lên, hoảng hốt nhìn thoáng qua trong đám người.

Đinh Vũ Liên thấy Phương Huỳnh, thấy Phương Huỳnh bên cạnh Tường Tây Trì, tạm dừng trong chớp mắt, gạt đầu về phía Phương Huỳnh, nở nụ cười trong giây lát.

“Mẹ!” Phương Huỳnh tiếp tục tiến lên lao về phía trước, một tay của Tường Tây Trì nhanh chóng ôm lấy cô.

Đinh Vũ Liên bị áp giải lên xe cảnh sát, trên băng ca có một thi thể che vải trắng, cũng bị nâng lên xe.

Phòng cho thuê là hiện trường xảy ra vụ án, cũng bị phong tỏa, có một chú cảnh sát đi tới giải thích tình hình với Phương Huỳnh.

Chín giờ hai mươi, đồn công an gần đấy đã nhận được sự tự thú của Đinh Vũ Liên.

Khi cảnh sát đến hiện trường vụ án, áo Đinh Vũ Liên rách rưới ngồi ở một góc, trên tay còn cầm điện thoại di động, tay đầy máu. Phương Chí Cường nằm trên đất, trên lưng có bốn vết dao, máu chảy đầy đất, đã tử vong.

Một đêm này, tất cả vui vẻ sau khi hết thúc kỳ thi đại học đều bị xé nát.

Tường Tây Trì dẫn Phương Huỳnh, đến khách sạn gần đó đặt một căn phòng, sau đó gọi điện thoại cho ông bà ngoại, cũng gọi điện cho Tường Gia Bình.

Rất nhanh, ba người đều chạy tới, Tường Gia Bình tới trước, la hét hỏi sao lại thế này, bị Tường Tây Trì quát lớn một câu, cũng ngậm miệng. Sau khi Nguyễn Học Văn và Ngô Ứng Dung đến, nhìn thấy Phương Huỳnh hôn bay phách lạc ngồi, nước mắt Ngô Ứng Dung đã rơi xuống, ngồi xuống nắm lấy tay của Phương Huỳnh, ôn nhu an ủi.

Suy cho cùng, mấy người lớn vẫn có kinh nghiệm trong xã hội hơn, rất nhanh đã tỉnh táo lại. Trong thời kỳ tạm giam hình sự, người nhà không thể thăm

hỏi, chuyện cấp bách là tìm được một vị luật sư đáng tin.

Nguyễn Học Văn: “Gia Bình, anh quen biết rộng, có bạn bè là luật sư nào không?”

“Con làm buôn bán, tiếp xúc với luật sư đều nhận vụ án phạm tội về kinh tế, còn cái này, là vụ án hình sự...” dienndannleequydonn~

“Hỏi thăm một chút đi!”

Tường Gia Bình ngượng ngùng cười, “Cha à, muốn chen chân vào trong đó à? Đây cũng không phải là chuyện nhỏ, kiện tụng liên quan đến mạng người...”

Ngô Ứng Dung tức giận bùng lên: “Đã đến lúc nào rồi mà anh vẫn chỉ hiểu giữ cho mình! Năm đó Lăng Phạm bị mù mắt mới coi trọng anh, một tên tiểu nhân thấy lợi là ham!”

Sắc mặt Tường Gia Bình lập tức thay đổi, bận tâm hai người cũng là trưởng bối, không câu giận, chỉ thì thầm đàm hai câu.

Nguyễn Học Văn: “Được rồi! Ầm ỉ cái gì hả!”

Ngô Ứng Dung lạnh lùng chế giễu: “Cũng không phải là con rể của tôi, có thể sai khiến được sao?” Liền đi qua an ủi Phương Huỳnh, chỉ nói không có việc gì, có mấy người lớn họ, nhất định sẽ nghĩ biện pháp nghe ngóng tình hình, cho Đinh Vũ Liên một công bằng.

Một đêm âm ỹ đã trôi qua, Phương Huỳnh cả đêm không ngủ, đến sáng sớm, ngược lại càng tỉnh táo hơn.

Tin tức truyền ra rất mau, trên báo chiều ngày hôm sau đã có tin tức. Từng đợt từng đợt phóng viên truyền thông ủa vào tiểu khu, cố gắng moi ra chút gì đó từ miệng hàng xóm trong khu. Số di động của Tường Tây Tri và Phương Huỳnh cũng bị tiết lộ, không ngừng có người gọi vào, yêu cầu bọn họ nhận phỏng vấn. Không muốn bị quấy rầy, hai người tạm thời trở về hẻm Kiều Hoa.

Đúng lúc này, Tường Tây Tri ngoài ý muốn nhận được cuộc gọi của Lương Yến Thu ở đất nước Mỹ xa xôi.

Lương Yến Thu cũng không hàn huyên, trực tiếp vào chủ đề, “Tớ nhìn thấy tin tức.”

Tường Tây Tri “Ừm” một tiếng.

“Tớ đã hỏi thăm cha mẹ tớ, họ quen được vài luật sư đáng tin, rất nhanh sẽ liên lạc với các cậu.”

Tường Tây Tri sùng sốt, một lát, nói tiếng “Cám ơn”.

“Không phải chuyện gì lớn, chỉ là một cái nhắc tay thôi.” Lương Yến Thu dừng một lát, “... Phương Huỳnh vẫn ổn chứ?”

“Tốt, có tớ chăm sóc.”

Lương Yến Thu thở dài, “Cậu phải chống đỡ đó Lão Tri, bây giờ Phương Huỳnh chỉ có thể dựa vào cậu.”

“Ừm.” Tường Tây Tri cũng không nói nhiều, “Cảm ơn cậu đã giúp đỡ, tớ sẽ nhớ kỹ trước, ngày khác nhất định trả lại cho cậu.”

“Bạn bè thì đừng nói chuyện trả hay không trả, Tiểu Cố muốn đi đại học D, ở cùng thành phố với các cậu, sau này cậu ấy có khó khăn gì, các cậu giúp là được.”

Tường Tây Tri: “Nhất định.”

Luật sư mà cha mẹ Lương Yến Thu mời đến, rất nhanh đã tới, bàn bạc với Phương Huỳnh, sau khi chính thức tiếp nhận ủy thác, thì đến báo cho bộ phận thụ lý án, cũng xin gặp Đinh Vũ Liên.

Tên luật sư là Kỳ Tự Minh, là người làm việc không chút dong dài, mạnh mẽ vang dội. Sau khi gặp mặt với Đinh Vũ Liên, rất nhanh đã nói cho Phương Huỳnh tình hình chính xác.

Lúc đó, Đinh Vũ Liên đang thu dọn phòng, nghe thấy tiếng đập cửa, tưởng là Tường Tây Tri và Phương Huỳnh đã trở về, gần như không suy nghĩ nhiều, trực tiếp mở cửa ra.

Nhưng mà, không nghĩ tới là Phương Chí Cường uống say chúi choáng.

Sức lực cách xa, bà không thể ngăn Phương Chí Cường đẩy ra bên ngoài. Sau khi Phương Chí Cường vào cửa, lắc lư giống như là ở nhà mình, Đinh Vũ Liên cố gắng hết lần này đến lần khác đuổi ra ngoài, cũng không thành công. Phương Chí Cường neho mắt, liếc mắt một cái đã nhìn thấy một cuốn sổ tiết kiệm bên trong cái hộp nhỏ mà Đinh Vũ Liên đặt trên bàn com, và 8000 đồng tiền mặt. Trước đó, Đinh Vũ Liên vừa mới tính toán xong, nhất thời quên để lại.

Phương Chí Cường cầm tiền mặt, ném sổ tiết kiệm.

Đinh Vũ Liên nhào lên cướp: “Ông trả lại cho tôi! Đây là học phí bé con học đại học!”

Phương Chí Cường đẩy bà ra, tát một cái, “Cho hai người sống cuộc sống yên lành, chỉ khi nào tôi chết thôi!”

Đổi lại vào lúc bình thường, Đinh Vũ Liên sẽ sớm bị cái tát này mà hết mơ mộng.

Nhưng Phương Huỳnh vừa mới thi đại học xong, ngày lành mới vừa bắt đầu, bà không thể nhìn cảnh này hủy đi cuộc sống thật vất vả mới khá hơn của hai mẹ con, liền nhào lên, tiếp tục kéo đi.

Phương Chí Cường có lẽ là do tính cách. Dục dâng lên, có lẽ chỉ là đơn thuần vì muốn biểu hiện sức mạnh, đè Đinh Vũ Liên trên mặt đất, xé mở quần áo của bà, trực tiếp bạo lực.

Trong miệng chửi bới không ngừng: “Tao thao mày! Cho rằng trốn ông đây thì sẽ tìm không thấy sao? Tôi nói cho bà biết! Muốn thoát khỏi ông đây! Không có cửa đâu! Món hàng hóa mà bà trân quý sinh ra đây hả! Sau này tôi rảnh rồi không gì làm, hằng ngày sẽ lượn lờ quanh trường học của nó! Tôi sống không dễ chịu, thì tại bây cũng đừng mong sống tốt hơn!”

Đinh Vũ Liên vốn đã chịu nhục như thế giống như trước, nhưng những lời của Phương Chí Cường, lại làm bà sợ hãi, càng sợ hãi, bà không muốn tiếp tục ngày tháng lo lắng đề phòng như vậy, lại càng không muốn để Phương Huỳnh vừa mới mở ra một cuộc sống mới đã nhận sự quấy rối không ngừng nghỉ của tên ác ma này.

Vì thế, bà đưa tay tìm con dao gọt trái cây đặt trên bàn, đâm vào sau lưng Phương Chí Cường. Ông ta vẫn còn đang nhúc nhích, bà liền đâm một cái... Mãi đến nhất thứ tư, Phương Chí Cường mới giống như một đồng thịt nhão, co quắp trên người bà.

Lý trí của bà dần dần trở về, sau khi sợ hãi, lại như một dạng giải thoát. Vì thế, bà chủ động báo cảnh sát.

Phương Huỳnh khóc không thành tiếng.

Tường Tây Tri đến bên cạnh bà, đề bờ vai bà.

Luật sư Kỳ Tự Minh cũng tạm thời ngừng lại, chờ cảm xúc Phương Huỳnh hơi ổn định, tiếp tục nói: “Người ủy thác là bị hại giết chết người đang bạo lực, cảnh sát cũng đã nhờ người ủy thác cho người chết. Đã nói chuyện thu thập tình dịch, cho nên, vụ án này tôi sẽ cố gắng dựa theo ý tự vệ đứng đắn biện hộ thành vô tội. Tôi hiểu, người ủy thác có lịch sử bị bạo lực trong nhà bao nhiêu năm, tương đối đáng tiếc là, không có hình chụp, giám định vết thương, những biên nhận của cảnh sát là chứng cứ trực tiếp mạnh mẽ nhất, chỉ có người làm chứng gián tiếp, nhưng dù sao đi nữa, chuyện bạo lực gia đình này, đối với chúng tôi bảo chữa thành vô tội, là chuyện rất có khả năng.”

Phương Huỳnh nghe cái hiểu cái không, “... Cần cháu làm chứng không ạ?”

“Đề cập đến chuyện bạo lực gia đình, cần cháu ra tòa làm chứng.” Luật sư Kỳ thở dài, “Mấy năm nay, sở luật sư của chúng tôi đã nhận các vụ bạo lực gia đình, không dưới 100 vụ, 99% đều là bị nam giới bạo lực, xét trên phương diện này, báo cảnh sát chỉ có 9.5%.”

Tiến lên phía trước, luật sư Kỳ hiếm khi có thái độ thả lỏng, bình tĩnh kể lại, an ủi Phương Huỳnh hai câu: “Ít nhất nửa năm sau mới có kết quả phán quyết, cuộc sống mới của cháu vừa mới bắt đầu, đừng vì vậy mà bị ảnh hưởng, chuyện này cũng là khổ tâm của mẹ cháu, cháu phải đón nhận.”

Tường Tây Tri tiễn luật sư Kỳ ra cửa, trở về phòng, Phương Huỳnh ngồi ở bên cạnh bàn, khóc không thành tiếng.

Tường Tây Tri ôm cô vào trong lòng.

“A Tri...” Phương Huỳnh nghẹn ngào, “Cậu có thấy không, lúc mẹ tớ bị áp giải lên xe cảnh sát, mẹ nở nụ cười với tớ...”

“Tớ nhìn thấy.” Tường Tây Tri nhẹ giọng nói, “Vừa rồi luật sư Kỳ nói, ông đã quên chuyển lời lại, dĩ có một câu muốn nói với cậu...”

—— Lúc trước, là bé con bảo vệ mẹ.

Lần này, đến phiên mẹ bảo vệ con.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Cái chớp mắt thứ năm

Edit & Beta: Tịnh Hảo

Tình tiết vụ án của Đinh Vũ Liên tương đối đơn giản, bà tự đầu thú, hơn nữa thái độ nhận tội rất tốt, tích cực phối hợp điều tra xử lý, thẩm vấn của cơ

quan công an vô cùng thuận lợi.

Chuyện này, Phuong Huỳnh hoàn toàn không nhúng tay vào. Lúc ban đầu trải qua khủng hoảng, sau đó phần nộ và tuyệt vọng, bây giờ cô đã dần dần tỉnh táo lại, giữ liên lạc với luật sư Kỳ, tích cực cung cấp các loại chứng cứ, hết sức cố gắng tranh thủ tất cả khả năng cho Đình Vũ Liên. Luật sư Kỳ nhận thấy tuy vụ án này có chỗ khó, nhưng có hy vọng tranh thủ được phóng thích vô tội rất lớn. Nhưng mà mọi chuyện khó nói, cho dù kết quả ra sao, cũng phải ổn định tinh thần cho Phuong Huỳnh.

Về phần Phuong Chí Cường, sau khi kết thúc lấy chứng cứ, sẽ đưa đi hòa táng. Phuong Huỳnh không có khả năng có chút tình cảm gì trong lòng, bảo cô lo liệu lễ nghi gì đó cho người cha chỉ tồn tại liên quan trên huyết thống này, mua cho ông ta một mảnh đất nghĩa địa, chưa đến nỗi chết không chỗ chôn, đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Đương nhiên hẻm Kiều Hoa cũng không yên bình lắm, tất cả hàng xóm láng giềng đều bàn luận về vụ án này. Thêm mắm thêm muối vài câu, đã không còn là sự thật lúc ban đầu nữa.

Ngược lại, Phuong Huỳnh thờ ơ, cũng không bày ra dáng vẻ kịch liệt như hồi cấp 2, dần dần, người gần đó cũng không đến nỗi chỉ trích trước mặt cô.

Ngày hai mươi lăm tháng sáu, đã có thành tích thi đại học.

Buổi sáng Phuong Huỳnh rửa mặt, mới nhớ tới chuyện đó, hô một tiếng “A Trì”, người ngoài cửa liền đáp lại.

Một năm cuối, Tường Tây Trì lại cao lên nữa, đến 1m85, bây giờ đang ngồi trên lan can của hành lang, nhìn có vẻ hơi chật chội.

“Ăn sáng.” Tường Tây Trì đưa bánh bao trong tay qua.

Phuong Huỳnh đến bên cạnh anh, dựa lưng vào lan can, cầm lấy cắn một miếng, “Hình như đã có thể tra điểm rồi đấy.”

“Đã tra giúp cậu rồi.”

“Bao nhiêu?”

“673.”

Trong lòng không có vui sướng quá lớn, nhưng Phuong Huỳnh vẫn cười, “Cậu đoán điểm rất chuẩn.”

“Cố Vũ La 715, nên có thể đi đại học D. Năm nay điểm khoa văn cũng rất cao, Mẫn Gia Sinh 601, chắc đi đại học C cũng không khó, cậu ấy gọi điện thoại cho tớ, nếu cậu có cần gì thì tìm nơi của bạn bè họ, cứ mở miệng.”

Phuong Huỳnh khựng lại một chút, gật đầu.

Tường Tây Trì đưa sữa đậu nành trong tay qua, “Uống sữa đậu nành đi.”

Phuong Huỳnh lại không nhận, trực tiếp đưa đầu qua, ngậm ống hút uống một ngụm.

Mặt trời mới mọc lên phản chiếu trên sông Lục Xích, trong suốt giữa con sông mênh mông. Phuong Huỳnh ăn bánh bao xong, cuộn bịch nilong ở trên tay lại, đứng lên, nhét vào trong bịch to đựng sữa đậu nành trong tay Tường Tây Trì. Tiến lên một bước ôm lấy anh, đầu vùi vào trước ngực anh, “A Trì, mấy ngày tớ suy nghĩ.”

“Hà?”

“Tớ muốn học pháp luật.”

“Được.”

“Mặc dù mẹ tớ vướng vào trong chuyện này, tớ chẳng làm được gì cả, nhưng có lẽ sau này, có thể có cơ hội vì những người khác, làm chút gì đó cho người bị hại khác, giống như luật sư Kỳ vậy.”

“Được.”

Phuong Huỳnh cười, ngẩng đầu nhìn anh, “... Quá mệt đấy, ba năm nay tớ vì cái gì, học khoa lý gì đó cũng vô ích.”

Tường Tây Trì cũng bị cô chọc cười.

Phuong Huỳnh tiếp tục ôm anh, sau một lúc lâu, nặng nề nói: “A Trì, cảm ơn cậu.”

Sau khi có thành tích, chính là đền nguyện vọng, đầu tháng tám, thư trúng tuyển liên tiếp gửi tới. Tường Gia Bình mừng lên mừng xuống, làm bữa tiệc đậu đại học cho Tường Tây Trì, Tường Tây Trì không nói hai lời liền từ chối. Lại gọi điện thoại nữa, Tường Tây Trì thẳng thừng từ chối tiếp, Tường Gia Bình không thể không đến tận nhà ở hẻm Kiều Hoa thăm hỏi.

Sau khi nhà họ Phuong gặp chuyện, Tường Gia Bình vẫn giữ thái độ tự giữ lấy thân mình, hoàn toàn chọc giận Tường Tây Tri.

Mở cửa vừa thấy là ông, Tường Tây Tri vội giơ cánh tay lên để ngang cửa, chặn ông ở bên ngoài, “Cha tới làm gì?”

“Con là con của cha, cha đến thăm con cũng không được à?”

Ngô Ứng Dung và Nguyễn Học Văn nghe thấy giọng nói, lần lượt đi ra từ trong phòng. Hai người đều là người chú ý đến lễ nghĩa, nhưng lúc này cũng không dị nghị gì với hành động của Tường Tây Tri.

Đương nhiên Tường Gia Bình cũng nhìn ra mọi người có thái độ bài xích với ông, lúc này cười lạnh một tiếng, “Nhà của ông đây thuê, đưa tiền thuê nhà, kết quả là có người chết trong nhà, chủ nhà còn muốn cha bồi thường. Tường Tây Tri, con ở cùng với con gái của tội phạm giết người, sau này có tương lai gì hả? Hồ đồ cũng phải có mức độ chứ!”

Phuong Huỳnh cũng đi ra từ phòng ngủ, đứng ở cửa, xa xa cười hì hì với Tường Gia Bình, “Nhưng cậu ấy thà rằng ở cùng với con gái của tội phạm giết người, cũng không muốn sống chung với chủ.”

Tường Gia Bình gương mặt căm tức nhìn, “Tôi nói chuyện với Tường Tây Tri, khi nào thì đến lượt cô xen mồm vào? Trước đây là nể mặt cô, con tôi vui vẻ vừa ý, nên tôi còn dùng tiền thuê cho nó một người bạn...”

“Tiền ném trong nước còn nghe tiếng động sao, bây giờ A Tri không hề cảm kích, chú cảm thấy thế nào? Chú chính là người coi tiền như rác!” Phuong Huỳnh có nhiều năm kinh nghiệm chiến đấu, có thể nắm chặt được điểm tức giận của một người.

Quả nhiên Tường Gia Bình bị cô kích thích đến sắp thổi râu trừng mắt, “Tuổi không nhỏ, nói về trình độ không biết xấu hổ, lại không phải là người lớn, mà là cô gái nhỏ đây, gia thế trong sạch, tương lai xán lạn của Tây Tri, nếu như cô dám làm chậm trễ nó...”

“Chú không hề quan tâm cậu ấy mười mấy năm qua, ngược lại không phải là làm chậm trễ cậu ấy sao?”

Tường Gia Bình bị câu nói này làm nghẹn đến đỏ bừng mặt.

Mọi người thấy Phuong Huỳnh đánh gục Tường Gia Bình, cũng đều vui mừng xem trò.

“Cô biết cái gì! Tường Tây Tri đi học không tiêu tiền? Ăn uống vệ sinh không tiêu tiền? Mặc đồ cũng không tiêu tiền à?”

“Cũng không thấy chú bỏ ra bao nhiêu tiền? Chú không đồng ý rằng mình làm chậm trễ A Tri, vậy tính mua mấy căn nhà cho cậu ấy? Mấy chiếc xe? Không phải lấy tiền mua lòng người sao, nên tỏ ra chút thành ý đi ạ.”

Lời của Phuong Huỳnh, quả thật chọc thẳng vào trong lòng ông. Những lời này, Từ Uyển Xuân cũng hay nhắc mãi bên tai ông: Hiền Hiền cũng là con trai ông, mặc kệ là nhà hay là xe, sau này nên giải quyết cho công bằng.

Tường Tây Tri mở miệng: “Cha trở về đi, con không cần nhà của cha, cũng không cần xe của cha, cũng phiên sau này cha ít can thiệp vào cuộc sống của con.”

“Tây Tri...”

“Lễ nghĩa gặp mặt vào năm mới con sẽ không bỏ.”

Tường Gia Bình ngượng ngùng cười, “Tây Tri, nói đến mức này cũng không có ý nghĩa gì, dù sao cha cũng là cha của con...”

“Đã muộn rồi.” Tường Tây Tri cắt ngang lời ông, thông thả mà rõ ràng lặp lại một lần, “... Đã muộn rồi.”

Đuổi Tường Gia Bình đi, Ngô Ứng Dung càng tức giận bất bình, “Không biết xấu hổ! Có mấy đồng tiền dơ bẩn liền bắt đầu khinh nghèo!”

Nguyễn Học Văn: “Được rồi, giận dữ gì với người ngoài.”

Tường Tây Tri đi đến trước mặt Phuong Huỳnh.

Phuong Huỳnh nói: “Không trách tớ không lớn nhỏ chứ.”

Tường Tây Tri cười, “Sao cậu lại hư như vậy.”

Phuong Huỳnh cười nhìn anh, “Hôm nay cậu mới biết à? Tớ là cây non hư hỏng, ý nghĩ xấu một bụng, hư hỏng...”

Tường Tây Tri thấp giọng: “Vừa đúng xứng với tớ.”

Phuong Huỳnh sững sờ, nâng tay đẩy anh, trên mặt nóng lên, “Bà ngoại đang nhìn kia!”

Cuối tháng tám, vụ án của Đinh Vũ Liên đã tiến vào giai đoạn xem xét khởi tố, rốt cuộc Phuong Huỳnh và Tường Tây Tri phải rời khỏi Mặc Thành.

Buôn nhất là Ngô Ứng Dung, sớm hơn vài ngày đã bắt đầu giúp hai đứa nhỏ thu dọn đồ đạc, sợ bọn họ đến thành phố không quen, cái gì cũng muốn để vào hành lý, để bọn họ mang đi.

Tướng Tây Tri khuyên mấy lần, cũng không có kết quả, chỉ là vào lúc nửa đêm, cùng Phương Huỳnh lên lấy đồ không cần thiết từ trong hành lý ra.

Nguyễn Học Văn nhìn thì vẫn bình thường, nhưng trên bàn cơm uống nhiều hơn hai chung rượu, uống xong thì không nói tiếng nào, cũng chẳng đi đùa với con chim mình nuôi.

Ngày xuất phát, hai ông bà cụ đưa đến sân bay. dienmndannleequydonnn

Bọn họ xuất phát rất sớm, giải quyết tiền máy bay, vẫn còn nửa tiếng. Ngô Ứng Dung lại nhắc mấy lời nói đã lặp lại trên trăm lần, Tướng Tây Tri và Phương Huỳnh không thể không kiên nhẫn, nghe rất nghiêm túc.

Mắt thấy sắp đến thời gian kiểm tra, Ngô Ứng Dung liền ngừng lại, ngẩng đầu nhìn Tướng Tây Tri đã cao hơn mình rất nhiều, “Được rồi, nhớ chăm sóc cho A Huỳnh, có việc thì gọi điện thoại cho nhà.”

Tướng Tây Tri gật đầu, “Vâng ạ.”

Ngô Ứng Dung lại nhìn về phía Phương Huỳnh, “A Huỳnh, con đừng bận tâm về vụ án, luật sư Kỳ sẽ giữ liên lạc với chúng ta thường xuyên. Cháu đến trường mới, ~~~~ cố gắng học hành, đừng phụ lòng...” Lại muốn nghẹn ngào.

Phương Huỳnh cười cười, vươn tay ôm Ngô Ứng Dung, “Bà đừng lo lắng, cháu biết rồi ạ.”

“Ừm...” Ngô Ứng Dung vỗ vai cô.

“Ông bà nội của cháu qua đời sớm, cháu cũng không biết ông bà ngoại của cháu là ai... Bà chính là bà nội của cháu, cũng là bà ngoại của cháu.”

Ngô Ứng Dung bật cười, “Miệng nhỏ ngọt như vậy.”

“Thật sự cảm ơn bà đã chăm sóc mẹ con cháu mấy năm nay, không có mọi người, không có A Tri, có lẽ cháu...” Phương Huỳnh hơi nghẹn ngào.

Ngô Ứng Dung vừa thở dài vừa gạt nước mắt, “Đứa nhỏ ngốc, còn khách sáo cái gì. Nếu như không có mấy đứa nhỏ tội cháu ằm ỉ ở bên cạnh, bà và ông ngoại Nguyễn, chắc sẽ lạnh lẽo trong cảnh già rồi.”

Lời nói thật ngọt, đã đến giờ rồi, cuối cùng cũng không thể không đi.

Tướng Tây Tri nắm tay Phương Huỳnh xếp hàng chờ kiểm tra an ninh, khi sắp vào cửa, quay đầu nhìn thoáng qua, Ngô Ứng Dung và Nguyễn Học Văn còn đứng lặng, ngắm nhìn.

Anh nâng cánh tay lên, vẫy vẫy tay.

Chỗ ngồi của Phương Huỳnh sát cửa sổ, lần đầu tiên ngồi máy bay, vừa mới lại vừa không yên tâm. Tối hôm qua cô hơi mất ngủ, đến ba giờ mới ngủ, vốn thề non hẹn biển nói sẽ lên máy bay ngủ bù, nhưng sau khi ngồi xuống, liền nhìn bên ngoài cửa sổ không ngừng, máy bay còn chưa cất cánh, chỉ có thể thấy...

“Cánh máy bay.”

“... Đó gọi là cánh máy bay.”

Phương Huỳnh cười ha ha nói: “Không phải rất thú vị sao.”

Khi cất cánh sẽ cảm thấy mất trọng lực rõ rệt, Phương Huỳnh sợ tới mức bắt lấy tay của Tướng Tây Tri, nhắm mắt nuốt vài cái, kiên trì một lát, lại mở mắt ra, đương nhiên cảnh tượng ngoài cửa sổ khác lúc này.

Tầng mây, cùng với thành phố dưới tầng mây bé như móng tay, con sông uốn lượn...

Trong lúc đó cảm xúc trong cô bắt đầu bùng dậy, im lặng trong tiếng nổ vang.

Lúc trước, khi một mình chống lại Phương Chí Cường, khi đợi đến nửa đêm không ngủ được, cô đơn đi loay quanh trong ngõ hẻm, vào lúc tình cảnh hỗn loạn còn giữ được cho mình một chút tôn nghiêm...

Lúc còn chưa gặp Tướng Tây Tri.

Khi đó thế giới nhỏ như thế, chật chội như thế, không có công bằng như thế... Cô chưa từng ảo tưởng sẽ trải qua giờ phút này, có thể bay lên tầng mây, có thể thấy núi non sông ngòi bát ngát như vậy.

“A Tri.” Phương Huỳnh quay đầu, trong mắt có nước mắt trong suốt.

“Hả?”

Cô từng quanh quẩn trong góc chết và hẻm tối, hôm nay, rốt cuộc cũng tìm thấy lối ra.

Sau này, đi để biết suy nghĩ, đi để mưu cầu, đi để yêu, đi để ngừng hận thù, đi để nhớ rõ một số người, cũng được một số người nhớ rõ.

Quan trọng nhất, cùng Trường Tây Trì, nhìn ngắm thế giới chưa bao giờ được thấy.

“Lại đây một chút.”

Trường Tây Trì không rõ chân tướng, nhưng vẫn nghiêng người qua.

“... Tớ muốn hôn cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoảng Qua Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Cùng ngủ

Edit & Beta: Tịnh Hảo

Trường đại học A và đại học C cách nhau không xa, đi ba trạm tàu điện ngầm. Giữa hai trường có con đường Học Phủ, trung tâm thương mại, quầy hàng, bán hàng rong đều tụ tập ở đây, là nơi sinh viên đại học ở vùng ngoại thành đại học thường đến.

Khai giảng hơn hai tháng, Phương Huỳnh dần dần thích ứng với cuộc sống ở thành phố mới. Mẫn Gia Sinh cũng học khoa luật ở đại học C, hơn nữa vừa đứng ở ký túc xá sát vách với Phương Huỳnh. Mặc kệ là lên lớp, ăn cơm vẫn đi chơi, hai người luôn đi chung với nhau.

Cuối tháng mười, Phương Huỳnh cùng trong một đội biện luận với Mẫn Gia Sinh, tân sinh viên thi đấu thuận lợi tiến vào trận chung kết, người toàn đội ăn liên hoan. Một bàn người ngồi vây quanh thành vòng tròn, chiếm hơn phân nửa quán nướng, lập luận thảo luận giữa lửa cháy khói hun, mang tính điển hình của một vụ án bác biện.

Trừ người của đội biện luận ra, Biên Du - nhân vật cấp “nguyên lão” đang học nghiên cứu, người vừa giúp cho đội biện luận lập công lao hiển hách, hôm nay cũng đã tới. Biên Du là người vô cùng uyển chuyển cả trong thi đấu và trong cuộc sống, anh ấy từng là sinh viên đại học thi biện luận cấp quốc gia đạt được vinh hạnh đặc biệt, có quá trình biện luận hay nhất, cũng là học sinh mười tốt của đại học C năm ngoái.

Đội sinh viên mới vừa thi biện luận, đương nhiên càng thêm tôn sùng nhân vật quan trọng này, bởi vậy hơn phân nửa thời gian, đều là Biên Du tâm sự đủ loại sự tích anh dũng về cuộc thi năm đó của anh ấy.

Ly của Mẫn Gia Sinh đã rỗng, lén lấy nước trái cây đặt ở một bên qua, vừa lén hỏi Phương Huỳnh: “Cậu còn muốn không?” Có được câu trả lời khẳng định, liền rót đầy hai ly rỗng của hai người.

Phương Huỳnh chồm qua, thấp giọng hỏi: “Có cảm thấy quán nướng này rất bình thường không?”

Mẫn Gia Sinh: “Tớ cảm thấy tất cả đồ ăn ở nơi này, trừ hải sản ra, đều rất bình thường.”

Phương Huỳnh: “Muốn về nhà.”

Mẫn Gia Sinh: “Muốn về nhà.”

“... Về phần giới trẻ tụi em, anh cảm thấy Phương Huỳnh không tệ...”

Phương Huỳnh không tập trung, đang thảo luận đồ ăn ở Mặc Thành với Mẫn Gia Sinh, thỉnh thoảng bị chỉ đích danh, sừng sốt một lát, vội vàng ngẩng đầu, đã thấy Biên Du và mọi người trong đội đều cùng nhìn cô.

Biên Du tiếp tục cười nói: “Đầu óc linh hoạt, tốc độ phản ứng mau, mồm mép lưu loát, thật thích hợp với vị trí tư biện này.”

Một vị học tỷ nhắc tay: “Tớ tớ tớ, tớ gọi vào đó!”

Phương Huỳnh vội nói: “Cám ơn học trưởng, em còn kém xa lắm.”

Biên Du: “Hơn nữa tư duy logic rất mạnh, điểm ấy đặc biệt quan trọng, anh thấy trận đấu tám vào bốn, Phương Huỳnh vô cùng nhanh với lỗ hổng logic của đối phương về biện luận tự do, với điểm này mà nói, thì em ấy biện luận thứ hai cũng được.” diendandanleequydonnn~

Có người cười nói: “Có phải học trưởng cảm thấy đội chúng ta giành lại được hy vọng không?”

Biên Du cười nói: “Hai đợt quán quân đều bị tân sinh viên khoa truyền thông cướp đi, các em còn chưa suy nghĩ lại sao? Đầu mùa xuân trường sẽ thi biện luận, có thể hăng máu đánh mấy trận để cảm nhận một chút.”

Sắc mặt đội trưởng đương nhiệm của đội biện luận và chủ lực của tứ biện luận hiện tại, thoáng chốc hơi khác thường.

Đương nhiên Phương Huỳnh cảm thấy được, cười nói: “Học trưởng Biên, tân sinh viên có thể chơi một chút, nhưng thi đấu của trường liên quan đến vinh dự trong đội, từng trận đấu đều rất quan trọng, tội em mới ra, không dám lấy chuyện của toàn đội ra đùa giỡn. Tội em còn kém xa lắm ạ.”

Đội trưởng Bành Quan cười nói: “Ba mươi hai vào mười sáu, nếu gặp đội yếu, có thể cho người mới lên sân khấu thử xem, nhưng dự đoán chỉ có thể đánh một bàn biện luận.”

Liền có người nhắc đến chuyện học viện thủy lợi, thủy điện – đội yếu kém bị thua đậm vào mùa xuân năm nay, ba mươi hai tiến vào mười sáu.

Cuối cùng đề tài chuyển hướng.

Phương Huỳnh không có hứng thú ăn tiếp gì nữa, đương nhiên Mẫn Gia Sinh cũng vậy. Một xã đoàn nho nhỏ, vấn đề phân biệt đối xử nghiêm trọng, mặc dù Biên Du đã rút khỏi đội biện luận, nhưng bởi vì trải qua nhiều, năng lực cao, thường cố tình xen vào cuộc họp thường lệ trong đội. Mà thành viên khác, sẽ dựa vào lợi ích của bản thân, lên có sở trường riêng.

Phương Huỳnh nhìn thấu những quy tắc này hay đại loại thế, vừa có thói quen nhìn sắc mặt mà đoán ý, chưa đến hai tháng, liền cảm thấy phiền đến không thể phiên hơn. Nhưng cô rất rõ, mình phải làm luật sư, giống như hoạt động xã đoàn có thể rèn người có lối suy nghĩ, khả năng biểu đạt ăn nói, suy nghĩ lại thì cũng không có chỗ xấu, chỉ có thể âm thầm quan sát, cẩn thận làm việc.

Nhưng bữa tiệc này, Biên Du chỉ điểm cô, xem như trực tiếp đẩy cô ra đầu ngọn sóng, hơn nữa trực tiếp chĩa vào chủ lực tứ biện hiện tại.

Đến chín giờ, liên hoan kết thúc. Đội trưởng tính tiền, mọi người chia đều.

Đoàn người rời khỏi tiệm ăn, từng tốp trở về.

Cánh tay Phương Huỳnh khoát lên vai Mẫn Gia Sinh, cùng trò chuyện với cô ấy.

Chợt nghe bên cạnh có một giọng nói: “Phương Huỳnh.”

Phương Huỳnh quay đầu nhìn, Biên Du đi ở phía trước, không biết rút về sau từ lúc nào.

Phương Huỳnh: “Học trưởng, có chuyện gì sao?”

Biên Du cười nói: “Muốn nói chuyện với em về trận đấu tám vào bốn.”

Mẫn Gia Sinh: “Còn em..”

“Gia Sinh cùng nghe đi, học trưởng Biên hiếm thấy có dịp chỉ dẫn.”

Biên Du thoáng sững sốt, một lát, cười cười, cũng không nói gì, liền bắt đầu nói về lập luận từ cuộc tranh tài này.

Phương Huỳnh nghe như không nghe, vừa đi đến cổng trường, vừa luôn chú ý đến thời gian.

Biên Du thao thao bất tuyệt, lại cố gắng đi chậm, rất nhanh đã kéo ra khoảng cách với người bên mình.

Đến cổng trường, Biên Du cười hỏi: “Các em ở Tây Viên hả? Anh đưa các em qua đó...”

“Học trưởng, em tạm thời không trở về ký túc xá, em còn có chút việc.”

Biên Du nhìn Phương Huỳnh.

Phương Huỳnh cười, nâng tay chỉ về phía cây nhãn thơm mát cao lớn trong cổng trường, “Bạn trai em đến đây.”

Biên Du sững sốt, vội nhìn về phía trước.

Dưới tàng cây, một cái bóng đứng cạnh xe đạp, nhìn thấy không rõ.

“Ồ trường chúng ta à?”

“Không phải.” Phương Huỳnh cười nói, “Đại học A, khoa vật lý.”

Đại học A là đại học đứng đầu trong nước, khoa vật lý là chuyên ngành khoa học tự nhiên đứng đầu bảng của đại học A.

Đối với Tường Tây Trì, cô luôn tràn ngập một loại cảm giác vô cùng tự hào.

Biên Du miễn cưỡng cười cười, “Rất lợi hại.”

Phương Huỳnh: “Vậy có thể nhờ học trưởng đưa Gia Sinh trở về không ạ?”

Mẫn Gia Sinh khẽ cười: “Tự trở về là được rồi.”

Biên Du lại nói: “Đương nhiên là được, có bao nhiêu nam sinh mơ ước em gái khoa luật của chúng ta.”

Nhìn hai người từ con đường khác đến Tây Viên, Phương Huỳnh bước ra, đến trước mặt Tường Tây Trì.

“A Trì.”

Tường Tây Trì vẫn còn nhìn bóng dáng của Biên Du ở phía xa xa, “Anh ấy là ai?”

Phương Huỳnh cười hì hì, “Ghen à?”

“Nhìn anh ấy thật ân cần, nói chuyện đến nước bọt cũng sắp phun đến trên mặt cậu.”

“Oa, đáng ghét.”

Tường Tây Trì cười, “Hôm nay trận đấu đánh thắng không?”

“Thắng, nhưng không thú vị.” Tường Tây Trì dừng xe ở ven đường, đi theo cô vào bên trong.

Tường Tây Trì nói được thì làm được, mặc kệ rất bận, trong một ngày cũng sẽ rút ra thời gian đến gặp Phương Huỳnh. Có đôi khi thời gian gấp gáp, đạp xe đến gặp mặt, nói hai câu đã đi. Lúc không vội, sẽ cùng cô loay hoay tản bộ trong trường, hoặc là đi thăm dò những tiệm ăn gần đó.

Phương Huỳnh ít khi nói đến Tường Tây Trì ở ký túc xá, chỉ là vào lúc đầu giới thiệu lẫn nhau, đề cập mình đã có bạn trai.

Ký túc xá đại học A 11 giờ đóng cửa, đã đến 9 giờ rưỡi, thời gian không tính là nhiều, hai người đến tuổi phun nước trong trường ngồi xuống băng ghế.

“Tuần sau tớ phải đến thành phố gần đây tham gia trận đấu mô phỏng, cậu đi theo tớ không?”

Phương Huỳnh tựa đầu vào vai anh, lắc chân hỏi: “Xa không?”

“Gần nơi đấu có quán ăn...”

Phương Huỳnh: “Đi.”

Tường Tây Trì: “...”

Phương Huỳnh chợt nhớ tới một chuyện, liền ngẩng đầu nhìn Tường Tây Trì, “Hai ngày trước khi chúng ta ra ngoài ăn cơm, bạn cùng phòng tớ gặp hai chúng ta, cậu ấy nói cậu ấy biết cậu, cậu rất nổi tiếng ở đại học A.”

“Có sao?”

“Có.” Phương Huỳnh nghiêm mặt, “Vừa vào trường đã được toàn bộ học tỷ trong khoa biết rồi.”

“... Hình như có chuyện như vậy.”

Phương Huỳnh lấy chân đá anh, “Cậu cũng không nói với tớ.”

“Tớ không để vào trong lòng.”

“Không thẳng thắn thành khẩn.”

“...”

“Vào đại học liền học xấu.”

“...”

“Con trai đẹp trai, quả nhiên không đáng tin cậy.”

Tường Tây Trì không cãi lại, trực tiếp xoay đầu cô, ngăn cái miệng lưỡi nhai của cô lại.

Chỉ là chạm một cái, thì lập tức tách ra, “... Buổi tối cậu ăn cà tím?”

Phuong Huỳnh sững sốt, cười ha ha, “Không chỉ thế đâu, còn có tỏi.” Nói xong liền muốn tỏi gần.

Tường Tây Trì ghét bỏ đẩy cô ra.

“Oa, Tường Tây Trì, cậu thật sự thay đổi rồi.”

Tường Tây Trì đẩy đầu cô ra, thề sống chết không theo.

Buổi chiều thứ bảy, Phuong Huỳnh đến đại học A tập hợp với Tường Tây Trì, cùng nhau đến thành phố gần đó, trừ Phuong Huỳnh ra, đều là bạn học của Tường Tây Trì, nghiên cứu sinh năm nhất đều có mặt. Chuyên ngành khoa học tự nhiên, trái với khoa văn, bầu không khí khác nhau rất lớn, dọc theo đường đi, họ đều đang thảo luận về trận đấu mô phỏng.

Phuong Huỳnh đã vào trường học môn pháp luật cơ bản được hai tháng, kiến thức căn bản của khoa học tự nhiên hồi cấp 3 đã trả hết cho thầy cô, đối với nội dung thảo luận của họ, đương nhiên là nửa hiểu nửa không. Cuối cùng dứt khoát dựa vào vai Tường Tây Trì, ngủ đi.

Vừa ngủ dậy, đã đến nơi.

Mọi người vào khách sạn xử lý chuyện ăn ở trước, Phuong Huỳnh ngáp một cái, còn chưa có tỉnh táo lại, Tường Tây Trì kêu lấy chứng minh thư ra thì lấy chứng minh thư ra, bảo vào thang máy thì vào thang máy.

Đợi đến khi vào cửa, cô chợt ý thức được, cô và Tường Tây Trì, ở chung một căn phòng.

Tường Tây Trì liếc nhìn cô một cái, “... Phòng đơn ở khách sạn không đủ.”

“... Ồ.”

“Hai giường, cậu ngủ ở giường kia à?”

“Đều được... Bên trong đi.”

Tường Tây Trì kéo hành lý cô qua, thấy vẻ mặt cô hơi mất tự nhiên, bất đắc dĩ nói: “Cậu nghĩ bậy cái gì hả.”

“... Ai nghĩ bậy chứ.”

Tường Tây Trì: “Dù sao cũng không phải là tớ nghĩ bậy.”

Phuong Huỳnh: “Tớ càng không nghĩ bậy!”

Hai người không hề nghĩ bậy, đặt đồ xuống thì đi ra ngoài ăn cơm tối. Cơm nước xong, một nhóm người còn muốn tiến hành chuẩn bị trước, Phuong Huỳnh cũng đi theo, phụ trách công việc hậu cần cho đội ngũ dự thi cùng với một vị học tỷ năm hai.

Tên của học tỷ là Nhiếp Tùng Tuyết, là người dịu dàng điềm đạm, nói chuyện cũng ôn nhu nhỏ nhẹ, suốt đường đều cẩn thận chu đáo.

Đêm đó, toàn đội thảo luận đến 9 giờ rưỡi kết thúc. Phuong Huỳnh ở trong phòng xem TV một lát, tắm xong, lấy máy tính ở khách sạn tra cứu tài liệu vụ án.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, cô nhanh chóng đứng dậy đi mở cửa ra, “Đã về rồi à?”

“Ừm.”

Thảo luận cả đêm, Tường Tây Trì cũng hơi mệt, vào phòng uống chút nước, liền đi tắm rửa.

Tắm xong khoác khăn lông đi ra, thì thấy Phuong Huỳnh cuộn tròn ở trên ghế, chân đạp vào cạnh ghế dựa, kéo con chuột, lướt từng hàng từng hàng nhìn màn hình.

“Đang xem cái gì?”

“Tài liệu pháp lý.”

Tường Tây Trì dựa vào bàn học, lau tóc đã khô một nửa, “Tớ phải ngủ sớm, ngày mai bây giờ rời giường.”

“Được.” Phuong Huỳnh gửi địa chỉ trang web đến hộp thư của mình, đóng máy tính lại, đi rửa mặt.

Tường Tây Trì ngồi ở bên giường, lật xem nội dung mà mọi người thảo luận vào buổi tối.

Phuong Huỳnh liếc anh một cái, tim hơi lay động không lý do, "... Cậu tắt đèn không?"

"Tắt."

Cô lên giường nằm xuống, quay đầu nhìn Tường Tây Trì còn đang chuyên tâm nghiên cứu, "Không phải cậu phải ngủ sớm sao?"

"Lập tức."

2 phút sau, Tường Tây Trì buông tài liệu xuống, đến cửa tắt đèn ngoài hành lang, chỉnh lại cái gối, nằm lên giường.

"Tớ tắt đèn đầu giường nhé?"

"... Được."

"Bụp" một tiếng.

Rèm cửa sổ đã che hết ánh sáng trong phòng, trừ tia hồng ngoại ở TV ra, thì tối không một tia sáng.

Yên tĩnh không tiếng động.

Phuong Huỳnh lật người, giọng nói gấp gáp, "A Trì."

"... Hà."

"Cậu ngủ rồi sao?"

"Sắp rồi."

Lại yên tĩnh.

Phuong Huỳnh tính toán thời gian, năm phút đồng hồ? Hay là mười phút?

"... A Trì."

"Hà."

Cô cảm thấy hít thở hơi khó khăn, "Tớ muốn uống nước."

Tiếng sột soạt vang lên, d.d.l.q.d** "cách" một tiếng, ánh sáng màu vàng ở đầu giường bật lên, Tường Tây Trì xoay người đứng lên, mang dép lê vào, đến chỗ cửa lấy nước suối trên bàn đêm qua, vặn mở, đưa tới trong tay Phuong Huỳnh.

Phuong Huỳnh ngồi dậy, nhận lấy cái chai uống vài ngụm, trả lại.

Tường Tây Trì nhận lấy, thuận tay để ở trên tủ đầu giường, cúi đầu nhìn cô.

Tiếp theo, nắm lấy cổ tay cô, chồm người tới, cúi đầu hôn.

Chỉ chân chờ một lát, Phuong Huỳnh liền đưa tay ôm lấy cổ anh, thở một hơi thật dài.

Bàn tay đặt ở bên hông cô, lấy lòng, quấn chặt lần nữa.

Tiếng tim đập lúc nhẹ lúc nặng, làm cô càng thở không được.

Nụ hôn không hề ôn nhu, làm cô có chút chống đỡ không được, trong lòng sinh ra hoảng loạn trước nay chưa từng có.

... Nhưng cũng không chỉ là hoảng loạn.

Một lát, bàn tay Tường Tây Trì vịn bên eo dùng lực một chút, cơ thể liền theo đó ngã xuống.

Phuong Huỳnh ngã xuống giường, mở mắt, chống lại ánh mắt của Tường Tây Trì.

"A Trì..."

Tường Tây Trì không nói chuyện, lại cúi đầu lần nữa.

Bàn tay lại đặt lên eo cô, tạm dừng một lát, chậm rãi hướng lên trên.

Phuong Huỳnh khẽ cứng đờ, mở miệng ra, liền vội thở ra.

Bàn tay chần chừ lưu luyến, lại ngừng trong chớp mắt, cuối cùng, phủ ở trước ngực cô.

Phuong Huỳnh hô hấp nghẹn lại.

Cảm thấy nóng, lại cảm thấy hoảng —— cô nghĩ Tưởng Tây Tri chắc cảm nhận được, bên trong áo thun cỡ lớn cô hay mặc, cái gì cũng không có.

“A Tri...”

Tưởng Tây Tri không nói gì, theo bản năng, cách quần áo xoa. Cái mềm mại nhỏ nhỏ kia, nụ hôn càng sâu càng kịch liệt, làm hai người hô hấp đều dồn dập.

Anh không tránh cô, bên dưới gấu gao đặt ở chỗ bắp đùi của cô, thậm chí còn cõ ý cọ hai cái.

Nhận thức căn bản, Phuong Huỳnh vẫn có, thừa dịp lúc thờ đốc, nhẹ giọng nói: “Trong phòng hình như không có... không có cái kia...”

“... Cậu xem rồi à?”

“... Ừ.”

Tưởng Tây Tri cười, rút lui, “... Không phải cậu cõ ý chứ?”

“Cõ ý gì?”

“Cõ ý muốn uống nước.”

“... Đừng đổ oan tớ, tớ khát thật mà.”

Tưởng Tây Tri tỏ vẻ nghi ngờ.

“... Nếu trong lòng cậu không mưu mô, sao có thể xuyên tạc ý của tớ.”

Tưởng Tây Tri: “...”

Anh nói tay, ngồi dậy từ trên giường, liếc nhìn Phuong Huỳnh còn nằm, đưa tay kéo chăn, che thật kín cho cô, “... Ngủ đi.”

Phuong Huỳnh nhìn anh.

“... Tớ đi tắm cái đã.”

“Cậu tắm rồi mà.”

“Thì tắm nữa.”

Phuong Huỳnh: “...”

Cô cũng ngồi dậy, tiến đến bên tai Tưởng Tây Tri, “Cậu... muốn sao?”

“Ngày mai tớ phải thi đấu.”

Phuong Huỳnh nháy mắt, “Nếu như không thi đấu thì sao?”

Tưởng Tây Tri: “...”

Đưa tay gỡ đầu cô, “Tớ đi tắm.”

Cửa phòng tắm đóng lại, một lát, liền vang lên tiếng nước ào ào.

Phuong Huỳnh nắm thời gian, tính toán một chút, hình như... lâu hơn bình thường một chút.

Lòng treu chọc dâng lên, mang dép lê vào đến cửa.

“A Tri...”

Bên trong tiếng nước không ngừng.

“Cậu còn chưa tắm xong à...”

Ào ào rào rào.

“Có phải cậu đang làm chuyện xấu không...”

Tiếng nước ngừng, câu nói bên trong rõ ràng, nghiêng răng nghiêng lợi: “Xéo.”

Phuong Huỳnh cười đến eo cũng không thẳng nổi.

Thoáng chốc, người Tường Tây Tri đẩy hơi nước đi ra, nhìn Phuong Huỳnh đã trở về trên giường, đi qua, vén chăn lên, quay đầu qua, tới gần hôn một cái, “Còn nháo nữa tớ sẽ đuổi cậu trở về.”

Phuong Huỳnh cười ha ha.

Tường Tây Tri trịnh trọng cảnh cáo: “Tớ thật sự muốn ngủ, không được nháo nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Sau trận đấu

Edit & Beta: Tịnh Hào

Đề thi của trận đấu mô phỏng không được biết trước, phải đến nơi rút thăm.

Nhóm nhỏ của Tường Tây Tri chọn được đề mục là phân tích sự ô nhiễm của kim loại nặng trong đất ở thành phố, cần phải thông qua mô phỏng toán học hoàn thành tám loại phân bố không gian chủ yếu của kim loại nặng, và sự khác nhau của mức độ ô nhiễm kim loại nặng ở từng vùng, nguyên nhân chủ yếu, phổ biến tính đặc trưng, cũng xác định ra được nơi ô nhiễm.

Trận đấu liên tục hai ngày, bọn họ cần sử dụng thời gian hai ngày để hoàn thành mô phỏng và số liệu phân tích.

Bây giờ Phuong Huỳnh tiếp xúc với số học chỉ còn lại toán cao cấp, vừa nghe thấy miêu tả của đề mà đầu nhức lên. Ngày đầu tiên còn sẵn lòng đợi ở hội trường, nhìn Tường Tây Tri, ngày hôm sau trực tiếp đi khắp hang cùng ngõ hẻm cùng với học tỷ Nhiếp Tuyết Tùng, mãi đến tối mới là thời gian của từng nhóm nhỏ biện luận trở về.

Mấy nhóm phía trước, Phuong Huỳnh nghe say mê đến suýt chút nữa ngủ mất, mãi đến lúc Nhiếp Tuyết Tùng lay cánh tay của cô, cười nói: “Nhóm chúng ta lên sân khấu rồi kìa.”

Người báo cáo là nhóm trưởng, Tường Tây Tri ở một bên tiến hành biểu thị số liệu.

“Chúng tôi căn cứ vào phương pháp nội suy Kriging, ứng dụng phần mềm Surfer 8 đối với từng tình hình phân bố của điểm số liệu rồi tiến hành mô phỏng...”

Cho đến lúc này Phuong Huỳnh mới phát hiện, dòng người đến thi đấu từ trên sân khấu đến dưới sân khấu đều thay thành bộ tây trang, chắc là vì tỏ vẻ nghiêm chỉnh.

Tường Tây Tri đứng ở bên cạnh nhóm trưởng La Cẩm Trình, đồ tây đen áo sơ mi trắng, caravat sọc màu lam, chắc là trang phục mà cả đội thống nhất mua, nhưng anh dựa vào vẻ ngoài ưu thế cao lớn, mặc lên có khí chất rất xuất sắc, cũng không hề già dặn, mà lại bộc lộ khí chất trẻ trung tài năng.

Phuong Huỳnh lén tìm điện thoại, giờ lên chụp một tấm.

Nhiếp Tuyết Tùng phát hiện động tác nhỏ của cô, không khỏi mỉm cười, “Người tổ chức sẽ gửi hình ảnh chất lượng cao.”

“Không giống ả.” Phuong Huỳnh cúi đầu, cười vờn ngón tay ra vuốt gương mặt nghiêm túc của Tường Tây Tri trong tấm hình, lấy ảnh chụp làm màn hình nền điện thoại, “Bọn họ đôi quần áo vào lúc nào ả? Lúc chúng ta ra cửa, nhóm trưởng còn xỏ dép lê ấy.”

Nhiếp Tuyết Tùng cười nói: “Trên đường chị gọi điện thoại, đặc biệt dặn dò nhóm trưởng, nhất định phải nhớ thay quần áo.”

“Đồ của nhóm trưởng không vừa lắm...”

“Eo của anh ấy rất nhỏ, quần áo hơi lớn.”

“Vậy học trưởng...”

“Mặc vào không tẻ lắm”

“Người đó là ở ngoài trường sao?”

“Nghe nói là đại học B kè bên...”

Tâm tư của Phương Huỳnh và Nhiếp Tuyết Tùng rất nhanh đã không đặt vào bài báo cáo thâm thúy của trận đấu, mà kè lơ tai nói thăm không ngừng.

Nháy mắt, Phương Huỳnh chợt thấy ánh mắt Trương Tây Tri quét qua.

Vội vàng ngồi thẳng.

Thấy anh cười bất đắc dĩ.

Kết quả trận đấu không hề thấp thòm, cả người trong nhóm đều lên sân khấu lãnh giấy chứng nhận giải Vàng, La Cẩm Trình bị chen đến chính giữa phát biểu cảm nghĩ khi đạt được giải thưởng.

“Cám ơn ủy hội của đội đã phát giải thưởng này cho chúng tôi, tôi cảm thấy chúng tôi phát huy bình thường, nhận được có chút ngượng... Thật ra vào lúc này, tôi và tổ viên của nhóm tôi ở phía dưới đã nghiên cứu thảo luận một chút, thật ra đề này còn có phương pháp tốt hơn, ví dụ như...” La Cẩm Trình lập tức đi đến trước máy vi tính, lại mở ppt lúc này ra.

Mọi người sùng sốt, sau đó cười ha ha, cũng không thúc giục, cứ tùy anh ấy biến nghi thức trao giải thành trận báo cáo thứ hai.

Ánh mắt của Nhiếp Tuyết Tùng vẫn luôn nhìn chăm chú vào La Cẩm Trình, cười hỏi Phương Huỳnh: “Có phải anh ấy rất lợi hại không?”

Phương Huỳnh không thể nào nói cảm nhận trong lòng của cô ra, ai cũng kém hơn Trương Tây Tri.

“Hồn nhiên, chuyên tâm lại hết sức chân thành... Từ năm nhất đã bắt đầu như vậy rồi.”

Phương Huỳnh nhìn Nhiếp Tuyết Tùng, “Hai người là bạn học ạ?”

“Đúng rồi, năm nhất có lần chị bị kêu đi lên làm bài, sau khi xuống dưới, anh ấy vỗ vai chị, nghiêm túc nói với chị, đề này có bốn cách, mỗi cách đều đơn giản hơn so với của chị.”

Phương Huỳnh cười khanh khách.

Nhiếp Tuyết Tùng cũng cười, “... Chính là, một người như vậy.”

Báo cáo rất nhanh kết thúc, diennnannleequyydonn!!! La Cẩm Trình lại cúi đầu nói câu cám ơn, bị các đồng đội vây quanh ở dưới sân khấu. Phương Huỳnh và Nhiếp Tuyết Tùng vỗ tay đứng lên, thì thấy La Cẩm Trình đã cởi tây trang, kéo caravat.

Phương Huỳnh chen vào đám người, đi đến trước mặt Trương Tây Tri, thấy anh cũng muốn cởi caravat, vội nói: “Đừng cởi.”

Trương Tây Tri nhìn cô.

Phương Huỳnh sờ mũi, “... Rất đẹp.”

Trương Tây Tri “ồ” một tiếng, kéo mở caravat ra.

Phương Huỳnh: “...”

Trương Tây Tri nghiêm túc lại vô tội: “Kiềm chế lại.”

“Thất lại đi!”

“Lười. Nếu không thì cậu làm đi.”

Phương Huỳnh dừng một lát, “... Tớ không biết.”

Trương Tây Tri cười, “Đây là kỹ năng cơ bản của bạn gái, cũng không biết sao?”

Phương Huỳnh: “... Có phải cậu muốn ăn đánh không?”

Tranh cãi, hai người đi theo đội cùng nhau rời khỏi hội trường.

Nhiếp Tuyết Tùng đã sớm chọn quán ăn ngon cho buổi cơm chiều, mọi người hăng hái vang dội, uống chút rượu, đến lúc đóng cửa mới rời đi.

Có học trưởng tửu lượng kém, vui vẻ uống xong thì ôm thùng rác ối, Trương Tây Tri là sinh viên đại học năm nhất, chủ động đi siêu thị giúp mua nước.

Phuong Huỳnh: “Tớ đi cùng với cậu...”

“Không cần.” Tường Tây Trì tháo cặp da xuống đưa cho cô, “Cầm giúp tớ.”

Tường Tây Trì rất nhanh xuyên qua đường cái, đến siêu thị đối diện, thoáng chốc, xách một bình nước to đưa đến, phát cho mọi người một chai.

Học trưởng uống say được đỡ dậy, diu về khách sạn.

Trở về phòng vừa vào cửa, chuyện đầu tiên Tường Tây Trì làm chính là cởi tây trang trên người ra, ngả đầu nhìn lên, thì thấy Phuong Huỳnh đang nhìn anh.

Bên trong anh là áo sơ mi trắng, hơi xộc xệch, khi uống rượu, cởi hai khuy áo, bây giờ vẫn chưa gài lại.

Phuong Huỳnh đang nhìn xương quai xanh của anh.

Một lát, nhẹ giọng nói: “... Cậu ngả đầu lên.”

Ngay cả xương quai xanh lộ ra, làn da cũng hơi hồng.

Không khí chợt khác thường.

Chuyện vào tối hôm trước, đột nhiên bật ra từ trong đầu, Tường Tây Trì hít thở, nhìn Phuong Huỳnh chăm chăm, ném áo khoác âu phục trong tay lên bàn, bắt lấy cánh tay cô, đè vào trên vách tường cạnh cửa, liến hôn xuống.

Có mùi của rượu.

Một lát, hai người hô hấp vừa nặng nề vừa dồn dập. Phuong Huỳnh khẽ kiễng chân, cánh tay vòng qua sau gáy anh, dựa chặt vào anh.

Có lẽ là vì ảnh hưởng của cồn rượu, Tường Tây Trì mạnh dạn hơn bình thường, bàn tay tạm dừng trên eo cô một lát, vuốt ve hướng lên trên, đến nơi có đường cong hơi phập phồng, dùng sức bóp. Sau đó là hôn sâu.

Bàn chân Phuong Huỳnh như nhũn ra, lưng dựa vào vách tường, phía trước lại kề nhau chặt chẽ với Tường Tây Trì.

Một loại kín không hề hờ gì đó làm cô vừa hoảng sợ vừa khát vọng.

Cô cảm giác được tay mình bị bắt lấy, vòng ra phía trước, ngay sau đó cách quần tây đụng phải vật cứng.

Tường Tây Trì cúi đầu gọi cô: “A Huỳnh...”

Cô mơ hồ “um” một tiếng, nhưng chính mình lại không nghe thấy giọng nói. Trên người Tường Tây Trì có hơi thở mà cô vẫn luôn quen thuộc và bị cuốn hút, cô cảm thấy yên tâm, cho nên không hề nghĩ đến gì cả.

Chỉ nghĩ đến anh.

Cho dù ở gần ngay trước mắt.

Bàn tay ở ngực cô. Phía trước xoa nhẹ một lát, tạm dừng trong chớp mắt, chậm rãi đi xuống, đến bên hông, dừng lại.

Tường Tây Trì yên lặng, không hề lo lắng gì, lúc này chỉ cảm thấy hơi ngượng ngùng.

Phuong Huỳnh cúi đầu xuống, mắt nhắm, lông mi run rẩy, như có hơi nước mù mịt. Từ gương mặt đến cổ, đều là màu hồng nhạt.

Anh nặng nề thở hắt ra, một lát, cắn răng, ngón tay vươn vào trong vạt áo.

Cơ thể cô căng thẳng, sau đó run một cái.

Làn da giống như một vùng nước, không thể cảm bình thường được.

Ngón tay Tường Tây Trì run rẩy, tiếp tục chậm rãi hướng lên trên...

“Cốc cốc cốc!”

Chợt truyền đến tiếng gõ cửa kịch liệt.

Hai người như ở trong mộng mới tỉnh, Tường Tây Trì nhanh chóng lui lại, điều chỉnh lại giọng nói, đang muốn hỏi là ai, bên ngoài truyền đến giọng nói của học trưởng: “Tây Trì! Đi thôi! Chúng ta ra ngoài đi hát!”

Tường Tây Trì: “...”

Phuong Huỳnh: “...”

“Nhanh chút! Gửi tin cho em cũng không trả lời! Mọi người đều chờ ở đại sảnh rồi!”

Tường Tây Trì: “... Được, lập tức đến.”

Phuong Huỳnh khẽ ho một tiếng, đi vào bên trong.

Tường Tây Trì nhanh chóng sửa sang quần áo lại, mở cửa.

Học trưởng kia ló đầu vào, “Đi thôi!”

“Dạ.” Tường Tây Trì bình tĩnh tự nhiên, “Học trưởng xuống trước đi, em đổi đôi giày xong thì đi xuống.”

“Vậy nhanh chút nhé, năm phút đồng hồ!”

Học trưởng đi rồi, cửa đóng lại.

Tường Tây Trì xoay người.

Hai người nhìn nhau, lại không hẹn mà không mở.

Một lát, Phuong Huỳnh: “... Cậu, cậu mau đổi giày.”

Tường Tây Trì đến bên mép giường ngồi xuống, mang giày da, nhưng mà hồi lâu cũng không nhúc nhích.

Ai cũng không động, cũng không lên tiếng.

Rất lúng túng.

Đã không nhớ rõ lần trước hai người ở chung lúng túng như vậy, là từ lúc nào.

“Này, thật ra... Không có gì, dù sao quán rượu, không... không cái kia...” Phuong Huỳnh nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp.

Tường Tây Trì quay đầu nhìn cô, không nói chuyện.

Một lát, nắm lấy tay cô, đưa vào trong túi quần.

Ngón tay Phuong Huỳnh chạm vào cái gì đó, tò mò móc ra, vừa nhìn.

Lại giống như bị phỏng tay, lập tức bỏ ra.

“... Cậu, mua khi nào hả?”

Tường Tây Trì không mở miệng, nằm ngả về sau, nhìn yêu thế nào ấy.

Phuong Huỳnh không nhịn được, cười ha ha.

“Cậu còn cười.”

“Ừm, tớ không cười... Ha ha ha!”

Tường Tây Trì: “...”

“Tớ đã nhìn ra, “ Phuong Huỳnh cạo đi qua, trèo lên giường, nằm sấp lên người anh, làm anh “ừm” một tiếng, “... Lần này cậu dẫn tớ ra ngoài chính là có dụng ý xấu.”

“...”

“Trước đây cậu sẽ không như vậy, có phải cậu bị bạn đại học làm hư rồi không?”

“...”

Phuong Huỳnh cố ý giở trò xấu, tay sờ xuống, đụng một cái.

Tường Tây Trì bắt lấy ngón tay cô, “Đừng nháo.”

“Vậy cậu nói xem, có phải cậu có âm mưu đã lâu rồi không?”

“...”

“Phải hay không?”

Tường Tây Tri không hé răng, thà chết chứ không chịu khuất phục.

“Thừa nhận một chút liền khó như vậy sao?” -.-

Tường Tây Tri bắt đầu dĩ bất lý cái tay muốn tiếp tục quấy rối của cô, “... Thật không có, tạm thời này ra ý. Tớ chỉ tới thi đấu.”

Phuong Huỳnh nằm vào trên người anh cười không ngừng.

Di động đang vang lên, Tường Tây Tri lấy ra nhìn thoáng qua, học trưởng gọi, nhận máy, “alo” một tiếng, chỉ nói đã ra ngoài, đang đợi thang máy, lập tức sẽ xuống.

Ném điện thoại di động, Tường Tây Tri thở dài, hơi quyến luyến đẩy Phuong Huỳnh ra, “Đứng lên đi, xuống lầu.”

Phuong Huỳnh “ừm” một tiếng, lại tạm thời không nhúc nhích, nhích lên trên một tí, chạm một cái vào miệng anh, kê vào lỗ tai anh, giọng nói nặng nề: “... A Tri.”

“Ừm”

“Tớ đã chuẩn bị tốt...” Giọng nói của Phuong Huỳnh càng thấp, “Bất cứ lúc nào cũng đều có thể...”

Tường Tây Tri không nói chuyện, nắm lấy tay cô, lật người, ôn nhu hôn xuống.

Mãi đến khi điện thoại vang lên lần nữa, vào lúc không thể không đi, rốt cuộc mới buông ra.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Bên nhau

Edit & Beta: Tịnh Hảo

Trở về trường xong liền bận rộn hẳn. Chuyên ngành ở trường của hai người, bình thường cũng không phải hỗn tạp gì, không phải cứ gặp chuyện thì nịnh nọt là có thể an toàn vượt qua, hơn nữa Phuong Huỳnh cũng không muốn qua loa cho xong chuyện, mục tiêu của cô là học bổng hạng nhất.

Đến tháng mười một, vòng chung kết cuộc thi đấu biện luận của tân sinh viên sắp tới, Phuong Huỳnh vừa định giành ra chút thời gian đi cùng với bạn bè trong đội để luyện tranh luận, tìm ra án lệ. Mẫn Gia Sinh biện luận đầu, phụ trách thuật lại lập luận, tính cách của cô ấy không phải là khí thế bức người, đánh những vị trí khác sẽ không đủ khả năng.

Nói đến cùng, cuộc thi của tân sinh viên cũng là tự đùa tự vui, nói về mức quan trọng, hoàn toàn không thể so sánh với cuộc thi vào mỗi mùa xuân của trường. Nhưng trận đấu cấp bậc không cao như vậy, Biên Du vẫn thường qua tham gia thảo luận. Không thể nghi ngờ rằng Biên Du có năng lực nghiệp vụ rất mạnh, bắt trúng trọng điểm rất chuẩn, nói không nhiều, nhưng mỗi lần chỉ điểm đều đúng chỗ.

Không chỉ là Mẫn Gia Sinh, người trong đội cũng mơ hồ nhận ra được thái độ của Biên Du, dù sáng dù tối, cũng sẽ trêu đùa đôi câu.

Phuong Huỳnh hơi phiền, không hiểu đã nói rõ có bạn trai rồi, còn phải muốn từ chối tài năng, xóa bỏ chấp niệm của Biên Du như thế nào.

Khi nói chuyện này với Mẫn Gia Sinh, Mẫn Gia Sinh cười nói: “Học trưởng Biên vẫn ưu tú lắm”

“Không nói đến chuyện anh ấy ưu tú, nhưng trong cảm nhận của tớ, ai cũng kém hơn Tường Tây Tri.”

Mẫn Gia Sinh cười, cũng không nói chuyện.

Cánh tay Phuong Huỳnh khoát lên vai cô ấy, chân rẽ vào hướng siêu thị. Mẫn Gia Sinh chỉ có 1m58, vừa gầy vừa nhỏ, Phuong Huỳnh cao 1m68, khi đi cùng cô ấy, hay ôm lấy bả vai của cô ấy như vậy, có đôi khi sẽ nói đùa với người khác: Bạn gái của tôi, có phải giống như chim nhỏ nép vào người không.

“Gia Sênh, tớ nghĩ trận chung kết sẽ gọi Tường Tây Trì qua xem thi đấu.”

“Được đấy. Công khai một chút cũng tốt, đỡ phải về sau mọi người còn gán ghép cậu với học trưởng Biên.”

Phương Huỳnh theo phái hành động lập tức lấy điện thoại ra, trong lúc vô tình Mẫn Gia Sênh thoáng nhìn trên màn hình của cô, cười nói: “Là Tường Tây Trì đấy nha.”

“Ừm.” Phương Huỳnh sờ sờ mũi, rồi đột nhiên có chút ngượng ngùng, “Đổi hồi trước.”

Gửi cho Tường Tây Trì tin nhắn, rất nhanh đã nhận được trả lời, nói nhất định sẽ đến. Phương Huỳnh liền cắt điện thoại vào, ôm lấy Mẫn Gia Sênh vào trong tiệm mua sữa chua uống.

Trời dần dần lạnh, hôm nay trận chung kết lại ảm.

Vì có vẻ chính thức, mọi người đều mặc trang phục nghiêm chỉnh, cửa hàng quần áo ngoài trường, cho thuê 30 đồng một ngày. Vóc người Phương Huỳnh cao gầy, tóc qua vai buộc lên, nhìn rất hoạt bát. Khi cô không cười, sẽ lộ vẻ nghiêm túc, có một khí chất anh hùng không giống các cô gái bình thường.

Vừa mới vào học huấn luyện quân sự, còn có người thăm hỏi định hướng tình dục của Phương Huỳnh. Sau khi Phương Huỳnh nghe Mẫn Gia Sênh nói xong thì cười ha ha, “Không được, nữ sinh chịu không nổi tớ, chỉ có Tường Tây Trì điên cuồng chịu ngược mới có khả năng chịu được tính tình của tớ.”

Mẫn Gia Sênh cười nói: “Không đâu, A Huỳnh, cậu rất ôn nhu.”

Phương Huỳnh nheo mắt cô ấy, “Cậu thực nể mặt của tớ.”

Ở ngoài cửa, Phương Huỳnh chạm mặt với Tường Tây Trì, dẫn anh đến chỗ ngồi VIP mà cô đã giữ cho anh. Mẫn Gia Sênh gọi cô về sau sân khấu, chỉ còn một ít thời gian thôi, Phương Huỳnh đáp lại, nhìn Tường Tây Trì, “Tớ đi trước nhé.”

Tường Tây Trì gật đầu, “Cố lên.”

Phương Huỳnh định đi, lại nghĩ đến gì đó, cúi đầu nhìn bộ quần áo trên người mình, “Có phải kỳ lạ lắm không?”

Tường Tây Trì thật sự nghiêm túc nhìn đánh giá một chút, “Hoàn hảo... Chỉ là hơi bẩn.”

Phương Huỳnh nở nụ cười, “... Cậu phiền chết.”

“Đi đi.”

“Ừm.” Phương Huỳnh tiến lên một bước, nhanh chóng ôm anh, “Hơi căng thẳng, đến lúc đó cậu đừng nhìn chăm chăm vào tớ.”

Trận đấu rất nhanh đã bắt đầu, đề luận là “Đuổi theo tin tức quan trọng hơn, hay là đuổi theo cái thiện thì quan trọng hơn”. Mặt chính là cầu sự thật, mặt ngược lại là cầu cái thiện. Hai mặt trái ngược nhau đều có lời đề nói, quan điểm của mặt chính, đương nhiên là quan điểm chủ yếu, lập luận dễ dàng, nhưng không dễ gây ra xuất sắc gì, đương nhiên lập luận trái ngược lại là góc độ triển khai luân lý xung quanh tin tức, còn đặc biệt nhắc đến câu chuyện được nghe nhiều phía sau tấm ảnh “Nạn đói ở Sudan”: Kevin Carter tận mắt nhìn thấy con kền kền đang ngấp nghé một cô bé sắp chết đói mà không chịu đi tới giúp đỡ, sau khi tấm ảnh giành được giải thưởng Pulitzer, không chịu được sự lên án của lương tâm mà lựa chọn tự tử.
dieendannleequydomn~!

Hai bên chính phản thi đấu kịch liệt, lập trường của người nghe thường sẽ lung lay theo hai bên, biện luận chính là nghệ thuật thuyết phục người nghe. Ba vòng phát biểu đã kết thúc, rất nhanh đã đến phiên tứ biện tổng kết thuật lại lời nói. Khoa Pháp luật tương đối may mắn, rút thăm đến cuối cùng mới phát biểu.

Tường Tây Trì nhìn Phương Huỳnh đứng lên, cũng không khỏi ngồi ngay ngắn.

Anh đã được mở mang kiến thức về việc Phương Huỳnh cãi lại người khác, bất kể là lần đầu tiên chạm mặt cô trong hẻm Kiều Hoa, nhìn thấy cô tranh cãi với hàng xóm, hay là cách đây không lâu, nói Tường Gia Bình đến á khẩu không trả lời được.

Biện luận khác với cãi nhau, biện luận nói đến quy tắc, nhưng không thể nghi ngờ rằng Phương Huỳnh làm rất tốt, thuật lại lời nói vô cùng đồng dạng, vừa đúng có thể làm mũi lòng, thật có thể dao động lập trường của người khác.

“Bên phía đối phương biện luận đưa ra vô số ví dụ, đến trình bày và chứng minh tầm quan trọng của lương tâm, tốt bụng trong việc truyền tin tức, tôi không có nhiều ví dụ như thế, tôi chỉ có một ví dụ. Trong vụ “Thảm sát Nam Kinh”, một vị phóng viên đã trốn trên nóc của một căn nhà, lén chụp được quân đội Nhật tàn nhẫn, tàn bạo giết người Trung Quốc. Sau này, có người chất vấn phóng viên, sao anh thờ ơ làm thinh như vậy, chẳng lẽ không chịu sự khiển trách của lương tâm sao? Phóng viên kia nói, tôi có chứ, với tư cách là một người Trung Quốc, tôi đương nhiên biết. Nhưng tôi biết, tôi còn có một thân phận quan trọng, chính là một nhà báo. Chỉ cần tôi chụp nhiều hơn một tấm hình, có thể phản ánh được một phần sự thật trên đời này, sự thật chứng minh, quyết định ngay lúc đó của tôi là đứng đắn, từng tấm hình của tôi bây giờ, đều có thể trở thành bằng chứng định tội quân Nhật Bản tàn bạo. Chỉ có sự thật, mới có tư cách truyền tải được lịch sử. Lời phát biểu của tôi kết thúc, cảm ơn mọi người.”

Một chữ kết thúc cuối cùng, thời gian vừa đúng.

Trong khoảnh khắc, tiếng vỗ tay như sấm.

Cuối cùng không hề hồi hộp, khoa Pháp luật đoạt giải quán quân.

Tường Tây Trì không rời khỏi mà dựa theo lời dẫn của Phương Huỳnh trực tiếp đi đến hậu trường.

Đội biện luận của khoa Pháp luật vô cùng vui vẻ, Phương Huỳnh đang bị Mẫn Gia Sinh kích động ôm, vừa nâng mắt thì nhìn thấy Tường Tây Trì đang đến, vỗ tay với anh.

Thoáng chốc, ánh mắt của mọi người chuyển qua.

Mẫn Gia Sinh buông Phương Huỳnh ra, cười cười lui ra phía sau một bước.

Phương Huỳnh tiến lên dắt Tường Tây Trì qua, tự nhiên giới thiệu: “Bạn trai của tớ, Tường Tây Trì.”

Yên lặng trong chớp mắt, liền có người cười hỏi, “Khoa nào thế? Tốc độ rất nhanh đấy!”

“Đại học A, bạn trung học của tụi tớ, lớp 10 thì đã quen nhau.”

Về mặt Biên Du phức tạp nhìn chằm chằm Tường Tây Trì, cũng là người dẫn đầu vỗ tay, cười nói: “Khó trách.”

Mẫn Gia Sinh ở bên cạnh nói: “Tình cảm của họ tốt lắm, yêu đương phong ba trong trường học, bị chủ nhiệm giáo vụ đặc biệt chú ý tới.”

“Phải không?! Lợi hại, yêu đương cũng không ảnh hưởng học tập.”

Mẫn Gia Sinh nhìn Phương Huỳnh, ý cười ôn nhu, “... Ai cũng không thể phá vỡ được.”

“Gia Sinh, nếu cậu nói như vậy, tớ liền muốn thử một chút có thể chia rẽ hay không...”

Mọi người cười ồ, tiện thể dẫn Tường Tây Trì cùng nhau đi ăn mừng chiến thắng.

Bên ngoài gió lạnh, Tường Tây Trì nhìn Phương Huỳnh, áo khoác của cô còn mở ra, trong tay lại xách hai túi to, bận rộn không rảnh tay.

Đi bước tiếp theo, xoay người kéo dây kéo lên, “Có lạnh không?”

“Không tòi, tâm tình tốt, không biết lạnh.”

Tường Tây Trì cười nói: “Làm rất khá.”

“Thật à?”

“Ừm.”

“Vậy cậu biết không, cuộc thi mô phỏng lần trước, tớ có cảm giác cậu nhìn tớ ở trên sân khấu.”

“Ừm.” Tường Tây Trì nhìn cô, trong mắt có ý cười, “... Cảm giác chính là, chờ cậu xuống sân khấu, nhất định phải hôn cậu một cái.”

Phương Huỳnh sững sốt, vội vàng đẩy anh, “... Có người thấy.”

Tường Tây Trì lấy bóng lưng ngăn tầm mắt phía sau, chạm một cái lên môi cô, lại nhanh chóng dời đi, “Thấy thì thấy.”

Cách đó không xa, Biên Du đã cảm thấy được hai người bị bỏ lại, quay đầu nhìn.

Mẫn Gia Sinh ở bên cạnh cười nói: “Học trường, mặc kệ bọn họ, lập tức sẽ lên cùng thôi.”

Biên Du hơi thất vọng, “Thì ra họ quen nhau sớm như vậy.”

“Thật ra lúc cấp 2 thì họ đã quen nhau rồi, ở phía đông và phía tây một con sông, mở cửa sổ là có thể cách sông mà gọi.”

Biên Du nở nụ cười.

Mẫn Gia Sinh mỉm cười nói: “Thật chối mắt phải không?”

Trong mắt hai người chỉ có nhau, đuổi theo nhau, không có ai có thể địch nổi.

Biên Du thở dài một hơi, “... Chuyện này tìm ai nói lý đây, anh không thể vượt qua trở về được.”

Mẫn Gia Sinh an ủi hẳn: “Học trường rất ưu tú.”

“Vô dụng thôi, em ấy đâu có nhìn thấy.”

Mẫn Gia Sinh dừng một lát, cúi đầu, khẽ nở nụ cười, “Vâng.”

Tiệc chúc mừng kết thúc, Tưởng Tây Trì tiễn Phương Huỳnh về lầu dưới ký túc xá.

Bây giờ, người yêu với nhau cũng không ngại người lạ, ở cửa ký túc xá, có thể ôm nhau, cắn gặm nhau khó khăn chia lìa.

Mặt Tưởng Tây Trì và Phương Huỳnh cũng không dày lắm, không đến mức như vậy, một lần duy nhất “nụ hôn nồng nhiệt ở sân bóng” hồi trung học đã đáng giá nồng đậm cả đời rồi.

Đồ mà Phương Huỳnh xách trong tay toàn bộ đều chuyển vào trong tay Tưởng Tây Trì, đưa hai tay vào trong túi áo khoác của anh, không có chủ đề gì để tán gẫu.

Giữa hai người, hiện tại có chuyện mà vẫn luôn tránh né không nói đến – chuyện sau khi trở về từ thành phố lân cận, cứ dây dưa thế này làm Tưởng Tây Trì thường về vào lúc ký túc xá sắp đóng cửa, nhưng cảm thấy nếu vào thời điểm này mà đề xuất ra ở riêng, sẽ có vẻ hai người giống như cố tình đi mướn phòng, rất kỳ quái, vừa rất khó nghĩ.

“Ngày mai cậu có tiết nhiều không?”

“Hết luôn đấy, hơn nữa còn có tiết của giáo sư Trương Chi Kính.”

“Trương Chi Kính là ai?” d.d.l.q.d~@

“Phó viện trưởng của khoa vật lý tại tớ, sau khi cuộc thi mô phỏng kết thúc, thầy ấy tìm tớ nói chuyện vài câu...”

Phương Huỳnh: “Oa.”

“Hỏi tớ về sau có kế hoạch gì, có muốn học nghiên cứu không.”

Phương Huỳnh cũng có vẻ tự hào, “Đây là đã tung cánh ô liu cho cậu rồi à?”

“Mới năm nhất, tớ còn chưa có lo xa đến như vậy.”

Di động trong túi Phương Huỳnh bỗng vang lên, tay cô mò mẫm rút ra, lấy điện thoại ra vừa nhìn, “Là điện thoại của luật sư Kỳ.”

Tưởng Tây Trì sững sốt, dẫn cô đến nơi bên cạnh ít người.

Điện thoại không lâu, hơn một phút thì đã xong.

Phương Huỳnh thấp giọng nói: “Luật sư Kỳ nói, vụ án của mẹ tớ, dự đoán sẽ định thẩm tra xử lý vào kỳ nghỉ đông.”

Tưởng Tây Trì trầm mặc một lát, “Ừm.”

Anh đặt túi trong tay xuống, đưa tay ôm cô vào trong lòng, thì nghe thấy cô nhẹ giọng nói: “... Tớ hơi nhớ mẹ.”

“Phán quyết vụ án thì có thể gặp rồi.”

Anh cảm giác được Phương Huỳnh nhẹ nhàng gạt đầu ở trong lòng anh.

Đến đại học, chắc chắn có rất nhiều cảm dỗ, thế giới càng rộng lớn, đáng vẽ muôn màu, và cả lòng người.

Nhưng mà, sáu bảy năm làm bạn, nhất định đã định là một phần trong thế giới của hai người, đã dính chặt vào nhau.

Giống như lúc này, chỉ có anh mới có thể an ủi nỗi bi thương của cô

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Thoáng Qua Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.